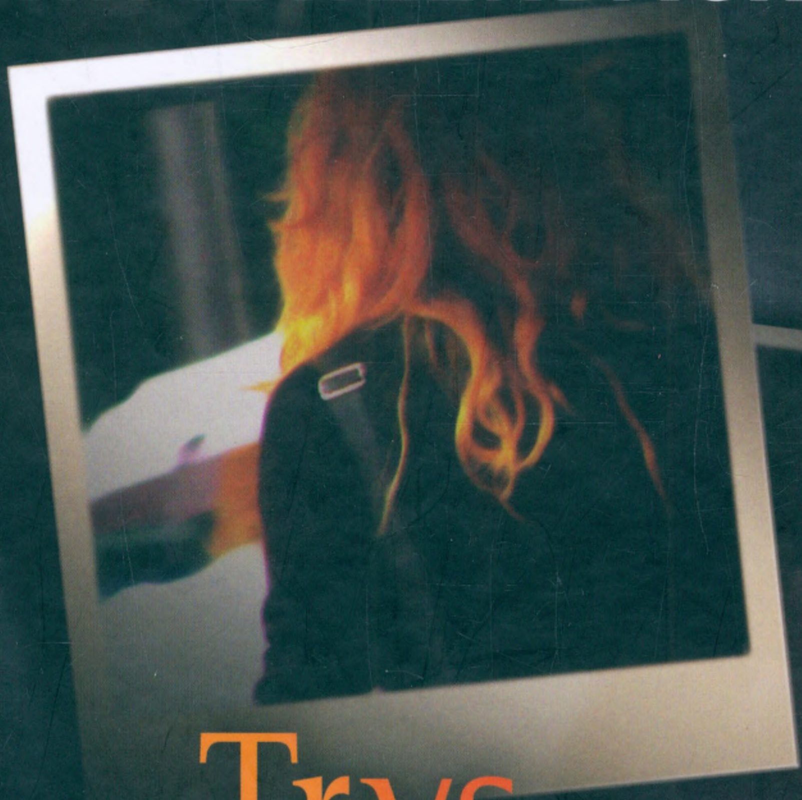
JOHN KATZENBACH

Trys Raudonos

Čia pasaka apie Raudonkepurę virsta kvapą gniaužiančiu psichologiniu trileriu

TYTO ALBA

JOHN KATZENBACH

Trys Raudonos

ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė
Vytautas Petrukaitis

VILNIUS 2015

UDK 821.111(73)-31
Ka598

John KATZENBACH
RED 1-2-3
Head of Zeus Ltd, London, 2014

ISBN 978-609-466-093-1

Skiriu Bardo koledžo Anglų kalbos fakulteto
1968–1972 m. dėstytojams

PROLOGAS
Nepageidaujamas paštas

Raudona Pirmoji stovėjo ir bejėgiškai žiūrėjo, kaip miršta žmogus, kai laiškas buvo pristatytas jai į atokų jos namą apygardos kaimiškoje vietovėje.

Raudona Antroji buvo apsvaigusi nuo narkotikų, svaigalų ir iš nevilties, kai laiškas buvo jai įmestas pro jos kelių aukštų priemiesčio namo lauko durų plyšį, skirtą paštui.

Raudona Trečioji spoksojo į savo nepavykusį rašto darbą galvodama, kad ateityje jos laukia daugiau ir kur kas didesnių nesėkmių, kai laiškas jai atsidūrė pašto dėžutėje vienu aukštu žemiau nuo jos bendrabučio kambario.

Trys moterys skyrėsi amžiumi: viena buvo septyniolikos, kita trisdešimt trejų, trečia penkiasdešimt vienų. Jos viena kitos nepažinojo, bet gyveno vos kelių kilometrų atstumu. Pirmoji buvo terapeutė.

Antroji – vidurinės mokyklos mokytoja. Trečioji – parengiamosios mokyklos* moksleivė. Jos turėjo mažai ką bendro, išskyrus vieną akivaizdžią smulkmeną: visos buvo raudonplaukės. Lygių gydytojos plaukų pašaknės jau žilo, ji nešiojo juos santūriai sušukavusi atgal. Darbe niekada jų nepaleisdavo. Mokytojos plaukai buvo vešlūs, garbanoti; skaisčiai raudoni jų kuokštai krito ant pečių pašėlusiomis jaudinančiomis sruogomis, sušiauštomis netikėlių rankų, kuriomis apdovanojo ją lemtis. Moksleivė buvo kiek šviesesnių, gundančios braškių spalvos; jie buvo verti, kad apie juos būtų kuriamos dainos, bet jų gaubiamas veidas, rodės, kasdien šiek tiek vis išbąla, o išblyškusi oda buvo lyg išvagota rūpesčių.

Tačiau už stulbinančius raudonus plaukus jas kur kas labiau siejo tai, kad kiekviena buvo savaip *pažeidžiama*.

Balti vokai su Niujorko pašto antspaudais buvo paprasti, su užklijuojamomis juostelėmis. Jų galėjai nusipirkti kanceliarinių ir maisto prekių parduotuvėse arba vaistinėse. Į juos įdėtos žinutės buvo tuo pačiu kompiuteriu atspausdintos ant paprasto balto popieriaus. Nė viena iš trijų moterų neturėjo užtektinai kriminalistikos žinių, kad būtų galėjusi nustatyti, ar ant laiškų yra pirštų atspaudų, nebuvo ir medžiagų, kurios būtų galėjusios išduoti rašiusiojo DNR – seilių, netyčia iškritusio plauko, odos atplaišėlių – iš jų patyręs detektyvas, besinaudojantis išties šiuolaikiškos laboratorijos paslaugomis, būtų galėjęs šį tą sužinoti apie laiškų autorių, jei tik tas žmogus būtų įtrauktas į kokią valstybinę nusikaltėlių duomenų bazę. O laiškų autorius nebuvo įtrauktas nė į vieną. Elektroninio pašto, mobiliųjų telefonų, tekstinių žinučių ir žinučių, kompiuteriu pasiekiančių gavėją tą pačią akimirką, kai buvo išsiųsta, pasaulyje kiekvienas laiškas atrodė tokia pat atgyvena kaip dūminiai signalai, pašto balandžiai ar Morzės abėcėlė.

---

* Jungtinėse Amerikos Valstijose parengiamosiose mokyklose 14–18 metų moksleiviai rengiami stoti į koledžus ar universitetus. *(Čia ir toliau pastabos vertėjo.)*

Laiškai prasidėjo be jokio pasveikinimo ar įžangos:

„Vieną gražią, giedrą dieną Raudonkepurė nusprendė nunešti kraitelę gardumynų mylimai senelei, gyvenančiai tamsios, gūdžios girios gale...“

Be abejo, pirmą kartą išgirdote šią istoriją prieš daug metų, kai buvote mažos. Bet jums tikriausiai pasakojo cenzūruotą variantą: senelė pasislepia savo spintoje, o didelis piktas vilkas nepraryja Raudonkepurės, nes ją išgelbsti drąsus aštriu kirviu ginkluotas medkirtys. Tame perpasakojime viskas baigiasi laimingai. Originale baigtis visai kitokia – gerokai niūresnė. Elgsitės išmintingai, jei kelias ateinančias savaites turėsite tai galvoje.

Jūs manęs nepažįstate, bet aš pažįstu jus.

Jūsų trys. Nusprendžiau jus pavadinti šitaip:

Raudona Pirmoji.

Raudona Antroji.

Raudona Trečioji.

Žinau, jūs visos pasiklydusios girioje.

Ir, kaip ir ta maža pasakos mergaitė, jūs buvote pasirinktos mirti.

1

PIRMO PUSLAPIO viršuje jis parašė:

Pirmas skyrius
Atranka

Jis stabtelėjo, pamojo pirštais virš kompiuterio klaviatūros lyg burtininkas, pasiruošęs griebtis kerų, paskui pasilenkė ir rašė toliau.

Pirma ir daugeliu atžvilgių svarbiausia problema – išsirinkti auką. Čia nemąstantieji, nekantrieji ir visiški mėgėjai padaro daugiausia kvailų klaidų.

Jam baisiausiai nepatiko, kad yra užmirštas.

Praėjo beveik penkiolika metų nuo tada, kai buvo išspausdintas bent vienas jo žodis ar kai jis ką nors nužudė, ir šis sau pačiam primestas pasitraukimas iš aktyvios veiklos tapo jam itin skausmingas.

Kitąmet jis švęs šešiasdešimt penktąjį gimtadienį ir sulaukti daug kitų jis nebesitikėjo. Būdamas realistas, įspėdavo save: nors esi geros sveikatos ir fizinės būklės, tavo šeimoje ilgaamžių nebūta. Mirtinas

vėžys pasiglemžė abu jo tėvus vos įkopus į septintą dešimtį, širdies liga – panašaus amžiaus senelę iš motinos pusės. Taigi jis manė, kad jam tikriausiai irgi liko gyventi neilgai. Ir nors jau daug metų nesikreipė į gydytojus, vis pajusdavo paslaptingus nesiliaujančius maudulius ir nepaaiškinamus staigius, nestiprius, bet aštrius skausmus. Kartais visą kūną apimdavo keistas silpnumas, pranašaujantis artėjančią senatvę ir įspėjantis, kad jo kūne galbūt auga kažkas itin negera. Prieš daugel mėnesių jis perskaitė viską, ką garsusis romanistas Antonis Berdžesas parašė tais produktyviais metais, kai jam buvo nustatyta klaidinga diagnozė. Gydytojai jam pasakė, neva jo smegenyse neoperuojamas mirtinas auglys, nors iš tikrųjų nieko ten nebuvo. Laiškų rašytojas manė – neturėdamas jokio medikų patvirtinimo, – kad atsidūrė Berdžeso padėtyje.

Taigi jis pasiryžo per likusį šioje žemėje laiką, nežinia, kokį ilgą – dvidešimt dienų, dvidešimt savaičių ar dvidešimt mėnesių, – padaryti ką nors be galo reikšminga. Jis žinojo turįs sukurti ką nors gardžiai atmintina, ką nors, kas keltų žmonėms emocijas dar ilgai po to, kai jis iš šios žemės tiesiu taikymu nukeliaus į pragarą. Jis tikėjosi, visiškai neabejodamas ir net šiek tiek didžiuodamasis, užimti garbingą vietą tarp prakeiktųjų.

Štai kodėl tą vakarą, kai pradėjo, jo paties manymu, savo paskutinį ir didingiausią darbą, pajuto seniai nepatirtą vaiko Kalėdų ryto jaudulį ir begalinę dvasinę ramybę, žinodamas ne tik kad grįžta prie žaidimų, kurių pats aikštingai buvo atsisakęs, bet ir kad apie jo sumanytą šedevrą žmonės kalbės daug metų.

Tobulų nusikaltimų pasitaiko retai, bet būna. Paprastai juos lemia ne nusikaltėlių genialumas, bet kur kas didesne dalimi įprasta pareigūnų kompetencijos stoka; dažniausiai apie tokių nusikaltimų baigtį sprendžiama proziškų klausimu: nusikaltėlis išsisuko ar ne. Jo manymu, tokio pobūdžio žmogžudystes reikėtų vadinti *idealios žmogžudystės atsitiktinumais,* nes nužudyti žmogų ir likti nesučiup-

tam nėra labai sunku. O štai *iki tobulybės apgalvoti nusikaltimai* – kur kas aukštesnis lygis. Būtent todėl jis neabejojo pradedąs vieną tokių. Jo kūrinys turėjo kelti pasitenkinimą daugybe atžvilgių.

Sėkmingai jį įvykdyk, – sakė jis sau, – *ir būsi nagrinėjamas mokyklose. Žmonės ginčysis apie tave televizijos laidose. Apie tave bus kuriami filmai. Praėjus šimtui metų, tavo vardas bus žinomas ne blogiau negu Vaikučio Bilio* ar Džeko Skerdiko*. Gal kas nors net sukurs dainą apie tave – ne švelnią, melodingą kantri stiliaus, bet rokenrolo ritmu.*

Labiausiai jam nepatiko jaustis eiliniu žmogumi.

Jis troško ilgalaikės šlovės. Per savo gyvenimą šiokia tokia garsenybe jis buvo tapęs, bet tas svaigias dvasios pokylio akimirkas lydėdavo gniuždantis grįžimas į nykią kasdienybę. Po daugybės metų nuobodaus darbo iki išnaktų prie įvairių vidutinio lygio laikraščių redaktoriaus stalo taisant nerūpestingų reporterių gramatikos klaidas konvejeriu slenkančiuose naujienų pranešimuose, jis pajuto sukrečiantį jaudulį, kai pirmą romaną priėmė prestižinė leidykla. Knygai išėjus, pasipylė visas pliūpsnis gana gerų recenzijų. Vienas kritikas pavadino jį „talentingu iš prigimties".

Metus redaktoriaus darbą, paskesnės jo knygos buvo pareklamuotos dar ir vieno kito interviu literatūriniuose žurnaluose ar vietos laikraščių meno skiltyse. Vietos televizijos žinių laida net parodė nedidelį reportažą apie jį, kai buvo pasiūlyta statyti filmą pagal vieną iš keturių jo detektyvų, nors kažkokio menkai žinomo rašytojo iš Vakarų pakrantės scenarijus taip ir nebuvo ekranizuotas.

Tačiau greičiau, negu jis tikėjosi, jo knygų buvo parduodama vis mažiau, ir net tie kuklūs laimėjimai nugrimzdo užmarštin, kai jis nu-

* Vaikutis Bilis, tikr. William Henry McCarty (1859–1881), pasak legendos, nušovė 21 žmogų, nors veikiausiai tik 8, pirmąjį būdamas vos 18.

** Džekas Skerdikas – nenustatytos tapatybės žudikas maniakas. Jo aukomis 1888 m. tapo 5 Londono prostitutės. Žudikas pirma perpjaudavo joms gerkles, paskui pilvus ir kai kurioms išimdavo vidaus organus.

stojo rašyti. Jeigu niekas nekreipia dėmesio į tai, ką jis rašo, kurių galų apskritai rašyti? Nuo knygynų lentynų ir net stalų, skirtų leidyklų perteklinei produkcijai ir likučiams, buvo nuimti visi jo romanai. O negailestingai artėjant senatvei kritikai nustojo vadinę jį *rafinuotu, turinčiu gyslelę* ar *talentingu iš prigimties.*

Net mirtis jam prarado žavesį.

Jo manymu, žmogžudystė prarado prestižą naujienų versle. Patys paprasčiausi nusikaltimai buvo reklamuojami televizijos realybės šou – kasdieniškus dalykus buvo mėginama apgaubti paslapties šydu. Kai visi sužinodavo apie puskvaišius psichopatus paklaikusiomis akimis, iš kažkokių iliuzijų pratrūkstančius smurtauti su ginklais rankose, saujelė laikraščių, šiaip ne taip vis dar įsigudrinančių išeiti kasdien, skirdavo jiems kvapą gniaužiančias antraštes. Televizijos kameras vis dar patraukdavo masinės žudynės narkotikų prekeivių karuose. Kai koks kontoros tarnautojas įsisiautėjęs išpyškindavo būrį bendradarbių, radijo eterio bangos tiesiog įsielektrindavo, o visų pakraipų komentatoriai imdavo kelti fantastiškas versijas ir daryti absurdiškas išvadas.

O štai negailestingas vienišas žudikas nebebuvo garsenybė. Gerai apgalvotą, atsargų nusikaltimą pakeitė žaibiškas sensacingas veiksmas, todėl laiškų rašytojas jautėsi visiškai bevertis. *Daugiau negu bevertis,* – pamanė jis: – *bejėgis.*

Prieš daugybę metų jis įsigijo iškarpų albumą. Jame šalia savo knygų recenzijų laikė laikraščių iškarpas apie keturias savo žmogžudystes. Keturios knygos. Keturios žmogžudystės. Kadaise jis mėgavosi smulkmenomis kiekvienoje iškarpos pastraipoje, bet dabar negalėdavo prisiversti net jas skaityti. Kadaise tos mirtys ir parašytos knygos keldavo jam laimėjimo pojūtį ir pasitenkinimą, bet dabar vien gaižulį. Taigi, nors ir su kartėliu, jis atsisakė ankstesnio savo *aš* – nes kokia iš to nauda? Jei niekas tavęs nepastebi – kam stengtis? Pačiam patirti pasitenkinimą malonu, bet jeigu nepatrauki tiek dėmesio, kad

pakliūtum į laikraščių antraštes, tai argi verta žudyti ir rašyti? Jis *žinojo* nepagrįstai netapęs įtakingu rašytoju ir garsiu žudiku.

Stengdamasis neišeiti iš proto ir bent kiek suvaldyti vis augantį kartėlį, jis nusigręžė nuo pasaulio, nes šis nusigręžė nuo jo.

Kad šlovė neatėjo pas jį didesnėmis dozėmis, be perstojo graužė jam vidurius, tad diena jam virsdavo nevilties našta, o miegas – prakaitu permerktais sapnais. Jis manė savo veiklos srityse esąs nė kiek ne prastesnis už visokius stivenus kingus ir tedus bandžius*, bet niekas, rodės, to nežino. Jam atrodė, kad įaistrinti jį dabar tegali pyktis, pavydas ir neapykanta, o tai bemaž prilygo beveik mirtinai ligai – tik šios negalėjai išgydyti tabletėmis, injekcijomis ir net operacija. Paskutiniais metais, kruopščiai rengdamas savo galutinį sumanymą, jis suvokė, kad kito kelio jam nebelieka. Jeigu per likusius jam gyventi metus norės nusikvatoti iš anekdoto, pasimėgauti gero vyno ir gardaus patiekalo skoniu, patirti jaudulį žiūrėdamas, kaip komanda laimi pirmenybes, ar net balsuodamas už optimistiškai nusiteikusį kandidatą, tuomet itin svarbu sugalvoti tikrai įsimintiną žmogžudystę. Štai ko reikia, kad likęs jo gyvenimas nebebūtų toks nykus ir įgautų prasmę. Ji turi būti *ypatinga*, sakė jis sau. Tada jis taps *turtingas* – visomis šio žodžio prasmėmis.

Penkiolika metų pats save varžęs, jis nusprendė vėl imtis to, ką darė geriausiai, ir taip, kad niekas negalėtų nekreipti dėmesio.

Sugalvok. Įvykdyk. Išsisuk.

Jis nusišypsojo pagalvojęs, kad tai Šventoji Trejybė visiems žudikams. Jį kiek nustebino, kad jam prireikė tiek daug metų suvokti, jog prie šių trijų imperatyvų turi pridėti netikėtą ketvirtą: *Parašyk apie tai.*

* Tedas Bandis, tikr. Theodore Robert Cowell (1946–1989), – amerikietis žudikas maniakas, žagintojas ir nekrofilas, XX a. aštuntajame dešimtmetyje nužudęs daugybę mergaičių, merginų ir moterų.

Jis įnirtingai barškino klavišus. Įsivaizdavo esąs roko grupės būgnininkas, galvojantis vien apie tai, kaip išlaikyti ritmą ir sukurti muzikos esmę.

Staigi, atsitiktinė žmogžudystė – kai netikėtai sutinki tinkamą auką ir akimirksniu su ja susidoroji – turi daugybę pranašumų ir yra verta didžiulio žavėjimosi. Vis dėlto tokie žudymai nesukelia tikro pasitenkinimo. Jie tampa viso labo vienu akmeniu, įmestu į upę, kad galėtum per ją pereiti; nuo jo šoki ant kito, ir tiek. Troškimai diktuoja būtinybei, ir tie patys troškimai galiausiai tave įveikia. Jie aptemdo tavo gebėjimą planuoti ir net galiausiai gali išduoti tave teisėsaugai. Jie tave kausto, o tai reiškia, kad į tavo duris atkišęs pistoletą gali pasibelsti policininkas. Geriausia, didžiausią pasitenkinimą teikianti žmogžudystė įvykdoma tuomet, kai intensyvus pasirengimas derinamas su tvirtu atsidavimu ir tik po to su troškimu. Padėties valdymas tampa tavo mėgstamiausiu narkotiku. Pranok kitus mąstymu, gebėjimu laviruoti bei išradingumu, – ir žmogžudystė neišvengiamai bus itin įspūdinga. Ji tenkins visus tamsius tavo poreikius.

Kiekvienas gali ką nors nužudyti.

Tada galbūt jam pasiseks, ir jis išsisuks. O gal ir ne. Bet visuomet esama galimybės, kad nesėkmę nulems šiurkšti tavo paties klaida.

Kiekvienas, ko gero, gali veikti toliau, pasinaudodamas tuo, ko išmoko, ir nužudyti antrą, trečią, ketvirtą auką. Ir galbūt išsisukti po visų šių žmogžudysčių, nes iš tikrųjų jos visos vienodos, tik kartojamos. Ad infinitum.

Bet kas, jeigu tris nepažįstamus žmones nužudysi tą pačią dieną, vos per kelias valandas, ir kiekvieną savaip, ypatingai?

Ir nueisi į šalį palikęs už savęs mirtį ir sumišusius policininkus?

Tokia žmogžudystė – išties unikali.

Ir ją galintis įvykdyti žudikas nebus užmirštas.

Kaip tik tai ir sumaniau padaryti su savo trimis Raudonomis.

Tą vakarą, kai išsiuntė laiškus, jis sustojo prie kioskiuko 42-osios gatvės estakadoje, vedančioje į Didžiąją centrinę geležinkelio stotį, ir grynaisiais sumokėjo už padžiūvusį neatpažįstamu sūriu įdarytą ragelį ir plastikinį puodelį karčios, plikančios juodos kavos. Ant peties buvo pasikabinęs tamsios odos knygų krepšį, ant tamsiai mėlyno kostiumo buvo apsivilkęs pilkšvą vilnonį apsiaustą. Žilstelėjusius plaukus nusidažė gelsvai rusvai, prie jų priderino akinius tamsiais rėmeliais bei netikrą barzdą ir ūsus, nusipirktus parduotuvėje, aprūpinančioje tokiomis priemonėmis filmų ir teatrų pramonę. Tikrąją jo išorę dar labiau slėpė užsimaukšlinta vairuotojo kepurė. Jis manė padaręs užtektinai, kad apgautų veidus atpažinti užprogramuotus kompiuterius, nors nemanė, kad atsiras koks sumanus detektyvas ir tokiais pasinaudos.

Karšti kavos garai sklido į šnerves jam pasukus į didžiulį stoties pastatą. Neryški geltona šviesa atsimušė nuo žalios ir mėlynos spalvų lubų su jose nupieštais keistai apverstais žvaigždynais. Atvykstančių ir išvykstančių traukinių gausmas panėšėjo į fone grojančią įrašytą muziką. Jo batai kaukšėjo į išblizgintas grindis, ir tas garsas priminė jam stepo šokėją ar gerai suderintu žingsniu žygiuojantį dūdų orkestrą.

Buvo tas dienos metas, kai keleivių antplūdis didžiausias. Jis ėjo neskubėdamas, žiaumodamas ragelį ir vangiai atsitrenkdamas į tūkstančius kitų keleivių; dauguma jų atrodė labai panašiai kaip jis. Praėjęs pro porą nuobodulio pjaunamų Niujorko farų, pasuko link pašto dėžės prie pat įėjimo į Metro-Šiaurės traukinių peroną. Jam dingtelėjo mintis pasisukti į jų pusę ir sušukti: *Aš esu žudikas!*, bet šį norą lengvai užgniaužė. *Jei tik jie žinotų, kaip arti buvo...* Apie tai pagalvojęs jis šyptelėjo, nes ši ironija buvo viso jo sumanyto spektaklio dalis. Jis nusprendė išdėstyti proza savo pastebėjimų ir jausmų apmąstymus vėliau vakare.

Jis buvo užsimovęs lateksines chirurgo pirštines. Jį juokino, kad nė vienas iš farų nesureagavo į šią išdavikišką smulkmeną. *Tikriausiai*

pamanė, kad esu koks paranoikas, pernelyg bijantis mikrobų. Stabtelėjęs prie šiukšliadėžės, įmetė ragelio galą ir puodelį su nebaigta gerti kava. Namie išsimiklintu judesiu nusimetė krepšį nuo peties ir ištraukė iš jo tris vokus. Juos gniaužtdamas leido miniai po darbo į namus skubančių žmonių nešti jį link pašto dėžės. Nepakeldamas galvos – mat įtarė, kad jam nežinomose vietose paslėptos saugos kameros, pro kurias dairomasi potencialių teroristų, – jis mikliai įmetė tris vokus į siaurą plyšį virš užrašyto perspėjimo nesiųsti paštu pavojingų medžiagų.

Perskaitęs užrašą jis vėl panūdo nusijuokti balsu. Jungtinių Valstijų pašto tarnyba turėjo galvoje nelegalius narkotikus, nuodus ir skysčius bomboms gaminti. Jis žinojo, kad kruopščiai parinkti žodžiai yra kur kas grėsmingesni.

Kartais, – sakė jis mintyse, – *geriausi juokeliai yra tie, kuriuos tik vienas girdi.* Trys laiškai dabar atsidūrė vienoje iš labiausiai apkrautų – ir patikimiausių – korespondencijos apdorojimo sistemų visose Jungtinėse Valstijose. Iš nekantrumo jam norėjosi staugti, loti kažkokiam tolimam mėnuliui, pasislėpusiam už milžiniško Didžiosios centrinės stoties kupolo. Iš jaudulio širdis smarkiai sutvinksėjo. Traukinių ir žmonių aplinkui gausmas nutilo, ir staiga jį apgaubė šilta, saldi paties susikurta tyla. Įspūdis buvo toks, lyg plūduriuojant panirus į skaidrius žydrus Karibų jūros vandenis ir stebint, kaip šviesos spinduliai raižo supančią žydrynę.

Kaip tas naras, kuriuo įsivaizdavo esąs, jis lėtai iškvėpė ir pajuto nenumaldomai kyląs į paviršių.

Jis pagalvojo:

Štai viskas ir prasideda.

Tada jis leidosi nešamas kartu su visomis tomis anoniminėmis masėmis į sausakimšą priemiestinį traukinį. Jam nerūpėjo, kur traukinys važiuoja: kad ir kur jis sustotų, tikrasis jo kelionės tikslas buvo kitas.

2
Trys Raudonos

DIENA, KAI TAPO RAUDONA PIRMĄJA, jau ir taip buvo sunki gydytojai Karen Džeison.

Iš pat ryto jai teko pranešti pusamžei moteriai, kad tyrimų rezultatai rodo ją sergant kiaušidžių vėžiu; vidurdienį jai paskambino iš skubiosios pagalbos kabineto: jos seniai gydomas pacientas pateko į avariją ir buvo sunkiai sužeistas; tuo pat metu ji buvo priversta guldyti į ligoninę kitą pacientą, turintį bėdų dėl inkstų akmenų, nes įprastas gydymas analgetikais nebepadėjo. Paskui jai teko beveik valandą prakalbėti telefonu su draudimo bendrovės atstovu teisinant savo sprendimą. Jos laukiamajame susidarė didžiulė eilė pacientų. Vieni atėjo į įprastą apžiūrą, kitus atvijo streptokokinė angina ar gripas – šiuo kiekvienas sergantis kilniai užkrėtė visus kitus, laukiančius dėl vienos ar kitos nevilties ar ligos stadijos.

Paskui, pavakare dienos, kuri, jos manymu, jau ir taip buvo negailestingai prasta, ją iškvietė į nepagydomų ligonių slaugos skyrių netoliese esančioje senelių prieglaudoje, pavadintoje „Ūksmingąja giraite“ (iš tikrųjų ta vietovė buvo visai ne giraitėje ir ne itin ūks-

minga), laukti paskutinio jai beveik nepažįstamo žmogaus atodūsio. Vyras buvo devyniasdešimties su trupučiu; nors iš jo tebuvo likęs šakaliukas įkritusia krūtine ir tuščiomis akimis, į gyvenimą jis kabinosi įnirtingai it pitbulis. Dirbdama gydytoja, Karen matė daugybę mirštančių žmonių – tai buvo neišvengiama, nes, be pagrindinės terapeuto specialybės, turėjo ir šalutinę, geriatro. Vis dėlto ji taip ir neįstengė prie to priprasti. Dabar, kai stovėjo prie to vyro lovos, negalėdama daryti nieko, tik reguliuoti petidiną varvinančią lašelinę, ji sunkiai tvardėsi. Kurių galų slaugos skyriaus darbuotojos išsikvietė ją, užuot tvarkiusiosi su mirtimi pačios?!

Tačiau jos ją išsikvietė, ji neatsisakė, ir dabar žinokis.

Palatoje atrodė niūru ir šalta, nors senoviški radiatoriai pliekste plieskė. Tvyrojo prieblanda, tarsi mirčiai būtų lengviau įeiti į blausiai apšviestą patalpą. Senuką tesupo keli aparatai, langinėmis uždengtas langas, sena metalinė lempa prie lovos, sujauktos papilkėjusios paklodės ir vos juntamas išmatų tvaikas. Nė ant vienos baltos sienos nekabojo net pigus, bet spalvingas paveikslas, galėjęs kiek pagyvinti niūrią palatos aplinką. Ne itin maloni vieta mirti.

Karen pagalvojo: *Eina velniop tie poetai – besiartinanti mirtis, ypač geresnių dienų mačiusiuose slaugos namuose, neturi nė kruopelės romantikos ar tauraus liūdesio.*

– Jis išėjo, – pasakė slaugytoja.

Karen ir pati tai suprato per kelias paskutines akimirkas, kai išgirdo lėtai išpučiamą orą, garsą, panašų į išeinančio iš jau visai subliuškusio baliono oro šnypštimą, paskui – spigų kardiografo signalą, gerai žinomą kiekvienam, kada nors žiūrėjusiam televizijos serialus apie gydytojus. Kurį laiką ji žiūrėjo į gelsvai žalsvą elektronikos brėžiamą tiesę, paskui ištiesė ranką ir aparatą išjungė. Jai dingtelėjo, kad mirties rutina neturi nė kruopelės tos kinematografinės įtampos, kaip įsivaizduoja žmonės. Dažnai žmogus tiesiog užgęsta – kaip šviesos didžiulėje auditorijoje išsiskirsčius studentams, kol lieka vien tamsa.

Ji atsiduso, papriekaištavo sau, kad net šis vaizdinys pernelyg poetiškas, ir ėmėsi to, ką buvo įpratusi: palietė senuko kaklą, mėgindama užčiuopti pulsą miego arterijoje. Oda po jos pirštais atrodė plonytė it popierius, ir jai šovė į galvą keista mintis, kad net nuo švelniausio prisilietimo ant senuko kaklo liks išdavikiški randai.

– Mirties laikas – keturios keturiasdešimt keturios, – tarė ji.

Ta skaičių seka teikė kažkokį matematinį pasitenkinimą – tarsi būtum sudėjęs kvadratėlius vieną į kitą, ir jie tiksliai būtų suėję į daiktą. Ji perskaitė senuko raštišką prašymą negaivinti, paskui pažiūrėjo į slaugytoją – ši jau pradėjo atjungti laidus nuo mirusiojo krūtinės.

– Baigusi tvarkyti pono... – ji dar kartą žvilgtelėjo į raštišką velionio nurodymą negaivinti... – Vilsono popierius, malonėkit atnešti man pasirašyti.

Karen kiek susigėdo, kad neprisiminė senuko pavardės. *Mirtis neturi būti tokia anonimiška,* – pamanė. Senuko veidas atrodė – kaip ji ir tikėjosi – ramus. *Mirtis ir klišės labai gerai dera,* – nusprendė. Akimirką svarstė, kas iš tikrųjų buvo ponas Vilsonas. Daugybė vilčių, svajonių, prisiminimų, potyrių dingo ketvirtą keturiasdešimt keturios. Ką jis matė gyvenime? Šeimą? Mokyklą? Karą? Meilę? Liūdesį? Džiaugsmą? Palatoje, kur prabėgo paskutinės jo akimirkos, nebuvo nieko, kas bent ką pasakytų apie tai, kas jis. Karen akimirką užplūdo pyktis, kad mirtis atėjo kartu su anonimiškumu. Slaugytoja tikriausiai tai pajuto, nes pertraukė atslinkusią tylą.

– Liūdna, – tarė ji. – Ponas Vilsonas buvo mielas seneliokas. Nepatikėsit – jam patiko dūdmaišių muzika, nors buvo ne škotas. Man rodos, jis iš Amerikos Vidurio Vakarų – gal iš Ajovos, o gal iš Aidaho. Net keista.

Karen pamanė, kad už to pomėgio turėjo slypėti kokia nors istorija, bet dabar niekas jos nebesužinos.

– Ar yra kokių nors giminaičių, kuriems turiu paskambinti? – paklausė ji.

Slaugytoja papurtė galvą, bet atsakė:

– Reikės dar kartą patikrinti jo priėmimo popierius. Žinau, kad niekam neskambinom, kai jis buvo paguldytas į slaugos skyrių.

Moteris jau perėjo nuo vieno įprasto veiksmo – padėti daugiau kaip devyniasdešimties metų žmogui iš šio gyvenimo iškeliauti į kitą, prie tolesnio – deramai sutvarkyti mirties formalumus.

– Kol tvarkysit popierius, išeisiu trumpam į lauką.

Slaugytoja vos pastebimai linktelėjo galvą. Ji gerai žinojo gydytojos Džeison darbotvarkę kam nors mirus: paslapčiomis užsitraukti cigaretę slaugos namų automobilių aikštelėje. Gydytoja manė, kad niekas jos ten nemato, bet klydo. Po šios pertraukėlės vienumoje ji grįš į kontorą, kur laiko rašomąjį stalą vien socialinio draudimo ir mažas pajamas turinčių asmenų medicinos paslaugų teikimo popieriams pildyti ir valstijoje privalomam mirties – neišvengiamos gyvenimo prieglaudoje baigties – liudijimui pasirašyti. Prieglauda buvo vos už kelių kvartalų nuo kvadratinės raudonų plytų ligoninės, kurioje Karen dirbo terapeute su gera dešimčia kitų kolegų, visų sričių – nuo psichiatrijos iki kardiologijos – specialistų.

Slaugytoja žinojo, kad, prieš grįždama į vidų baigti pildyti pono Vilsono popierių, Karen surūkys lygiai pusę cigaretės. Pakelyje *Marlboro*, kurį Karen tarėsi paslėpusi viršutiniame stalo stalčiuje, bet apie kurį žinojo visi nepagydomų ligonių slaugos skyriaus darbuotojai, gydytoja kruopščiai išmatavo kiekvieną cigaretę ir raudonu spalvikliu pažymėjo vidurį. Moteris taip pat žinojo: kad ir koks oras būtų, Karen nesivargins vilktis apsiausto, net jeigu vakarų Masačusetse pliauptų lietus ar spigintų šaltis. Slaugytojos įsivaizdavimu, gydytoja Džeison nepaiso oro užgaidų šitaip atgailaudama už tai, kad niekaip negali atsisakyti šlykščios priklausomybės, kuri, puikiai žinojo, greitai ją pražudys ir kurią baisiai niekino bemaž visi jos kolegos.

Buvo vėlu, jau gerokai po vakarienės meto, kai Karen įvažiavo į žvyruotą keliuką priešais savo namą ir sustojo prie aplamdytos senos pašto dėžutės šalikelėje. Gydytoja gyveno apygardos kaimiškoje vietovėje, šalia draustinio ir į tamsią girią vedančių takų. Apybrangiai namai čia buvo atitraukti nuo visų kelių ir keliukų, iš daugelio atsivėrė vaizdas į tolumoje dunksančias kalvas. Vietovė atrodydavo vaizdingai rudenį, kai gelto ir rudavo lapai, bet šis laikas jau praėjo, ir dabar ją kaustė šalta, žliugi ir nuoga žiema.

Name degė šviesos, bet ne todėl, kad kas nors jos laukė. Tiesiog ji gyveno viena ir jai nepatiko grįžti į tamsius namus tokiais liūdnais vakarais kaip šis, todėl įsitaisė sistemą, automatiškai įjungiančią šviesas tam tikru metu. Aišku, įsijungusios šviesos buvo toli gražu ne tas pats kas pasitinkantys artimieji, bet joms degant grįžti namo buvo šiek tiek maloniau. Ji turėjo porą katinų – Martiną ir Luisą. Juodu lauks jos su katišku entuziazmu, o jis, teko liūdnai pripažinti, buvo gana menkas. Dėl augintinių ją draskė dvejonės. Mieliau būtų laikiusi šunį, tarkim, auksaspalvį retriverį, kuris pasitikdamas ją vizgintų uodegą ir strikinėtų aplink, o proto stoką kompensuotų neslepiamu noru įtikti. Tačiau dirbdama ji tiek daug valandų nebūdavo namie, kad manė tai būsiant nesąžininga šuniui, juolab veislės, kurios atstovai kenčia be žmogaus draugijos. Pasipūtusios, savimi pasitikinčios, iš aukšto į gyvenimą žvelgiančios katės labiau tiko gyventi vienos, kol Karen kasdien dirbs savo nuobodų darbą.

Po daugybės metų taip jau susiklostė, kad galop Karen gyveno viena, toli nuo miesto šviesų ir šurmulio. Kartą buvo ištekėjusi. Nenusisekė. Turėjo vieną meilužį. Nenusisekė. Kartą išmėgino santykius su kita moterimi. Nenusisekė. Nebebandė susirasti partnerių vienai nakčiai ir nebesidairė į internetines pažinčių svetaines, žadančias surasti tikrai suderinamą partnerį, jei tik užpildysi klausimyną, ir leidžiančias suprasti, kad meilė ranka pasiekiama. Nieko gero neišėjo

ir iš jų. Karen pamatė, kad vienatvė jos nė kiek nevargina. Ji suteikė jai pasitikėjimo savimi.

Turėjo savo darbą ir hobį, slepiamą nuo kolegų medikų: buvo atsidavusi, nors ir labai mėgėjiška komikė. Kartą per mėnesį važiuodavo į kurį nors iš geros dešimties valstijos komedijos klubų, rengiančių vadinamuosius atviro mikrofono vakarus, ir išmėgindavo įvairius numerius. Humoristiniai pasirodymai scenoje jai patiko dėl to, kad buvo nenuspėjami. Niekada negalėjai numanyti, ar žiūrovai klyks iš juoko, kvatos iš linksmybės ar sėdės akmeniniais veidais, pašaipiai patemptomis lūpomis prieš neišvengiamai prasidedant švilpimui – tada ji bus priversta paskubomis trauktis iš negailestingos prožektorių šviesos. Karen labai patiko juokinti žmones ir ji net juto keistą dėkingumą už gėdą, patirtą, kai ją piktais šauksmais nuvydavo nuo scenos. Ir sėkmė, ir nesėkmė jai primindavo, kad gyvenimas yra trapus ir keistas.

Ji turėjo nedidelį *Apple* skreitinuką su vos keliomis programomis. Juo ji įrašydavo savo komiškus numerius ir išmėgindavo naujus juokelius. Na, o jos darbinis kompiuteris buvo grūste prigrūstas pacientų įrašų, medicinos duomenų ir darbais apsivertusiam medikui įprastų dalykų. Skreitinuką ji laikė užrakintą, kaip ir slėpė savo hobį nuo bendradarbių, negausių draugų ir tolimų giminaičių. Ji sakė sau, kad komedijos pomėgio priklausomybę, kaip ir rūkymą, geriau laikyti paslaptyje.

Karen pašto dėžutės durelės buvo paliktos šiek tiek praviros – dėl šio laiškininko įpročio jos korespondenciją dažnai permerkdavo lietus. Ji išlipo iš automobilio, pribėgo prie dėžės ir nežiūrėdama stvėrė viską iš vidaus. Neseniai prasidėjo ledinis lietus; keli lašai užtiško jai ant sprando, ir ją nupurtė drebulys. Ji vėl susirangė už vairo ir nuvažiavo toliau keliuku. Padangos slydo žvyru ir jau pradėjusiu trauktis ledu.

Karen susigriebė, kad visos jos mintys sukasi apie tą dieną mirusį senuką. Oficialiai pripažinus mirtį, jai taip dažnai būdavo. Atrodė,

kad jos viduje radosi kažkokia tuštuma, ir ji pajuto poreikį užpildyti ją nors kokia informacija. *Dūdmaišiai. Ajova.* Ji nenumanė, kaip susidarė šis ryšys. Ji ėmė spėlioti, mėgindama išgalvoti istoriją, kuri tenkintų jos smalsumą. *Pirmą kartą dūdmaišius jis išgirdo vaikystėje, kai į gretimą aptrūnijusį namą įsikraustė naujas kaimynas iš Glazgo ar Edinburgo. Kaimynas dažnai kiek per daug išgerdavo, tada jį apnikdavo liūdesys ir tėvynės ilgesys. Tada jis nusiimdavo nuo drabužių spintos savo instrumentą ir imdavo jį pūsti temstant, kai saulė leisdavosi virš Ajovos lygumų, nes ilgėjosi banguotų žalių gimtinės kalvų. Ponas Vilsonas – tik tada niekas dar nevadino jo ponu – būdavo savo kambaryje, ir sodrūs, neįprasti muzikos garsai, „Narsiosios Škotijos" ar „Mėlynų berečių anapus sienos", skriedavo pro atvirą langą. Štai kaip ponas Vilsonas ėmė žavėtis dūdmaišių muzika.* Karen nusprendė, kad toks aiškinimas visai įmanomas.

Paklausė savęs: *Ar tai labai kasdieniška?* Labiau įtempė mintis. *Vadinasi, stebėjau mirštant senuką, labai mėgusį dūdmaišius...* Ar jai pavyktų pasakoti istoriją toliau taip, kad galiausiai žmogelį pribaigtų ne senatvė, o neįprasti instrumento garsai?

Automobilis girgždindamas žvyrą sustojo prie lauko durų. Ji čiupo portfelį, apsiaustą, šūsnį pašto ir niūrioje tamsoje per drėgną žvarbą nuskubėjo į namus.

Jai įėjus pro duris, du katinai tartum pasijudino jos pasitikti, bet atrodė, kad iš snaudulio juos veikiau pažadino tingus smalsumas ir laukiama vakarienė. Ji pasuko į virtuvę: įbers į dubenėlį sauso ėdalo, įsipils stiklą baltojo vyno ir nuspręs, kokie maisto likučiai šaldytuve dar ne visai sugedę ir tinkami pasišildyti vakarienei, nebijant gauti galo. Valgis jai menkai rūpėjo ir tai padėjo jai išlikti liesai, bet raumeningai, nors pati nepastebėjo, kaip įkopė į šeštą dešimtį. Metė apsiaustą ant suolo, padėjo šalia portfelį, tada nuėjo tiesiai prie šiukšliadėžės rūšiuoti pašto. Laiškas be jokių skiriamųjų ženklų, išskyrus Niujorko pašto antspaudą, gulėjo tarp telefono ir elektros sąskaitų,

dviejų laiškų, reklamuojančių kredito korteles, kurių jai nereikėjo ir kurių nenorėjo, bei kelių laiškų, prašančių paaukoti Demokratų nacionaliniam komitetui, „Gydytojams be sienų“ ir „Greenpeace“.

Karen padėjo sąskaitas ant ruošos stalo, visus kitus laiškus sumetė į popieriaus atliekų dėžę ir atplėšė anoniminį.

Perskaičius jai ėmė trūkčioti rankos ir ji garsiai aiktelėjo.

Sara Loksli tapo Raudona Antrąja būdama nuoga.

Pirma ji nusimovė kelnes, paskui nusivilko megztinį ir metė ant grindų. Buvo truputį apgirtusi ir šiek tiek apsinešusi nuo įprasto popietinio degtinės ir raminamųjų mišinio, kai laiškininkas įmetė paštą pro lauko durų plyšį. Ji išgirdo, kaip vokai pliaukšteli į prieškambario grindis. Žinojo, kad ant daugumos bus antspaudai „Pavėluotas mokėjimas“ arba „Paskutinis įspėjimas“. Tai buvo kasdienis tvanas sąskaitų ir reikalavimų, į kuriuos ji visiškai neketino kreipti dėmesį. Ji atsistojo, žvilgtelėjo į savo atspindį televizoriaus ekrane ir nusprendė, kad nėra prasmės sustoti pusiaukelėje. Taigi nusitraukė liemenėlę, nusimovė kelnaites ir teatrališku mostu šveitė ant šalia stovinčios sofos. Staipydamasi priešais televizorių pamanė, kiek mažai iš jos beliko. Atrodė išsekusi ir sulysusi kur kas labiau, negu derėtų, tik ne nuo per didelių fizinių krūvių ar treniruočių prieš maratono bėgimą. Ji žinojo kadaise turėjusi patrauklią figūrą, bet dabar buvo liekna vien iš nevilties.

Sara paėmė nuotolinio valdymo pultelį ir įjungė televizorių. Jos pačios atspindį ekrane bemat pakeitė pažįstami po pietų rodomos muilo operos personažai. Rado pultelyje garso išjungimo mygtuką ir nuspaudė. Sarai labiau patiko kurti savo tekstą ir įdėti į veikėjų lūpas tai, ką, jos manymu, jie turėtų kalbėti, vietoj to, ką sugalvojo scenaristai. Ji norėjo, kad jos dialogai būtų banalesni, su daugiau klišių. Pompastiškesni ir kvailesni. Ji norėjo, kad jos muilo operų variantuose nebūtų nė kruopelės tikrų emocijų ar priimtinos tikrovės. Norėjo, kad

jie būtų prasti, perkrauti smulkmenomis, ir netikėjo, kad muilo operų scenaristai galėtų persūdyti taip kaip ji. Ji nesitikėjo galėsianti tai dar ilgai daryti – parduotuvė, kurioje išsimokėtinai pirko televizorių, veikiausiai pareikalaus jį grąžinti jeigu ne šią savaitę, tai kitą. Tokia pat padėtis buvo ir su jos baldais, automobiliu ir, ko gero, namu.

Jai atrodė, kad jos balsas aidu atsimuša iš visų pusių, žodžiai buvo neaiškūs it nuotrauka, padaryta gerai nenustačius ryškumo.

– Ak, Denise, aš taip tave myliu... ypač tavo neprilygstamą lėlės Barbės figūrą.

– Taip, daktare Smitai, aš irgi jus myliu. Apkabinkite mane ir išsineškite mane ir mano chirurgiškai padidintas krūtis iš čia...

Televizoriaus ekrane augalotas tamsiaplaukis vyras, panašesnis į modelį negu į kardiochirurgą, laikė glėbyje puikios figūros blondinę, kurios didžiausia negalia per visą gyvenimą galėjo būti skilęs nagas ar sloga. Į gydytoją jai prireikė kreiptis vienintelį kartą – uždėti ant dantų vainikėlius. Veikėjų lūpos krutėjo tariant žodžius, bet už juos ir toliau kalbėjo Sara:

– Gerai, brangioji, taip ir padarysiu... Tik iš laboratorijos atėjo tavo tyrimų rezultatai. Tiesiog nežinau, kaip tau pasakyti, bet tau liko neilgai gyventi...

– Mūsų meilė stipresnė už bet kokią ligą...

Cha! – pamanė Sara. – *Kertu lažybų, kad ne.*

Tada tarė sau: *Ko gero, išbrauksiu žaviąją Botoksinę Denisę ir gražuolį daktarą Smitą iš savo gyvenimo.*

Ekrane pasirodžius serialo kūrėjų sąrašui, Sara priėjo prie lango namo priekyje. Kelias akimirkas stovėjo iškėlusi rankas, visai nieko nedengiama, beveik vildamasi, kad ją pamatys kuris nors smalsus kaimynas ar kad pro šalį prariedės geltonas mokyklinis autobusas, prisigrūdęs 10–12 metų moksleivių, ir ji galės jiems parodyti tikrą šou. Kai kurie iš mokinių prisimins ją iš tų laikų, kai juos mokė. Penkta klasė. Ponia Loksli.

Ji užsimerkė. *Pažiūrėkit į mane,* – pagalvojo. – *Nagi, kad jus kur velnias, pažiūrėkit į mane!*

Pajuto, kad akių kampučiuose susitvenkusios ašaros nevaldomai nusirita skruostais. Jai ta būsena buvo įprasta.

Sara buvo populiari mokytoja iki pat tos akimirkos, kai savo noru metė darbą. Jeigu kokie buvę jos moksleiviai pamatytų ją nuogutėlę svetainės lange, turbūt ji dar labiau jiems patiktų.

Iš mokyklos ji išėjo kiek mažiau negu prieš metus, vieną paskutinių semestro dienų, prieš prasidedant vasaros atostogoms. Išėjo pirmadienį, praėjus dviem dienoms nuo to giedro, šilto ryto, kai jos vyras išsivežė jų trejų metų dukrelę pačios nekalčiausios šeštadienio užduoties – maisto prekių parduotuvėje nupirkti pieno ir javainių... ir nebegrįžo.

Sara nusisuko nuo lango ir pažiūrėjo į lauko duris, prie kurių ant grindų gulėjo šūsnis pašto. *Nieku gyvu neatidaryk durų,* – priminė ji sau. – *Niekada neatsiliepk, jei kas į jas skambins ar smarkiai bels. Neatsiliepk mobiliuoju, jei numeris nepažįstamas. Lik kur esi, nes gali paaiškėti, kad tai tik jaunuolis su motorizuotojo policininko skrybėle rankose. Tarsi drovėdamasis jis išmiknoja:*

– Įvyko avarija. Man labai nemalonu, bet turiu pranešti jums, poniaIoksli, kad...

Kartais ji stebėdavosi, kodėl jos gyvenimas buvo sugriautas tokią gražią dieną. Turėjo būti tokia bjauri, nemaloni, niūri žiemos diena kaip ši, kai lietus maišosi su šlapdriba. Kur tau! Buvo giedra, šilta, bekraštis dangus mėlynas, tad kai tą rytą ji pargriuvo ant grindų, akimis jį naršė, mėgindama įžvelgti jame kokį nors pavidalą, į kurį galėtų jas įsmeigti – tarsi jomis galėtų prisirišti bent jau prie slenkančio debesies. Mat jai žūtbūt reikėjo į ką nors įsikibti.

Sara gūžtelėjo pečiais – kokia neteisybė!

Pažvelgė pro langą. Nė vieno praeivio. Šiandien intermedija su nuoga aktore neįvyks. Perbraukė pirštais vešlius plaukus, mėgin-

dama prisiminti, kada pastarąjį kartą lindo po dušu ar šukavosi tą susivėlusią ševeliūrą. Ne mažiau kaip prieš porą dienų. Patraukė pečiais. *Kadaise buvau graži. Kadaise buvau laiminga. Kadaise gyvenau taip, kaip norėjau.*

Nebe.

Ji pasisuko ir pažiūrėjo į vokų šūsnį palei lauko duris. *Nuo tikrovės niekur nepabėgsi,* – pasakė sau. Gailėjosi nesanti girtesnė ar labiau apsinešusi, nes jautėsi blaivutėlė.

Taigi priėjo prie krūvos pinigų reikalaujančių laiškų. *Imkit viską,* – tarė, – *nenoriu, kad kas nors liktų.*

Niekuo neišsiskiriantis laiškas su Niujorko pašto antspaudu gulėjo ant viršaus. Ji pati nesuprato, kodėl jis patraukė jos dėmesį, bet pasilenkė ir paėmė jį iš tos krūvos. Iš pradžių pamanė, kad kažkoks kreditorius sugalvojo šitokį labai gudrų būdą priversti ją atsakyti. Pamačius ant voko užrašą didelėmis raudonomis raidėmis „Antras įspėjimas" jai iškart neberūpėdavo, koks reikalavimas parašytas įdėtame į jį laiške. Bet *neužrašyti ant voko nieko* – čia jau tikrai gudru. Jos smalsumas buvo sužadintas. *Atvirkštinė psichologija.*

Gerai, – tarė ji mintyse, – *šįsyk nusileisiu. Šį raundą tu laimėjai. Perskaitysiu tavo laišką, kuriame reikalauji mokėti pinigus, kurių neturiu, už kažką, ko nebenoriu ar ko man nebereikia.*

Pradėjusi skaityti bemat suvokė: kad ir kiek iki tol išgėrė, kad ir kiek tablečių prarijo ryte, viso to gali neužtekti.

Kai baigė skaityti laiškelį, pirmą kartą iš tikrųjų pasijuto nuoga.

Džordana Elis tapo Raudona Trečiąja netrukus po paskutinės rytinės pamokos, kai jautėsi baisiai nelaiminga. Apie naująjį savo vaidmenį ji sužinojo ne tuoj pat, nes mąstė apie naujausią nesėkmę šių metų nesėkmių virtinėje – Amerikos istoriją. Ji stebeilijosi į naujausią savo rašinį reikalaujama tema, papuoštą paslaptingu profesoriaus

prierašu *Pasimatom* ir užgauliu pažymiu – 5+. Ji suglamžė lapus su spausdintu tekstu, paskui giliai atsiduso ir juos išlygino. Žinojo, kad pažymys turi mažai ką bendra su jos gebėjimais. Žodžiai, kalbos, idėjos, smulkmenos – visi tie dalykai buvo jos kraujyje. Dar ne taip seniai ji mokėsi vien aukščiausiais balais, bet dabar nebebuvo tikra kada nors vėl būsianti tokia gera mokinė.

Džordana pajuto pykčio antplūdį. Ji žinojo, kad viskas tarpusavyje glaudžiai susiję. Jai prastai ėjosi matematika, ne ką geriau istorija, veikiausiai tuoj susikirs iš ispanų kalbos ir gamtos mokslų, anglų literatūros pažymiai buvo irgi ne per geriausi, o galimybės įstoti į koledžą atrodė labai menkos. Ji nebegalėjo susikaupti, sutelkti dėmesio. Nebeįstengė nuveikti darbų, kurie anksčiau buvo tokie malonūs ir taip lengvai jai pavykdavo. Prieš savaitę mokyklos psichologė pasisodino ją priešais ir ėmė postringauti apie neadekvatų jos elgesį – pasak jos, kolegos tokį vadinantys išveika; girdi, elgesiu, kuriuo pati save naikina, ji norinti patraukti kitų dėmesį. Visus prastus pažymius ji paaiškino lengviausia emocine lygtimi: „Kai tavo tėvai pranešė apie skyrybas, tu gavai skaudų smūgį, Džordana. Tau reikia atitokti."

Viskas buvo toli gražu ne taip paprasta.

Ji nekentė banalios psichologijos. Iš mokyklos psichologės kalbos galėjai pamanyti, kad gyvenimas – supimasis ant virvės virš kažkokios prarajos, o Džordana virvę paleido.

Džordanai atrodė, kad ji nebeturi namų, kad viskas jos gyvenime tėra melas, kad du jai artimiausi žmonės – viso labo iliuzija ir apgaulė. Ji nusprendė, kad niekada nieko nemylės. *Nebe*mylės. Kad ir kaip pyko, negalėjo atsikratyti pojūčio, jog ji kažkodėl kalta dėl kažko baisaus, kažko, kas sudraskė jos gyvenimą į gabalus nerūpestingai, kaip kitas suplėšo palaikį audeklo gabalą į pašluostes.

Žiūrėdama į paskutinių metų parengiamojoje mokykloje kraštovaizdį, matė vien akmenimis nuklotą, dumbliną dykynę su daugybe žiojinčių plyšių. Vaikinai, su kuriais ne taip seniai džiugiai darydavo

sekso bandymus, dabar iš jos šaipėsi. Merginos, kurias ne taip seniai ji laikė draugėmis, dabar už nugaros plakė ją liežuviais. Jos gyvenimas tapo toks painus, toks sudėtingas, kad ji nebežinojo, ko griebtis. Ji įsivaizdavo įprastą Džordanos dieną: *Iš ryto gauni prastą pažymį iš testo; po pietų per krepšinio treniruotę taip dažnai nesugraibai kamuolio, kad treneris aprėkia, paskui nebeišleidžia į startinį penketą; valgykloje vakarieniauji viena, nes niekas nenori sėdėti šalia tavęs.*

Ji norėjo kur nors pasislėpti, bet net tai buvo neįmanoma. Dėl tų prakeiktų raudonų plaukų – mergina jų nekentė – ji išsiskirdavo kiekvienoje minioje, nors tenorėjo išnykti, tapti beveidė. Ji net kišosi tuos plaukus po megzta slidininko kepuraite, bet tai menkai padėjo.

Džordana nulenkusi galvą ėjo taku tarp meno studijos ir fizikos bei chemijos laboratorijų. Jos striukė su kailiu apsiūtu gobtuvu buvo susiglamžiusi; pečius tempė knygų prigrūsta kuprinė. Šalti lietaus lašai krito nuo gebenių, dengiančių visas jos prabangios privačios mokyklos sienas. *Bent jau oras atitinka mano nuotaiką,* – pamanė ji. Džordana stūmėsi į priekį šiek tiek džiaugdamasi, kad lietus vienodai greitai gena visus juoda skalda grįstais takais, skersai išilgai išraižiusiais mokyklos kiemus. Nors buvo ankstyva popietė, tamsus pilkas dangus kėlė įspūdį, kad netrukus užgrius naktis. Džordana nepietavo, tik užbėgusi į kavinę nusipirko apelsiną, batoną ir nedidelį pakelį pieno. Viską susikišo į striukės kišenes – viena suvalgys savo kambaryje.

Kaip dvyliktokė, ji gavo vienvietį kambarį viename iš mažesnių perdarytų namelių mokyklos teritorijos pakraščiuose. Tai buvo prieš šimtą metų pastatytas Naujajai Anglijai* įprastas baltomis dailylentėmis apkaltas namas su plačiu prieangiu ir įspūdingais raudonmedžio laiptais per vidurį. Kadaise čia gyvendavo mokyklos kapelionai, tad

* Šešias valstijas apimantis regionas šiaurės rytų JAV.

viduje tebetvyrojo vaiduokliškas religinio pasiaukojimo tvaikas. Dabar jame gyveno šešios merginos iš turtingų šeimų, merginų vartinio teniso* trenerė ir ispanų kalbos mokytoja, tokia panelė Gonsales. Jai buvo patikėtos komendantės pareigos ir merginų paslapčių klausytojos vaidmuo, bet didžiąją laisvalaikio dalį ji susitikinėjo su futbolo komandos trenerio padėjėju, jaunu vedusiu vyru, turinčiu du mažus vaikus. Jų netramdomos ir, merginų manymu, *sportiškos* aistros garsai prasiskverbdavo pro sienas ir suteikdavo bendrabutyje gyvenančioms merginoms pagrindą juoktis ir slapčia pavydėti.

Galvodama apie neištikimybės cypsmus, dejones ir atodūsius, sklindančius iš panelės Gonsales kambario, Džordana net šyptelėjo. *Šitaip paleisti vadžias tikriausiai nuostabu,* – įsivaizdavo ji. Jos negrabūs, drovūs eksperimentai su vaikinais nė iš tolo tam neprilygo.

Ji papurtė galvą. Pamažu visi jos vargai vėl užgulė jai pečius, įslinko į širdį, ir atrodė, kad nugarą slegianti kuprinė prigrūsta ne knygų, o kažko kur kas sunkesnio. Pirmą kartą nuo tos dienos, kai baigiant krautis daiktus į mokyklą tėvai ją pertraukė pasišaukdami žodžiais: „Džordana, mums reikia su tavim pasikalbėti...“, ji ne juokais susimąstė, ar verta mokytis toliau. Ji žinojo, kad iš tikro ji dėl nieko nekalta, bet atrodė, jog kalta dėl visko.

Apimta sąmyšio dėl, rodės, visko savo gyvenime, Džordana įėjo į bendrabučio vestibiulį. Nupurtė dalį lietaus lašų nuo galvos, kažkiek nubraukė nuo striukės. Nusitraukė slidininko kepuraitę ir paleido plaukus – aplink nieko nebuvo. Visi tebepietavo, ir dar buvo likę šiek tiek laiko, kol privačios mokyklos dienotvarkėje pamokas pakeis sporto užsiėmimai. Tyla ją nuramino, ir ji pripėdino prie stalo, ant kurio bendrabučio merginų paštas buvo išrūšiuotas šešiuose padėkluose. Savajame ji pamatė tris laiškus.

* Irokėzų kilmės komandinis žaidimas su kamuoliuku. Žaidėjai turi lazdas su tinkliukais gale kamuoliukui gaudyti, nešti ir perduoti. Taškai pelnomi įmetus kamuoliuką į varžovų vartus.

Pirmų dviejų rašysena jai buvo pažįstama: glausta, sunkiai įskaitoma tėvo keverzonė ir platesnis, įmantresnis motinos braižas. Džordanai atrodė visiškai logiška, kad tie du laiškai atėjo vienu metu. Tarp jųdviejų kilo koks nors naujas perdėm dramatizuotas ginčas, atsirado koks nors naujas per daug sureikšmintas nesantaikos obuolys. Nuo tada, kai pranešė skiriąsi, nepraeidavo nė savaitė, kad nebūtų susibarę dėl kokio mažmožio. Tai leido jų advokatams pūstis ir grasinti lyg kokiems tauškaliams – iš tikrųjų tikriausiai tokie jie ir buvo. Abu tėvai žiūrėjo į Džordaną kaip į lemiamo emocinio mūšio lauką, į savo Vaterlo, kur jie gali kautis kaip Napoleonas Bonapartas su Velingtonu. Ji žinojo, kas rašoma abiejuose laiškuose: vienas ir kitas aiškina naujausią nediskutuotiną savo nuostatą ir kodėl Džordana turi pritarti laiško autoriaus įvykių interpretacijai. „Juk tu mieliau gyventum su manim, širdele, negu su tėvu, tiesa?“ Arba: „Brangute, tu juk žinai, kad tavo motina nesugeba galvoti apie ką nors kitą, vien apie save.“

Jos tėvai tik neseniai ėmė bendrauti su ja per oficialų JAV paštą. Abu įsitikino, kad ji tiesiog nekreipia dėmesio į elektroninius laiškus, o jiems paskambinus iškart įjungia balso pašto dėžutę. Tačiau jai atrodė sunkiau nustumti į šalį žodį, kurį gali paliesti ranka, parašytą ant brangaus rožinio motinos popieriaus, ar tėvo mintis, išdėstytas storame verslininkų mėgstamame popieriuje. *Nieko,* – pamanė ji, – *gal įprasiu neskaityti ir jų.*

Ji įsikišo abu laiškus į kuprinę. Pajuto nedidelį pasitenkinimą, kad jai nerūpi tariamai reikšmingas tėvų ginčas, reikalaujantis neatidėliotino jos dėmesio.

Trečias laiškas ją nustebino. Be savo pavardės ir Niujorko pašto antspaudo, jokios kitos informacijos iš voko ji negavo. Pirmiausia jai dingtelėjo, kad jis – nuo vieno iš daugybės advokatų, tvarkančių skyrybų reikalus, bet paskui suprato, kad ne. Tie vyrukai naudojo labai įmantrius vokus su dailiai išraitytomis savo pavardėmis ir adresais, kad niekam nekiltų abejonių dėl to, kas jų viduje, svarbos. Vokas

buvo plonytis. Atidariusi savo kambario duris ir įėjusi vidun ji apžiūrėdama kelis kartus pavartė voką rankoje. Laiškus ji visada atplėšdavo nenoriai – gerų naujienų niekada nesulaukdavo.

Ji numetė ant grindų striukę, ant lovos kuprinę. Išsitraukė pietums nusipirktą apelsiną ir pradėjo lupti, bet nebaigusi nustojo, patraukė pečiais ir atplėšė voką.

Iš lėto perskaitė laiškelį, paskui dar kartą.

Baigusi skaityti Džordana pakėlė akis – tarsi kas būtų įėjęs į kambarį kartu su ja. Jai ėmė tirtėti lūpos.

Tikriausiai kažkas juokauja, – pamanė. – *Krečia pokštus. Negali būti, kad čia rimtai.*

Tai buvo vienintelis logiškas paaiškinimas, tik kažkoks giliai viduje krebždantis kirminas jai sakė, kad rašiusiajam laišką logika rūpėjo mažiausiai.

Tą rytą ji manė, kad vienišesnė jau negali jaustis, bet staiga, tą akimirką, taip ir nutiko.

3

PIRMOJI PANIKA.

Antroji panika.

Trečioji panika.

Perskaičiusi savo laišką, kiekviena Raudona savaip, nepakartojamai puolė į paniką. Kiekviena Raudona klaidingai manė tebevaldanti emocijas, bet jos staiga ėmė atrodyti nesutramdomos. Kiekviena Raudona įsivaizdavo deramai reaguojanti į grasinančius žodžius. Kiekviena Raudona tikėjo, kad imasi tinkamų žingsnių. Kiekviena Raudona juto, kad ji – ir tik ji viena – gali užtikrinti saugumą sau, jeigu tik saugumo ji iš tikro nori. Kiekviena Raudona įvertino išsakytą grėsmę savo gyvybei ir padarė stulbinamai skirtingą išvadą. Kiekviena Raudona nebuvo tikra, ar jai išties reikia bijoti pavojaus, ar tik pykteléti, nors abi reakcijos atrodė ne itin logiškos. Kiekviena Raudona stengėsi suvokti savo tikrąją padėtį, bet nesėkmingai. Kiekvieną Raudoną apėmė sąmyšis, tik jos to nesuprato.

Nė viena jų nebuvo visiškai tikra dėl nieko.

Atitokus nuo sukrėtimo, patirto nuo viename lape surašytų žodžių, Karen Džeison pirmiausia kilo mintis paskambinti vietos policijai.

Sara Loksli bemat nusprendė susirasti revolverį, kurį velionis vyras laikė užrakintą plieninėje dėžėje, paslėptoje ant viršutinės lentynos kambarėlyje, atstojusiame jam kabinetą.

Džordana Elis nedarė nieko: susmuko ant lovos ir susirangė, lyg apsirgusi ir ištikta mėšlungio.

Karen pokalbis su detektyvu buvo žiauriai nemalonus. Ji įdėmiai perskaitė laišką du kartus, paskui trenkė jį ant virtuvės stalo ir pakėlė ant sienos kabančio telefono ragelį. Jai svaigo galva nuo sunkiai tramdomo įniršio. Ji nebuvo įpratusi prie grasinimų ir jai baisiausiai nepatiko iš pažiūros nekaltos aliuzijos į pasaką laiške, tad pirmoji jos reakcija buvo būdinga jai kaip patarinėti įpratusiai, ryžtingai, gerai išsilavinusiai moteriai. *Nebijau nieko. Tai kas tu toks, ble, esi – didelis, piktas vilkas?* – pamanė. – *Dar pažiūrėsim!* Neapgalvojusi, ką pasakys, surinko 911*.

Ji tikėjo, kad atsiliepęs dispečeris stengsis jai padėti. Klydo.

– Policija. Ugniagesiai. Skubi pagalba, – išvardijo jis.

Nors ištarė vos kelis žodžius, iš balso Karen jis pasirodė labai jaunas.

– Čia daktarė Karen Džeison iš Medetkų kelio. Man tikriausiai reikia pasikalbėti su detektyvu.

– Kas atsitiko, ponia?

– Daktare, – pataisė jį Karen, bet tuoj pat to pasigailėjo.

– Gerai, – bemat atsakė dispečeris, – kas atsitiko, *daktare*?

Intonacijoje, su kuria jis prisivertė ištarti šį žodį, ji pajuto į pamainos pabaigą pavargusio žmogaus panieką.

– Gavau grasinantį laišką, – atsakė ji.

– Nuo ko?

---

* Jungtinėse Valstijose – bendrosios pagalbos telefono numeris.

– Nežinau. Jis nepasirašytas.

– Anoniminis grasinimas?

– Taip. Būtent.

– Tuomet geriau pasikalbėkite su kuo nors iš detektyvų biuro, – tarė jaunuolis.

To juk ir prašiau, – pamanė, bet balsu nepasakė Karen.

Jai teko laukti, matyt, kol jis perjungė telefono liniją. Negausios vietos policijos pajėgos buvo įsikūrusios artimiausio miestelio centre, nykiame raudonų plytų name visai netoli pagrindinės aikštės, šalia vienintelės greitosios pagalbos ir ugniagesių stočių, priešais kuklią rotušę. Karen gyveno kaimo vietovėje už kokių aštuonių kilometrų nuo miestelio ir pro policijos būstinę pravažiuodavo tik kartą per savaitę – kai šeštadienį išsiruošdavo pirkti maisto į netoliese esantį prekybos centrą. Ji spėjo, kad didžiausias policijos darbas – vaikyti iš greitkelių paauglius, mat šie iš dyko buvimo sėda į automobilius ir laksto didžiuliu greičiu, įsikišti tarp susivaidijusių ir jau paleidusių į darbą kumščius sutuoktinių ir bendradarbiauti su gretimų didesnių miestų policija tiriant narkotikų bylas, nes daug prekeivių ėmė suvokti: kaimo vietovėse gali ramiau ir saugiau gaminti metamfetamino kristalus ir dalyti į porcijas kokainą, kuris paskui platinamas kur kas pavojingesnėse miestų gatvėse ir netoli esančiuose koledžuose. Karen abejojo, ar vienu metu miestelyje gali budėti daugiau negu dešimt pareigūnų ir ar bent vienas jų yra mokytas pažangiausių darbo metodų.

– Detektyvas Klarkas, – ragelyje pasigirdo ryžtingas, dalykiškas balsas. Karen lengviau atsiduso: šis policininkas iš balso bent jau vyresnis.

Ji prisistatė ir pasakė detektyvui, kad gavo grasinantį laišką, ir nustebo, kai vyriškis, užuot paprašęs jį perskaityti, pažėrė visą virtinę klausimų, pradėdamas nuo akivaizdžiausio.

– Ar žinot, kas galėjo jį jums atsiųsti?

– Ne.

– Ar ant jo yra kokių išskirtinių ženklų, kurie galėtų parodyti...

– Ne, – pertraukė jį Karen. – Tik Niujorko pašto ženklas, nieko daugiau.

– Nenumanot, kas jį rašė?

– Visiškai.

– Ar su niekuo nesivaidijot...

– Ne. Jau daug metų.

– Ar darbe turit kokių nors priešų?

– Nė vieno.

– Ar pastaruoju metu jums neteko atleisti ko nors iš darbo?

– Ne.

– Ar nesikivirčijot su kaimynais? Tarkim, šlykščiai susiginčijot dėl sklypo ribų ar jūsų šuo ištrūko iš kiemo ir vaikėsi jų katę, ar kas nors panašaus?

– Ne. Šuns neturiu.

– Gal pastarosiomis dienomis ar savaitėmis pastebėjot ką nors neįprasta, pavyzdžiui, staiga nutrūksta telefono ryšys arba važiuojant į darbą ar iš jo įkandin seka automobilis?

– Ne.

– Ar neseniai nebuvot apvogta, niekas neįsilaužė į jūsų namus ar kontorą?

– Ne.

– Gal pametėt piniginę, banko kortelę ar kokį kitą dokumentą su savo asmens duomenimis?

– Ne.

– O kaip internetas? Gal kas bandė sužinoti, kas esat, ar...

– Ne.

– Ar žinot kokį žmogų, nebūtinai iš čia, kuris dėl kokios nors priežasties norėtų jums pakenkti?

– Ne.

Detektyvas atsiduso; Karen pamanė, kad tai neprofesionalu, bet ir šį kartą balsu to nepasakė.

– Negali būti, daktare. Tikrai ką nors galėjot supykdyti, galbūt netyčia. Gal kada nors klaidingai nustatėt pacientui diagnozę? Nesuteikėt kokios medicininės paslaugos, ir dėl to kažkas apsirgo, o gal net numirė? Ar koks nors nepatenkintas pacientas kada nors yra padavęs jus į teismą?

– Ne.

– Vadinasi, jums neateina į galvą nė vienas...

– Aš jums jau sakiau – ne. Ne.

Detektyvas patylėjo, paskui kalbėjo toliau:

– Tai gal kas nori iškrėsti jums pokštą?

Karen tuo abejojo. Kai kurie kiti atlikėjai, su kuriais susipažino komedijos klubuose, turėjo, jos galva, ganėtinai neįprastą humoro jausmą. Be to, kai kurie mėgdavo pasišaipyti iš kitų komikų krėsdami jiems vos ne žiaurias, sadistiškas išdaigas, tačiau ji nemanė, kad koks nors komikas ar komikė, nesvarbu, kaip iškrypęs ar iškrypusi, smagintųsi rašydamas tokius laiškus kaip šis ant jos virtuvės stalo.

– Ne. Ir nemanau, kad tai labai juokinga.

Ji įsivaizdavo, kaip detektyvas kitame laido gale patraukia pečiais.

– Abejoju, ar šiuo metu galėtume daug padaryti. Galiu duoti nurodymą policijos patruliams kiek dažniau atvažiuoti į jūsų gatvę. Per kasdienį personalo pasitarimą apie jūsų atvejį pranešiu, bet kol neįvykdytas joks atviras veiksmas... – detektyvas nutilo.

– Šis laiškas nėra atviras veiksmas?

– Taip ir ne.

– Kaip suprasti?

– Reikalas tas, – detektyvas Klarkas nutaisė balsą, tinkamą skaitant paskaitą apie įstatymus vidurinės mokyklos baigiamųjų klasių mokiniams, – kad rašytinis grasinimas yra antro laipsnio nusikaltimas. Bet jūs sakot neturinti priešų – bent jau šiuo metu nežinot jų

turinti – ir nesat padariusi nieko, dėl ko galėjot sulaukti grasinimo, ir niekas iš tikrųjų *nepadarė* nieko – tik parašė šį trikdantį laišką...

– Detektyve Klarkai, manau, kad jeigu tau sako: „Tu buvai pasirinkta mirti“, tai kur kas daugiau negu trikdymas.

Karen žinojo, kad jos žodžiai pernelyg pasipūtėliški ir formalūs, bet tikėjosi šitaip išjudinti policininką. Deja, poveikis buvo priešingas.

– Daktare, manyčiau, kad reikia aiškinti tą laišką kaip kažkokią keistenybę. O gal kažkas turi prastą humoro jausmą ar nori jus šiek tiek panervinti dėl nežinia kokios priežasties ir pats apie tai pamiršti, ir nieko iš tikrųjų nenutiks. Nebent, žinoma, pamatytumėt ką nors jus sekant ar kas nors įsilaužtų į jūsų banko sąskaitą, ar įvyktų kas nors panašaus. Arba pareikalautų pinigų. Tada galbūt...

Jis padvejojo, tada aiškino toliau:

– Grėsmę dažniausiai matom, kai susiduriam su persekiotoju. Žmogumi, kuriam manija tapo kokia mokytoja, bendradarbė, buvęs vaikinas ar mergina. Bet tokie žmonės visada yra turėję vienokių ar kitokių santykių su persekiojamuoju. Grasinimas tuomet būna tik kažkokios rimtesnės manijos elementas. Bet jūs juk sakot, kad čia kitkas, tiesa? Jūs manot esanti persekiojama?

– Ne. Tiksliau, nežinau.

– Pažvelkit į savo gyvenimą. Ar jame yra dar ko nors neįprasto?

– Ne.

– Matot?

– Norite pasakyti, kad aš ničnieko negaliu padaryti?

– Ne. Noriu pasakyti, kad *mes* nieko negalim padaryti. O jūs neabejotinai turite imtis atsargumo priemonių. Ar namuose turit signalizaciją? Jeigu neturit, verčiau įsitaisykit. Galbūt įsigykit didelį šunį. Įdėmiau pažvelkit į žmones, su kuriais bendravote kelis pastaruosius mėnesius. Pradėkit rašyti sąrašą žmonių, kuriuos *galėjot* supykdyti ar kuriems *galėjot* padaryti skriaudą. Galbūt įdėmiau pažiūrėkit į visus

savo pacientus ir pagalvokit apie jų artimuosius. Gal kokia jūsų ne itin sėkmingai gydyta pacientė turi svainį psichopatą ar ką tik iš kalėjimo išėjusį pusbrolį. Susimąstykit apie tai. Paprastai sulaukę tokių grasinimų žmonės nemato, kieno jie, nors stovi visai šalia to asmens, nes jie tiesiog to nesitiki.

Detektyvas postringavo toliau:

– Jums būtų galima pagalvoti apie privačius detektyvus – gal jiems pavyktų atsekti, iš kur atėjo laiškas, bet tai velniškai sunku. Jei žinutė būtų elektroninė, gal jiems ir pavyktų. Bet senamadiškas laiškas? Su jais vargsta net FTB. Prisimenat tuos laiškus su juodligės užkratu*? Ar vadinamąjį Unabomberį**? Jo ieškodami FTB agentai nusivarė nuo kojų net turėdami visą šiuolaikinę įrangą. O šiame mažame miestelyje turimais pajėgumais ir kadrais mes nė iš tolo jiems neprilygstam. Velniai rautų, net valstijos policijai iki FTB toli šaukia. Jumis dėtas, pirmiausia sudaryčiau sąrašą žmonių, kuriuos galėjote užgauti, nes gal ką nors visai pamiršot. Veikiausiai taip ir yra. Pasakykit man pavardę, net visas dešimt, ir aš akis į akį ne per maloniausiai su tuo žmogum ar tais žmonėmis pasikalbėsiu. Ne juokais išgąsdinsiu – tegul bijo Dievo ir didžiosios Masačusetso valstijos. O iki tol...

– Norite pasakyti, kad grasinimas nužudyti žmogų nėra nusikaltimas, kurį norėtumėte tirti?

– Aš surašysiu raportą, ir jūsų skundas bus oficialiai užprotokoluotas. Bet, kalbant atvirai, daktare, žmonės nuolatos švaistosi tuščiais grasinimais.

---

* Nuo 2001 m. rugsėjo 18 d., praėjus savaitei po teroristinių išpuolių JAV, kurį laiką buvo siuntinėjami laiškai su juodligės bakterijomis. Juos gavo žiniasklaidos agentūros ir du senatoriai demokratai. 5 žmonės mirė, dar 17 šia liga susirgo. Laiškų siuntėjas iki šiol nenustatytas.

** Turimas galvoje Theodore'as Johnas Kaczynskis (g. 1942), nuo 1978 iki 1995 m. siuntinėjęs laiškus-bombas įvairiems atsitiktiniams asmenims. Susektas ir suimtas tik 1996 m.

– Šis man neatrodo tuščias.

– Galbūt. Bet jūs juk gerai nežinot, tiesa? Gal jis neturi jokio pagrindo.

– Taip, – atsakė Karen. – Gal.

Ji padėjo ragelį. *O kas, jeigu turi?* – paklausė savęs mintyse.

Sara Loksli drebėdama iš lėto išėjo pro duris ir pasuko į nedidelį velionio vyro kabinetą – siaurą kambarį su vieninteliu užuolaidomis užtrauktu langu gale ir senu suraižytu ąžuoliniu rašomuoju stalu. Ant jo stovėjo pasenęs kompiuteris. Juo jis pildydavo mokesčių deklaracijas, apmokėdavo šeimos sąskaitas ir rašė prisiminimus apie kupinus pavojų mėnesius, praleistus vairuojant krovininius sunkvežimius ir sunkius mechanizmus Bagdado oro uosto keliu Irako karo* pradžioje. Juodu su vyru sutarė, kad, jai pastojus dar kartą, kabinetas bus paverstas mažylio kambariu.

Ant sienų kabojo įrėmintos jųdviejų vestuvinės, jų jau trijų, atskirai Saros ir dukrytės nuotraukos. Šalia puikavosi Bostono *Red Sox* beisbolo komandos 2004 metais laimėtų JAV pirmenybių gairelė su kelių žaidėjų parašais ir jos vyro nuotrauka, daryta su Nacionalinės gvardijos draugais dalinio dislokavimo dieną. Buvo čia ir kitų prisiminti skirtų daiktų, nuotraukų ir kvailų niekučių, kuriuos žmonės kaupia dėl šiokios tokios jiems turimos reikšmės: rausva ir oranžine spalvomis dažyta kriauklė su didele širdimi viduryje. Sara ją juokais nupirko jam Valentino dienos proga; prieš keletą metų buvusi madinga netikra žuvis, metaliniu balsu dainuojanti „Veskis mane prie upės“; juodo poršė modelis ant stalo kampo – dovana gimimo dienos proga. Kai duktė buvo dar neseniai gimusi, vieną naktį ji išvargino juodu, nes raižoma pilvo dieglių be perstojo klykė. Iš ryto vyras

* 2003–2011 m. karas tarp JAV vadovaujamos koalicijos ir Irako.

laidė juokelius: girdi, jam įgriso šis atsidavusio tėvo vaidmuo. Jam reikia ko nors visiškai lengvabūdiško gyvenime. Taigi jis nusipirksiąs sportinį automobilį, pageidautina – brangiausią ir greičiausią, kokį tik ras. Po kelių mėnesių, išvyniojęs iš ryškiaspalvio popieriaus žaislinį automobilį, leipo juokais.

Per visą laiką, praėjusį nuo avarijos, per kurią žuvo vyras ir dukra, ji buvo įėjusi į šį kambariuką vos du ar tris kartus ir kassyk neužsibūdavo: stverdavo tai, ko buvo atėjusi, išeidavo ir paskubomis užtrenkdavo duris. Taip pat elgdavosi ir eidama į gretimą dukters kambarį. Abu buvo palikti, kokie buvo tą dieną, kai juodu žuvo. Nors Sara žinojo, kad sielvartaujantiems žmonėms tai visai įprasta, jai būdavo baugu įeiti į vieną ar kitą iš tų dviejų kambarių: jai atrodė, jog girdi prietemoje dukters ar vyro balsą ir jaučia, kaip jie palyti jai odą. Įspūdis buvo toks, tartum jie šauktųsi jos, ir nuo šiurpaus jų prisilietimo pojūčio ir balsų haliucinacijų ji pratrūkdavo raudoti.

Jis daug kartų jai buvo žadėjęs atsikratyti revolverio. Pritrūko laiko.

Laiko pritrūko ir viskam, ką mudu buvome suplanavę, – pamanė ji stovėdama tarpduryje ir bijodama net uždegti šviesą. Kelionei į Didįjį Kanjoną. Kelionei po Europą. Didesniam namui malonesniame priemiestyje. Naujam automobiliui. Aišku, jie nežinojo, kad taip atsitiks, antraip viskas būtų susiklostę kitaip. Bent jau taip ji įsivaizdavo, bet ką gali žinoti...

Ji pažiūrėjo į knygų spintą, prigrūstą jo mėgstamiausių detektyvinių romanų, trilerių ir daugybės prisiminimų apie Antrąjį pasaulinį ir Vietnamo karus – vyras juos studijavo rašydamas savuosius. Ant viršutinės lentynos už nuskaitytų, užlankstytais lapų kampais Valo Makdermido, Džeimso V. Holo ir Džono Grišamo knygų gulėjo maskuojamosios spalvos šaudmenų dėžė, užrakinta kodine spyna. Jos Sara ir atėjo.

Kodą ji žinojo – tai buvo jų dukters gimimo data.

– Atleiskite, – tarė ji balsu, tarsi iš anksto atsiprašydama poros ją stebinčių vėlių. – Turiu paimti revolverį.

Jos vyras buvo vietos ugniagesių tarnybos leitenantas, ji mokė vaikus. Jis gesindavo gaisrus, ji taisydavo rašinius. Jis važiuodavo raudonu ugniagesių automobiliu su kaukiančiomis sirenomis. Jų gyvenime niekada negalėjo būti vasarnamio egzotiškuose kraštuose ir didelio juodo mersedeso. Juodu negalėjo puikuotis prabanga, bet jų gyvenimas žadėjo būti, kaip ir dera amerikiečiams, geras, be baimės dėl rytojaus. Juodu turėjo iki galo būti liberali, gerbiama vidurinės klasės pora. Jie pirkdavo drabužius vietos prekybos centre, o po vakarienės kartu žiūrėdavo televizorių. Sirgdavo už visas profesionalias Naujosios Anglijos komandas, ir didžiausia prabanga jiems būdavo kelionė žiūrėti rungtynių *Fenway Park* ar *Gillette** stadionuose. Jie ir toliau būtų didžiavęsi esą profesinės sąjungos nariai; skundęsi dėl mokesčių ir retkarčiais be atlygio dirbę viršvalandžius, nes labai mėgo savo darbą. Ir nebuvo nakties, kai išvargę griūdavo į lovą vienas kito glėbyje, kad nebūtų laukę kito saulėtekio.

Sarai dingtelėjo, kad taip buvo net tą dieną, kai baigėsi jos gyvenimas – kai Tedas pakėlė mažąją Britanę sau virš galvos ir ėmė taip kutenti, kad toji net išraudo nuo juoko. Tada jis rūpestingai prisegė ją diržais kėdutėje, pritvirtintoje prie užpakalinės jų šešerių metų volvo sėdynės. Sara matė, kaip jis užsisega saugos diržą, šypsodamas linksmai jai pamoja ir nuvažiuoja.

Devyni kvartalai. Maisto prekių parduotuvė. Mirtis.

Tokios sekos niekas niekada nebūtų įsivaizdavęs. Jokia statistikos lentelė, joks įmantrus algoritmas negalėjo numatyti, kad įsibėgėjęs skystąjį kurą vežantis sunkvežimis įlėks į sankryžą degant raudonam

* *Fenway Park* – *Red Sox* komandos stadionas Bostone; *Gillette* – Naujosios Anglijos *Patriots* amerikietiškojo futbolo ir Naujosios Anglijos *Revolution* futbolo komandų stadionas Masačusetso valstijos Foksboro mieste.

šviesoforo signalui ir rėšis į juos. O labiausiai ją siutino štai kas: artėjo vasara, oras buvo šiltas, malonus. Niekas Naujojoje Anglijoje nebenaudojo skystojo kuro krosnelių. Tam sunkvežimiui visiškai *nereikėjo* niekur važiuoti.

Juodu buvo deramai prisisegę diržais. Oro pagalvės bemat išsiskleidė. Plieninis volvo rėmas, suprojektuotas taip, kad smūgio metu sugniužtų ir apsaugotų važiuojančiuosius, sugniužo, kaip ir buvo numatę konstruktoriai.

Tik visa tai nepadėjo, ir jie abu žuvo.

Vis dar dvejodama tarpduryje, Sara tarė:

– Klausyk, Tedi, kažkas grasina mane nužudyti. Prižadu, kad jį paėmusi nenukreipsiu į save. Prižadu: nepadarysiu to, net jeigu labai norėsiu. Bent jau kol kas.

Sarai atrodė, kad jai reikia jo leidimo rasti šaudmenų dėžę ir pasiimti revolverį. Ji ir Tedas augo pamaldžių katalikų šeimose, o jose vyravo labai griežtas neigiamas požiūris į savižudybę. *Nuodėmė,* – pamanė ji. Protingesnės ir logiškesnės nuodėmės ji negalėjo įsivaizduoti, bet vis tiek tai buvo nuodėmė.

Ji manė esanti didžiausia bailė tokia daugybe atžvilgių, kad net negalėjo jų suskaičiuoti. Jeigu būtų drąsi, būtų galėjusi nuspręsti pasidaryti galą. Arba gyventi toliau, užuot žiūrėjusi, kaip jos gyvenimas byra į šipulius. Jei būtų drąsi, būtų atsidavusi kokiam prasmingam tikslui, pavyzdžiui, mokyti vaikus, turinčius specialiųjų poreikių, apleistoje miesto dalyje ar vykti į misijas padėti AIDS sergantiems kūdikiams Sudane ir šitaip pagerbti žuvusį vyrą ir dukrelę.

– Bet aš nesu drąsi, – tarė. Kartais ji nelabai gaudydavosi, ar kalba mintyse, ar balsu. Kitąsyk ji ilgiausiai kalbėdavosi su tariamu pašnekovu mintyse, o pokalbį baigdavo leptelėdama kokį sakinį, turintį prasmę tik jai vienai. – Tikrai ne drąsi.

Bet revolverio man vis tiek reikia, – pamanė.

Ji spėjo, kad taip pasireiškia kažkoks joje slypintis genas, užsilikęs

nuo tų laikų, kai protėviai gyveno indėnų teritorijų pašonėje. Vos tik kas pagrasina, ji griebiasi ginklo kaip koks vesterno kaubojus.

Ji dar palūkuriavo tarpduryje. Apmetė akimis kambarį, bet tuoj pat puolė į vidų. Jai atrodė, kad dairydamasi ji ragins su kiekvienu daiktu susijusį prisiminimą dar labiau ją skaudinti. Pasuko tiesiai prie knygų spintos, patraukė į šalį romanus, slepiančius apdulkėjusią šaudmenų dėžę, čiupo ją, kuo greičiau spruko pro duris ir jas užtrenkė.

Atleisk, brangusis Tedi, bet aš tiesiog negaliu čia būti. Nors tarė šiuos žodžius mintyse, jos lūpos vis dėlto juos šnabždėjo.

Pasikišusi maskuojamosios spalvos šaudmenų dėžę po dešine pažastimi, kaire ranka prisidengė veidą, kad nepamatytų mirusios dukters kambario. Ji abejojo, ar galėtų ištverti dar vieną pokalbį su vėle tą dieną, tad koridoriumi parskubėjo į virtuvę.

Ji vis dar buvo nuoga, bet dėl to, kad pasiėmė ginklą, ir dėl to grasinančio laiško keliamo poveikio staiga susidrovėjo. Ji pakėlė numestus drabužius ir apsivilko.

Tada paėmė laišką ir padėjo šalia šaudmenų dėžės ant kavos stalelio svetainėje. Surinko kodą ir įkišo ranką vidun. Dėžės dugne šalia pakuotės kulkų tuščiaviduriais galiukais gulėjo šaltas juodas 357-ojo kalibro *Python Magnum* modelio koltas. Ji pavartė ginklą, galop atlaužė vamzdį. Pamačiusi, kad revolveris neužtaisytas, sudėjo į būgną šešias kulkas.

Revolveris rankoje atrodė neįtikėtinai sunkus, ir ji nusistebėjo, kad kažkam užtenka jėgų jį pakelti, nutaikyti ir iššauti. Suėmė jį abiem rankomis ir atsistojo šaulio poza – ne kartą buvo mačiusi ją televizijos melodramose. Dviem rankomis laikyti revolverį buvo kiek lengviau, bet vis tiek sunku. *Vyriškas ginklas,* – pamanė. – *Tedžiui reikėjo tikro vyro ginklo, ne kokio nerimto mažos mergytės pyškalo.*

Ta mintis sukėlė jai šypseną.

Ji pažvelgė į laiško žodžius.

Jūs buvote pasirinktos mirti.

Sara padėjo revolverį ant lapo su spausdintu tekstu.

Gal tai ir tiesa, – mintyse tarė tam, kas ketino ją nužudyti, – *bet aš jau daugiau kaip pusiau negyva. Šita mažoji Raudonkepurė be kovos nepasiduos. Nagi pulk. Paleisk geriausią savo šūvį – pažiūrėsim, kas iš to išeis.*

Sarą apstulbino jos pačios mintis. Ji manė galvosianti visiškai priešingai. Sveikas protas sakė: tu nori mirti, todėl turi nieko nedaryti – tiesiog atidaryti duris Dideliam Piktam Vilkui, leistis jo nužudoma ir išvaduojama iš kančių.

Tačiau ji tik pasuko revolverio būgną, šis sutarškėjo, o galiausiai sustojo. *Gerai, pasižiūrėkim, ką turi. Gal iš pažiūros aš viena, bet iš tikrųjų yra ne taip.* Ji neturėjo nė menkiausio noro skambinti senstantiems tėvams, gyvenantiems rytinėje valstijos dalyje, ar žmonėms, kuriuos kadaise laikė draugais, bet su kuriais nebebendravo. Nenorėjo skambinti policijai, advokatui, kokiam nors kaimynui ar dar kam. Kad ir kas ją *pasirinko,* ji stos prieš jį viena. *Gal tai ir beprotybė,* – pamanė, – *bet aš taip nusprendžiau. Kad ir kas nutiktų, man nei šilta, nei šalta.*

Keista, bet ji pajuto savotišką šilumą, nes jai dingtelėjo mintis, kad miręs jos vyras ir mirusi dukra galbūt – galbūt – ja didžiuojasi.

Lovoje susirietusi embriono poza Džordana atrodė sustingusi. Klausė savęs, ar reikėtų kada nors vėl pasijudinti. Paskui, sekundėms virtus minutėmis, kai išgirdo kitas merginas grįžtant į bendrabutį: šūkaujant, trankant durimis, staiga prapliumpant juoktis ir apsimesta rauda šaipantis iš kažkieno menkučio rūpesčio, – Džordana sukrutėjo. Dar po kelių akimirkų ji atsisėdo, nuleido kojas ant grindų, paėmė laišką ir dar kartą perskaitė.

Iš pradžių ją suėmė juokas.

Manai esąs vienintelis Didelis Piktas Vilkas mano gyvenime?

Beveik galėjo pasiūlyti jam stotis į eilę. Visi kiti – nuo susvetimėjusių, nuolatos besivaidijančių tėvų ir mokyklos mokytojų iki nuo jos nusigręžusių buvusių draugių – stengėsi ją pribaigti. Dabar prie jų prisidėjo kažkoks anoniminis juokdarys.

Staiga jai kilo noras maištauti, priešintis. Vis dar manė, kad laiško autorius ją tik erzina. Parengiamųjų mokyklų auklėtiniai gali būti neįtikėtinai išradingi ir neįtikėtinai žiaurūs. Kažkas norėjo pamatyti jos reakciją, kuri jį – arba ją – prajuokintų. Priminė sau neatmesti merginų vien todėl, kad laiške buvo grasinama smurtu. Kai kurios jos klasės draugės galėjo siaubingai sumušti kitas.

Eik tu šikt! – pamanė. – *Kad ir kas esi.*

Džordana paėmė laišką ir ėmė kruopščiai jį nagrinėti – kaip kadaise sudėtingą sunkaus egzamino klausimą.

Žodžiai, rodės, šoka iš lapo ant jos. Neatrodė, kad laiškas rašytas paauglio. Jo tonas buvo rafinuotesnis negu jos klasės draugų. Tačiau Džordana žinojo negalinti daryti skubotų išvadų. Vien todėl, kad *skaitant* neatrodė, jog jo autorius – toks pat paauglys kaip ji, dar nereiškė, kad taip nėra. Kaip ir Džordana, dauguma jos klasės draugų gerai išmoko iš Hemingvėjaus, Folknerio, Prusto ir Tolstojaus gautas kalbos pamokas. Kai kurie bendraklasiai galėjo rašyti labai įmantria proza.

Ji nuėjo per kambarį prie savo nedidelės darbo vietos. Rašomasis stalas. Skreitinukas. Ąsotėlis su rašikliais ir pieštukais. Šūsnis naujų sąsiuvinių. Viršutiniame stalčiuje susirado gelsvai rudą aplanką – į jį dėdavo įvairius per pamokas darytus užrašus, kad būtų viename daikte. Įdėjo į aplanką laišką.

Gerai, kas toliau?

Džordana pajuto, kaip ją nupurto šaltukas. Ji suvokė, kad tą akimirką mažai ką gali ir turi padaryti, bet iškart į galvą šovė vienas dalykas. *Elgsitės išmintingai, jei kelias ateinančias savaites turėsite tai galvoje...*

Ji linktelėjo. *Gerai. Nori, kad sužinočiau tikrąją Raudonkepurės istoriją? Velniai rautų, tai aš tikrai galiu padaryti!*

Tuoj prasidės krepšinio treniruotė. Išprakaitavus aikštelėje ir išsimaudžius po dušu, jai dar liks marios laiko nueiti į mokyklos biblioteką ir susirasti brolių Grimų pasakas. Ji buvo besusimaunanti beveik iš visų dalykų, taigi nieko baisaus, jei skirs laiko panagrinėti prieš pusantro amžiaus parašytą istoriją todėl, kad ją arba persekioja koks pamišęs žudikas, arba kažkokio žiauraus pokšto taikiniu pasirinko koks niekingas bendramokslis.

4

DIDELIS PIKTAS VILKAS apgailestavo nematąs kiekvienos Raudonos reakcijos skaitant jo žinutę lape joms prieš akis. Teko pasitelkti į pagalbą vaizduotę – mintyse mėgaujantis regėti jas vieną po kitos ir spėti, kokių emocinių kančių jos patirs.

Raudona Pirmoji supyks.

Raudona Antroji sumiš.

Raudona Trečioji išsigąs.

Jis kurį laiką apžiūrinėjo ne visai ryškias kiekvienos moters nuotraukas, darytas fotoaparatu su tolimojo židinio objektyvu. Ant sienos virš kompiuterio prismeigė po gerą dešimtį kiekvienos Raudonos nuotraukų kartu su kortelėmis, primargintomis informacijos apie kiekvieną jų. Ant sienos buvo grafiškai atspindėti mėnesiai stebėjimų – iš atstumo, bet labai asmeniškų. Atsargiai tiriant surinkti jų praeities trupinėliai, nedideli jų gyvenimo aspektai, virto žodžiais kortelėse ar žvilgančiomis spalvotomis nuotraukomis. Raudona Pirmoji buvo užklupta rūkanti. *Pavojingai blogas įprotis,* – pamanė jis. Raudona Trečioji sėdėjo po medžiu mokyklos kieme. *Amžinai vieniša,* – priminė jis sau. Fotoaparatas užfiksavo Raudoną Antrąją

išeinančią iš gėrimų parduotuvės su glėbiu paketų. *Kokia tu silpna!* – sušnabždėjo jis. Nuotrauką jis pakabino virš aptriušusios laikraščio iškarpos. Antraštė skelbė: *Ugniagesys ir 3 metų dukra žūva avarijoje.*

Visa ši medžiaga šiek tiek panėšėjo į tai, ką detektyvai kabindavo ant sienos, kad galėtų akivaizdžiai matyti, kaip vyksta bylos tyrimas. Filmų kūrėjai tokias nukabinėtas sienas pavaizdavo šimtuose filmų – pagrįstai, nes jos be galo įprastos. Tačiau čia būta vieno didžiulio skirtumo: policininkai iškabindavo nužudytųjų nuotraukas todėl, kad ieškodavo atsakymų į klausimus. Vilko „eksponatai" vaizdavo gyvąsias, kurioms buvo lemta mirti. Į daugumą klausimų čia jau buvo atsakyta.

Jis žinojo, kad kiekviena Raudona į laišką reaguos skirtingai. Jis nemažai laiko praleido studijuodamas literatūrinius ir mokslinius veikalus, kuriuose buvo vertinama žmogaus elgsena, kai jį apima atvirų grasinimų sukeltas sąmyšis. Kai kada su baime siejama reakcija būna vienoda: pamatai ryklio peleką, ir širdis akimirką sustoja, bet Didelis Piktas Vilkas nujautė, kad šiaip kiekvieną žmogų baimė verčia elgtis skirtingai. Kai lėktuvas patenka į blašką ir ima tarsi sverdėti ore, 10A vietoje sėdintis keleivis suspinga ir taip suspaudžia parankes, kad net krumpliai pabąla; tuo tarpu 10B vietos keleivis tik gūžteli pečiais ir skaito toliau. Piktą Vilką tai žavėjo. Jam patiko manyti, kad jis, kaip romanistas ir žudikas, nuodugniai išstudijavo tuos dalykus. Ir jis buvo ne iš tų, kurie deramai neįvertina ryšio tarp baimės ir kūrybiškumo.

Jis tikėjosi, kad moterims perskaičius laišką nutiks keli konkretūs dalykai. Be to, jis mėgino numatyti jas apimsiančias emocijas. *Jos klups ir grius,* – manė jis. – *Jas ištiks traukuliai ir drebulys.* Neseniai per *History* kanalą jis matė laidą. Jos vedėjas ėmė interviu iš garsių snaiperių. Su labai aukšto lygio filmavimo technika buvo atkurtos įstabios jų žmogžudystės Korėjos, Vietnamo ir Irako karuose. Tačiau labiausiai jį sudomino ne žmonėms gyvybę atimančių snaiperių meistriškumas, bet jų rodomas visiškas atsainumas – prancūzai jį vadina *sangfroid.* Tie kariai žudikai savo aukas vadino *taikiniais,*

tarsi šios būtų tokios pat besielės kaip baltas kartono lapas su juodai nubrėžtais apskritimais, ir gyrėsi, neva paskui nieko panašaus į košmarus jų nekamavo. Jis tuo abejojo. Iš to, ką patyrė kaip žudikas, žinojo, kad žudymas turi prasmę tik dėl vėliau patiriamų psichinių pojūčių, o didžiausią pasitenkinimą kaip tik ir pajunti iš naujo išgyvendamas tas akimirkas. Košmarai jam be galo patikdavo ir, spėjo, tiems snaiperiams taip pat. Tiesiog jie nenorėjo to sakyti viešai prieš dokumentalistų kameras.

Tuo atžvilgiu jis taip pat buvo ypatingas: jis viską dokumentavo. Gardžiausias jam ir buvo tas mirties viralas iš veiksmų ir minčių. Jis įnirtingai maigė klavišus, žodžiai liete liejosi.

Viena jų – mažiausiai viena, bet ne visos – paskambins policijai. To reikia tikėtis. Tačiau policininkai sumiš ne mažiau kaip jos. Policija kaip tik ir nesugeba užkirsti kam nors kelio. Gal ji ir sugeba išsiaiškinti, kas nužudė žmogų, kai šis jau negyvas, bet ji palyginti nekompetentinga sukliudyti žmogžudžiui. Prezidentą saugo Slaptosios tarnybos agentai; tam jie skiria tūkstančius valandų, ilgiausiai sėdi prie kompiuterių, atlieka psichologines analizes ir akademinius tyrimus, kad vienam žmogui negrėstų pavojus. Tačiau jie patiria nesėkmę. Nuolatos.

Raudonų nesaugo niekas.

Viena – o gal kokiu nors metu visos trys – mėgins nuo manęs slėptis. Prisiminkime slėpynes žaidžiančius vaikus. Pranašumą visada turi tas, kuris ieško: jis pažįsta ieškomąjį. Žino, kas verčia jį slėptis. Veikiausiai žino, kur jis mėgins slėptis, ir supranta jo baimę kurstantį netikrumą.

Viena – esu tikras, mažiausiai viena – nenorės patikėti tiesa: kad jos mirs nuo mano rankos. Baimė kai kuriuos žmones varo slėptis po žeme, bet kitiems įteigia nepaisyti pavojaus. Kur kas lengviau patikėti, kad tau nieko neatsitiks, negu manyti, kad kiekvienas tavo įkvėpimas gali būti paskutinis.

Viena – o gal ir visos trys – nuspręs, kad reikia ieškoti pagalbos, bet nenumanys kokios. Taigi ją ar jas kaustys netikrumas. Net jeigu jos kreipsis patarimo į kitą žmogų, šis, užuot pabrėžęs gresiantį pavojų, veikiausiai jį sumenkins. Šitaip yra todėl, kad mes niekada nenorime tikėti, jog gyvenimas yra nenuspėjamas. Nenorime tikėti žaibu ir nelaimingais atsitikimais. Nenorime tikėti esą medžiojami, nors tai vyksta kiekvieną mūsų gyvenimo dieną. Taigi žmogus, į kurį patarimo kreipsis mano Raudona, stengsis ją patikinti, kad viskas gerai, nors iš tikrųjų yra priešingai.

Kokie didžiausi sunkumai manęs laukia?

Mano Raudonos visaip mėgins apsisaugoti. Akivaizdi mano užduotis – užtikrinti, kad joms tai nepavyktų. Kad to pasiekčiau, turėsiu atsidurti arti kiekvienos jų – tuomet galėsiu numatyti kiekvieną apgailėtiną žingsnį, kurį jos mėgins žengti. Kita vertus, turiu išsaugoti savo anonimiškumą. Būti šalia, bet nematomas – štai ką turiu daryti.

Jis stabtelėjo. Netrukus vakarienė. Pirštai vėl ėmė lakstyti po klaviatūrą. Jis norėjo baigti kuria nors iš pradinių minčių prieš padarydamas pertrauką vakarienei.

Niekas dar nėra daręs to, ką ruošiuosi padaryti aš.

Trys baisiai skirtingos aukos.

Trys skirtingos vietos.

Trys skirtingos mirtys.

Visos ištiks vieną dieną. Kelių valandų skirtumu. O gal tik minučių. Mirtys, kurios sugrius kaip domino kauliukai. Viena krisdama atsitrenks į kitą. Barkšt. Barkšt. Barkšt.

Jis stabtelėjo. Šis įvaizdis jam *patiko*.

Gal vienas iš tų laidoje rodytų snaiperių nužudė ne vieną žmogų per vieną dieną ar vieną valandą, o gal net vieną minutę, – pamanė jis. – *Bet jiems reikėjo sutelkti dėmesį tik į vieną priešą, kuris kvailai, nepagalvojęs įdrožė tiesiai į jų ugnies liniją.* Piktas Vilkas atidžiai skaitė apie žudikus, per trumpą laiką nugalabijusius ne vieną žmogų. Tačiau ir šių veiksmai buvo atsitiktiniai: nušauni vieną žmogų, nusigauni į kitą miesto galą, nušauni antrą. Kolumbijos apygardos snaiperis*. Semo sūnus**. Zodiakas***. Būta ir kitų. Tačiau nė vienas neatliko tokio įspūdingo žygdarbio, kokį sumanė jis. To, ką mėgins padaryti jis, niekas tikrai dar niekada nemėgino. Jo poelgis bus vertas Gineso rekordų knygos. Jis vos tvardė jaudulį. *Artumas,* – priminė sau. – *Prisiartink kuo arčiau.* Taip pasakoje elgėsi didelis piktas vilkas. Jis įniko planuoti tą suartėjimą.

---

* Jo aukomis 2002 m. spalį tapo 10 žmonių Vašingtone ir 95-ajame greitkelyje Virdžinijos valstijoje. Iš pradžių manyta, kad jis veikė vienas, bet vėliau paaiškėjo, kad snaiperių būta dviejų.

** Davidas Richardas Berkowitzas (g. 1953) nuteistas kalėti iki gyvos galvos už tai, kad 1976 m. nušovė 6 ir sužeidė 7 žmones.

*** Iki šiol nenustatytos tapatybės žudikas, siuntinėjęs policijai laiškus, pasirašytus Zodiako slapyvardžiu, XX a. septintojo dešimtmečio pabaigoje ir aštuntojo pradžioje šiaurės Kalifornijoje nušovė 5 žmones ir sužeidė 2 (pats tvirtino nušovęs 37).

5

PRIE TRIJŲ SEKUNDŽIŲ ZONOS ribos Džordana išgirdo derinio numerį; įžaidėjos balsą buvo vos įmanoma girdėti pro sporto salėje susirinkusios minios triukšmą. Ji sudvejojo, nelabai suprasdama, kodėl treneris davė ženklą atlikti derinį, kuris per treniruotes nė karto nepavyko. Tada ji pasisuko į dešinę ir pastatė užtvarą puolėjai priešais. Derinio tikslas buvo sudaryti sąlygas lengvai pelnyti taškus iš po krepšio puolėjai, atbėgusiai prie jo palei trijų sekundžių zonos kraštą. Džordanai labai patiko žaidimo strategija: kiekvienas menkutis veiksmas tapdavo dalimi visumos, turinčios atnešti sėkmę. Tačiau kaskart, kai jos bandė šį derinį per treniruotes, nieko neišeidavo, nes mergina, kuri turėjo priversti savo gynėją atsitrenkti į Džordaną, sulėtindavo greitį, tad varžovių žaidėja spėdavo įlįsti į siaurą tarpą, atsiradusį dėl jos dvejojimo. Taigi užtvara nenusisekdavo, ir varžovės galėjo toliau spausti gindamosi. Jos mėgino ir kitokius šio derinio variantus, bet ir iš jų nebūdavo naudos, jei Džordanos komandos draugė ryžtingai nestumdavo savo gynėjos Džordanai į krūtinę. Krepšinio aikštelėje padėtis keičiasi žaibiškai. Judesio esmė ne vien greitis, bet ir vietos pasirinkimas. Be galo svarbūs yra kampai.

Lemiamą reikšmę turi kūno padėtis. Viskas priklauso nuo pirmo judesio ir žingsnio.

Džordana baisiai nemėgo šio derinio, nes jeigu nepavykdavo sukliudyti varžovei, visi manydavo, kad dėl to buvo kalta *ji*. Tačiau jinai vienintelė aikštelėje žinodavo, kad jos komandos draugė visada pasirinkdavo netinkamą kampą. Galėjai pamanyti, jog ji bijo, kad kas nors susižeis. Na, o baigdavosi tuo, kad kitos merginos pamanydavo, jog baikščiai pasielgė Džordana, nors iš tikrųjų niekas jai nepatiko labiau negu susitrenkiančių kūnų pojūtis.

Trumpos pavojaus ir traumos grėsmės akimirkos – štai dėl ko gyveno Džordana.

Ji prispaudė nuleistas rankas prie šonų, tad dabar atrodė lyg stulpas aikštelėje. Ji žinojo, kad įžaidėja varinėjasi kamuolį jai už nugaros, gal už kokių trijų metrų. Atrodė, kad virš aikštelės tvyro nesiliaujanti triukšmo kakofonija; krepšinio batelių brūžinimasis į išblizgintas medines grindis ir cypimas kilo aukštyn ir maišėsi su pritarimo šūksmais ir raginimais iš sausakimšų tribūnų.

Džordana pamatė, kad jos komandos draugė apgaulingais judesiais suklaidina varžovę palei galinę liniją, pasisuka ir greitai pasileidžia prie trijų sekundžių zonos ribos ir baudos metimo linijos sankirtos – ten, kur jau laukė Džordana. Ši matė, kad varžovių gynėja greitai skuodžia iš paskos, stengdamasi neatsilikti, ir tą pačią akimirką pastebėjo, kad jos komandos draugė, kaip Džordana ir tikėjosi, pasisuko ne tuo kampu. Ji buvo *arti* varžovės, bet *nepakankamai* arti.

Džordanai nepatikdavo, kai jos komandos draugės žaisdavo be aistros – ji pati atiduodavo visas jėgas kiekvieną aikštelėje praleistą minutę. Vos prasidėjus rungtynėms ji užmiršdavo visa kita. Bent jau taip manė. Ji įsivaizdavo, kad, jeigu būtų tikinti, per maldą pasiekta ekstazė būtų lygiai toks pat jausmas kaip tas, kuris ją apimdavo per rungtynes.

Ji įsivaizdavo: *esu vienuolė krepšinio aikštelėje.*

Ji palinko į priekį ir įtempė raumenis.

Tik ne tokia nekalta.

Ji žinojo, kad darydama tai, ką sumanė, pažeis taisykles, bet žinojo ir tai, kad vienas garsus žurnalistas kartą rašė, esą krepšinis – subtilių nusikaltimų žaidimas. Taigi per sekundės dalį ji nusprendė, kad dabar tinkamas metas surizikuoti ir padaryti tokį subtilų nusikaltimą.

Džordana pamatė, kad varžovių gynėja metasi į tarpą – šis neturėjo atsirasti – tarp jos komandos draugės ir jos pačios. Taigi visoms trims suartėjus, ji kiek palenkė petį ir tą akimirką, kai jos susigretino, vos pastebimai žengtelėjo į priekį. Varžovių žaidėja krūtine trenkėsi Džordanai į petį. Džordana išgirdo, kaip, jiedviem susidūrus, merginai atima kvapą, ji sustena ir aikteli. Jos pačios komandos draugė pasinaudojo tuo susidūrimu, atsilaisvino už jųdviejų ir gavo kamuolį. *Lengvi du taškai,* – pamanė Džordana pasileisdama prie krepšio. Ne todėl, kad tikėjosi kamuolį atšoksiant – tiesiog taip išmokė treneris ir jos pačios nuojauta.

Ji jau tikėjosi, kad teisėjas sušvilps ir suriks: „Pražanga dvidešimt trečiam numeriui!"

Išgirdo gausių žiūrovų pritarimo šūksmus. Išgirdo varžovių trenerį nuo suoliuko šaukiant:

– Neteisingai pastatyta užtvara!

Esi velniškai teisus, treneri, – pamanė ji.

Netoliese varžovių žaidėja atgavusi kvapą sukuždėjo: „Gyvatė!"

Ir tu velniškai teisi, – mintyse pasakė Džordana. Balsu to neištarė, tik nulėkė į gynybą, žinodama turinti saugotis, nes teisėjui nematant gali gauti alkūne į skruostą ar kumščiu į nugarą. Krepšinis – dar ir slapto keršto žaidimas, ir ji žinojo nusipelniusi bent vieno smūgio.

Žiūrovai tapo triukšmingesni, sporto salė aidėjo nuo jų plyšojimo. Rungtynės ėjo į pabaigą, komandos žaidė taškas į tašką. Džordana žinojo, kad kiekvienas veiksmas aikštelėje per likusias sekundes gali nulemti, katra komanda laimės, o katra pralaimės. Per paskutines

krepšinio rungtynių akimirkas reikia didžiausio susikaupimo. Tačiau į galvą jai lindo visai kiti dalykai. *Didelis piktas vilkas pergudrauja mažąją Raudonkepurę. Apgauna ją kiekviename žingsnyje. Niekas neateina jai padėti. Niekas jos neišgelbsti. Ji vienui viena miške ir negali padaryti nieko, kad užkirstų kelią tam, kas neišvengiama. Ji miršta. Ne, blogiau – vilkas praryja ją gyvą.*

Džordana mėgino mesti iš galvos, ką vakar sužinojo. Dvi valandas ji bibliotekoje skaitė brolių Grimų pasakas, paskui prie kompiuterio dar pusantros valandos nagrinėjo pasakojimo apie Raudonkepurę psichologines interpretacijas. Visa, ką sužinojo, ją įbaugino ir apkerėjo – siaubingas pojūčių derinys.

Išgirdo komandos draugę klykiant: „Ginamės, ginamės!“ Kai jai dengti patikėta varžovė prisiartino, Džordana įrėmė petį jai į nugarą, tarsi sakydama: *Aš čia pat.* Ji girdėjo balsus, šaukiančius: „Užtvara! Saugokitės užtvaros!“

Drausminga suirutė, – dingtelėjo Džordanai. Ši žaidimo dalis jai patiko labiausiai.

Varžovių žaidėja paleido neapgalvotą, skubotą tritaškį. Pritarimo šūksmai, paskutines sekundes skaičiuojantis laikrodis, perdėtas merginos pasitikėjimas savimi – visi šie veiksniai susimokė prieš ją, ir kamuolys atsitrenkė į lanką. Džordana pašoko, sugriebė kamuolį ore ir lyg pašėlusi ėmė švaistytis į šalis alkūnėmis, kad atbaidytų kiekvieną, norinčią jį iš jos atimti. Akimirką jai atrodė, kad ji viena ir lyg angelas sklando virš aikštelės, bet tuoj dunkstelėjo ant kietmedžio grindų. Prakaituotais delnais pajuto šiurkštų sintetinės odos paviršių. Jai magėjo kam nors suduoti, šiurkščiai prasižengti, bet to nepadarė, tik švystelėjo kamuolį gynėjai galvodama: *Mes tikrai nugalėsim,* bet tik dabar suvokdama pasakos esmę – nekaltųjų mirtis neišvengiama; viršų galiausiai paims didelis piktas vilkas ir jo simbolizuojama nepermaldaujama blogio jėga. *Nenuostabu, kad pasakos pabaiga buvo pakeista,* – pamanė. – *Pradiniame variante ji buvo košmariška.*

Teisėjas sušvilpė – varžovės prasižengė prieš jos komandos draugę. Varžovės vis dar mėgino kabintis į žaidimą. *Apgailėtina viltis,* – mintyse pasakė Džordana. – *Jos tikisi, kad mes pramesime baudos metimus. Nesvajokit, velniai rautų!*

Tik ji netikėjo, kad tą vakarą ką nors laimėjo. Gal rungtynes, bet nieko daugiau.

Žiūrovų tribūnose pirmosiomis akimirkomis po rungtynių pabaigą skelbiančios sirenos, ypač kai rungtynės vyko taškas į tašką, palengvėjimo antplūdis atsitrenkia į nusivylimo bangas. Palengvėjimas ir nusivylimas tuomet panėši į priešpriešiais tekančias sroves siauroje protakoje, kai baigiasi potvynis ir prasideda atoslūgis. Didelis Piktas Vilkas mėgavosi tuo aplinkui juste juntamu žmonių potvyniu ir atoslūgiu. Nugalėjusieji ir pralaimėjusieji.

Jis be galo didžiavosi Raudona Trečiąja. Jam baisiai patiko, kaip ji grūmėsi atliekant kiekvieną derinį ir kaip išnaudojo kiekvieną varžovės klaidą. Jam atrodė, kad jaučia burnoje skonį prakaito, nuo kurio jai sulipo plaukai ir sužvilgo kakta. *Tikra kovotoja,* – pamanė jis. Nuo to šilto jausmo jai ir susižavėjimo troškimas ją nužudyti tik išaugo. Jis jautėsi traukiamas prie jos, tarsi nuo jos būtų sklidusi kažkokia magnetinė jėga, kurią juto tik jis.

– Valio! Šaunuolės! – garsiai sušuko jis kartu su kitais tėvais ir žiūrovais tribūnose, šūksmais palaikančiais nugalėtojas.

Jis užvertė bloknotą ir įsikišo mechaninį pieštuką į striukės kišenę. Vėliau, kai bus vienas savo kabinete, jis peržiūrės prikeverzotus pastebėjimus. Didelio Pikto Vilko paskubomis padaryti užrašai, kaip ir žurnalisto, atrodė bemaž paslaptingi. Pavieniai žodžiai, tokie kaip „lanksti“, „kibi“, „smarki“ ir „įnirtinga“, ėjo pramaišiui su ilgesniais apibūdinimais, tokiais kaip „atrodo apsėsta rungtynių manijos“ ir „aikštelėje nesikalba su niekuo – nei su komandos draugėmis, nei

su varžovėmis". „Neužgaulioja varžovių, negiria draugių." „Nesusipliaukši delnais su komandos draugėmis, varžovėms nešaukia: „Išgraužk!" ar „Du taškai ir dar baudos metimas!" „Nesididžiuoja prieš žiūrovus su patenkinta savimi mina daužydama sau per krūtinę. Nepaprastu susikaupimu kiekvieną minutę pranoksta kitas devynias žaidėjas aikštelėje."

Ir dar vienas malonus pastebėjimas: „Dėl plaukų atrodo, kad Raudona Trečioji liepsnoja."

Didelis Piktas Vilkas stebėjo Raudoną Trečiąją negalėdamas atplėšti akių, bet žinojo turintis įsivaizduoti, kad pats yra scenoje. Taigi prisivertė nukreipti žvilgsnį nuo jos į kitas žaidėjas. Vaizdas jam buvo beveik skausmingas. Nors žinojo, kad niekas jo nestebi, jam patiko įsivaizduoti, kad *visi* kiekvieną akimirką jį stebi. Reikėjo padaryti deramą įspūdį, tinkamu metu ištarti deramus žodžius, kad niekuo nesiskirtų nuo visų kitų ant sausakimšai nusėstų medinių suolų.

Aplinkui žiūrovai stojosi, rąžėsi ir ėmė apsiaustus ruošdamiesi išeiti, o moksleiviai dar ir lenkėsi knygų krepšių ar kuprinių. Užsimesdamas striukę jis vogčiomis žvilgtelėjo per petį į ristele išbėgančią iš aikštelės komandą. Raudona Trečioji voroje buvo paskutinė. Po dvidešimties minučių turėjo prasidėti vaikinų komandų rungtynės, tad susidarė išeinančių iš tribūnų ir prie jų besibraunančių naujų žiūrovų grūstis. Jis užsimaukšlino beisbolo kepuraitę su išsiuvinėtu mokyklos pavadinimu. Didelis Piktas Vilkas buvo įsitikinęs, kad niekuo nesiskiria nuo kurio nors tėvo, draugo, mokyklos darbuotojo ar miestelėno, mėgstančio moksleivių krepšinį. Ir abejojo, ar kas nors pastebėjo jį užsirašinėjant: rungtynes su bloknotais rankose stebėdavo daugybė kitų mokyklų krepšinio žvalgų ir vietinių sporto reporterių, tad niekas neatkreipė dėmesio į jo domėjimąsi.

Kaip tik tai labiausiai patiko Dideliam Piktam Vilkui: atrodyti tokiam kaip visi, nors toli gražu toks nebuvo. Jis pajuto, kad širdis ima plakti tankiau. Pažiūrėjo į besigrumdančius aplink žmones. *Ar*

bent vienas jūsų įsivaizduojate, kas iš tikrųjų esu? – svarstė jis. Paskutinį kartą žvilgtelėjo į persirengimo kambario duris ir spėjo pastebėti, kaip už jų dingsta Raudonos Trečiosios plaukai. *Ar žinai, kaip arti tavęs šiandien buvau?* Jam knietėjo sukuždėti šiuos žodžius jai į ausį.

Ji to nežino, bet mudu artimesni negu meilužiai, – dingtelėjo jam.

Didelį Piktą Vilką žiūrovų minia ėmė nešti prie išėjimo iš sporto salės. Jis turėjo daug darbo – ir planuoti, ir rašyti, tad nekantravo grįžti į kabinetą. Mintyse svarstė, ar to, ką pamatė, užteks pradėti naują knygos skyrių, ir staiga jo mintys grįžo prie savo sumanymo ištakų. Galvoje jis parašė: *Raudona Trečioji sugriebė atšokusį nuo lentos kamuolį su didžiulio ryžto ir visiško atsidavimo išraiška veide. Vargu ar ji apskritai girdėjo iš visų pusių pasipylusius sveikinimo šūksmus. Jos neišblaškė net žinojimas, kad jai lemta mirti.*

Gerai pasakyta! Jam tai patiko.

Staiga visai šalia jis išgirdo tylų, žvalų balsą:

– Tu visiškai tikras, kad mums nereikėtų likti žiūrėti vaikinų rungtynių?

Jis dvejodamas pasisuko į Didelio Pikto Vilko Žmoną. Ji taip pat buvo užsidėjusi beisbolo kepuraitę su mokyklos pavadinimu.

– Nenoriu, brangioji, – šypsodamas atsakė ir lyg pirmą kartą įsimylėjęs paauglys suėmė žmonai ranką. – Sakyčiau, to, ką pamačiau, vienai dienai per akis.

Eik pro duris. Pasuk durų rankeną ir išeik pro jas. Juk žinai, kad gali tai padaryti.

Trūkčiodama iš įtampos Sara Loksli stovėjo nedideliame savo namų prieškambaryje. Buvo apsimovusi standžiai aptemptus džinsus, apsivilkusi ilgą gelsvai rudą žieminį paltą, avėjo rudais odiniais batais. Ji išsimaudė po dušu, susišukavo plaukus ir net kiek pasidažė skruostus, paryškino akis. Per petį buvo persimetusi didelę margą

rankinę ir jautė, kaip it plyta ją tempia žemyn užtaisytas 357-ojo kalibro magnumas.

Žinojo atrodanti visiškai padoriai ir tvarkingai – kiekvienas praeivis pamanys, kad ji tik ketvirtą dešimtį pradedanti moteris, išsiruošusi pirkti maisto ar kokiu kitu kasdieniu reikalu. Galbūt į prekybos centrą ar susitikti su draugėmis moterų draugijoje suvalgyti užkandžių, mišrainių (neužmirštant skaičiuoti kalorijas), o paskui nueiti į daugiaekranį kino teatrą pasižiūrėti romantinės komedijos.

Vos galėjai matyti, kad Sara paralyžiuota nevilties. Jai tereikėjo atidaryti savo namų duris, išeiti į blausią pavakario šviesą, sėsti į automobilį, paleisti variklį, įjungti pavarą, ir ji nuvažiuos kaip bet kuris normalus žmogus savaitgalio dienai baigiantis.

Bet ji žinojo nesanti normali. Ją purtė drebulys, lyg jai būtų buvę šalta. *Ničniekuo ne normali. Nebe.*

Saros galvoje grūmėsi keistos, prieštaringos mintys. *Jis lauke, kažkur čia pat. Jis nudės mane nespėjus išsitraukti Tedo revolverio. Na, bent jau atrodau gražiai. Jei už minutės mirsiu, atvažiavę greitosios pagalbos medikai ir mano lavoną apžiūrinėsiantis patologas anatomas bent jau pamanys, kad esu švari ir tvarkinga, o ne tokia, kokia esu iš tikrųjų. Kodėl man tai svarbu?*

Ji gerai nesuprato kodėl, bet jai tai buvo svarbu.

Jo ten nėra. Kol kas. Didelis Piktas Vilkas uždelsė. Jis seka Raudonkepurę.

Jai norėjosi užsidaryti namuose, užsibarikaduoti mėginant apsisaugoti ir laukti, kol pasirodys Didelis Piktas Vilkas ir bandys sugriauti jos namą. *Tik čia, po šimts velnių, ne iš tos pasakos,* – purtydama galvą priminė sau Sara. – *Aš nesu viena iš tų trijų paršelių. Gal mano namas šiaudinis, bet tai jau iš visai kitos pasakos.*

Tiesdama ranką prie durų rankenos, vėl sudvejojo. Negali sakyti, kad iš baimės – mirti ji beveik norėjo. Tiesiog viskas buvo taip netikra. Ji jautėsi traukiama į verpetą, sūkuriuojantį aplinkui ir grasi-

nantį pasiglemžti ją po tamsiomis bangomis. Ji girdėjo, kad alsuoja šiurkščiai, tankiai, bet *nejuto,* kad jai trūktų oro. Atrodė, kad tuos garsus leidžia kažkas kitas.

Sara užsimerkė. *Gerai. Jei čia galas, jis bent jau bus greitas. Kaip Tedui ir Britanei. Juodu net nepamatė to sunkvežimio. Vieną akimirką jiems buvo smagu, jie gyvi juokėsi, kitą jų nebebuvo. Gal ir manęs tas pats laukia. Na, gerai, Didelis Piktas Vilke, – tuoj pat nušauk mane!*

Ji laukinio judesiu atplėšė duris ir sustojo. *Šauk, po velnių!*

Užsimerkė ir laukė.

Nieko.

Juto, kaip leidžiasi vakaro žvarba. Ji atvėsino Sarą, ir ji suvokė, kad yra sukaitusi ir prakaituoja, tarsi būtų mankštinusis.

Ji sumirksėjo. Gatvė atrodė kaip visada. Tyli. Tuščia. Ji giliai įkvėpė ir žengė lauk. *Gal prie mano automobilio prijungta bomba ir, paleidus variklį, ji sprogs kaip kokiame Holivudo filme apie gangsterius.*

Ji sėdo prie vairo ir nedvejodama pasuko raktelį. Variklis įsijungė ir sumurkė kaip glostoma katė.

Ką gi – gal Didelis Piktas Vilkas trenksis į mane kokiu sunkvežimiu, ir galėsiu mirti kaip Tedas su Britane.

Ji išvairavo automobilį į gatvę ir sustojo. Vėl užsimerkė. *Trenk į šoną. Šešiasdešimties, o gal ir visų aštuoniasdešimties kilometrų greičiu. Visai kaip tas skystą kurą vežęs sunkvežimis. Nagi. Aš laukiu. Aš pasiruošusi.*

Sara vėl kietai užmerkė akis. *Jau tuoj tuoj,* – pamanė.

Automobilio klaksonas užkaukė prie pat kairės ausies. Garsas perskrodė orą it sprogimas. Ji aiktelėjo ir nevalingai iškėlė kairę ranką, tarsi saugodamasi susidūrimo smūgio. Jos akys plačiai atsimerkė, iš burnos ištrūko neaiškus garsas – nei klyksmas, nei aimana.

Vėl pasigirdo klaksonas, tik šįsyk jo garsas labiau priminė kažkokio vaikiško žaisliuko.

Ji pasisuko ant sėdynės ir pamatė, kad užtvėrė kelią nedideliam

japoniškam automobiliui. Jame sėdėjo pora, prie vairo – pažiūrėti kiek daugiau negu šešiasdešimties metų vyras ir, matyt, kiek už jį jaunesnė dar nepražilusi juodaplaukė žmona. Juodu jai mojo, bet ne nekantriai ar priešiškai – veikiau lyg būtų susirūpinę ir sumišę. Sara kurį laiką spoksojo į sutuoktinius, tada mintyse paskubomis įvertino padėtį. *Aš užtvėriau kelią. Jie nori pro mane pravažiuoti.*

Moteris, sėdinti šalia vairuotojo, nuleido savo langelį. Iš kokių trijų metrų ji sušuko:

– Viskas gerai?

Taip. Ne. Taip. Ne. Balsu Sara nieko neatsakė, tik pamojo ranka, tarsi be aiškinimo sakydama: „Atsiprašau." Šiaip ne taip įsijungė pavarą, tada smarkiai nuspaudė akceleratoriaus pedalą ir nesižvalgydama atgal greitai nuvažiavo gatve. Gerai nežinojo kur, bet taip skubėjo, kad net tankiai alsavo, nelyginant plaukikas, besiruošiantis nerti į nežinomus vandenis ar laukiantis starterio šūvio, skelbiančio varžybų pradžią.

– Keista, – tarė Didelio Pikto Vilko Žmona.

– Gal tai jaunai moteriai kažkas paskambino į mobilųjį ar ji susigriebė ką nors pamiršusi namie. Bet sustoti vidury kelio nederėtų, – atsakė Didelis Piktas Vilkas. – Tai labai pavojinga.

– Gerai, kad buvai dėmesingas, – pagyrė žmona. – Pasitaiko labai keistų žmonių.

– Tai jau tikrai, – iš lėto važiuodamas pirmyn pritarė jis. – Nenoriu pavėluoti.

Jis nusišypsojo.

– Gal pasiklausykim radijo? – visai maloniai paklausė jis sukiodamas rankenėlę, kol rado klasikinę muziką transliuojančią stotį. Klasikinės muzikos jis baisiausiai nemėgo, bet žmonai visada tvirtino priešingai. Mažos apgaulės, manė jis, geras pasirengimas būtinoms didesnėms.

Karen Džeison sėdėjo prie savo rašomojo stalo susiėmusi galvą delnais, priešais pasidėjusi kompiuterį su medicinos informacija. Į pabaigą šliaužianti diena prailgo, bet ne tiek, kad būtų variusi iš proto, taigi ji neturėjo jaustis tokia išvargusi.

Moteris buvo įpratusi būti dėl visko tikra ar bent jau neprarasti pasitikėjimo savimi, bet Didelio Pikto Vilko laiškas išmušė ją iš vėžių. Po pokalbio su detektyvu Klarku ji padėjo laišką į šalį ir pasakė sau: *Tuščia jo.* Paskui vėl paėmė į rankas ir tarė sau: *Turi veikti.* Tik kaip būtent – nesumojo. Ji nujautė privalanti *kažką* aktyviai veikti, bet labai menkai tenumanė, kas tas *kažkas.* Ji padarė viską, ką jai patarė detektyvas Klarkas. Paskambino saugos tarnybai – ši turėjo kitą dieną sumontuoti jos name signalizacijos sistemą. Peržiūrėjo pacientų bylas, ieškodama savo klaidos, dėl kurios galėjo sulaukti grasinimo. Suko galvą stengdamasi prisiminti bent kokią nuoskaudą, tikrą ar įsivaizduojamą, kuri galėjo virsti žodžiais *Jūs buvote pasirinktos mirti.* Ji net atsivertė vietos gyvūnų prieglaudos interneto svetainę – gal ši atiduoda kokį didelį piktą šunį. Ji susirado kelių privačių seklių telefonų numerius, pažiūrėjo, kurie internete sulaukė geriausių atsiliepimų, ir dviejų telefonus užsirašė. Ji jau buvo vienam beskambinanti, bet surinkusi pusę numerio apsigalvojo ir padėjo ragelį.

Labiausiai Karen nemėgo panikos ar net menkiausio jos pasireiškimo.

Mokydamasi medicinos mokykloje, per internatūrą, ji rimtai svarstė, ar nepasirinkus skubiosios pagalbos gydytojos specializacijos, nes net matydama trykštantį kraują, girdėdama siaubingus skausmus kenčiančiųjų klyksmus, kai reikėdavo veikti labai greitai, kad išgelbėtų žmogui gyvybę, ji visuomet jausdavosi neapsakomai rami. Juo labiau komplikuodavosi padėtis, juo labiau lėtėdavo jos pulsas. Ji manė, kad į tą grasinantį laišką reaguos taip pat kaip tada, kai jai atveždavo kokią avarijos auką – sumaitotą, vos gyvą.

Ji tarėsi esanti visiškai racionali moteris, nors retkarčiais pasireikšdavo ir kita – jos, kaip komikės, pusė. Bet nuo tada, kai atplėšė tą voką, ji negalėjo net susimąstyti apie kokį komišką pasirodymą. Į galvą neatėjo nė vienas anekdotas, pašaipi replika, žodžių žaismas ar gudrus politinis komentaras – nė vienas iš tų dalykų, kuriuos paprastai naudodavo savo pasirodymuose. Sapnai dabar virto košmarais, todėl pabusdavo nepailsėjusi ir pikta.

Ji atsilošė ant biuro kėdės ir ėmė sūpuotis purtydama galvą, tarsi nesutiktų su kažkuo, ką pati sau pasakė. Tuo metu atsidarė jos kabineto durys.

– Atleiskite, daktare, nenorėjau jūsų sutrukdyti...

– Ne, ne, viskas gerai. Tiesiog truputį užsisvajojau.

Karen pažiūrėjo į slaugytoją. Be jos pačios, priimamajame dirbo tik dar dvi moterys: jauna slaugytoja, prieš dvejus metus baigusi koledžą; visai neseniai ji nedrąsiai paklausė Karen, kaip pašalinti tekančios saulės tatuiruotę nuo sprando. Antra – seniai pas ją registratore dirbanti vyresnė moteris, pažįstanti daugumą pacientų ir žinanti, kuo jie negaluoja, kur kas geriau negu Karen.

– Paskutinė pacientė šiandien, – tarė slaugytoja. – Ji laukia antrame apžiūros kabinete porą minučių ir...

Ji nutilo neištarusi jokio priekaišto. Karen suprato du dalykus: slaugytoja nori eiti namo pas savo kavalierių iš greitosios pagalbos, ir Karen nederėtų versti paskutinę dienos pacientę laukti, kad ir kokia sutrikusi būtų.

Karen giliai įkvėpė, pašoko nuo kėdės, visa laikysena rodydama, kokia dėmesinga gydytoja yra.

– Tai tik eilinė apžiūra, – priminė slaugytoja. – Pas kardiologą jau pasitikrino. Jo aprašas byloje. Ji jaučiasi puikiai. Tai tik apžiūra po ligos. Nieko svarbaus.

Ji padavė Karen aplanką su ligos istorija. Karen į ją net nepasižiūrėjo: staiga pajuto truputį prasikaltusi, kad be reikalo privertė

pacientę laukti. Ji pasitaisė baltą chalatą ir nuskubėjo koridoriumi į apžiūros kabinetą.

Pacientė su susagstomu ant nugaros chalatu šypsodama sėdėjo ant apžiūros stalo.

– Laba diena, daktare, – tarė.

– Laba diena, ponia... – Karen dirstelėjo į aplanką, kad perskaitytų moters pavardę. Paskubomis ją ištarė – gal moteris nepastebės, kad nepasisveikino su ja kaip su visais pacientais: su familiarumu, leidžiančiu suprasti, jog visą dieną nagrinėjo jo ar jos sveikatos bėdas. Paprastai ji be vargo prisimindavo pacientų pavardes, todėl dabar mintyse keikė save už aplaidumą. Ji žinojo, kad dėl streso atmintyje kartais atsiranda spragų. Jai atrodė siaubinga neteisybė, kad anoniminis grasinimas gali įsibrauti į jos kasdienį gyvenimą.

Ji visiškai nenumanė, kad iš tikrųjų su šia paciente turėjo pasisveikinti šitaip:

– *Laba diena, Didelio Pikto Vilko Žmona...*

...Ir nė neįtarė, kad jos nedideliame laukiamajame, skaitydamas seną žurnalo *New Yorker* numerį, nekantriai laukia žmogus, slapčia trokštantis pamatyti gydytoją, kurią pavadino Raudona Pirmąja.

6

MIRTIS – SVARBUS ŽAIDIMAS. Jį žaidžia visi ir, nuaidėjus finaliniam teisėjo švilpukui, visi būna jį pralaimėję. Tačiau žmogžudystė kiek kitokia, nes ji gerokai panašesnė į tą kiekvienų rungtynių akimirką, kai nulemiama jų baigtis. Mes sėdime tribūnose niekada nežinodami, kada ateis ta lemtinga sekundė. Gal po šio įvarčio ar po šio baudos metimo, ar pataikymo į bazę, ar tuomet, kai gynėjui nepavyks sustabdyti varžovų puolėjo? Gal tai ta akimirka, kai teisėjas sušvilpia ir parodo į 11 metrų baudinio žymą? Niekas nežino, kad žmogžudystė labai primena sportą. Ji turi savo laikrodį ir savo taisykles. Kaip ir sporte, jos esmė – pasiruošimas ir ryžtas. Svarbu įveikti kliūtis. Kažkas nori gyventi. Kažkas nori žudyti. Tuodu žmonės susigrumia žaidimo aikštelėje.

Jis pažiūrėjo į žodžius kompiuterio ekrane. *Gerai,* – pamanė. – *Tai skaitantys žmonės ims suprasti.*

Karen pabudo išvargusi po neramių sapnų nakties šeštą ryto, įprastu jai laiku, kelios akimirkos prieš suskambant žadintuvui. Ji visados turėjo vidinį laikrodį, kuris ją pažadindavo prieš pat viešbučio tar-

nautojui paskambinant jai telefonu ar sučirškiant žadintuvui. Ji buvo įpratusi tuomet pasiversti ant šono ir užspausti žadintuvo išjungimo mygtuką, išlįsti iš po rankų darbo dygsniuotos antklodės, prieš daug metų pirktos amatininkų mugėje, ir eiti prie rausvo mankštos kilimėlio, padėto miegamojo kampe. Ten ji leisdavo sau lygiai penkiolika minučių daryti jogos pratimus, paskui eiti po dušu. Virtuvėje automatiškai įsijungianti kavavirė jau kaito. Drabužiai, jos pasirinkti tą dieną vilkėti darbe, jau buvo padėti iš vakaro, pasiklausius orų prognozės. Ji tvirtino, kad griežta tvarka ją išlaisvina, nors kartais ryte jai būdavo sunku save įtikinti, kad šis teiginys teisingas.

Kartais ji pagalvodavo, kad jos pasaulis apverstas aukštyn kojomis ar išvirkščias. Visus organizacinius sugebėjimus ji skirdavo gydytojos darbui, o į komiškus pasirodymus žiūrėjo kaip į atpalaiduojančią veiklą. Dvi Karen, sakydavo ji sau, kurios susitikusios gatvėje gal net nepažintų viena kitos. Karen komikė buvo kūrybinga, spontaniška ir sąmojinga. Karen terapeutė buvo atsidavusi darbui ir pacientams, pastovi, tvarkinga ir visados tiek tiksli, kiek leisdavo paciento liga. Atrodė, kad dvi jos pusės turi mažai ką bendra, bet metams bėgant viena prie kitos prisitaikė.

Šį rytą ji svarstė, ar jai nereikėtų sukurti dar ir trečios Karen.

Ji pažiūrėjo į signalizacijos pultą, sumontuotą ant miegamojo sienos dvi dienos po to, kai gavo Didelio Pikto Vilko laišką. Mirksėjo raudonos lemputės, pranešančios, kad signalizacija įjungta ir veikia. Ją apėmė keistas nerimo pojūtis. Jai reikėjo atsikelti ir pultą išjungti, kad visuose namų kampuose įrengti judesio jutikliai neužfiksuotų jos, o ne išgalvotų blogiukų, dėl kurių ir turėjo įsijungti signalizacija. Jai reikėjo pradėti dieną, bet ji delsė.

Nuspėjama elgsena – mano priešas, – pamanė ji.

Kažkoks nepažįstamas žmogus atsiunčia man grasinantį laišką ir aš darau tiksliai, kaip patariama kiekvienoje knygoje, žinyne ir interneto svetainėje, kad apsisaugočiau. Logiška. Jai reikia sudaryti būtinų

darbų sąrašą. Paskambinti policijai. Įspėti kaimynus būti budrius – ar nepastebės kokių keistų veiksmų. Dėl to, kad jos namas stovėjo nuošaliai, tai buvo sunku padaryti, bet ji paklusniai paskambino arčiausiai gyvenančioms šeimoms.

Kalbėjo paprastai, be užuolankų: *Sveiki, jums skambina Karen Džeison, gyvenanti netoliese. Aš tik norėjau jums pasakyti, kad gavau anoniminį grasinimą. Ne... ne... policija neteikia jam didelės reikšmės, bet aš norėjau paprašyti kaimynų žiūrėti, ar nepastebės ko nors neįprasto. Tarkim, šalikelėje stovinčių nematytų automobilių ar dar ko. Ačiū...*

Kaimynai atsakydavo susirūpinę, sunerimę. Žinoma, jie visi akylai žiūrės, ar nepastebės kokio įtartino elgesio. Mažų vaikų turintys tėvai reagavo labai jautriai – svarstė, gal neišleisti vaikų į lauką, kol išsisklaidys ta neaiški grėsmė, panaši į jūroje išsiliejusią naftos dėmę. Kadangi oras buvo sumautas, Karen abejojo, ar patys vaikai norės eiti į lauką.

Paskui ji paskambino į saugos bendrovę, ir ši bemat atsiuntė itin uolų meistrą sumontuoti signalizacijos sistemos. Jis be perstojo džiugiai ir grėsmingai postringavo, girdi, apsaugos priemonių niekada nebūna per daug ir žmonės nesupranta, kiek pavojų tyko aplinkui; galop jam pavyko įpiršti jai padidinto saugumo paketą – mėnesinis mokestis bus nuskaitomas iš jos banko kortelės.

Tuomet Karen peržvelgė visas detektyvo rekomendacijas: *Įsigykit šunį*. Ne, to ji nepadarė, bet apie tai svarsto. *Gaukit pistoletą*. Ne, šito ji irgi kol kas nepadarė, bet apie tai pagalvos. *Paskambinkit privačiam sekliui*. Ne, to ji nepadarė, bet apie tai svarsto. Ji suvokė, kad iš tikrųjų svarsto viską ir tuo pat metu nieko.

Kaip visi tie dalykai išgelbės man gyvybę? Argi Didelis Piktas Vilkas nebus apsilankęs tuose pačiuose interneto patarimų puslapiuose, perskaitęs tuos pačius žodžius ir išmąstęs tuos pačius dalykus?

Nejaugi jis tiksliai nežinos, ką jai daryti siūlė visi specialistai? Ar jis labai gudrus?

Per dvi dienas, kai jau veikė signalizacija, Martinas ir Luisas jau du kartus privertė ją suveikti. Vadinasi, jai arba teks jų atsikratyti, arba sugalvoti kokį būdą, kad katinai signalizacijos nepaleistų. Ši problema atrodė neįveikiama. Ji nedavė jai ramybės, ir pirmą kartą po daugelio metų ji nuėjo į dušą nepadariusi jogos pratimų.

Šiltas vanduo ir muilo putos kaskadomis pasipylė jai ant kūno.

Ji įnirtingai įsitrynė muilu visas pasiekiamas kūno vietas vieną kartą, antrą, galop dar ir trečią, tarsi muilas būtų galėjęs pašalinti nuovargį po neramios nakties. Ji ranka atsirėmė į plytelėmis išklijuotą sieną, kad neišgriautų vandens srautas, nes jai svaigo galva.

Užsimerkusi išgirdo garsą.

Jis buvo nepažįstamas, neaiškus – ne toks kaip automobilio durelių trinktelėjimas ar įjungiamas radijo imtuvas. Jis buvo negarsus – ne *pokšt*, ne *žvangt* – ir veikiau priminė ką tik užvirusio vandens šnypštimą arbatinyje ar netoliese augančių medžių šakų šlamėjimą pakilus stipriam vėjui.

Ji sustingo. Per kūną staiga plūstelėjo adrenalinas, ir jai pasirodė, kad ji sukasi milijono mylių per valandą greičiu, nors iš tikrųjų stovėjo nekrustelėdama. Garai apgaubė ją kaip rūkas, ir ji neįstengė aiškiai mąstyti. Šniokščiantis vanduo neleido pažinti to garso.

Kas čia buvo? Ką girdėjai?

Staiga ji susigriebė esanti nuoga. Šlaputėlė. Pažeidžiama. Įtempė klausą stengdamasi nustatyti, kas sukėlė tą garsą.

Nieko ten nebuvo. Ničnieko. Tiesiog esi viena ir nerviniesi.

Namai tušti. Kaip visada. Tik du katinai. Gal jie ir sukėlė tą garsą. Gal apvertė lempą ar knygų šūsnį. Jie jau yra taip padarę.

Aplink sruogomis kilo garai, bet jai pasirodė, kad vanduo nebe šiltas, bet ledinis. Ji giliai įkvėpė, užsuko vandenį ir stovėdama kabinoje klausėsi. Staiga šovė mintis: *jeigu name yra koks žmogus, išgirdęs, kad užsukau vandenį, jis supras, kad tuoj išeisiu iš vonios.* Ji vėl atsuko čiaupą ir krūptelėjo, kai ant nugaros ėmė lietis per karštas vanduo.

Į galvą lindo prieštaringos mintys.

Aš tik nerimauju. Nieko ten nebuvo.

Atsitiesk. Išeik iš vonios. Elkis, kaip dera tavo amžiaus moteriai. Liaukis elgusis kaip mažas vaikas.

Ji antrą kartą užsuko čiaupą. Atrodė, kad duše šalta – lyg būtų atdaras langas.

Mąstai klišėmis. Kaip prastame siaubo filme. Fone turėtų nepaliaujamai skambėti niūri kompozitoriaus Džono Viljamso melodija, tokia kaip „Nasruose".

Paskui atėjo sudėtingesnė mintis: *Ar gerai išjungei signalizaciją?*

Ji mintyse perkratė visus savo veiksmus išjungiant pultą – kaip suspaudė visus apsaugos kodo mygtukus, pamatė, kaip raudonos šviesos diodų lemputės virsta žaliomis. *Ar tikrai virto?* Netikrumas smaugte smaugė. Girdėjo viduje savo pačios balsą, šaukiantį patarimus, neatlyžtantį: *Elgiesi kaip kvailė. Eik iš vonios. Apsirenk. Pradėk dieną.*

Bet taip ir liko stovėti sustingusi.

Pamanė: *Tas garsas pasigirdo man išjungus signalizaciją. Nejaugi kažkas laukė, kol pasikeis tų lempučių spalva?*

Karen prireikė neapsakomos valios jėgos, kad išliptų iš dušo kabinos ir stvertų nuo lentynėlės prie durų rankšluostį. Susisupo į jį ir vėl įsiklausė. Vis dar nieko neišgirdo.

Nusišluostyk. Eik pasiimk drabužius. Šiek tiek pasidažyk. Nagi – elkis kaip kiekvieną dieną. Tau vaidenasi garsai. Klausos haliucinacijos. Nerviniesi be jokio pagrindo. Na, gerai – pagrindas yra, bet jis netikras.

Prie kojų susidarė bala ir nežmoniškomis pastangomis, nuo kurių garsiai aikčiojo, ji paskubomis nusišluostė, paskui perbraukė standžiu šepečiu pasišiaušusius plaukus taip greitai, kad, jei nebūtų buvusi tokia sunerimusi, būtų šaukusi iš skausmo. Nustojo šukuotis. *Beprotystė! Kurių galų šukuojuosi, jeigu kažkas tyko mane nužudyti?* Ji sugniaužė šepečio rankeną it peilį ir laikė kaip ginklą. Paskui nusku-

bėjo prie vonios durų, vedančių į miegamąjį. Jos buvo uždarytos, bet neužrakintos. Jai norėjosi tiesiog užrakinti jas ir laukti, bet spyna buvo visai menkutė – tik pasukamas mygtukas bumbule. Ji nesutrukdys įsilaužti net silpniausiam, negrabiausiam įsibrovėliui.

Karen įsivaizdavo, kaip jis anapus durų klausosi jos, kaip ji klausosi jo.

Žmogaus ji negalėjo įsivaizduoti – vien prašieptus žvilgančius baltus dantis, regėtus vaikiškoje pasakėlėje.

Tačiau tuoj pat sau pasakė, kad elgiasi absurdiškai. *Nieko ten nėra. Tu sukvailiojai.*

Vis dėlto vėl prireikė nemažos valios jėgos atidaryti duris, paskui įeiti į miegamąjį.

Jame nebuvo nieko – vien du katinai. Jie drybsojo ant lovos, jau pjaunami nuobodulio.

Ji vėl įsiklausė. *Nieko.*

Kuo greičiau ir tyliau čiupo drabužius ir apsirengė. Kelnaites. Liemenėlę. Laisvas kelnes. Megztinį. Apsiavė batus ir atsistojo. Prisidengusi kūną drabužiais, ji aprimo.

Priėjo prie miegamojo durų. Vėl sustojo ir įsiklausė. *Tyla.*

Rodės, iš visų pusių sklinda tylūs garsai: laikrodžio tiksėjimas; patalų šiugždėjimas vienam iš katinų verčiantis ant lovos; iš tolumos pasiekiantis įsijungiančios šildymo sistemos garsas.

Jos pačios sunkus alsavimas.

Ji įsivaizdavo, kad būtų kur kas blogiau, jei negirdėtų *jokių* garsų, o paskui pasakė sau, kad jos mintys visiškai nelogiškos. *Jokios, ble, logikos!*

Čia juk, velniai rautų, mano namai! Kad aš prasmegčiau skradžiai, jei leisčiau kam nors...

Metė tas mintis iš galvos. Išsitraukė iš rašomojo stalo mobilųjį telefoną, atidarė dangtelį, surinko 911, bet sujungimo mygtuko kol kas nespaudė.

Dabar jautėsi ginkluota, tad pradėjo iš lėto vaikščioti po namus laikydama mobilųjį kaip ginklą. Virtuvėje *nieko*. Priekiniame prieškambaryje *nieko*. Svetainėje *nieko*. Televizoriaus kambaryje *nieko*. Ji ėjo iš kambario į kambarį; kiekviena tuščia patalpa ją ramino ir kartu vis labiau baugino. Iš pradžių nesiryžo atidaryti drabužių spintos durų – bemaž tikėjosi, kad iš jos kas nors iššoks. Sveikas protas grūmėsi su šia nuojauta; vėl padėjo milžiniškų pastangų atidarydama kiekvieną spintą, bet ją pasitiko vien drabužiai, paltai ar palaidų popierių krūvos.

Ji stengėsi išgirsti garsą. Ar rasti įrodymą, kad garso būta. Ką nors, kas logiškai paaiškintų ją persmelkusią baimę. Nerado nieko.

Kai galop beveik įsitikino, kad namie viena, grįžo į virtuvę ir įsipylė puodelį kavos. Ranka šiek tiek drebėjo. *Ką girdėjai tada duše?*

Nieko. Viską. Leido kavai ją sušildyti, po visą kūną sklindančiam adrenalinui nusėsti. Svarstė: *Ar laiškas gali sukelti krebždesį? Ar anoniminis grasinimas gali išleisti garsą?*

Kamuojama susipynusių baimių, Karen čiupo paltą ir nuskubėjo prie automobilio važiuoti į darbą. Sumišusi, sunerimusi pirmą kartą per daug metų nepasirūpino padėti katinams ėdalo.

7

DŽORDANA ĖJO MOKYKLOS KIEMU ankstaus vakaro tamsoje. Ji vėl traukė į tolumoje dunksantį raudonų plytų bibliotekos pastatą. Pro jo didelius veidrodinio stiklo langus sklindanti ryški šviesa metė ant vejos keistus trikampius atspindžius. Šaltas vėjas, rodės, pranašauja orų permainą, bet Džordana nenumanė, ar jie blogės, ar taisysis.

Kaip ir daugelis moksleivių lauke užgriuvus tamsai, žingsniavo greitai, kiek susigūžusi, ryžtingai nusiteikusi nuo vieno ryškios šviesos lopo nusigauti į kitą, tarsi tamsiuose takuose būtų neramu ar pavojinga. *Ko gero, taip ir yra,* – pamanė ji, bet pajuto einanti lėčiau, kaip automobilis baigiantis degalams, kol galop visai sustojo, apsisuko ir apsidairė.

Viskas buvo pažįstama, bet podraug svetima.

Parengiamojoje mokykloje ji praleido ketverius metus, bet nesijautė čia kaip namie.

Ji matė bendrabučių vidų, žinojo kiekvieno pavadinimą. Už langų įžvelgė mokinius, palinkusius prie vadovėlių ar sėdinėjančius ir besišnekančius. Ji pažino veidus. Pavidalus. Retkarčiais tamsą perskros-

davo garsus balsas, rodos, sklindantis iš niekur, nors ji žinojo, kad iš kažkurio bendrabučio, ir ji net tarėsi žinanti, kieno jis, nors neįstengė susieti tų neaiškių garsų su konkrečiu veidu. Gretimuose takuose ji girdėjo žingsnius, įžiūrėjo tamsius bendramokslių pavidalus. Rodės, kai kurios siūbuojančios krūmų ir medžių šakos sugauna iš moksleivių klubo ar menų pastato sklindančią šviesą ir kaip pakliūva bloškia ant vejos, tarsi norėdamos pasišaipyti iš jos šešėliais.

Ji pamanė: *Tikroje pasakoje didelis piktas vilkas seka paskui Raudonkepurę mišku. Niekas jam nesukliudo, niekas nepastoja jam kelio. Jis lyg koks nepermaldaujamas nelabasis. Jis, ble, žino viską, ką ji darys, anksčiau negu ji pati. Jis lyg namie, o ji – nepažįstamoje girioje. Po galais, ji neturi nė menkiausios galimybės. Net tada, kai ji tariasi esanti saugi, mat nusigavo iki senelės namelio, nes vilkas jau ten ir apsimeta ta, kuri, mergaitės manymu, ją apgins.*

Kokią išvadą iš to galima padaryti?

Ji įsivaizdavo, kad pasirinkęs ją nužudyti vyras gali tūnoti kiekviename šešėlyje. Gali slėptis už kiekvieno medžio. Gali stebėti ją iš kiekvienos tamsios kertės ar pro kiekvieną uždarytą langą.

Džordana greitai žengtelėjo į priekį bibliotekos šviesų link, jusdama, kaip ją perveria baimė.

Tada staiga sustojo.

Vėl lėtai apsidairė. Ji vis dar kažkiek norėjo tikėti, kad laiškas su grasinimu tėra klastingo pokšto dalis. *Nenuostabu, kai tavęs nekenčia tiek daug žmonių,* – pamanė. Moksleiviai mėgsta pasišaipyti iš tų, kurie lengviausiai pažeidžiami. Nors mokykloje kuo geriausiais ketinimais buvo draudžiama tyčiotis iš kitų ir buvo visokeriopai skatinami draugiški santykiai, visada galėjai justi po paviršiumi slypinčią įtampą. Pavydą, pyktį, agresyvų seksualumą, draudžiamą narkotikų ir alkoholio vartojimą – visus dalykus, dėl kurių išsigandę tėvai nenoriai leisdavo atžalas į parengiamąsias mokyklas.

Kodėl gi tavęs nenužudžius?

Džordana negalėjo pasijudinti iš vietos. Akys krypo į tamsius pašalius aplinkui. Bandė pažinti pavidalus, bet tamsoje jie panėšėjo į sumaišytus daiktan šimtus kelių dėlionių kibučių. Kiekvienas turėjo savo vietą, kiekvieną galėjai pridėti prie kitų ir susidaryti aiškų vaizdą, bet sumesti krūvon jie sudarė tik neįsivaizduojamą, nesuprantamą jovalynę.

Akimirką ją apėmė silpnumas nuo užliejusios baimės bangos. Rodės, aplink sūkuriuoja vėjas, grasindamas ją atplėšti nuo žemės ir supurtyti. Ją vienu metu nuo šalčio krėtė drebulys ir pylė prakaitas.

Ji pakėlė galvą it žvėris, besistengiantis užuosti nepažįstamą kvapą.

Vienai yra gerai, – dingtelėjo jai. Gal ta mintis prieštaravo sveikam protui, bet Džordana jos įsikibo kalbėdama pati su savimi, tartum tamsoje einanti Džordana galėtų šnekėtis su dvejonių ir nerimo kupina Džordana.

Jeigu kam nors išsipasakotum, atskleistum kam nors tau kilusią grėsmę, jis ar ji tik pasakytų tau, ką įsivaizduoja tave turint daryti. Jis ar ji nė velnio nenutuoks, ar patarimas geras, ar netikęs. To ir norėtų Vilkas. Jis nori, kad klausytum kitų – draugių, nors tu jų neturi; mokytojos, nors tu nė viena nepasitiki; mokyklos administracijos darbuotojo, kuriam labiau rūpės mokyklos įvaizdis negu tavo gyvybė; o gal savo tėvų, kurie neturi laiko niekam kitam, vien sau patiems, ir kuriems, galimas daiktas, bus geriau, jeigu Vilkui pavyks jo užmačia ir tu nebekelsi jiedviem problemos, dėl kurios reikia kivirčytis.

Džordanai net pavyko kreivai šyptelėti. Ji dairėsi, stengdamasi įžiūrėti kiekvieną keistą pavidalą ir tamsią kertę. *Viena miške,* – atėjo mintis. – *Na, bent jau dėl to tu velniškai teisi.*

Ji vėl pradėjo lėtai eiti. Galvoje rikošetu daužėsi viena vienintelė mintis:

Laimėti gali tik būdama viena.

Kurį laiką nežinodama, ar tikėti savimi, Džordana iš tamsos išskubėjo link bibliotekos šviesų. Tą vakarą ji ruošėsi perskaityti daug

daugiau. Ne iš istorijos, gamtos mokslų ar užsienio kalbų, kaip visi jos bendramoksliai. Džordana nusprendė studijuoti žmogžudystę. Nusprendė, kad, jos laimei, labai greitai išmoksta naujų dalykų. Ir dar: kad tai vienintelė disciplina, iš kurios susikirsti negali sau leisti.

Didelis Piktas Vilkas ryte atsibudo anksti – norėjo padirbėti paskutinėmis tamsos minutėmis, kol aušros prieblanda neužliejo nedidelio jo kabineto. Šis metas jam visuomet būdavo našus. Jo nuomone, dauguma žmonių pakirdę yra tingūs ir irzta pagalvoję, kad laukia dar viena sielą žudančios rutinos diena; kol neišgeria puodelio ar dviejų kavos, jie jaučiasi lyg rūke.

Tik ne jis. Ateinanti diena kėlė Vilkui didžiulį entuziazmą ir jaudulį, nes jis planavo kai ką, jo galva, labai išradinga ir keliantį nerimą. Jis vaizdavosi, kad taip jaučiasi sportininkas prieš nuaidint švilpukui, skelbiančiam svarbių rungtynių pradžią. Žmogžudystei, kaip neseniai parašė jis, labai tinka sporto metaforos.

Žodžiai grumdėsi ekrane jam prieš akis. Jis buvo nepaprastai susikaupęs. Kaip visada kurį laiką mąstė apie savo padėtį smurtingų mirčių pasaulyje.

Kai jis įnirtingai spausdino žodžius vos ne sąmonės srauto stiliumi – nors tokiu rašymu dygėjosi, nes laikė jį deramu tik sau nuolaidžiaujančiam tinginiui, – įsivaizdavo esąs savotiškas didvyris egzistencialistas. Toks kaip Grendelis*, Hanibalas Lekteris, Raskolnikovas ar Merso**.

Aš ne politinis žudikas, nors turiu daug jo savybių. Žudiko poelgį padiktuoja tam tikras politinis įniršis. Nesvarbu, kas jis – Džonas Vilksas

---

* Pabaisa, vaizduojama senovės britų epinėje poemoje „Beovulfas".

** Albert'o Camus romano „Svetimas" pagrindinis veikėjas. Per motinos laidotuves nerodo jokio liūdesio, rūko ir geria kavą prie uždengto jos karsto, nes nenori jos matyti, o jau kitą dieną mylisi su buvusia savo firmos darbuotoja Mari.

Butas, kuris, paleidęs mirtiną šūvį į Abrahamą Linkolną, nušoka nuo balkono į sceną ir sušunka: „Sic semper tyrannis!", ar anarchistas, šaunantis į erchercogą, Sarajeve automobiliu pasukusį ne į tą gatvę, ar net Bordžijų giminės atstovas, įsivaizduojantis, kad mirtis – lengviausias būdas galiai sustiprinti. Žudikui tikslas pateisina priemones. Galimas daiktas, aš su savo trimis Raudonomis ir daugybė kitų žmogžudžių turime tą patį bruožą, bet mes skiriamės požiūriu. Žudikas įsitaiso knygų saugyklos šeštame aukšte, nusitaiko pro 6,5 milimetro kalibro karabino* Carcano *taikiklį prezidentui į galvą ir, prisimindamas pamokas, gautas jūrų pėstininkų rengimo stovykloje, iš lėto nuspaudžia gaiduką. Tokie neregėto pykčio priepuoliai, laikinai aptemdantys protą, šaulių bendruomenėje dabar vadinami „raudonuoju ūku". Tačiau man ši akimirka yra lengviausia. Tikrą jaudulį man sukelia auganti įtampa prieš tą neišvengiamą susidūrimą su auka. Nemanau, kad politinis žudikas patiria tą patį malonumą kaip aš planuodamas savo veiksmą. Gal skirtumas toks pat kaip tarp glamonių prieš lytinį aktą ir orgazmo, tarp rūpestingo meilužio ir tik vyro, trokštančio patirti pasitenkinimą. Galbūt.*

Nuo žudikų mane skiria artumo aukoms pobūdis. Nors kiekvienas mūsų uoliai stebime savo aukas, žudikai nekenčia tų, kuriuos ketina nudėti, ir nori išsakyti kažkokią tariamai svarbią mintį. Viskas, ką jie daro, planuojama tai akimirkai. Mirtis turi sukurti tuštumą, kurią žudikas tikisi užpildyti tuo, ko jis nori. Tam tikra prasme tai jį varžo. Mano požiūris į tris Raudonas kur kas rimtesnis. Mano planų neriboja jokie suvaržymai. Trys Raudonos – didingo sumanymo dalis. Tai, ką planuoju, yra kur kas artimiau menui negu politikai. Gal aš irgi noriu išsakyti tam tikras tiesas, bet jos veikiau panašios į dailininko potėpius drobėje negu į garsias kalbas. Aš nešoksiu iš jokio balkono ant scenos šaukdamas: „Už Pietus atkeršyta!", bet netrukus ateis diena, kai būsiu ne mažiau garsus.

* Taip visada bus tironams! *(Lot.)*

Man svarbiausia ne neapykanta. Nieko panašaus – aš myliu savo tris Raudonas, tik kiekvieną skirtingai.

Kaip kiekvienos mirtis turi būti skirtinga.

Į kabinetą ėmė skverbtis stiprus kiaulienos šoninės kvapas. Didelis Piktas Vilkas pasuko galvą ir išgirdo nuo viryklės sklindantį čirškesį. Prie šio aštraus garso netrukus turbūt prisidės subtilesni – plakamų kiaušinių ir iš skrudintuvo iššokančių duonos riekių. Duona veikiausiai buvo užmaišyta su raugu; ponia Didelio Pikto Vilko Žmona žinojo, kad tokią jis mėgsta labiausiai, ir kepdavo ją elektrinėje duonkepėje.

Didelio Pikto Vilko Žmona mėgdavo gaminti sočius pusryčius. *Svarbiausias dienos valgis.* Jis prisiminė šį posakį iš filmo „Paprasti žmonės". *Kada jis pasirodė ekranuose? Prieš dvidešimt metų? Prieš trisdešimt?* Donaldas Saderlandas sėdėjo priešais Timotį Hatoną jų vasarnamyje Leik Foreste, prislėgtas sūnaus sielvarto ir sąmyšio, žūtbūt stengdamasis padaryti jų kasdienę suirutę bent šiek tiek normalią. Tik jam nepasisekė, nes Hatoną kankino dvejonės, o šaltą, nestabilios psichikos motiną vaidinanti Merė Tailer Mur stvėrė sūnaus pusryčius ir išmetė į kriauklę.

Vilkas mintyse matė šią sceną. *Pusryčiams buvo blynai,* – pamanė. – *O gal plaktuose kiaušiniuose apvoliotos ir keptuvėje apskrudintos duonos riekės. Taip, aš tuo tikras.* Paskui pats suabejojo. *Nors galėjo būti ir vafliai.*

Blynus jis nelabai mėgo; nuo jų jausdavosi persivalgęs ir aptingęs, nebent namie būdavo gurmanams skirtoje parduotuvėje pirkto Vermonto klevų sirupo. Jis baisiai nemėgo prasto sirupo, kuriuo prekiaudavo didžiųjų maisto prekių tinklų parduotuvės – jis jam buvo naftos skonio.

Vilkas vėl nusišypsojo. Esu pusryčių smaguris, – pamanė, – *ir žudymo smaguris.*

Jis išgirdo žmoną šaukiant jį vardu. Jis užšifravo naujausius failus naudodamas nuspėjamą slaptažodį *Grimai* ir išjungė kompiuterį. Staiga pasijuto baisiai išalkęs. *Net geriausiems žudikams reikia valgyti,* – tarė sau atsistumdamas su kėde nuo stalo. – *Tik minta jie ne vien kiaušiniene su kiaulienos šonine ir ką tik iškepta su raugu užmaišyta duona.*

Jis nusprendė turintis išdėstyti tą mintį savo rankraštyje, bet galės tai padaryti vėliau. Dabar įtempė vaizduotę: netrukus turės pateikti žmonai keletą būtinų dingsčių. Juk jis turės kai kur būti ir kai ką nuveikti. Jį intrigavo ta būtinybė atrodyti normaliam, kai aplink jį dėjosi svarbūs dalykai. Jis pamanė: *mano gyvenimo fone turi groti paprasta vieno smuiko muzika. Ne dėmesį patraukiantys didelio simfoninio orkestro garsai.* Jis nusišypsojo. *Ir ne spigios sunkiojo metalo gitaros.*

Iš koridoriaus išgirdo žvaliai šaukiant:

– Ant stalo kiaušinienė su šonine!

– Ateinu, brangioji! – kuo maloniausiai riktelėjo jis Vilkienei nekantraudamas pradėti dieną.

8

Didelio Pikto Vilko Žmona nurinko lėkštes nuo pusryčių stalo, pareigingai nugrandė maisto likučius į šiukšlių presą ir tik tada sudėjo peilius, šakutes, lėkšteles ir puodelius į indaplovę. Kaip visada jos vyras rūpestingai nupjovė nuo skrebučio plutos kraštus, pasilikdamas tik traškų viduriuką pamirkyti į skystus kiaušinius. Ji matė tuos našlaičius, paliktus jo pusryčių lėkštėje, penkiolika metų ir, nors manė, kad tai tik maisto gadinimas, nes jai pačiai plutelė buvo gardžiausia skrebučio dalis, nė karto nepapriekaištavo Vilkui dėl šios keistenybės. Kita vertus, ji niekada, – nors žinojo, kad, jai padėjus lėkštę priešais, jis būtinai apipjaustys skrebutį, – pati to nepadarydavo prieš jiedviem sėdantis prie stalo.

Šįryt ji vėlavo į darbą, kuris dažniausiai jai nepatiko, ir žinojo, kad jos rašomasis stalas bus nukrautas kasdieniškais popieriais, kuriuos tvarkant nykiai praslinks visa diena. Ji žinojo, kad atidirbus aštuonias valandas įsivaizduojamame jos laukiančių darbų kalendoriuje gausybė įrašų sumažės tik visai kukliai. Ji pavydėjo vyrui. Proziškas jos gyvenimas buvo skirtas atlikti vis daugėjančioms nuolatos besikartojančioms mirtinai vienodoms užduotims. Na, o jo darbas buvo

kūrybinis. Jis buvo rašytojas, taigi ypatingas. Unikalus, nepanašus nė į vieną jos kada nors pažinotą vyrą, todėl už jo ir ištekėjo. Jis nudažė ryškiomis spalvomis blausų, pilką jos gyvenimą; jai nebuvo nieko maloniau, negu pristatyti jį savo bendradarbiams tokiais žodžiais: „Čia mano vyras. Jis romanistas." Kartais ji priekaištaudavo sau mintimis, kad prie jųdviejų vedybinio gyvenimo ji prisideda tik sveikatos draudimu, reguliariai gaunamu atlyginimu ir retkarčiais paskubomis atliekamu lytiniu aktu, bet paskui mesdavo iš galvos šią baisią mintį ir įtikindavo save: net jeigu tai atrodo kaip klišė, kiekvienam didžiam rašytojui reikia mūzos, o jo mūza tikrai esanti ji. Ši mintis kėlė jai pasididžiavimą.

Kartais ji įsivaizdavo esanti liekna, grakšti, vilkinti permatomo audeklo suknia – ji įtarė, kad tokį įvaizdį kurtų iliustratorius, piešiantis rašytojo įkvėpimo šaltinį. Jai nerūpėjo, kad yra žema, kresna, apkūnoka, pilkšvai rudų plaukų, o šypsosi kreivokai net tada, kai nori parodyti didžiausią pasitenkinimą – ji juk graži vidumi. Ji tai žinojo. Jei ne, kodėl jis ją įsimylėjo ir vedė?

Ir po tokios daugybės tuščių jo metų, po tokios daugybės jo mėginimų priešokiais kurti ir po tiek nusivylimų, matant, kaip jis užsirakina atliekamame miegamajame, kurį pavertė rašymui skirtu kabinetu, jai pašviesėjo diena ir eiti į darbą nebebuvo taip skausminga. Ji įsivaizdavo, kaip gausūs žodžiai išmargina popierių, o atspausdintas tekstas be perstojo gula į lapų šūsnį šalia spausdintuvo.

Didelio Pikto Vilko Žmona dažnai pavydėdavo jam vaizduotės.

Kaip malonu būtų, – svarstydavo ji, – *gyventi prasimanytuose pasauliuose, kur galėtum valdyti visų veikėjų likimus. Galėtum padaryti taip, kad kuris tik nori žmogus įsimylėtų. Galėtum ką tik nori nužudyti. Dalytum sėkmę ir nesėkmę, liūdesį ir džiaugsmą. Kokia įstabi prabanga!*

Ji dažnai vogčiomis dirstelėdavo į uždarytas kabineto duris ir spėliodavo, koks ypatingas pasaulis už jų įgauna pavidalą. Kaip prie savo laivo stiebo pririštas Odisėjas, ji troško išgirsti sirenos dainas.

Ji stovėjo prie kriauklės ir nejudėjo. Vanduo bėgo jai ant rankų. Ji žinojo, kad reikia įberti miltelių į indaplovę ir ją paleisti prieš išeinant į darbą, bet tą pavydo akimirką jai nudiegė kairį šoną, kiek žemiau krūties. Tas pojūtis – per menkas, kad būtų galėjusi pavadinti skausmu, – pervėrė ją baime, ir ji įsikibo į ruošos stalo kraštą, kad nepargriūtų, nes tuoj pat ją apėmė svaigulys. Akimirksniu jai pasidarė karšta, lyg būtų atsidariusios jos viduje degančios krosnies durelės, ir ji staigiai sulaikė kvapą.

Į galvą atėjo vieninteliai žodžiai: *Negali būti, kad ir vėl.*

Ji ėmė kvėpuoti rečiau, stengdamasi, kad širdis vėl imtų plakti įprastu dažniu. Užsimerkė ir atsargiai apžvelgė visą kūną. Jautėsi kiek panaši į mechaniką, taisantį paslaptingai sugedusį automobilio variklį.

Priminė sau vos prieš kelias dienas buvusi pas savo gydytoją – ši patvirtino, kad ji visiškai sveika. Kaip visada ji kentė badoma ir maigoma pirštais, atsakinėjo į klausimus, plačiai prasižiojo, paskui juto, kaip prie jos prijungiami kardiografo gnybtai, ir laukė, kol aparatas išspjaus atsakymą. O gydytojai nusišypsojus ir ėmus ją raminti, jos balsas jai skambėjo kaip muzika, nors ji ne visai tikėjo jos žodžiais.

Jokių simptomų.

Ji ko neištarė šių žodžių balsu.

Kai širdis šlubuoja, turi tokią bėdą: įsivaizduoji, kad kiekvienas dieglys ar nedidelė pauzė tarp širdies dūžių pranašauja galą. Jai dingtelėjo, kad neturi būti tokia paranojiška – juk jos gyvenimas nėra labai įdomus.

Didelio Pikto Vilko Žmona iš indų džiovyklės, į kurią dėdavo didesnius, į indaplovę netelpančius puodus, ištraukė didelę nerūdijančio plieno keptuvę ir iškėlė prieš akis. Švariame, blizgančiame metale matė savo atspindį, tik, kitaip negu veidrodyje, į ją žvelgiančios moters portretas buvo kiek iškreiptas, neryškus.

Mintyse tarė: *Kadaise buvai graži*, nors tai buvo netiesa.

Tada ėmė ieškoti skausmų. Akyse nieko. Lūpų kampučiuose nieko. Apdribusiuose skruostuose nieko.

Ėjo toliau. Pėdose nieko. Kojose nieko. Viduriuose nieko.

Pakėlė kairę ranką ir pakrutino pirštus.

Nieko. Riešo nepervėrė staigus skausmas.

Tarsi įžengdama į minų lauką, mintyse ėmė apžiūrinėti krūtinę – kaip tyrėjas nepažįstamą teritoriją. Iš lėto įkvėpė ir iškvėpė, visą laiką stebėdama savo veidą keptuvės atspindyje, tartum jis būtų ne jos ir ji galėtų pastebėti jame kokių ligos ženklų. Esama ekspertų, kurie studijuoja išraiškas, ir detektyvų, įsitikinusių, kad įdėmiai žvelgdami žmogui į veidą jie gali pasakyti, kada jis meluoja, apgaudinėja ar slepia ligą. Tokių ji matė per televizorių.

Tačiau jos kvėpavimas atrodė ritmingas. Širdis plakė stipriai, vienodu ritmu. Pamaigė pirštais krūtinės ląstą. Nieko.

Ir veidas liko bejausmis. *Kaip pokerio lošėjo*, – pamanė ji. Tada lėtai padėjo keptuvę atgal į džiovyklę. *Ne, viskas gerai. Nieko baisaus nebuvo. Skrandis ne visai gerai virškina. Šiandien tavo širdis nesustos.*

Priminė sau, kad reikia eiti į darbą – ir paskubėti, gal net lėkti galvotrūkčiais, nes per tą baimę mirti kelias minutes užgaišo.

– Išeinu! – sušuko.

Po trumpos pauzės iš užrakinto kabineto pasigirdo slopus atsakymas:

– Brangioji, galbūt išeisiu rinkti medžiagos. Galiu pavėluoti vakarienės.

Ji nusišypsojo. Žodžiai „rinkti medžiagos“ ją padrąsino. Ji tikėjo, kad jis daro pažangą, ir jai užteko proto nedaryti nieko, kas galėtų sutrikdyti tą trapią būseną.

– Gerai, mielasis. Kaip pasakysi. Jeigu tau reikės grįžti namo vėlai, paliksiu valgį mikrobangų krosnelėje.

Didelio Pikto Vilko Žmona nelaukė atsakymo, bet nudžiugo.

Pokalbis buvo toks kasdieniškas, koks tik gali būti tarp sutuoktinių. Toks paprastas, kad ją nuramino. Rašytojas *dirba*, o ji, bitė darbininkė, kokia save laikė, išeina į savąjį darbą. Į tokį neapsakomai normalų gyvenimą negali įsibrauti joks *neįprastas* dalykas, toks kaip širdies smūgis.

Ji du kartus apvažiavo mokytojams ir personalui skirtą automobilių aikštelę, kol rado vietą pačiame gale. Teks pėsčiai eiti penkiasdešimt metrų per žvarbų lietų, bet ponia Didelio Pikto Vilko Žmona čia nieko negalėjo pakeisti. Ji įvairavo automobilį į laisvą vietą, pasiėmė knygų krepšį, išlipo pro dureles ir išskleidė nedidelį skėtį, kol lietus kiaurai jos nepermerkė.

Ji tuoj pat įlipo į balą ir nusikeikė. Tada nulenkusi galvą nuskubėjo per aikštelę link mokyklos administracijos pastato.

Šlapią apsiaustą pakabino ant gembės šalia durų ir atsisėdo prie savo rašomojo stalo tikėdamasi direktorių nepastebėsiant, kad truputį pavėlavo.

Jis išėjo iš savo kabineto – lankytojai galėjo pas jį patekti tik pro jos stalą – ir papurtė galvą, bet ne priekaištaudamas už vėlavimą ar skųsdamasis prastu oru, dėl kurio mokykloje buvo tamsu ir niūru. Rankoje jis laikė bylos popierius ir atrodė nusiminęs.

– Ar galit nusiųsti žinutę panelei Džordanai Elis? – paklausė jis. – Tegul ateina pas mane šiandien po pietų per pertrauką arba gal po krepšinio treniruotės.

– Žinoma, – atsakė ponia Didelio Pikto Vilko Žmona. – Skubus reikalas?

– Vis tas pats, – liūdnai tarė direktorius. – Jos pažymiai iš visų dalykų prasti, o dabar ponas Elisas ir jo žmona nori, kad būčiau teisėju jų grumtynėse dėl globos, todėl padėtis gerokai blogėja.

Jis išspaudė blausią šypseną.

– Argi nebūtų nuostabu, jei kai kurie tėvai paliktų savo vaikus ramybėje ir leistų mums su jais tvarkytis?

Tai buvo gerai žinomas nusiskundimas ir malda, kurie niekada negalėjo būti išklausyti.

– Pasirūpinsiu, kad ji šiandien pas jus ateitų, – atsakė Didelio Pikto Vilko Žmona.

– Ačiū, – atsakė direktorius linktelėdamas galvą. Jis metė akį į popierių pluoštą savo rankoje ir patraukė pečiais. – Argi ne bjauru, kai dvyliktokai vėjais paleidžia savo ateitį? – paklausė jis.

Klausimas buvo retorinis, tad Vilkienė žinojo, kad jai nereikia į jį atsakyti. *Kam gali patikti, kai dvyliktokai prastai mokosi? Jiems sunkiai einasi mokykloje, paskui jie patenka į žemo lygio koledžus ir šitaip sugadina mokyklos auklėtinių, įstojusių į prestižinius universitetus, tokius kaip Kolumbijos, Prinstono ar Jeilio, statistiką.* Ji žiūrėjo, kaip jis grįžta į savo kabinetą, tebegniauždamas rankoje bylos popierius, nors ilgainiui jie su visa juose pateikiama konfidencialia informacija atsidurs ant jos rašomojo stalo, kad ji juos surūšiuotų ir sudėtų į didelę juodą plieninę spintą kabineto kampe. Ji turėjo spintą, rakinamą kodu 17-08-96 – jos vestuvių data.

9

SARA LOKSLI MUISTĖSI ANT KĖDĖS – jai buvo nepatogu sėdėti. Svaigo galva, ji visa trūkčiojo, jautė nuovargį ir jėgų antplūdį, tartum šios dvi būsenos būtų džiugiai sutarusios. Kiekviena praėjusi akimirka buvo nuobodi ir įdomi. Jai atrodė, kad netrukus kažkas nutiks: arba ji praras sąmonę ir neatgaus jos visą parą, arba nusitaikys į pirmą žmogų, kuris pabels į jos duris, nors to niekas nepadarė jau ne vieną savaitę.

Kelias pastarąsias dienas jos racioną sudarė be recepto parduodamos kofeino tabletės, degtinė „Stoličnaja" su šviežiomis apelsinų sultimis, krūva šokoladinių batonėlių, spurgos, saldžios bandelės ir retkarčiais – žemės riešutų sviestu apteptas bananas. Žodžiu, kaloringas, tukinantis maistas, bet jai atrodė, kad nepriaugo nė pusės kilogramo.

Jai norėjosi balsu nusijuokti. Įsivaizdavo cinišką reklamą: *Negyvėlės dieta. Tegul koks nors anonimas pagrasina jus nužudyti – pamatysite, kaip tirpsta kilogramai!*

Ji pasistatė kietą kėdę ten, iš kur matė namo priekį ir beveik visą įėjimą pro virtuvę namo užpakalinėje dalyje, šalia pasidėjo seną miegmaišį ir kelias pagalves, kad prireikus numigti galėtų kelias nakties valandas prasivolioti, apkvaitusi nuo kofeino ir degtinės, ant šios

laikinos lovos. Miegamojo vengė. Baugino mintis, kad slėpsis kambaryje, kuriame būdavo su savo vyru. Staiga miegamasis jai ėmė panėšėti į kalėjimą, ir ji davė sau žodį nesileisti nužudoma kambaryje, kuriame kadaise patyrė tiek daug malonumo.

Ji žinojo, kad tai atrodo tikrų tikriausia beprotybė, bet ši būsena jai dabar buvo visai priimtina.

Prie durų į užpakalinę namo dalį ji sumeistravo savadarbę signalizacijos sistemą: ištempė virvutę per durų angą, pririšo prie jos tuščių skardinių ir puodų, kad kiekvienas ją kliudęs sukeltų garsų barškesį. Lauke po palangėmis ji pribarstė sudaužytų butelių šukių, kad žmogus – *ne*, pamanė ji, *Didelis Piktas Vilkas* – bandydamas įsibrauti pro langus susipjaustytų rankas ar kojas. Ji ištempė vielą per porą pirštų virš kiekvieno laiptų iš rūsio popakopio, kad Vilkas užkliūtų ir pargriūtų, jei mėgins jais lipti. Be to, primėtė guolių rutulių ir senų stiklo rutuliukų ant rūsio grindų ir išsuko lemputę, tad patalpoje buvo tamsu kaip maiše, ir jos persekiotojas veikiausiai pargriūtų.

Velionio vyro pistoletą laikė pasidėjusi šalia ir kartkartėmis patikrindavo, ar užtaisytas ir saugiklis išjungtas, nors žinojo, kad jau tikrino šimtą sykių. Grindys aplink buvo tikras šiukšlynas: plastikinės pakuotės, tušti vienkartiniai puodeliai ir buteliai. Sara nuspyrė toliau dalį prie basų jos kojų susikaupusių šiukšlių ir giliai atsiduso. *Prakeikimas! Nebus iš to naudos.*

Jos gynybos priemonės atrodė nusižiūrėtos iš filmo „Vienas namuose“; jos veikiau priminė pasirengimą farsui negu apsaugą nuo žudiko, kuris nepastebėtas ir neišgirstas įsėlins į jos namus ir ją miegančią paskers. Ji žinojo, kad, nuovargio neišvengiamai įveikta, ji bet kurią akimirką gali atsijungti, ir tada jos nepažadins joks puodų barškėjimas. Ji per daug gerai žinojo, koks rūkas aptemdo sąmonę išgėrus svaigalų ar narkotikų.

Svarbiausia, Sara neabejojo, kad Didelis Piktas Vilkas yra žudymo meistras, tikras profesionalas. Ji neturėjo jokių įrodymų, bet buvo įsi-

tikinusi, kad tai tiesa. Tai jai kuždėjo nuojauta. Šeštasis pojūtis. Nelaimės įžvalga. Nors nežinojo, kuo grindžia šį įsitikinimą, bet žinojo, kad Vilkas lauks tinkamos akimirkos – kai žinos, jog ji lengviausiai pažeidžiama.

Pažeidžiama. Koks šlykštus, apgailėtinas ir per menkas žodis, – svarstė ji. – *Jis, ko gero, tinka apibūdinti kiekvieną kiekvienos jos dienos ir nakties sekundę, nesvarbu, ką ji daro – miega ar su ginklu rankoje atsisėdusi priešais lauko duris laukia.*

Apsidairė. Nugara užtirpo, skaudėjo galvą. Rodės, ji darė viską, kad apsisaugotų – taip darytų vidurinės mokyklos mokytoja. Žirklės, klijai ir storas ryškiaspalvis popierius – labai panašu į darbelių pamoką. Trūko tik susijaudinusių penktokų ir pakeltų džiugių balsų.

Ji įsivaizdavo garsiai suplojanti delnais, kad patrauktų jų dėmesį. *Gerai, mokiniai! Poniai Loksli reikia apsisaugoti nuo žudiko psichopato. Visi atneškite savo mėgstamas medžiagas prie lentos ir pastatykime sieną, kad jai būtų saugu!*

Žinojo, kad visa tai kvaila, bet nesumojo, ką dar daryti.

Ji ilgai žiūrėjo į pistoletą gniaužiančią dešinę ranką. *Gal reikėtų sulaužyti pažadą, duotą velioniui vyrui,* – dingtelėjo mintis, – *ir nukreipti pistoletą į save, kol prie durų nepasirodė Didelis Piktas Vilkas.*

Sara karčiai nusijuokė – staiga, tikra juoko papliūpa, lyg netikėtai būtų užėjęs linksmumas. *Kaip smagu būtų pamatyti tokį reginį: Didelis Piktas Vilkas įsėlina į namus manęs žudyti ir pamato, kad aš jį aplenkiau. Ką, velniai rautų, jis galėtų padaryti? Žudikas liko be taikinio. Iš jo pasijuokta.*

Tik aš to nematyčiau, nes jau būčiau negyva.

Prisiminė Bobo Dilano dainos žodžius: „Nėra ko jaudintis, – vagis jį guodė, – daug kas iš mūsų mano, kad gyvenimas tėra pokštas."

Atrodė, kad tolumoje girdi ritmingus gitaros garsus ir tą gargždų balsą. Dainos žodžiai jai buvo visai logiški. Nėra ko jaudintis.

Iš palengvėjimo ji giliai atsiduso, bet tuoj pat vos nesukliko, kai

staiga išgirdo garsą prie lauko durų. Iš pradžių metėsi į šoną tarsi mėgindama slėptis, bet paskui paknopstomis nuskubėjo į priekį su pistoletu ištiestoje rankoje, pasiruošusi šauti. Jai atrodė, kad garsiai šaukia kažką nesuprantama, bet tada suvokė, kad visi tie garsai sklinda tik jos galvoje.

Nieko nėra blogiau už tylos keliamą triukšmą, – svarstė Karen Džeison.

Ir nesvarbu, kur esi, – tikino ji save: ant scenos, savo darbo aplinkoje ar viena namie.

Baigusi dienos darbus ji važiavo namo. Labai greitai įgijo laiko kainuojantį įprotį: iš greitkelio išsukusi į mažiau intensyvaus eismo kaimo keliukus, vedančius į nuošalų jos namą, jeigu užpakalinio vaizdo veidrodėlyje pamatydavo ką nors važiuojant iš paskos, sustodavo šalikelėje ir kantriai laukdavo, kol automobilis, sunkvežimis ar dar kokia transporto priemonė pravažiuos pro šalį. Tik tada važiuodavo toliau. Ji nesileis niekieno sekama iš paskos. Šitokia kelionė – nuolat stabtelint, vėl pajudant, vėl sustojant šalikelėje prieš važiuojant toliau – buvo varginamai lėta, bet teikė jai pasitenkinimą. Ji neskubėjo grįžti į namus, nes juose nebesijautė saugi.

Bėda ta, kad nors jai buvo neramu grįžti namo, tuo pat metu įtikinėjo save, esą nerimauti nėra pagrindo.

Karen privažiavo posūkį į žvyruotą keliuką priešais savo namą. Nors prieš žiemą medžiai jau buvo numetę lapus, jie vis dar iš dalies užstojo namą. Jį matyti trukdė lyg sargybiniai išsirikiavę sodriai rudi ąžuolai ir tamsios pušys. Ji žvilgtelėjo sau už nugaros – ar ten nieko nėra – ir įsuko į keliuką. Kaip visada sustojo prie pašto dėžutės.

Tačiau dabar sudvejojo. *Kokias čia nesąmones išsigalvoji?!* – paklausė savęs. – *Pasiimk paštą!*

Ji nenorėjo lipti iš automobilio. Nenorėjo atidaryti pašto dėžutės, tartum bijodama, kad jeigu tai padarys, sprogs bomba.

Nebuvo pagrindo manyti, kad, norėdamas susisiekti su ja antrą kartą, Didelis Piktas Vilkas pasinaudos paštu. Antra vertus, nebuvo pagrindo manyti, kad jis to nepadarys.

Ji bandė primesti logiką savo širdžiai, kad ši nustotų daužytis. *Prisimink medicinos mokyklos drausmę,* – ragino save galvodama apie ilgas pamainas ir sielą gniuždantį nuovargį, kurį jai pavykdavo įveikti. – *Lipk lauk. Pasiimk paštą. Eina jis šikt! Juk negali leisti kažkokiam anoniminiam pokštininkui griauti tau gyvenimą.*

Paskui susimąstė, ar tikrai. Gal iš tikrųjų reikėjo *leisti* jam griauti jai gyvenimą.

Karen ir toliau sustingusi sėdėjo prie vairo ir žiūrėjo, kaip tamsa varsto medžius it kardo kirčiais.

Jautėsi įkliuvusi į spąstus tarp kasdienės užduoties – paimti sąskaitas, katalogus ir reklamines skrajutes – ir nelogiškos baimės: *O kas, jeigu rasiu antrą laišką?*

Karen išjungė pavarą ir ėmė laukti. Tikino save, kad elgiasi kvailai. Jei kas nors pamatytų ją dvejojant prieš darant tokį prozišką dalyką, kaip pasiimant paštą, jai būtų gėda.

Bet savęs neįtikino.

Jai labai norėjosi tuoj pat su kuo nors pasikalbėti. Staiga jai pasidarė baisiai bjauru būti vienai, kai tiek daug metų nieko daugiau nenorėjo.

Paskutinį kartą metusi žvilgsnį į vieną kelio pusę, paskui į kitą, išlipo iš automobilio panosėje priekaištaudama, kad elgiasi kaip paranoikė ir kvailė – bijoti nėra ko. Vis dėlto pašto dėžutę atidarė atsargiai, tartum bijodama, kad viduje susirangiusi nuodinga gyvatė.

Pirmiausia pamatė jau regėtą baltą voką, gulintį ant ryškiaspalvio drabužių katalogo.

Ji staigiai atitraukė ranką, lyg iš tikrųjų išvydusi gyvatę. Prašiepusią nasrus su apnuogintais geluonimis ir pasiruošusią kirsti.

– Džordana, aš labai susirūpinęs, – tarė direktorius tokiems žodžiams deramu rimtu, retorišku tonu. – Visus iki vieno tavo mokytojus stebina staigi tavo atžanga. Visi suprantame, kaip tave slegia padėtis šeimoje, bet turi suvokti, kokie svarbūs tavo ateičiai šie metai. Laukia aukštoji mokykla, ir mes bijome, kad tu sužlugdysi galimybes įstoti į kokį geresnį universitetą, jeigu greitu laiku nepradėsi geriau mokytis.

Džordana pamanė, kad pompastiškiau direktorius tiesiog negalėtų kalbėti. Kita vertus, kasdienė pompastika buvo natūrali visų parengiamųjų mokyklų direktorių būties dalis, taigi jam negalėjai priekaištauti už tai, kad elgiasi, kaip iš jo tikimasi.

Jeigu tau įkanda pasiutęs šuo, ar jis elgiasi neprotingai? Jeigu voverė pabėga, kai prieini per arti jos, ar ji elgiasi kvailai? Jeigu tave nori nudėti žudikas, ar tai kažkas netikėta?

Džordana tarėsi tampanti filosofe. Ji neįdėmiai klausėsi direktoriaus, čia drąsinančio, čia priekaištaujančio, – matyt, jis manė, kad deramas drąsinančių kalbų ir užuojautos šiupinys, pagardintas baisiais grasinimais, privers ją pasitempti.

– Mes turime padėti tau grįžti į vėžes, – kalbėjo jis, tarsi skelbdamas svarbią, žemės drebėjimui prilygstančią tiesą.

Grįžti į vėžes. Panašių frazių ji iki soties prisiklausė pastaraisiais mėnesiais, bet jos jai nieko nebereiškė. Jos tiko senajai Džordanai, kuri, jei ir nebuvo populiari, tai bent jau ne atstumta, kuri gaudavo gerus pažymius ir nekantriai laukdavo kitų mokslo metų. Naujoji Džordana net nebuvo tikra, kad jai liko ilgai gyventi.

Ji apsidairė po kabinetą. Ąžuolinė knygų spinta, to paties stiliaus didelis rudas rašomasis stalas. Ant sienos – keli įrėminti diplomai, šalia – įrėminti vaikų piešiniai, savo spalvomis gyvinantys pilką kabinetą. Kabojo ir įrėmintų nuotraukų. Vienoje direktorius šypsojosi su laiminga šeima kelionėje plaustu, kitoje jie visi susikibę rankomis pozavo Didžiojo Kanjono fone; galiausiai – montažas, vaizduojantis

juos visus kažkokio įkopto kalno viršūnėje. Aktyvi, veikli, vieninga šeima, nė iš tolo nepanaši į jos. Jos byrėjo į šipulius.

Tas mintis jai išblaškė direktoriaus žodžiai.

– Kuo galiu tau padėti, Džordana? – klausė jis.

Džordana susigriebė, kad sėdi ant kėdės kiek palinkusi į priekį ir susiėmusi už pilvo, tarsi ją kamuotų skausmas. Ji iš lėto atsitiesė, kad neatrodytų tokia vargšė.

– Aš daugiau dirbsiu, – tarė.

Direktorius padvejojo.

– Vargu ar tai padės, Džordana. Svarbiausia – vėl susikaupti.

– Aš labiau susikaupsiu, – atsakė ji.

Jis vos pastebimai papurtė galvą.

– Tau reikia pasistengti nepaisyti to, kas blaško dėmesį, ir sutelkti jį į tai, kas tau svarbu.

– Pasistengsiu, – atsakė ji.

Vos susilaikė neleptelėjusi: *Po velnių, negi jūs nemanote, kad man svarbu likti gyvai?!*

– Mes visi norime tau padėti, Džordana, nes tavo ateitį nulems tai, ar ištversi šį sunkų laikotarpį.

Galbūt ateities aš tiesiog neturiu.

Ji giliai įkvėpė ir suėmė save į nagą. *Direktorius – neblogas žmogus,* pamanė. – *Jis tikrai nori man gero.* Pajuto šiokį tokį pavydą. Vargu ar jos tėvai pasikabinę ant kurios nors sienos bent vieną nuotrauką, kurioje jie visi ką nors darantys geresniais laikais, nors ji neprisiminė jokių *geresnių laikų* ar kad jie kada nors ką nors būtų darę visi drauge.

Pagalvojo, ką atsakyti. Suprato: dabar būtų tinkamiausias metas užsiminti apie Didelį Piktą Vilką.

Manot, kad aš šitaip visur susimaunu dėl tų šlykščių tėvų skyrybų? Velniai rautų, ne! Eina jie šikt! Iš tikrųjų – dėl kažkokio pamišusio tipo. Jis mano, kad esu Raudonkepurė, ir nori mane suryti. Iš tikrųjų ne suryti. Jis mane nužudys. Nors tai tas pats.

Bet ji to nepasakė – tie žodžiai jai pasirodė pernelyg neįtikimi.

Balsas jos galvoje šaukė: *Jūs visi norite man padėti? Ką gi, gaukite man pistoletą. Nusamdykite asmens sargybinį. Pasikvieskit, po šimts velnių, jūrų pėstininkus – gal jiems pavyks mane apsaugoti!*

Nė viena iš tų piktų minčių neišsprūdo jai iš lūpų. Ji tik ramiai atsakė:

– Stengsiuosi kiek įmanydama.

Kalbėjo tyliai, beveik kaip per išpažintį, tik ji niekada išpažinties nėjo ir nesirengė greitu metu pradėti tai daryti.

Atsakymas turėjo būti kitoks, ir ji pamatė nusivylimą direktoriaus akyse. Jai tai patiko – jis bent jau neveidmainiavo.

Ji buvo beprasižiojanti vėl – išlieti skausmą dėl tėvų, dėl savo nesėkmių moksle, dėl to, kad yra visų atstumta, ir dėl baimės, kad kažkas ją persekioja ir įtraukė į pasmerktųjų mirti sąrašą, o ji nieko negali padaryti. Nedaug trūko, kad būtų viską išklojusi, bet susilaikė.

Ko neaiktelėjo.

Jeigu papasakosiu jam apie Vilką, šis galbūt pirmiausia ims medžioti jį.

Džordana apsidairė. Laimingos šeimos nuotraukos. Ji negali stumti jos į pavojų.

Direktorius pasilenkė į priekį. Šis judesys daugeliui būtų rodęs susirūpinimą. Jai jis pasirodė plėšrūniškas.

Gal jis *ir yra Vilkas,* – staiga toptelėjo jai ir pajuto, kaip nusmelkia paširdžius. Ji susičiaupė – nusprendė savo paslapčių neatskleisti.

Direktorius dvejojo, ir kabinetą lyg aitrūs dūmai užpildė nemaloni tyla. Kaip Džordanai pasirodė, po labai ilgos pauzės jis tarė:

– Gerai, Džordana. Žinai, kad gali ateiti pas mane pasikalbėti, kada tik panorėsi. Manau, tau vėl reikia pradėti lankytis pas mokyklos psichologą. Jei nori ir manai, kad tai padės, galiu susitarti su juo dėl laiko...

Pas psichologą su didžiuliu pistoletu, rupūs miltai, – tarė ji mintyse. – *Toks galėtų padėti. O gal psichologas dar galėtų būti ir stiprus medkirtys, tvirtu kirviu išgelbstintis Raudonkepurę. Tik Didelis Piktas Vilkas savajame pasakos variante numatęs ne tokią pabaigą, ar ne?*

Užuot atsakiusi į savo klausimą, Džordana atsistojo ir buvo belinktelinti galvą, bet apsigalvojo ir tuoj pat ją papurtė – *ne*. Tada išėjo iš kabineto, greitai pražingsniavo pro direktoriaus sekretorę – ši nesuprasi: ar jai šyptelėjo, ar piktai į ją dėbtelėjo, – nulipo plačiais laiptais ir pasuko pro duris į mokyklos kiemą.

Oras buvo žvarbus, bet gaivus; merginai atrodė, kad gali atsikąsti ir kramtyti šalčio gabaliukus. Jai norėjosi eiti į sporto salę, per anksti pasirodyti treniruotėje ir bėgti smarkiau negu komandos draugės. Norėjo išprakaituoti. Norėjo atsitrenkti į kitus kūnus. Jeigu kuri alkūne iki kraujo prakirstų jai lūpą – nieko baisaus. Jeigu pati tai padarytų kitai – irgi nieko baisaus. Žengė porą žingsnių bendrabučio link, ketindama mesti knygų krepšį ant lovos ir eiti į treniruočių aikštelę, bet staiga persmelkė viena drąsą atimanti mintis: *Kol pareisiu į bendrabutį, bus atneštas paštas.*

Ji nežinojo gausianti antrą Vilko laišką, bet staiga apėmusi nesutramdoma panika ją tikino, kad taip ir bus. Jai baisiai nepatiko toks pojūtis: žinoti, kad kažkas negali būti tiesa, bet vis dėlto *yra*. Ji sustojo kaip įbesta, tikėdamasi, kad vėsus oras ją nuramins. *Gausiu antrą laišką,* – pamanė. – *Nežinau, iš kur tai žinau, bet žinau, kad taip bus.*

Iš dalies ji buvo teisi.

Raudonos Pirmosios, Antrosios ir Trečiosios laukė po voką.

Tik šįsyk laiško jame nebuvo.

Kiekviename voke buvo vos po eilutę spausdinto teksto, šiek tiek skirtingo kiekvienai Raudonai.

Karen Džeison gavo tokį:
http://www.youtube.com/watch?v=wsxty1xl.Raudona1.
Sara Loksli tokį:
http://www.youtube.com/watch?v=wftgh1xl.Raudona2.
Džordana Elis perskaitė:
http://www.youtube.com/watch?v=hgtsv1xl.Raudona3.
Kiekvienas buvo pasirašytas inicialais DPV.

10

Sunkiausia užduotis žudikui, – skubėjo rašyti Didelis Piktas Vilkas, – *tiksliai įvertinti tinkamą atstumą iki aukos. Turi būti arti – bet ne per daug arti. Pavojų galima apibūdinti nuvalkiotu palyginimu: kaip naktinį drugelį prie liepsnos tave traukia prie pasirinktos aukos. Nesudek. Tačiau sąveika – neatskiriama kiekvieno mirties šokio dalis. Troškimas girdėti, lytėti, užuosti – nenumaldomas. Skausmo riksmai skamba lyg muzika. Artumo pojūtis žudant svaigina. Imkime kad ir visas gurmaniško valgio sudedamąsias dalis. Kiekvieno prieskonio, kiekvieno komponento skonis ir kvapas susimaišo su kitų, ir tu gauni nepakartojamą potyrį. Pagaminti penkių žvaigždučių vertą vakarienę ir suplanuoti puikią žmogžudystę – tapatūs dalykai.*

Pasakoje vilkas ne tik seka Raudonkepurei iš paskos – tokia interpretacija pernelyg supaprastinta. Čia jis jaučiasi kaip namie. Jo galimybės dvigubai, gal net trigubai didesnės už jos. Jo rega aštresnė. Uoslė nepalyginti geresnė. Jis greitesnis už ją. Gudresnis. Miške jis jaučiasi kaip žuvis vandenyje, nes pažįsta kiekvieną medį, kiekvieną samanotą akmenį. Ji – tik išsigandusi įsibrovėlė, viena ir visiškai sutrikusi. Ji – jauna ir naivi. Jis senesnis, išmintingesnis ir kur kas labiau patyręs. Iš tikrųjų vilkas

galėtų ją sudraskyti kada tik panorėjęs, kai ji tirštoje prieblandoje bejėgiškai klupinėja po erškėčių ir gervuogių tankynes. Bet tai būtų pernelyg lengva. Nužudymas tada būtų pernelyg kasdienis. Proziškas. Vilkui reikia prisigauti arčiau. Jis turi tiesiogiai pabendrauti prieš jai mirštant. Tokiomis akimirkomis žudymo potyris ima jį neapsakomai jaudinti. Vilkas pasineria į jį visa kuo. Ausimis. Akimis. Nosimi. Dantimis. Jis nori girdėti, kaip iš nežinomybės dreba jos balsas, pajusti, kaip tankiai plaka jos širdis. Nori matyti jos akyse vis didėjančią paniką, kai ji pamažėle ima suvokti, kas dabar nutiks. Nori užuosti jos baimę. O galiausiai jis nori sugniaužti letenoje visas intymias žudymo smulkmenas... prieš paragaudamas to, apie ką svajojo, ir apnuogina dantis.

Vilkas juk irgi rašytojas, todėl jam reikia aprašyti jos mirtį.

Iki tol jis greitai maigė klavišus, bet parašęs žodį „mirtį" staiga atsistūmė su visa biuro kėde, kiek palinko į priekį ir smarkiai patrynė delnus į senas velvetines kelnes. Pajuto apdilusius švelnaus audeklo iškilimus ir karštį – panašiai trindamas du šakalius gali užkurti liepsną. Kilo noras atsidurti šalia kiekvienos Raudonos – vien tam, kad pamatytų, kokį poveikį padarė antras laiškas. Tas noras buvo toks nenumaldomas, kad jis bemat pašoko ant kojų ir ėmė kumščiuoti orą prieš save virtine staigių, trumpų smūgių, nelyginant boksininkas, ką tik sudavęs varžovui labai stiprų smūgį ir dabar prišokęs prie pat jo, nes pajuto jo silpnumą ir galimybę laimėti dvikovą; jam nė motais vis garsėjantys žiūrovų šauksmai nei tai, kad tuoj suskambės gongas, skelbiantis raundo pabaigą. Vilkas nusisuko nuo rašomojo stalo su kompiuteriu ir išskubėjo iš kabineto. Jį užrakinęs pustekinis pasileido prie lauko durų. Nepamiršo pasiimti apsiausto nuo gembės prie jų, nors manė, kad jo neprireiks: jam ir taip jau buvo visai šilta.

Važiavo įnirtingai, gal kiek per greitai, pažeisdamas taisykles, per sankryžas – degant geltonam šviesoforo signalui, kol pasiekė mokyklą. Sustojo gretimoje gatvėje, kur iš tolo pro juodus tvoros virbus galėjo matyti pagrindinius mokyklos takus.

– Kurgi tu, Raudona Trečioji? – sukuždėjo.

Žvilgtelėjo į laikrodį. Mintyse ėmė skaičiuoti mažėjančia tvarka: *Penkios, keturios, trys...* žinodamas, kad skambutis tuoj praneš ketvirtos pamokos pabaigą. *Baigėsi Amerikos istorijos pamoka, tuoj prasidės anglų kalbos rašinio,* – pasakė sau.

Jis pasislinko žemiau ant sėdynės.

– Nagi, skambėk, kad tave kur velnias! – ragino jis.

Skambutis paklusniai sučirškė – Vilkas žinojo, kad taip ir nutiks.

Stojo trumpa pauzė – lyg visa mokykla dvejodama būtų gūžčiojusi pečiais, paskui atsivėrė durys ir į keturkampį kiemą suplūdo būriai paauglių, tikra mėlynų džinsų ir striukių su gobtuvais jūra. Mokiniai ėjo iš vienų klasių į kitas. Jis pasilenkė į priekį ir nuvalė priekinį stiklą iš vidinės pusės.

– Kurgi tu, Raudona Trečioji? – pakartojo.

Tada pastebėjo braškių raudonio plaukus, sukištus po megzta kepure. Mergina ėjo dvejodama, keliais žingsniais atsilikusi nuo būrelio mokinių. Jis norėjo pamatyti, kaip ji suklumpa, gal net susmunka iš baimės ir paslika guli ant juodos skaldos tako.

Vilkas nusišypsojo.

– Aš čia, – tyliai tarė. – Ir tu tai žinai, tiesa?

Tikras atsakymas į šį klausimą buvo „ne“, bet geresnis – „taip“.

Vilkas žiūrėjo, kaip Raudona Trečioji dingsta tolimame mokomajame pastate. Jis apsidairė. Buvo vienas, savo automobilyje, tuščioje gatvėje. Pamanė esąs užsimaskavęs, kaip kiekvienas miško plėšrūnas: paprastas žmogus prie paprasto automobilio vairo paprastą dieną, iš pažiūros nedarantis nieko nepaprasto.

Jis paleido variklį. *Dar du žingsniai,* – tarė sau. – *Gal pasiseks, ir pamatysiu važiuodamas. Pažiūrėsime ką.*

Giliai įtraukė oro. Užuodė netikrumą. Dvejonę. Šiuos vos juntamus kvapus netrukus pakeis stipresnis – siaubo.

Nė viena iš trijų Raudonų tuoj pat nerinko tos dienos paštu gauto interneto adreso. Iš pradžių kiekviena spoksojo į savo voką, o tada, kai neryžtingumas it kirminas ėmė graužti vidurius, jį atplėšė ir įsistebeilijo į lapo viduryje užrašytą hieroglifą iš raidžių ir skaičių. Viena minutė virto dviem, dvi – dešimčia.

Kiekviena Raudona pajuto visiškai nebevaldanti savęs.

Karen Džeison metė voką sau ant kelių. Jau buvo grįžusi prie automobilio vairo. Užrakino dureles ir sėdėjo nekrustelėdama, kol sukaupusi drąsą voką atplėšė ir perskaitė vienintelę eilutę. Tada taip smarkiai sugniaužė vairą, kad net krumpliai pabalo; iš baimės ji prarado laiko nuovoką. Jos būsena šiek tiek panėšėjo į sąmonę praradusio ar amnezijos ištikto žmogaus. Pro priekinį stiklą žiūrėjo į savo namą, bet nebematė nei medžių, nei vingiuoto žvyruoto keliuko ar namo prie pat jo. Ji staiga nukrito kažkur kitur ir ten tai kilo, tai leidosi ant panikos sūpuoklių. Kai pagaliau skausmingai grįžo į pasaulį priešais, suvokė, kad netrukus tai, ką Vilkas siūlo jai pamatyti, dar labiau ją pažeis.

Paskendusią tame savotiškame svaigulyje ją staiga persmelkė baimė, kai jai už nugaros priemiesčio keliu, einančiu pro keliuką priešais jos namą, pravažiavo automobilis. Jai pasirodė, kad automobilis sulėtina greitį ir jo vairuotojas ją nužvelgia, bet kol ji pasisuko, automobilis jau buvo dingęs.

Jei koks nors automobilis apskritai buvo.

Ji jau nebebuvo tuo tikra.

Ji negalėjo surikiuoti savo minčių, išsiaiškinti savo jausmų. Ją, moterį, besididžiuojančią žiniomis ir gebėjimu kiekvienoje situacijoje nuosekliai taikyti faktus, tai bene labiausiai baugino. Ji susigriebė spaudžianti vairą mirtinais gniaužtais ir išsigando, kad jį sulaužys. Staigiai įjungė pavarą, o akceleratoriaus pedalą nuspaudė taip, kad iš

po ratų į šalis nulėkė akmenukai ir žemės. Vairą sukiojo it pamišusi, veltui mėgindama pabėgti nuo savo emocijų.

Sara Loksli pasislėpė vonios kambaryje.

Įėjusi užrakino duris, nupėdino prie praustuvo, prileido šalto vandens, apsišlakstė veidą, ir vandens lašai sumišo su jos ašaromis.

Jos kvėpavimas buvo trūkčiojantis, draskantis krūtinę. Rankos, įsikibusios į porcelianą, buvo šaltos, lipnios nuo prakaito. Ji pajuto, kaip jos atsileidžia, ėmė svaigti galva. *Tikriausiai nuo visos tos išgertos degtinės ir kofeino,* – įtikinėjo save melu, nors žinojo, kad dėl tokios savijautos kalta baimė.

Juto prarandanti pusiausvyrą, tarsi tai, kas laikė ją stačią, būtų sunkęsis iš kūno nelyginant kraujas iš žaizdos. Nuleido akis į popieriaus lapą. Norėjosi jį suglamžyti, įmesti į unitazą ir nuplauti vandeniu kaip išmatas. Vis dėlto, nors ir koks stiprus buvo šis troškimas, ji žinojo to nepadarysianti.

Bent jau kol nepamatė, ką nori parodyti jai Vilkas. Ji nenorėjo žinoti, kas tai. Kita vertus, ji žinojo turinti pamatyti.

Ji sugniaužė popieriaus lapą ir, staiga apimta šleikštulio, pasisuko į unitazą ir ėmė baisiai vemti.

Iš pradžių Džordana Elis sugniaužusi rankoje laišką susirangė ant lovos, tarsi netikėtai pakirsta ligos. Nepasijudino iš šios padėties beveik penkiolika minučių. Neatitraukė akių nuo mažyčiame bendrabučio kambaryje stovinčio rašomojo stalo ir atidengto skreitinuko ant jo.

Prireikė didžiulių pastangų nukelti kojas nuo čiužinio ant grindų. Ne mažiau jų prireikė atsistoti ir žengti žingsnį iki kompiuterio. Galiausiai, kai sudribo ant kėdės kieta atkalte, jai prireikė dar

daugiau pastangų negu pirmiems dviem veiksmams, kad pakeltų rankas virš klaviatūros ir nuspaustų pirmas DPV atsiųsto interneto adreso raides.

Kiekviena jos nuspausta raidė, skaičius ar pasvirasis brūkšnys lyg adata badė jai kūną. Parašiusi visą adresą dvejojo prieš nuspausdama įvedimo klavišą, elektronikos priemonėmis nusiųsiantį ją į pasaulį, kuriame pageidavo ją matyti Vilkas.

Džordana stabtelėjo. Mėgino įsivaizduoti, ką šio paskutinio klavišo nuspaudimas reikš jai ir jam. Klausė savęs, ar padeda sau, ar kenkia. Jai dingtelėjo, kad įžengia į kažkokią pavojingą areną, kurioje žaidžiamas mirtinas žaidimas, tik niekas nepasakė jai taisyklių ir nedavė tinkamo ginklo, tad ji nuo pat pradžios bus bejėgė. Pergalė bus net ne neįtikima, bet apskritai neįmanoma.

Žaisti galiu, – pamanė stengdamasi įkvėpti sau apsimestinio pasitikėjimo savimi. – *Galiu žaisti bet kokį žaidimą. Geriau, negu jis mano.* Vis dėlto ji dvejojo. Vos ne iki skausmo sukando apatinę lūpą, paskui tarė sau: *Eina šikt!,* ir su pačią apstulbinusiu svaigiu ryžtu nuspaudė įvedimo klavišą.

Ekrane pasirodė gerai pažįstamas *YouTube* tinklalapio logotipas. Priešais pamatė tik stambiu planu nufotografuotą medį nuogomis šakomis apniukusio dangaus fone.

Ji nenumanė, kas tai, ir į galvą ėmė grūstis gluminančios mintys, visos prasidedančios *Kas, čia, ble?..* Ji paslinko žymeklį prie rodyklės „paleisti“ ir spragtelėjo. Ekrane atgijo vaizdai. Ji palinko į priekį ir ėmė įdėmiai stebėti.

Iš pradžių nestabiliai, mėgėjiškai laikoma kamera šokinėjo rodydama medžio vaizdą. Paskui ji staiga pasisuko, ir Džordana suprato, kad rodomas miškas. Matė ant žemės nukritusius lapus, į raizgalynę susipinančius kamienus, krūmus ir suvirtusius rąstgalius. Tačiau nešama per tamsų mišką kamera atrodė lengva, tarsi operatorius būtų atsipalaidavęs ir jam nereikėtų jokių pastangų. Kartais vaizde pasiro-

dydavo blausūs saulės spinduliai. Džordana nusprendė, kad filmuota rūškaną dieną, vakarop.

Ji žiūrėjo apkerėta. Vaizdai buvo rodomi tokiu kampu, kad buvo aišku, jog filmuojantysis be vargo ėjo pasirinktu taku. Tačiau ji nieko nepažino. Filmuota galėjo būti bet kur.

Staiga kadras sustojo. Vaizdą užgožė toks ryškus šviesos blyksnis, kad Džordana loštelėjo lyg gavusi antausį.

Keli vaizdai po šio buvo grūdėti, neryškūs, sunkiai galėjai pažinti, kas juose, bet paskui Džordana suprato matanti iš toli nufilmuotą pavakare einantį žmogų.

Pamatė tuos raudonus plaukus.

Pamatė savo mokyklos takus.

Pamatė save. Vieną.

Ji pamanė, kad tuoj ims klykti, bet, nors burna plačiai prasižiojo, iš jos nepasigirdo joks garsas.

Filmuojamas objektas kurį laiką nesikeitė, ir ji žiūrėjo į save pačią, įeinančią pro bendrabučio duris. Jos užsidarė.

Tada ekranas nusidažė juodai.

11

KALBĖDAMA TELEFONU KAREN stengėsi nutaisyti nerūpestingą, bejausmį balsą. Ji surinko *Apple* parduotuvės, esančios prekybos centre maždaug už keturiasdešimties kilometrų nuo jos namų, numerį. Ji buvo sujungta su Kailu prisistačiusiu jaunuoliu iš parduotuvės „Genijų baro"*.

– Turiu klausimą, susijusį su kompiuteriais, – tarė Karen stengdamasi kalbėti kuo glausčiau.

– Aišku. Klokit, – atsakė Kailas neprimindamas jai akivaizdaus dalyko: dėl nieko kita į šią parduotuvę neskambinama. Fone ji girdėjo kitus mėlynais marškiniais vilkinčius „genijus", atsakančius į klausimus apie bitus, baitus, parsisiuntimus ir atmintį.

– Ar galima įkelti ką nors į *YouTube* anonimiškai? Aš ir vaikai sumanėme kaip nors ypatingai pasveikinti mano vyrą – jis tarnauja užsienyje – su gimimo diena ir norime, kad mūsų sukurtas filmukas būtų jam netikėtumas ir jis negalėtų atsekti, nuo ko jis, nes nenorime išduoti antro netikėtumo, sumanyto jam, kai grįš namo...

---

* Skyriai kai kuriose *Apple* parduotuvėse, kurių darbuotojai teikia pagalbą klientams firmos aparatinės ir programinės įrangos klausimais.

Pasakėlę tuo ji ir baigė. Karen žinojo, kad ji labai kvaila, be to, visiškas melas, bet pamanė, jog jos pakaks įtikinti Genijų Kailą pasakyti tai, ką jai reikėjo sužinoti.

– A... aišku. Įkelti anonimiškai? Juokų darbas, – atsakė jis.

– Ir taip, kad būtų neįmanoma atsekti, kas įkėlė?

– Taip.

– Jeigu aš vis dėlto norėčiau sužinoti, kas įkėlė tam tikrą medžiagą, kaip man tai padaryti?

– Įkelti lengva, atsekti sunku, – trumpai drūtai atsakė Kailas.

– Ar galite man šiek tiek paaiškinti? – paprašė Karen tikėdamasi, kad balsas neišduoda ją slegiančios įtampos.

– Na, iš tikrųjų turim du atskirus klausimus, – atsakė jis. – Pirmas – įkelti medžiagą anonimiškai. Tai nėra labai sudėtinga. Reikia nusinešti skreitinuką prie vos ne bet kurio viešojo serverio, tarkim, kavinėje ar bibliotekoje. Ten sukuriate įgaliotą paskyrą kokioje nors interneto svetainėje, tokioje kaip *Tor*. Ji duos jums anonimiškumą užtikrinančią programą. Taigi medžiagą į *YouTube* jūs įkelsite per tokį serverį, kad niekas negalės išsiaiškinti, jog medžiaga siųsta jūsų, ir svetainę, slepiančią visą reikiamą kompiuterinę informaciją. Vadinasi, net jeigu kam nors pavyktų išsiaiškinti adresą, tas žmogus atsidurtų aklavietėje.

– Atrodo, įkelti medžiagą – daug darbo.

– Nelabai. Pavažiuojat gabaliuką automobiliu, užsisakot puodelį pasakiškai brangios kavos ir paslapčia kelis kartus spragtelit klavišą. Pasivadinat prasimanytu vardu, kuris niekam nieko nereiškia. Sakyčiau, palyginti menki nepatogumai žmogui, siekiančiam visiško slaptumo.

Kailui, matyt, šis klausimas jau kiek pabodo.

– Bet farai...

– Ne, – bemat pertraukė ją jis, jau kur kas entuziastingiau. – Jokių galimybių. Niekaip. Jie atsidurtų toje pačioje elektroninėje aklavie-

tėje. Jei bibliotekoje ar kavinėje su viešuoju serveriu nėra stebėjimo kamerų, kai jūsų medžiaga įkelta, galit išeiti iš pasirinktos svetainės – *Tor* ar kitos, – niekas to nepastebės, o jūs jau būsit dingusi.

Karen pamanė: Didelis Piktas Vilkas žinos apie stebėjimo kameras. Negali nežinoti. Žinos apie kompiuterius. Ir apie svetaines, užtikrinančias anonimiškumą. Staiga jai kilo mintis, kad jis žinos *viską*.

– O atsekti, kas...

– Norit pasakyti, jei kas nors įkeltų medžiagą anonimiškai, kaip kad savo vyrui norit padaryti jūs, ir kas nors sumanytų rasti siuntėją?

Kailas atsakė kiek pašaipiai, tarsi būtų supratęs, kad ji kalba visai ne apie savo vyrą, bet sutinkantis žaisti šį žaidimą.

Iš tikrųjų kaip tik tai jai ir rūpėjo. Ji pajuto, kaip susispaudžia viduriai, lyg kas būtų ją iš visų jėgų apglėbęs. Pažastys suprakaitavo. Priminė sau kalbėti lengvabūdišku, abejingu, nerūpestingu tonu, nors tai buvo bemaž neįmanoma.

Iš balso ji sprendė, kad Kailas jaunas, turbūt dvidešimties su trupučiu, bet apie kompiuterius išmano kur kas geriau už ją.

– Būtent, – tarė ji.

– Manau, pagal įstatymus *YouTube* privalo išsaugoti kuo daugiau informacijos – jei kreiptųsi policija ar koks advokatas su teismo nurodymu. Teisėsauga jautriai reaguoja į bauginimus ir grasinimus internete, nes visoje šalyje dėl jų iškelta daugybė bylų. Svetainių reputacija labai nukenčia, kai koks niekšelis mokinukas įkelia ką nors norėdamas pažeminti ar įbauginti buvusią merginą ar vaikiną. Taip pat elgiasi *Facebook*. Bet teisėsaugininkai taip pat atsidurtų panašioje aklavietėje. Nežinau, kaip sektųsi kariškiams, CŽV ar panašių organizacijų agentams, žodžiu, šnipams. Jie turi labai neprastos, be galo slaptos įrangos blogiukams susekti, pavyzdžiui, Irake. Bet kiekvienam geram specialistui, dirbančiam federalinei valdžiai, tenka dešimt, o gal net visas milijonas kompiuterių profesionalų, dirbančių tam, kad juos pranoktų. Ir tie, ne valdžios išlaikomi, yra kur kas didesni meistrai.

Karen nesumojo, ko dar paklausti, bet Kailas paslaugiai pasakojo toliau ir jo balse pasijuto jaudulio gaidelės.

– Kažką panašaus matai filmuose ir per televizorių. Nuolat rodomos scenos, kai geriukai ar blogiukai įsilaužia į svetimus kompiuterius ir sužino kokį mirtinai pavojingą dalyką apie kokį bičą ar ką nors pikantiško, sklandančio kibernetinėje erdvėje. Visa tai atrodo įtikinamai, ir tu patiki, ar ne?

– Na ir kas? – paklausė Karen.

Niekas iš to, ką išgirdo iš Kailo, jos nenuramino. Ją net ėmė pykinti.

– Taip yra todėl, kad paprastai tai būna visai tikroviška.

– Ačiū, Kailai, – padėkojo Karen. – Galbūt turėsiu paskambinti jums dar kartą.

– Prašom, daktare, – prieš padėdamas ragelį tarė jis.

Ji ne iš karto suvokė, kad Kailui neprisistatė. Ir nepasakė savo profesijos. Vadinasi, telefono aparatas rodo jam, kas skambina. Ji kurį laiką žiūrėjo į juodą ragelį rankoje. *Ką dar jis jam pasakė? Namų ir darbo telefono numerius, mobiliojo numerį. Kur dingo jos privatumas?* Ta mintis ją gąsdino.

Tada vėl pasisuko į kompiuterio ekraną. Vaizdas jame gąsdino dar labiau.

Sarai išdžiūvo ašaros.

Jautėsi lyg neapgalvotai įėjusi į tamsų kambarį žinodama, kad kažkur grindyse yra anga, pro kurią ji įkris į kažkokią begalinę užmarštį. Nesvarbu, kaip atsargiai ji slinks į priekį, – anga žioji priešais ir išvengti jos neįmanoma.

Ji kurį laiką stebeilijo į kompiuterio ekraną, žiūrėdama siužetą *YouTube* trečią ar ketvirtą kartą. O gal penktą – ji nebeskaičiavo.

Staiga ji stvėrė nuo šalia stovinčio staliuko vyro revolverį. Dar ge-

rai nesupratusi, ką daro, išjungė saugiklį, atsistojo nuo kėdės ir nubildėjo prie lauko durų. Nedvejodama jas atplėšė, išėjo į atvirą prieangį ir ėmė sukioti ginklą dešinėn ir kairėn, taikydamasi pro vamzdį, smilių tvirtai laikydama ant gaiduko, pasirengusi tuoj pat šauti.

Eikš, kad tave kur velnias! Nagi eikš! Aš pasiruošusi akistatai su tavim!

Ji įsivaizdavo šaukianti, bet tuoj susigriebė: dantys taip smarkiai sukąsti, kad net žandikaulį paskaudo.

Ji antrąsyk pasisuko į dešinę, paskui vėl į kairę – šiek tiek panašiai kaip ant stalo besisukantis vilkutis.

Galop nuleido ginklą ir įjungė saugiklį. Iš lėto iškvėpė. Pajuto oro gaivą ir mėgino spėti, kaip ilgai buvo sulaikiusi kvapą: kelias sekundes, minutę ar visą dieną.

Staiga ginklas rankoje apsunko ir trinktelėjo jai į šlaunį.

Sarai norėjosi juoktis.

Nematyti nė vieno žmogaus. Niekas neina gatve priešais jos namą nei iš vienos, nei iš kitos pusės. Lėtai nepravažiuoja jokia mašina. Akiratyje – nė gyvos dvasios.

Jiems visiems pasisekė, – pamanė. Visiems kaimynams, kurie pas ją nebeužsuka. Visiems nepažįstamiesiems, kurie tuo metu galėjo eiti pro jos namą.

Jiems visiems pasisekė, kad liko gyvi.

Mintyse sakė, kad būtų nutaikiusi pistoletą, nuspaudusi gaiduką ir nudėjusi kiekvieną, kurį būtų pamačiusi. Nesvarbu, ar jis būtų buvęs Didelis Piktas Vilkas, ar ne. Jai ėmė atrodyti, kad *kiekvienas* aplink – Didelis Piktas Vilkas.

Sara atsiduso ir grįžo vidun. Jai dingtelėjo keista mintis: visi kaimynai ją visiškai užmiršo. Niekas nenorėjo užsikrėsti jos nevilties virusu, todėl niekas nepripažino, kad ji egzistuoja. *Nebe*pripažino.

Galiu nuoga stovėti priešais savo langą. Galėčiau nuoga eiti gatve su pistoletu rankoje. Galėčiau šokti nuoga kelio viduryje ir šaudyti kur panorėjusi, ir niekas nekreiptų į mane dėmesio, – sakė sau. – *Tapau nematoma.*

Kilo pagunda ką nors tokio pamėginti, bet tik užrakino duris, patvarkė savo apgailėtiną signalizacijos sistemą iš skardinių ir butelių ir grįžo prie kompiuterio.

Į galvą įšliaužė dar viena mintis: *esu nematoma visiems, išskyrus vieną žmogų*. Girdėjo trumpus, skausmingus savo įkvėpius. Sara nuleido ranką, pistoleto vamzdžiu paspaudė rodyklę „Paleisti" ir dar kartą pažiūrėjo į internetą įkeltą medžiagą.

Tik šįsyk iškėlė ginklą ir nutaikė į vaizdus priešais.

Raudonos Pirmosios vaizdo įrašas prasidėjo taip pat kaip Raudonos Trečiosios – kamera greitai, nelyginant žvėris pažįstama vietove, sukosi po kažkokį nepažįstamą medžių guotą. Pirmą kartą žiūrėdama Raudona Pirmoji įsivaizdavo, kad filmuojama miške už jos namo. *Ne kitaip*. Bauginanti mintis. Paskui pasirodė iš toli nufilmuoti kadrai. Juose ji, nepagydomų ligonių slaugos skyriaus automobilių aikštelėje vogčiomis rūkanti cigaretę, kaip buvo įpratusi po stebėtos mirties, naiviai manydama, kad niekas nemato, kaip ji nuolaidžiauja pavojingam savo įpročiui.

Raudonos Antrosios siužeto pradžia panėšėjo į kitų Raudonų: greitai nufilmuotais miško vaizdais, tik šie perėjo į kadrus, padarytus pro automobilio langą iš didelės su nuolaida parduodamų gėrimų parduotuvės automobilių aikštelės. Šią vietinę parduotuvę Raudona Antroji puikiai pažinojo. Kamera rodė tą patį parduotuvės vaizdą vos ne visą amžinybę, kol pro plačias stiklines duris išėjo ji pati, su glėbiu popierinių maišų, prigrūstų gėrimų butelių. Kamera sekė ją, kol ji įsėdo į automobilį ir nuvingiavo pažįstama gatve.

Visi šie filmukai buvo susukti pastaraisiais mėnesiais, ne niūrią žiemos pradžią, kai trys Raudonos pasijuto spąstuose. Filmuotoje medžiagoje medžiai dar buvo su lapais. Drabužiai bylojo apie šiltesnį metų laiką.

Dviejuose filmukuose buvo ilgokas finalinis vaizdas. Raudonos Pirmosios – cigarečių dūmų, sruogomis kylančių jai virš galvos. Paskutiniuose Raudonos Trečiosios kadruose ji dingo bendrabutyje, tartum praryta vakaro prieblandos. O štai Raudonos Antrosios vaizdo įrašas baigėsi nepelnytai žiauriu akcentu. Po kadrų, nufilmuotų jai išvažiuojant iš gėrimų parduotuvės aikštelės, pasirodė kitas vaizdas. Pirmą kartą jį pamačiusi, Raudona Antroji garsiai sukliko iš skausmo ir sielvarto.

Kapas. Paminklinis akmuo. Du vardai, po jais – ta pati data. *Mylimas vyras. Mylima dukra. Mirę.*

12

DŽORDANAI PRIREIKĖ didžiulių valios pastangų, kad susikauptų per popietinę krepšinio treniruotę. Kiekvienas mėginimas atsikratyti varžovių gynėjos, pastatyti užtvarą ar mesti į krepšį atrodė nevykęs, nei šioks, nei toks. Kai niekieno nedengiama nepataikydavo lengvo metimo iš po krepšio ir kamuolys sužvangindavo lanko priekį, komandos draugės kaip visada imdavo piktai šaukti, o trenerio asistentas paskubomis papriekaištaudavo: „Neskubėk, Džordana, nusitaikyk!“ Bet nors tribūnose nebuvo nė vieno žmogaus, ji įsivaizdavo, kad ją stebi dar kažkas ir kad net akimirkos atsipalaidavimas, baigęsis netaikliu metimu žaidėjoms besigrumdant per treniruotę, reiškia kai ką gerokai svarbesnio.

Ji buvo įsitikinusi, kad išoriškai neturi rodyti jokio silpnumo. Nė menkiausio. Net akimirkos nesėkmės. Kiekviena yda galėjo tapti keliu, kuriuo ją pasigaus Didelis Piktas Vilkas. Ji turi būti tobula visa kuo, – nors žinojo toli gražu tokia nesanti, – kad neprisileistų Didelio Pikto Vilko. Gal ši mintis buvo visiškai absurdiška, bet ji sunkia našta slėgė jai pečius. Ji svarstė, ar ne Didelis Piktas Vilkas sutrukdo jai pašokti ir kovoti dėl atšokusio kamuolio. Gal jis geba neleisti jai

atitrūkti nuo grindų net nebūdamas netoliese – vien priversdamas ją galvoti, kad jis šalia.

Šalia, bet ne visai. Arti, bet ne per arti.

Džordana sugniaužė kumščius.

Jai šovė mintis. Ji lakstė per aikštelę – darė privalomą greičio pratimą treniruotės pabaigoje: skuodi nuo galinės iki baudos metimo linijos, ją palieti ir leki atgal, paskui nuo galinės iki aikštelės vidurio linijos, ją palietusi – atgal; nuo galinės iki baudos metimo linijos kitoje aikštelės pusėje, ją palietusi – atgal; galiausiai kuo greičiau nuo vienos galinės linijos iki kitos, o ją palietusi – atgal. Visos merginos baisiausiai nemėgo šio pratimo, nors žinojo, kad jis labai vertingas. Džordana dažniausiai baigdavo jį pirma ir didžiavosi galinti rasti dar neišnaudotų jėgų. Tuo metu ji negalėjo galvoti apie nieką daugiau, vien apie skausmą ir dusulį, apėmusį padėjus tiek pastangų, bet pasilenkus paliesti baudos metimo linijos kitoje aikštelės pusėje jai dingtelėjo, kad turi rasti būdą, kaip susisiekti su kitomis dviem Raudonomis, nors Didelis Piktas Vilkas galbūt kaip tik to ir nori. Ir pamanė žinanti, kaip tai padaryti.

Ji nežinojo, kiek teisinga klišė „Kiekis prilygsta stiprybei". Ji tuo abejojo.

Džordana sulaukė vėlaus vakaro, tik tada paleido į *YouTube* įkeltą filmuką, kuriame ji eina į bendrabutį. Namų darbų beveik neruošė – ištisas valandas spoksojo į kompiuterio ekrano užsklandą – iš kosmoso darytą Žemės fotografiją, – kol minutės atslinko prie vidurnakčio. Pasakė sau, kad net Didelis Piktas Vilkas *turi* kada nors miegoti. Be to, ko jam nerimauti? Nemiga kamuoja ne jį, o ją ir kitas dvi Raudonas. Vilkas tikriausiai kietai miega kiekvieną naktį.

Viename jos filmuką rodančio ekrano kampe buvo langelis, skaičiuojantis peržiūras – 5. Tiek kartų Džordana jį žiūrėjo. Ji įsmeigė akis į šį skaičių. *Penki penki penki,* – kartojo mintyse.

Giliai įkvėpusi ir jusdama, kad žengia į kažką nežinoma, Džordana prisitraukė klaviatūrą ir ėmė greitai spausdinti.

Iš pradžių greitomis atliko paiešką, įvedusi raktažodį „raudona" ir uždavusi išdėstyti nuorodas chronologiškai. Kompiuterio ekrane pasirodė meniu, virtinė kadrų ir *YouTube* adresas. Džordana pamatė pankroko grupę – tatuiruotus vyrukus odiniais apdarais, atostogaujančią, kaip ji spėjo, šeimą, galiausiai avangardistinį, turbūt pretenzingą tapytoją priešais skaisčiai raudoną paveikslą; šis kažką vaizdavo, tik mergina nesuprato ką. Tačiau daugybėje potencialių atsakymų į jos užklausą buvo du vaizdo filmukai, rodantys vien mišką – kaip jos filmuko pradžioje.

Pirmasis prasidėjo medžiais, paskui perėjo prie filmuotos iš gana toli moters ilgu baltu gydytojo chalatu, rūkančios kažkokios neaiškios automobilių aikštelės kampe. Moteris atrodė maždaug jos motinos amžiaus. Džordana peržiūrėjo filmuką iki galo. Jis buvo trumpas, toks pat trumpas kaip jos. Tada paleido antrą filmuką ir pamatė tokį pat skubėjimą pro medžius, paskui – neryškų atvaizdą jaunesnės moters, išeinančios iš gėrimų parduotuvės. Moteris atrodė prislėgta rūpesčių. Džordana žiūrėjo, kaip moteris sėda į savo automobilį. Merginos pirštai pakibo virš klaviatūros; kai buvo besustabdanti įrašą, pamatė ekrane naują vaizdą. Nors buvo ne visai ryškus, ji įžiūrėjo du vardus ant paminklinio akmens.

Ji griebė rašiklį, popieriaus lapą ir užsirašė viską, ką galėjo, kol vaizdas neišnyko. Tada paleido įrašą antrą ir trečią kartą, kol įsitikino nurašiusi nuo kapo visą informaciją.

Du vardai. Viena data.

Tada paleido ankstesnį filmuką antrą kartą ir mėgino pamatyti gatvės, parduotuvės ar įstaigos pavadinimą, ar dar ką, iš ko galėtų ką nors sužinoti. Tačiau rūkanti moteris baltu chalatu galėjo būti bet kas, automobilių aikštelė – bet kur. Džordanai nereikėjo skaityti internetinio adreso, kad suprastų žiūrinti į Raudoną Pirmąją ir Raudoną Antrąją.

Jai tai pasakė raudoni plaukai.

Pirmiausia jai kilo noras sukuždėti į ekraną: *Aš čia! Aš čia pat!*

Ji dvejojo.

Pirmą kartą ji aiškiai suprato: *Aš ne viena.*

Anksčiau ta mintis tebuvo abstrakcija. Dar dvi moterys? Kur? Kas jos? Bet dabar jas matė, ir jos galėjo ją pamatyti, jei pasistengtų.

Mėgino suvaldyti mintis. Kurį laiką įsivaizdavo, kad viskas jos gyvenime sūkuriuoja ir baigia ištrūkti iš jos suvokimo ribų, bet štai šis dalykas yra svarbiausias, ir jei dėl visų kitų nieko negali padaryti, žinojo turinti būti drausminga ir protinga imdamasi ko nors dėl jo. *Yra tik viena mokykla, viena šeima, vienas pasaulis,* – sakė sau. – *Didelis Piktas Vilkas, tu, tu ir aš. Jis žinos, ką mes visos darome. Jis stebi, galite tuo neabejoti.*

Džordana suskleidė *YouTube* langą ir atsidarė *Gmail.* Vos per kelias minutes atidarė naują paskyrą su nauju elektroniniu adresu: *Raudona3@gmail.com.*

Tada grįžo į *YouTube* ir po abiem filmukais įkėlė tą pačią žinutę:

Čia Raudona Trečioji. Turim pasikalbėti.

Įkėlė nuorodą į savo vaizdo įrašą, tikėdamasi, kad Raudona Pirmoji ir Raudona Antroji pamatys, ką ji darė, ir paseks jos pavyzdžiu. Ji bandė proto bangomis nusiųsti kitoms dviem moterims mintį: *Didelis Piktas Vilkas tai pamatys. Nė akimirkos nemanykit, kad jis neprisijungė prie šių vaizdo įrašų ir neseka jų kas minutę, tikėdamasis, kad darysit tai, ką padarėt.*

Bandė save drąsinti, bet spėliojo, ar neatidaro kažkokių durų, o to, kas už jų, jai geriau nepamatyti. *Šešėlių pasaulis,* – pamanė ji.

Atsakymo jai nereikėjo laukti ilgai. Staiga peržiūrų skaičiaus langelyje pasirodė 6.

Sulaikiusi kvapą ji skaičiavo sekundes, kurių kažkam prireiks peržiūrėti jos filmuką.

Tada kompiuteris skimbtelėjo pranešdamas apie gautą naują paštą.

Karen Džeison žiūrėjo į ekraną.

Ji aiktelėjo, kai rankose šokinėjanti kamera vietoj miško vaizdų parodė žmogų tolumoje.

– Bet ji visai dar vaikas! – sukuždėjo ji garsiai, tarsi tai, kas vyksta, būtų iš prigimties nesąžininga Raudonai Trečiajai dėl jos amžiaus.

Įspėjo save būti atsargią – visa tai gali būti spąstai, bet jos pirštai tuoj pat ėmė lakstyti po klaviatūrą, spausdindami žinutę kompiuteriu, kurį ji naudojo savo komiškiems pasirodymams. Iš tikrųjų ji nesitikėjo, kad pakeitusi kompiuterį taps kiek saugesnė, bet ją kažkiek guodė iliuzija, kad ši jos gyvenimo pusė vis dar paslaptis Dideliam Piktam Vilkui.

Sekdama Raudonos Trečiosios pavyzdžiu, susikūrė naują elektroninio pašto adresą: *Raudona1@gmail.com.*

Paskui parašė:

Kas jūs?

Ir kas yra Raudona 2?

13

DIDELIS PIKTAS VILKAS apsirengė rūpestingai – seną tvido švarką, mėlynus marškinius apibrizgusia, sagutėmis kampuose prisegama apykakle ir tokiais pat apibrizgusiais rankogaliais. Pasirišo susiglamžiusį dryžuotą kaklaraištį. Užsimovė išblukusias rusvai žalsvas kelnes, apsiavė nudremžtus rudus batus.

Į seną žalio brezento krepšį įsimetė nedidelį naujutėlį itin modernišką skaitmeninį diktofoną, keletą pigių rašiklių, nedidelį bloknotą ir paskutinės savo knygos egzempliorių minkštais viršeliais. Knygos sidabriniame ir juodame viršelyje puikavosi kruvinas peilis dantytais ašmenimis, nors joks knygos veikėjas jos puslapiuose tokio nepanaudojo.

Jis stabtelėjo ir prismaukdamas kaklaraiščio mazgą prie pat kaklo pasisuko į veidrodį. Prisiminė bjaurų pokalbį su buvusiu savo leidėju, kai pasiskundė dėl šio neatitikimo. „Velniai rautų, tas suknistas viršelio dailininkas nepasivargino perskaityti nė vieno, ble, mano parašyto žodžio! Jeigu jam užduotum keletą klausimų apie tai, kas rašoma knygoje, į kuriuos reikėtų atsakyti „taip“ arba „ne“, jis nesugebėtų to padaryti!“ Savo pasipiktinimą ir nuoskaudą jis išliejo siu-

tulingu, jokių kompromisų nepripažįstančiu balsu. Leidėjas visai jo nesiklausė. Mat naujam viršeliui būtų prireikę nemažų išlaidų, o leidykla nenorėjo jų patirti. Šis prisiminimas paliko jam kartų skonį burnoje, jis visas išraudo, tartum šitaip būtų buvęs įžeistas ne prieš penkiolika metų, bet ką tik, šį rytą. *Naujoji jo knyga,* – nusprendė, – *nesulauks tokios nepagarbos.*

Jis apžiūrėjo save žmonos veidrodyje, atspindinčiame žmogų visu ūgiu, sukiodamasis į visas puses it išsiruošusi į išleistuvių vakarą paauglė. Galiausiai ant nosies galo užsidėjo akinius raginiais rėmais ir apsivilko seną gelsvai rudą dvieilį lietpaltį, kuris lyg maišas kabojo ant jo ir sulig kiekvienu žingsniu plaikstėsi į šalis. Pro miegamojo langą matė, kad diena šlapia, darganota, ir svarstė, ar nepasiėmus skėčio, bet nusprendė, kad keli lietaus lašai ir vėjo pašiaušti gerokai išretėję plaukai darys jį kiek nevalyvą – kaip tik tokio įvaizdžio jis siekė.

Jis buvo labai tvarkingas, bet kiekvienam iš šalies atrodys gerokai apsileidęs ir visiškai nepavojingas, nuo tikrovės atitrūkęs svajotojas.

Vilkas nusprendė pridėti dar vieną skyrių šiuo metu rašomoje knygoje. Jį pavadins „Kaip susilieti su aplinka".

Kai esi ne toks kaip kiti, tikrai unikalus, – sakė jis sau, – *turi rūpestingai tai slėpti.*

Jis susikaupė, žvilgtelėjo į laikrodį ir įsivaizdavo, kur šią akimirką kiekviena Raudona. Girdėjo jų balsus. *Drebančius. Kupinus baimės.* Įsivaizdavo, ką pajustų palietęs jų odą. Ji būtų *pašiurpusi iš baimės.* Nepagailėjo laiko jas įsivaizduoti, tartum galėtų užpildyti savo esybę kažkuo, pavogtu iš jų.

Jis prašneko balsu, tinkamu žmogui, skaitančiam vaikišką knygelę. Jo klausytojos buvo Raudona Pirmoji, Raudona Antroji ir Raudona Trečioji.

– Kokios didelės tavo akys, senele... – laibai verkšleno jis, paskui suriaumojo sodriu, ryžtingu, valdingu balsu: – Kad geriau matyčiau tave, brangute. Ir tave, brangute. Tave taip pat, brangute.

Tada nusijuokė, lyg ką tik papasakojęs juokingiausią, tiesiog pritrenkiantį anekdotą, kokį išgirdę žmonės ima plekšnoti sau per kelius ir šalia sėdintiems per nugarą, apsisuko ir išėjo iš namų. Vilkui atrodė, kad už nugaros girdi ataidintį juoką. Jis greitai nuėjo prie automobilio, ir garsai išnyko. Jis nenorėjo pavėluoti į paskirtą susitikimą.

Prie policijos nuovados purškė lietutis. Ne toks smarkus, kad žmogų permerktų kiaurai, tik darantis vėsų orą šlykščiai drėgną. Jis pasikėlė lietpalčio apykaklę ir nuskubėjo per automobilių aikštelę.

Nuovada buvo šiuolaikiniame pastate ir sudarė ryškų kontrastą didingiems plytiniams karalienės Viktorijos laikų stiliaus namams, kuriuose daug dešimtmečių buvo įsikūrusios kitos valdiškos miestelio įstaigos. Malonus jo miestelis – kiek per mažas, kad būtum galėjęs laikyti miestu, bet didesnis už kaimą, – tuo senų ir naujų pastatų mišiniu panėšėjo į didumą Naujojoje Anglijoje. Medžiais apsodintos gatvės su neprilygstamo grožio senoviniais namais driekėsi šalia kitų, niekuo neišsiskiriančių, bylojančių apie tai, kad namai buvo paskubomis statomi ir aikštės įrengiamos pokariu.

Taką, vedantį į policijos nuovadą, saugojo pora aukštų ąžuolų. Jie ką tik numetė lapus, tad dabar panėšėjo į griaučius dvynius. Betoniniai laiptai čia pat už jų vedė prie plačių stiklinių durų. Vilkas pasuko prie jų.

Žilas pilvotas uniformuotas pareigūnas sėdėjo už neperšaunamo stiklo pertvaros – Didelis Piktas Vilkas pamanė, kad ji visiškai nereikalinga. Vargu ar koks banditas įsiverš čia ir ims pyškinti iš revolverių. Pati policijos nuovada buvo tinkama tokio dydžio miesteliui. Ji turėjo detektyvų skyrių su trimis darbuotojais ir patrulių padalinį, smurto šeimoje ir išžaginimų specialistų bei kelių eismo kontrolės būrį; šis kasmet gerokai papildydavo miestelio iždą baudomis, išra-

šytomis viršijusiems leistiną greitį. Ji turėjo net kuklią apgavysčių tyrimo tarnybą. Jos darbuotojai atsakinėjo į skambučius senyvų gyventojų, klausiančių, ar tikėti iš kokio Nigerijos princo gauta elektronine žinute, kurioje jis prašo pinigų. Kaip kiekvienoje šiuolaikinėje, gerai organizuotoje nuovadoje, kiekvienas padalinys turėjo savo patalpą su stiklinėmis pertvaromis; ženklai ant sienų padėjo Dideliam Piktam Vilkui orientuotis šiame policijos labirinte.

Taigi jis neilgai truko, kol rado detektyvą Mojerį, sėdintį prie popieriais užversto stalo priešais kompiuterio ekraną, rodantį daugybę FTB pranešimų apie ieškomus žmones. Drūčkis Mojeris dėl linksmos išvaizdos labiau tiko persirengęs Kalėdų Seneliu linksminti vaikus prekybos centre negu į sunkių nusikaltimų detektyvus. Vilkui ranką jis paspaudė su jo stotui derančiu entuziazmu.

– Malonu su jumis susipažinti, – bambnojo detektyvas. – Jūsų prašymas baisiai neįprastas. Dažniausiai kreipiasi norėdamas, kad jo svainis būtų sekamas, nes įtaria jį prekiaujant kvaišalais, apgaudinėjant žmoną ar panašiai. Bet jūs juk rašytojas, tiesa? Taip man sakė viršininko padėjėjas ryšiams su visuomene.

– Tikrai taip, – atsakė Didelis Piktas Vilkas. Jis pasirausė krepšyje ir ištraukė knygą su kruvinu peiliu viršelyje.

– Štai, – šypsodamas tarė. – Akivaizdus įrodymas. Ir dovana.

Detektyvas paėmė knygą ir įsmeigė akis į viršelį.

– Jėga, – tarė. – Detektyvus skaitau retai. Daugiau knygas apie sportą – apie NBA komandas, garsius trenerius ir stajerius, nubėgančius mylią greičiau kaip per keturias minutes. Bet mano sesers vyras turi vos ne priklausomybę nuo tokių knygų. Duosiu jam...

– Dedikuosiu ją jam, – išsitraukdamas rašiklį tarė Didelis Piktas Vilkas.

– Jis kaifuos, – atsakė detektyvas.

Didelis Piktas Vilkas mėgaudamasis suraitė parašą, paskui išsitraukė savo nedidelį skaitmeninį diktofoną.

– Neprieštarausite? – paklausė.

– Ne, – šypsodamas atsakė detektyvas Mojeris.

Didelis Piktas Vilkas irgi jam nusišypsojo.

– Kai renku medžiagą, stengiuosi neapsirikti, – paaiškino. – Knygoje klaidų geriau nedaryti. Skaitytojai įdėmiai skaito kiekvieną žodį. Klaidą jie pastebės, nespėsi nė...

Jis nuščiuvo. Detektyvas Mojeris pritariamai linktelėjo.

– Mūsų padėtis tokia pat. Po šimts velnių, mus kritikuoja nuolatos. Tik mums viskas nutinka tikrame gyvenime, ne prasimanytame.

– Turiu tokią prabangą, – pajuokavo Didelis Piktas Vilkas.

Abu vyrai nusišypsojo, lyg abu žinotų nedidelę paslaptį.

Didelis Piktas Vilkas išsitraukė bloknotą ir rašiklį. Iš tikrųjų tie daiktai buvo veikiau butaforija, leidžianti jam slėpti akis nuo pašnekovo, kai to norės. Juk skaitmeninis diktofonas tiksliai užfiksuos kiekvieną atsakymą.

– Kartais išties pravartu turėti ir užrašus, ir tikslius žodžius, – tarė jis.

– Kažkas panašaus į dubliuotas sistemas, – pritarė detektyvas. – Kaip lėktuvuose.

– Būtent.

– Tai ką norit sužinoti? – paklausė Mojeris.

– Na... – iš lėto, dvejodamas tarė Didelis Piktas Vilkas prieš pradėdamas išgauti reikiamas žinias iš pašnekovo. – Vienas mano naujos knygos veikėjas iš tolo seka žmogų. Jis nori prisigauti arčiau, bet nenori padaryti ko nors, kuo atkreiptų į save policijos dėmesį. Nori būti su sekamuoju akis į akį – jei suprantat, ką turiu galvoje. Jam reikia baigti žaidimą, kol į jį neįsikišo farai.

Detektyvas linktelėjo.

– Atrodo, didelė įtampa.

– Čia ir yra esmė, – pritarė Didelis Piktas Vilkas. – Skaitytojai turi sėdėti kaip ant adatų.

Jis nusišypsojo, įjungė diktofoną ir palinko prie bloknoto; Mojeris ėmė sūpuotis su visa biuro kėde ir galop draugiškai, su visomis smulkmenomis ėmė pasakoti, ką gali ir ko negali policija.

Paprastai Didelio Pikto Vilko Žmona visą pietų pertraukos valandą praleisdavo ne prie savo stalo direktoriaus priimamajame. Geru oru ji greitosiomis pasidarydavo mišrainės ar susitepdavo sumuštinį mokyklos virtuvėje, paskui eidavo į lauką ir atsisėsdavo medžių paunksnėje, kur viena galėdavo vangiai stebėti praeinančius mokinius. Blogu oru – tokiu kaip šiandien – su pasigamintu valgiu eidavo į kokią nors mokyklos vietelę, kur žinojo būsianti viena: į kokią meno galerijos nišą ar ant suolelio priešais anglų kalbos skyriaus raštinę.

Šiandien ji prisiglaudė tuščioje auditorijoje. Kažkas ant lentos buvo užrašęs: „Ką Markesas norėjo pasakyti knygos pabaigoje?" *Pagerbti ispanus,* – atsakė sau, nors tik spėjo, kad užduotis buvo iš „Šimto metų vienatvės". Ji sugurkė lengvą užkandį, atsilošė ant kėdės ir atsivertė paskutinę savo vyro knygą – romaną su peiliu dantytais ašmenimis viršelyje. Knygą ji jau buvo skaičiusi mažiausiai keturis kartus ir dabar net galėjo cituoti kai kurias pastraipas pažodžiui. Neišsidavė tai galinti – ji norėjo, kad šis jos meilės įrodymas būtų jos paslaptis.

Didelis Piktas Vilkas taip pat nenutuokė, kad, sužinojusi apie jo skundą leidėjui dėl viršelio, ji netrukus nusiuntė leidyklai pilną įniršio laišką, kuriame atkreipė dėmesį į tą pačią problemą. Juodu buvo susituokę vos metai, bet ji manė, kad ištikimybė – neatskiriama meilės dalis. Ji įtikinėjo leidyklą, kad viršelis klaidinantis ir netinkamas; girdi, ji niekados nebepirks kito šios leidyklos romano. Laiške ji nepagailėjo baisių grasinimų ir šiurkščių keiksmų, nors jai tai buvo visai nebūdinga. Laimė, šitaip įsijautusiai jai bent jau užteko sveiko proto neparašyti savo pavardės.

Auditorijoje buvo karšta. Ji trumpam užsimerkė. Kai leisdavo sau pasvajoti, dažnai įsivaizduodavo esanti kokioje nors viešoje vietoje – restorane, kino teatre ar net knygyne, kur turėtų galimybę garsiai užsipulti leidyklos direktorių ir visus redaktorius, nesugebėjusius suprasti, koks genijus jos vyras. Vaizduotėje jai pavykdavo surinkti juos visus į krūvą kartu su tais kino prodiuseriais, spaudos kritikais ir tinklaraštininkais, kurie paniekino jos vyrą, kandžiai apie jį atsiliepė ar bent jau jo nepagyrė.

Kai mintyse regėdavo šį vaizdą, vyrai – visi jie buvo žemi, išblyškę, plinkantys tipai – neatlaikydavo jos kritikos krušos ir nuolankiai pripažindavo savo klaidas.

Tuomet ji patirdavo didžiulį pasitenkinimą.

Ji neabejojo, kad kiekvieno rašytojo žmona būtų įsivaizdavusi tą patį scenarijų. Tai buvo jos pareiga.

Didelio Pikto Vilko Žmona atsimerkė, nuleido į atverstą knygą akis ir sekė jomis žodžius. Dūrė pirštu į vidurį ištraukos, kurioje buvo aprašyta pati gaudynių automobiliu pradžia. *Blogiukas paspruks,* – prisiminė. – *Labai įdomi vieta.* Maža būdama, mokykloje ji nebuvo labai mėgstama, tad saugumo ieškodavo tarp knygų. Apie arklius. Apie šunis. Tokių kaip „Mažosios moterys“* ir „Džeinė Eir“. Net užaugus, knygos ir jų veikėjai liko jai ištikimiausi draugai.

Ji dažnai gailėjosi nesanti apdovanota pastabumu, įžvalgumu ir gebėjimu dėstyti mintis popieriuje – rašytojui reikiamomis savybėmis. Troško būti kūrybinga. Koledže lankė rašymo, tapybos, fotografijos ir net poezijos kursus, lankė vaidybos užsiėmimus – bet visose šiose srityse paaiškėjo esanti visiška vidutinybė. Ją liūdino, kad niekada neturėjo išradingumo. Tačiau ji gyrė save už tai, kad, nors ir netapo rašytoja, bent jau įsitaisė šalia žmogaus, *galinčio* kurti stebuklingus dalykus.

---

* Amerikiečių rašytojos Louisos May Alcott (1832–1888) romanas.

Nustojo skaityti. Pajuto kažkokį virpulį viduje. Tai, ką laikė rankose, buvo gražu, bet... gerai pažįstama. Palikusi atverstą knygą ant kelių atsilošė ir vėl užsimerkė, tartum toje apsimestoje tamsoje galėtų matyti savo vyro naujo pasakojimo veiksmą besirutuliojant tiesiai prieš ją. Žinojo: knygoje bus negailestingas žudikas ir jį medžiojantis sumanus detektyvas. Moteris, kuriai grės pavojus. Galimas daiktas, ji bus labai graži, nors ji tikėjosi, kad didžiakrūtės ilgomis kojomis, kokių tikisi skaitytojai, veikėjos prototipu vyras bus pasirinkęs ją. Pasakojimas bus dėstomas vienodu tempu, su netikėtais ir stebinančiais siužeto vingiais; kad ir kokie keisti jie atrodys, galų gale baigsis dramatiška pagrindinių veikėjų akistata. Ji žinojo, kokie elementai būtini šiuolaikiniam detektyviniam trileriui.

Vis dar užsimerkusi ištiesė rankas į priekį, tarsi galėtų paliesti žodžius, kurie, žinojo, kuriami beveik čia pat.

Didelio Pikto Vilko Žmona palietė vien orą.

Netrukus jai pasidarė vėsoka, tarsi iš auditorijos staiga būtų išnykusi šiluma. Ji giliai atsiduso, įsidėjo į krepšį knygą, pietų reikmenis ir metė akį į laikrodį. Pietų pertrauka ėjo į pabaigą; laikas grįžti į darbą. Po pietų vyks mokytojų susirinkimas. Jos viršininkas direktorius tikrai jame dalyvaus. Gal ji vogčiomis galės perskaityti dar kelias ištraukas, kol jo nebus kabinete.

14

SUTEMUS IR ATVĖSUS ORUI, Džordana apsimovė suplyšusius džinsus, apsiavė senus sportbačius, užsimetė juodą striukę su gobtuvu, susirado palaikę megztą tamsiai mėlyną vilnonę kepuraitę, kokias šaltu oru nešioja jūrininkai, ir kuo smarkiau užsimaukšlino ant plaukų. Palaukė savo kambaryje, kol išgirdo kitas bendrabučio merginas besiburiančias prieš išeinant į vakarinę paskaitą. Mat mokykla nuolat kviesdavosi rašytojus, menininkus, filmų kūrėjus, verslininkus ir mokslininkus pasišnekučiuoti su baigiamųjų klasių mokiniais. Džordana žinojo, kad kitos mokinės susirinks bendrabučio vestibiulyje, o paskui išeis kikenančia, glaudžia grupe. Ji žinojo, kad paaugliai linkę vaikščioti būriais. Kaip ir vilkai, tik ji abejojo, kad jai rūpintis vilkas prisidėjęs prie kokio nors būrio.

Vienišas vilkas, – pamanė. Nuo šių žodžių ją nukrėtė šiurpas.

Džordana išėjo iš kambario ir pastoviniavo laiptų viršuje, kol išgirdo keturias kitas merginas. Jos pakeltais balsais juokdamosi ir šaipydamosi viena iš kitos išbildėjo pro lauko duris.

Greitai, šokdama per dvi pakopas iš karto, ji išrūko joms iš paskos, tarsi pati būtų iš to būrelio, tik stengdamasi per daug neprisiartinti,

kad jos neatsisuktų ir neatkreiptų į ją dėmesio. Kiekvienam stebinčiam ji norėjo sudaryti įspūdį, kad skuba pasivyti drauges.

Ji ėjo atsilikusi pora žingsnių, bet ketvertui pasukus į kairę, link paskaitų salių, ji staigiai nėrė į pirmą pamatytą gilų šešėlį ir prisiplojo prie seno raudonų plytų klasių pastato; susisukę gebenių šakų gumbai dūrė jai į nugarą it dėl tėvų dėmesio besivaržantis nepaklusnus vaikas.

Džordana lūkuriavo.

Klausydamasi nematomų klasės draugių, dingstančių tolumoje, laukė, kol akys apsipras su tamsa. Pasislėpusi prietemoje, mintyse skaičiavo sekundes: *viena, dvi, trys*. Nežinojo, ar yra sekama, bet nusprendė, kad taip, nors sveikas protas jai garsiai sakė, jog tai visiškai neįmanoma. Joks vilkas, kad ir koks gudrus, kad ir kaip pasiryžęs sumedžioti auką, kad ir koks apsėstas manijos, negali už jos bendrabučio durų visą laiką laukti, kol ji išeis, ir tada paskui ją sekti.

Galvoje be perstojo tai sau kartojo, bet pati nesuprato, ar save įtikinėja, ar sau meluoja. Abi galimybės atrodė vienodos. *Taip, jis taip ir daro. Ne, jis to nedaro.*

Svarstė, ar jai reikėtų bijoti, bet paskui suvokė: vien nuo tų svarstymų jai įsitempia raumenys, o kvėpavimas darosi negilus. Nors lauke buvo šalta, jai buvo šilta. Buvo tamsu, bet jai atrodė, kad stovi prožektoriaus šviesoje. Buvo jauna, bet jautėsi sena ir paliegusi.

Džordana prislinko arčiau pastato šono. Vis dar juto Vilko artumą, tartum šis būtų įsispraudęs į gebenių šakas šalia jos ir karščiu alsuotų jai į sprandą. Bemaž tikėjosi išgirsti jį šnabždant jai į ausį: „Aš čia pat“, o kai sušvokštė staigiai iškvėpdama orą, garsas, rodės, nė kiek nenusileidžia garvežio švilpukui. Ji sučiaupė lūpas.

Kai ją apgaubė tyla – ne mirtina, nes Džordana tolumoje mokyklos kiemuose vis dar girdėjo aidint mokinių balsus ir grupės *Winterpills* dainą, kurią ji mėgdavo leisti bendrabutyje, – ji išėjo iš tamsos ir, susigūžusi nuo vėsos, palenkusi galvą greitai nuvingiavo mokyklos

kiemais, vengdama kiekvieno žibinto, pasukdama vienu tamsiu taku, paskui veja pereidama į kitą, galop grįždama savo pėdomis, kol pagaliau tekina įbėgo į kažkurį bendrabutį ir pro tolimąsias duris vėl išėjo į naktį.

Galop, įsitikinusi, kad joks vilkas negalėtų susekti jos, einančios tokiais girtuoklio zigzagais, ji išlėkė pro vedančius iš mokyklos juodus kaltos geležies vartus ir greitai įsuko į tamsiame kaip rašalas šešėlyje skendinčią šalutinę gatvelę. Tada jau lėčiau, ristele patraukė į mokyklą supančio miestelio centrą. Jautėsi šiek tiek panašiai kaip vaidindama Holivudo filme apie šnipus. Buvo ganėtinai vėsu, tad matė savo iškvepiamą orą.

„Antonijo pica" buvo nužerta skaisčių šviesų ir neono lempų. Penkios ar šešios jos bendramokslės, susirinkusios aplink nerūdijančio plieno ruošos stalą priešais krosnį, laukė savo picos gabalo. Ji žiūrėjo, kaip du vyrai su baltais chalatais ir prijuostėmis vykdo užsakymus. Darė tai teatrališkai: didelėmis medinėmis ližėmis pašaudavo picas į krosnį ir netrukus ištraukdavo.

Stoviniuodama gatvėje taip, kad jas matytų, Džordana įsivaizdavo linksmus balsus ir kasos aparato tarškesį. Picerijoje vargu ar galėjai jaustis liūdna ar prislėgta. Viduje, žinoma, tvyro smagus gaudesys, juokas ir pakelti balsai aidi sklindant gundantiems keptos mėsos bei prieskonių kvapams; kaskart, atidarius krosnis, iš jų maloniais pūkšniais ritasi karštis.

Ji laukė pusalkanė, kaip elgiasi dažnas paauglys – lengvai būtų galėjusi prisikirsti karštos picos. Tačiau kaskart pagalvojus apie Vilką alkis pranykdavo, ir jo vietą užimdavo kažkoks vidurius graužiantis kirminas. Baimė prieš valgį. Nelygi kova.

Šaltas vėjas barškino stoginę virš šaligatvio priešais nakčiai uždarytą antikvariatą. Džordana jau norėjo žvilgtelėti į laikrodį, bet tuo

metu septynis kartus sumušė varpas smailėje, iškilusioje virš miesto pastatų.

Pakėlusi akis ji pamatė nedidelį automobilį universalo kėbulu, sustojantį prieš piceriją. Ji žengtelėjo atatupsta, vėl į šešėlį, kad pasislėptų, ir ėmė laukti. *Tiksliai laiku,* – dingtelėjo. Nežinojo, gerai tai ar blogai.

Įsijungė avariniai automobilio žibintai; šaligatvis nusidažė geltonai. Džordana pamatė, kad vairuotoja palinksta į priekį, stebeilijasi į piceriją ir įdėmiai akimis kažko ieško.

Džordana sakė būsianti viduje.

Tačiau ji buvo kitur – netoliese, tarp dviejų namų, kur galėjo matyti pati būdama nematoma.

Sulaikiusi kvapą ji laukė.

Žmogysta automobilyje atsisėdo tiesiai ir atsisegė saugos diržą, paskui atidarė dureles, išlipo ir stovėjo prie pat automobilio vis dar neatitraukdama akių nuo būrelio paauglių picerijoje.

Buvo tamsu; skaisčios kelių taip vėlai dar dirbančių krautuvių neono lempos metė į gatvę keistas vaivorykštės spalvų šviesas, ir šios žvilgėjo atsispindėdamos nuo juodo asfalto. Natrio lempos ant gatvės žibintų stulpų metė šlykščius atspalvius. Visos spalvos – juodos, raudonos, žalios ir baltos – susimaišė, iškraipydamos tikrovę, todėl žalias automobilis atrodė mėlynas, skaisčiai raudona striukė ruda.

Taigi Džordana nebuvo įsitikinusi, kad moters plaukai raudoni. Ji sukando lūpą ir nusprendė, kad jai nelieka nieko kito, kaip surizikuoti.

Ji žengė iš tamsos, greitai priėjo prie automobilio ir pamatė, kad moteris nustebusi į ją atsigręžia. Jos veide šmėstelėjo baisus išgąstis, tarsi mergina rankoje būtų laikiusi peilį.

– Raudona Pirmoji? – paklausė Džordana. Norėjo, kad jos balsas būtų tvirtas, kupinas pasitikėjimo savimi, bet išgirdo jį traškant kaip ledą nuo per didelės naštos speiguotą dieną.

Moteris linktelėjo. Iš veido atrodė, kad jai palengvėjo.

– Labas. Aš Raudona Trečioji.

– Šok į vidų, – atsakė Karen, mostelėdama į keleivio pusę. Ji stengėsi kalbėti taip, tarsi šis susitikimas būtų pats įprasčiausias, koks tik gali būti.

Pamačiusi Džordaną dvejojant, Karen tarė:

– Aš – ne jis, prisiekiu.

Ji matė, kad mergina svarsto, ar ji nemeluoja, paskui atsargiai įsėda į automobilį. Karen teturėjo kelias akimirkas įvertinti Džordaną. Svarbiausia jai buvo kelios raudonų plaukų sruogos, išlindusios iš po tankios megztos kepuraitės. *Kokia ji jauna!* – pamanė sėsdamasi prie vairo.

– Mano vardas Džordana, – tyliai tarė mergina.

– O aš – Karen, – atsakė vyresnioji moteris.

Džordana linktelėjo.

– Kur važiuosim? – paklausė Karen.

– Bet kur, – atsakė Džordana susigūždama ant sėdynės, tarsi šitaip taptų nematoma. – Bet kur, kur manot, kad yra saugu.

Kiek patylėjusi tyliai pridūrė:

– Ne. Bet kur, kur esat visiškai *tikra*, kad, ble, yra saugu.

Karen pati to nežinodama ėmė mėgdžioti Džordanos atsikratymo nuo galimo persekiotojo taktiką, vos tik įjungė pavarą. Ji smarkiai padidino greitį, cypindama padangas staiga įsuko į šoninę gatvelę, paskui atbula įvažiavo į akligatvį ir apgręžė automobilį. Už pusantro kilometro nuo miesto buvo kuklus prekybos centras – viena šalia kitos išrikiuotų krautuvių eilė. Karen pasuko prie *McDonalds'o*, pravažiavo pro išsinešti paduodamų valgių langelį ir išvažiavo dar kita kryptimi. Kelias valstijas jungiančiu greitkeliu nuvažiavusi kelis kilometrus sustojo poilsio aikštelėje su vaizdinga panorama ir laukė

neatitraukdama akių nuo užpakalinio vaizdo veidrodėlio – ar niekas jų neseka. Galiausiai, kai kelias minutes matė jame vien tamsą, vėl greitai nuvažiavo į vietą, kuri, žinojo, atitinka Raudonos Trečiosios reikalavimą – saugi, ir Karen, *ble,* dėl to *visiškai tikra.*

Per visą kelionę Džordana neprasižiojo – net tada, kai ją bloškė į šoną, o paskui į priekį Karen pašėlusiu greičiu įveikiant posūkį. Karen įsivaizdavo, kad paauglė pripratusi prie betikslių patrakusių pasivažinėjimų.

– Šitoks vairavimo stilius man jau darosi įprastas, – išbėrė žodžius Karen.

Ji tikėjosi, kad šiek tiek pasišnekučiavus joms bus lengviau užmegzti ryšį, bet jos keleivė tylėjo toliau, tartum paskendusi mintyse. Karen retkarčiais vis žvilgtelėdavo į merginą. Raudona Trečioji jai atrodė tiesiog antgamtiškai rami.

Ligoninės kompleksas buvo nušviestas apsauginių žibintų, ryškiausiai – prie įėjimo į skubiosios pagalbos skyrių. Gydytojų automobilių aikštelę saugojo nuobodulio pjaunamas apsaugininkas baltoje būdelėje. Karen prie jos privažiavo, pasakė paniurusiam apsaugininkui savo pavardę ir penkių skaičių kodą. Patikrinęs jį kompiuteryje, apsaugininkas be žodžių pamojo ranka, rodydamas, kad gali įvažiuoti.

Vietą automobiliui Karen rado aikštelės gale, kur niekas negalėjo jo matyti.

– Eime į vidų, – tarė Karen. – Sek paskui mane.

Džordana pakluso, vis dar netardama nė žodžio.

Moterys perėjo per aikštelę. Iš tamsos jos įžengdavo į blausius šviesos apskritimus, metamus halogeninių lempų. Jų šviesoje jųdviejų oda atrodė nesveikai išblyškusi. Abi mąstė tą patį: net jeigu iš pradžių buvo sekamos, jų atsargumo priemonių užteko atsikratyti bet kokio jas persekiojančio vilko.

Nė viena tuo netikėjo.

Petys į petį jos išskubėjo iš tamsos į ligoninę. Skaisčiai apšviestame laukiamajame priešais skubiosios pagalbos kabinetą prie rašomojo stalo sėdėjo slaugytoja. Ji pažiūrėjo į jas gyvenimu persisotinusio žmogaus žvilgsniu. Kampe stovėjo vandens automatas; du valstijos policininkai pilkos ir mėlynos spalvų apdarais ir trys greitosios pagalbos medikai tamsiai mėlynais kombinezonais netoliese klausėsi anekdoto. Jam pasibaigus trys vyrai ir dvi moterys pratrūko juoku. Džordana dirstelėjo į žmones, laukiančius ant nepatogių plastikinių kėdžių. Keliais paltais apsimuturiavęs senukas. Vyras ir žmona iš Lotynų Amerikos, pasisodinę tarp savęs vaiką su rožine striuke; moteris laikė rankose kūdikį. Pora koledžo studentų amžiaus vaikinukų; vienas atrodė girtas ir sergantis, net sėdėjo kažkaip netvirtai.

Mūsų nelaukia joks Vilkas, – pamanė Karen.

Ji pasirausė didžiulėje odinėje rankinėje, surado tapatybės kortelę, pamojo ja slaugytojai prie stalo ir ši nuspaudė durų mygtuką. Durims automatiškai atsidarius, Karen mostu paragino Džordaną eiti. Jau įžengusi į skubiosios pagalbos skyrių, palaukė, kol dunkstelės automatiškai užsirakinančios durys.

Karen ėjo pro užuolaidomis atitvertus apžiūros kambarius, Džordana sekė iš paskos. Moteris stabtelėjo tik pamoti ranka tikriausiai pažįstamam gydytojui. Galop išėjo pro kitas duris ir ilgu tuštutėliu koridoriumi patraukė į kavinę jo gale.

– Ar nori ko nors valgyti? – paklausė Karen. – Ar kavos?

– Tik kavos, – atsakė Džordana. – Su cukrum ir grietinėle.

Ji sėdėjo prie kampinio staliuko atokiau nuo būrelių internų ir rezidentų baltais švarkais arba žaliais chirurgų chalatais, kol Karen nuėjo prie aparato ir padarė du puodelius kavos. Džordana mintyse pritariamai linktelėjo galvodama: *Tinkama vieta. Jei čia įeitų Vilkas, bemat kristų visiems į akis, jei tik nevilkėtų chirurgo apdarais.* Ji šyptelėjo, kai prie staliuko grįžo Karen.

Mergina ir moteris sėdėjo viena priešais kitą, siurbčiojo kavą ir kurį laiką nieko nekalbėjo. Tylą nutraukė Džordana.

– Taigi, kaip suprantu, esate gydytoja.

– Vidaus ligų.

Džordana papurtė galvą.

– Tikėjausi, kad esate psichiatrė.

– Kodėl? – paklausė Karen.

– Todėl, kad tuomet gal ką nors nusimanytumėte apie psichikos ligas, o tai galėtų mums padėti, – atsakė Džordana. – Aš tik moksleivė, pastaruoju metu – ne itin gera.

Karen linktelėjo ir tarė:

– Bet dabar mudvi esame dar kai kas. Bent jau tikrai taip atrodo.

– Taip, – netikėtai apimta kartėlio pritarė paauglė. – Dabar mudvi esame taikiniai. Tarsi mums ant nugaros būtų nupiešti koncentriniai apskritimai. O gal tik netrukus mirsiančios aukos. Arba vienoks ar kitoks tų dviejų derinys.

Karen papurtė galvą.

– Mes to nežinom. Mes negalim...

Ji nutilo. Pakėlė akis į ryškias šviesas palubėje, mėgindama sugalvoti, ką raminančio pasakyti. Nepavyko. Ji giliai įkvėpė.

– Ką mes žinom? – paklausė.

Džordana pasvarstė prieš atsakydama.

– Ne itin daug, ble.

Nešvankybė lengvai išsprūdo jai iš burnos. Paprastai ji niekada nebūtų vartojusi tokio žodžio kalbėdamasi su vyresniu žmogumi, bet dabar, drėbtelėjusi keiksmą Karen, ji pasijuto laisva.

– Ne, – tyliai pataisė ją Karen, – šį tą mes žinom. Kad ir tai, jog mūsų trys. O jis vienas...

– To mes nežinom, – bemat pertraukė ją Džordana.

Ją jau ėmė pykinti, nes ką tik jai į galvą atėjo kita mintis – netrukus ji išsakys ją balsu. *Vienišas vilkas? Iš kur mes žinom?*

– Mes tik žinom, kad *atrodo*, jog tik vienas vyras medžioja visas mus tris. Todėl, kad pasakoje yra tik vienas didelis piktas vilkas. Bet ką gali žinoti: gal jų yra du ar trys – tarsi koks mažytis klubas. Gal jie yra lyg kokie Kolumbo riteriai* ar kokia fantastiška futbolo komanda, tik jų vienintelis tikslas – žudyti. Gal jie dabar sėdinėja kurio nors nario rūsyje įrengtame poilsio kambaryje, geria alų ir valgo sūrius riestainiukus, kikendami, kvatodami ir manydami, kad tai, velniai rautų, juokingiausias dalykas pasaulyje, prieš susikaupdami ir ateidami mūsų nužudyti.

Karen apie tai nepagalvojo. Viduje pajuto šaltį – lyg būtų visa suledėjusi. Po dviejų Vilko žinučių ji beveik automatiškai padarė tam tikras prielaidas. Ji pakėlė akis į Džordaną. Vaikas ją įtikino, kad niekas nėra aišku.

Karen smarkiai suėmė kavos puodelį, kad jis nedrebėtų rankose.

– Tu teisi, – lėtai tarė. – Mes negalim daryti jokių prielaidų.

Moterys žiūrėjo viena į kitą, ir erdvę virš stalo užpildė trumpa tyla. Tačiau netrukus Džordana papurtė galvą ir atsakė:

– Ne. Manau, turim jas daryti. Manau, turim kai ką nuspręsti. Antraip tik eisime po vieną per mišką – jis juk ir sakė, kad mes taip darom.

– Na gerai, – ištęsdama kiekvieną skiemenį sutiko Karen. – Kaip manai, ką...

– Manau, mums reikia Raudonos Antrosios, – bemat atsakė Džordana. – Tai pirmoji užduotis. Turim rasti Raudoną Antrąją.

– Logiška.

– Nebent, aišku, Raudona Antroji – Vilkas, – atsakė Džordana.

Karen ėmė suktis galva. Ši mintis atrodė neįtikėtina, bet podraug šiurpiai teisinga. Ką gali žinoti?

---

* Katalikų brolija, įkurta 1882 m. Konektikute. Nariai teikia pagalbą ligoniams, neįgaliesiems ir skurstantiesiems. Brolija nėra slapta, bet jos nariai duoda tylėjimo apie jos apeigas įžadus.

Jos pašnekovė patraukė pečiais.

– Spėlioti nederėtų. Raskim ją, tada visos trys galėsime pradėti planuoti.

Karen linktelėjo, nors padėtis ją stebino. Ji manė vadovausianti paauglei, o ne atvirkščiai, nors nenumanė, kur, atsidūrus jų padėtyje, vesti kitas dvi moteris.

– Gerai, o kaip...

– Galiu ją rasti, – patikino Džordana. – Aš tai padarysiu.

Karen iš lėto iškvėpė. *Palik šį reikalą paauglei,* – pamanė. – *Ką jau ką, bet kompiuterius išmano kiekvienas paauglys.* Ji pakėlė nuo grindų rankinę ir iš jos ištraukė tris mobiliuosius su iš anksto apmokėtais pokalbiais.

– Štai, – tarė ji, – pirkau juos šįryt. Vienas tau, kitas Raudonai Antrajai, kai ją rasim, trečias man. Šitaip bent jau galėsim bendrauti niekieno neklausomos.

Džordana nusišypsojo.

– Gudru.

Ji paėmė telefonus ir bemat ėmė įvedinėti numerius.

– Aš ne visiška kvailė, – tarė Karen, nors šiek tiek jautėsi tokia. – Pamėginsiu rasti kokių saugių vietų, tokių kaip ši, – ji rankos mostu aprėpė visą kavinę, – kur prireikus visos galėsime susitikti.

– Gerai. Irgi geras sumanymas.

– Taip, – sutiko Karen. – Bet geri mano sumanymai tuo bemaž ir baigiasi.

Džordana mąsliai papurtė galvą.

– Aš galvojau. Manau, kad viskas gan paprasta.

– Paprasta?

– Taip. Mes turim rasti jį anksčiau, negu jis ras mus.

– O ką mes darysim... – lėtai tarė Karen.

Paauglė priešais atrodė artimai pažįstama, bet tuo pat metu visiškai svetima.

– Jūs žinot, ką tada darysim, – atsakė Džordana.

– Ne, aš nežinau, – nesutiko Karen, nors žinojo, dar net neišgirdusi Džordanos žodžių.

– Mes pirmos jį nužudysim, – dalykiškai atsakė Džordana, tarsi priplodama ant rankos nutūpusį uodą.

Ji atsilošė ant kėdės. Pati kiek nustebo dėl to, ką pasakė. Gerai nežinojo, kaip jai atėjo į galvą ši mintis. Nusprendė, kad tikriausiai slėpėsi už visų jos baimių, laukdama, kol atsiras tokia skaisčiai apšviesta, slegiamai švari vieta kaip ši. Vis dėlto tuoj pat nudžiugo. Mat pirmą kartą po daug dienų, gal net mėnesių, ji pamanė, kad jai patinka kryptis, kuria staiga pasuko, šaltakraujiškai, ryžtingai. Pajuto, kad širdis ima plakti tankiau. Pojūtis buvo šiek tiek panašus į tą, kai pašokdavo link lanko, paleisdavo kamuolį ir suprasdavo pirštų galiukais palietusi lanko apačią. *Vaikinai svajoja apie tai, kaip aukštai iššokus įdėti kamuolį iš viršaus,* – pamanė, – *kad paskui galėtų girdamiesi muštis kumščiu į krūtinę: „Žiūrėkit, ką aš padariau!" Aš tenoriu taikliai pasiųsti kamuolį į krepšį.*

15

Iš ABEJOTINAI SAUGAUS SAVO NAMO Raudona Antroji spoksojo į automobilį, stovintį kitapus gatvės. Pirmąkart jį pastebėjo prieš kokias penkiolika minučių, be tikslo slampinėdama po svetainę su pistoletu vienoje rankoje, kofeino tabletėmis kitoje, svarstydama, nuo ko pradėti. Paprastai ji nebūtų kreipusi dėmesio į niekuo neišsiskiriantį automobilį šalikelėje, kiek toliau nuo gatvės žibinto metamos šviesos rato. Kažkas ieško adreso. Kažkas sustojo paskambinti mobiliuoju. Kažkas pasiklydo ir bando susigaudyti, kur yra. Pastaroji galimybė sukėlė Sarai mintį: *Gal kas nors, panašus į mane.*

Bet Sara Loksli įtarė, kad jos gyvenime niekas daugiau nėra paprasta. Nors greitai besiartinanti naktis aptraukė viską aplink pilkšvai juoda prieblanda, ji vis dėlto įžiūrėjo automobilyje sėdinčio žmogaus pavidalą. Vyras? Moteris? Pavidalas buvo neaiškus. Kurį laiką ji žiūrėjo pro langą ir laukė, kol žmogus išlips iš automobilio ir prieis prie kurio nors kaimyno lauko durų. Užsidegs šviesa, prasivers durys, pasigirs garsūs besisveikinančiųjų balsai, gal žmonės paspaus vienas kitam ranką ar apsikabins.

Taip dar neseniai būtų nutikę man. Jau nebenutinka.

Ji laukė toliau, mintyse skaičiuodama sekundes, pamiršusi viską aplink, išskyrus vis didėjantį skaičių.

Tai, ko ji tikėjosi, neįvyko, o kai suskaičiavo iki šešiasdešimties, bet vis dar taip pat sunkiai įžiūrima žmogysta liko mašinoje, jai ėmė tankiau plakti širdis. Kaip lėtai ryškumą įgaunantis vaizdas, mintyse susidėstė kažkoks šleivas algoritmas: *Viena laukiu žudiko. Beveik tamsu. Kitapus gatvės stovi automobilis. Kažkas iš jo mane stebi. Jis atvažiavo ne aplankyti mano kaimynų. Jis atvažiavo manęs.* Sara metėsi į šalį, kai ta formulė įgavo pavidalą galvoje, iš akių žmogui, kuris – staiga ji buvo tikra visu šimtu procentų – irgi spokso į ją su užmačia nužudyti. Sunkiai alsuodama Sara atsišliejo į sieną, paskui ėmė slinkti šonu ten, kur galėjo atitraukti kamputį palaikės kartūninės užuolaidos, ir dirstelėjo į automobilį.

Vakaro prieblandoje negalėjo aiškiai matyti. Akiratį lyg skustuvo ašmenys raižė šešėliai. Atšoko atatupsta, tarsi galėtų pasislėpti. Dingtelėjo neįtikėtina mintis: *Jis mane mato, bet aš jo nematau.*

Sara ėmė trūkčioti, virpėti. Pagalvojo: *Man galas,* ir nykščiu atlaužė pistoleto gaiduką. Jis išleido pikta lemiantį spragtelėjimą ir užsifiksavo.

Protu ji suvokė, kad žudikas šitaip neveiktų. Jis būtų atsargus, pasiruošęs ir tikslus. Akimirka, kai ji pajustų jį šalia, būtų jai paskutinė gyvenime. Nejaugi Vilkas pastatytų automobilį tiesiai prieš jos namus, duotų jai užtektinai laiko visiškai pasiruošti, prižingsniuotų prie jos lauko durų ir praneštų: *Labas! Aš – Didelis Piktas Vilkas. Atėjau tavęs nužudyti.*

Bet logika atrodė slidi, vis bandė nuo jos išsisukti, tad teko įtempti raumenis ir griebti prakaituotais delnais, kad bent krislelį išplėštų iš savo vaizduotės.

Pala! – įsakmiai tarė sau. – *Kaip tik taip vilkas daro pasakoje. Jis atsiduria prie pat Raudonkepurės, o ši tesupranta, kad jo akys, ausys, nosis ir galiausiai dantys ne visai tokie, kokie turėtų būti.*

Ji dar kartą atkišo galvą į priekį ir vogčiomis dirstelėjo į automobilį.

Žmogaus jame nebebuvo.

Ji vėl atsitraukė atatupsta; mėgino įsivaizduoti, ką galėtų padaryti, kad atrodytų maža. Rodės, siena prie jos sėlina, stengdamasi išstumti ją į šviesą. Paniškas balsas viduje – ji žinojo, kad juo kalba kofeinas, degtinė ir neviltis, – šaukė jai: *Bėk! Bėk negaišdama!* Ji lyg paklaikusi apsidairė išėjimo, nors žinojo, kad jo nėra. Prieš akis šmėstelėjo vaizdas:

Sara atidaro užpakalines duris.

Sara puola per veją už namo, peršoka per seną medinę tvorą.

Sara tekina skuodžia tarpu tarp namų. Loja šunys. Kaimynai išgirsta skubius jos žingsnius ir sunerimę ima šaukti, iškviečia policiją. Ji akimirksniu atvažiuoja su kaukiančiomis sirenomis.

Sara išgelbėta!

Ji įtraukė oro ir sulaikė kvapą. Reginys išnyko. Ji žinojo: *Pabėgti neįmanoma. Nei pro užpakalines duris, nei pro priekines. Pro lubas negaliu išskristi. Negaliu užsikasti rūsyje. Negaliu tapti nematoma.* Perdžiūvo burna, niekaip negalėjo sufokusuoti žvilgsnio, tarsi akys staiga būtų sumaniusios ją išduoti. Ji paleido rankoje laikomas tabletes, jos atsitrenkė į grindis ir nusirito tolyn. Vyro revolveris ėmė sverti jos ranką, lyg staiga būtų pasunkėjęs dešimt kartų. Baimės ir abejonės sproginėjančiomis žiežirbomis varstė kiaurai, ir ji nebuvo tikra, ar įstengs pakelti ginklą ir ar užteks jėgų nuspausti gaiduką, kai ateis laikas ir ji atsidurs akis į akį su Vilku.

Tada, taip pat netikėtai, ji pamatė prieš save pakeltą ginklą, sugniaužtą abiem rankomis, ir susigriebė, kad yra pritūpusi į šaulio padėtį.

Iš pradžių Sara pamanė, kad galbūt revolverį nukreipusi ne ji, o kažkas kitas. Atrodė, kad ryšys su ginklu kažkoks netiesioginis. Spėliojo, kada paskutinį kartą įkvėpė oro. Plaučiai jo reikalavo, ir ji žiobtelėjo lyg į paviršių iškilęs plaukikas.

Galvoje žaibiškai viena kitą keitė keistos, prieštaringos mintys: *Aš esu pasiruošusi viskam* ir *Aš tuoj mirsiu.*

Jai norėjosi garsiai prašnekti, pasakyti ką nors ryžtinga ir narsaus, bet kai pabandė ištarti žodžius: *Nagi eikš, kad tave kur velnias, aš laukiu!* – jie panėšėjo į gargimą, trūkinėjo ir buvo vos suprantami.

Sučirškė durų skambutis.

Linksma trijų gaidų melodija, bet Sarai ji buvo visiškai nesuvokiama.

Žudikas skambina į duris?!

Slinkdama šonu lyg krabas ji perėjo per kambarį vis dar iškėlusi magnumą. Priešais lauko duris stabtelėjo.

Vėl sučirškė skambutis.

Kodėl jis neturėtų *skambinti į duris? Ar į jas belsti? Ar tik sušukti jos vardą, pranešdamas, kad atėjo? Laaabas, Sara! Čia aš, Didelis Piktas Vilkas. Atėjau tavęs nužudyti...*

Staiga ji nebenumanė, ką darytų Vilkas. Jeigu nieko neatsitiktų, būtų visiškai nelogiška. Visai kaip Alisa Stebuklų šalyje: aukštyn buvo žemyn, priekis – užpakalyje, trumpas – ilgas.

Pajuto, kad pirštas smarkiau prilimpa prie gaiduko. Kilo mintis tiesiog imti ir šauti. *Kulka praskros medį ir nudės jį ten, kur stovi.* Sumanymas atrodė geras. Net labai geras. Beveik išmintingas.

Vargais negalais sutramdė beišsiveržiantį juoką. *Koks puikus pokštas: tiesiog gali privaryti į kelnes! Nušausiu jį pro duris, ir tiek.*

Ji nutaikė revolverį, nukreipė ten, kur, jos įsivaizdavimu, būtų Vilko krūtinė. Galvoje tartum matavo. *Ar jis aukštas? O gal žemas? Nenoriu prašauti.*

Ginklas virpėjo, šokčiojo pirmyn atgal it audringų bangų blaškomas laivelis. Ji pamatė, kaip kairė ranka suima durų rankeną paleisdama vėjais, rodės, nepaprastai gerą planą ir pakeisdama jį kažkokia baisiausia kvailyste. Ji vaizdavosi atidaranti duris į mirtį.

Vieninteliu smarkiu judesiu ji plačiai atvėrė duris, paskui bemat paleido rankeną ir suėmė revolverį dar ir kaire ranka, kad būtų tvirčiau. Kiek pritūpė ir palinko į priekį, pasirengusi šauti.

Tyla sulaikė gaiduką liečiantį pirštą.

Į ją iš anapus slenksčio žvelgė dvi moterys. Blausioje prieangio šviesoje atrodė, kad jų veidai ištikti šoko. Kažkas garsiai įkvėpė, bet Sara nebuvo tikra kas – viena iš tų dviejų moterų ar ji pati.

Moterys atrodė sustingusios. Mat kai matai žiojintį revolverio atlaužtu gaiduku vamzdį, nekyla noras kalbėtis net apie papraščiausius dalykus.

Jos negali būti Vilkas, – pamanė Sara. – *Du Vilkai?!* Vis dėlto pirštas gaiduko nepaleido. Kažkur sąmonės gelmėse žinojo, kad vos jį spustelėjus ginklas iššaus.

Po akies mirksnio, kai Sara jau tikėjosi išgirsianti griausmingai driokstelint pistoletą ir kurią nors iš tų dviejų nudėsianti, visiškai be žado pamatė, kaip viena iš lėto nusitraukia megztą jūreivišką kepurę, papurto galvą ir paleidžia raudonų kaip braškės plaukų garbanas, nė akimirkos neatitraukdama akių nuo Saros ir jos ginklo.

Tada, lyg kito pavyzdžiu sekantis kortuotojas, antra moteris, vyresnė, rūpesčių raukšlių išvagotu veidu, pakėlė rankas, ištraukė smeigtukus iš plaukų ir šie užkrito ant pečių it kokia blėstančių žarijų skraistė.

– Sveika, Raudona Antroji, – tarė vyresnioji moteris. – Būk gera, nenušauk mūsų.

Sara gėdijosi to, kaip atrodo jos namai.

Pirmą kartą po daugelio dienų ji aiškiai pamatė šiukšles ir atliekas – visur išmėtytus tuščius gėrimų butelius, pirktų valgių pakuotes, šokoladinių batonėlių popieriukus ir maišelius nuo bulvių traškučių. Gėda jai buvo ir dėl „Vieno namuose“ gynybos sistemos, įrengtos po langais ir tarpduriuose. Jai norėjosi atsiprašyti tų moterų, paaiškinti, kad jai tai nebūdinga, – bet ji būtų melavusi. Be to, ji pamanė, kad būtų neprotinga pradėti bendrauti su Raudona Pirmąja ir Raudona

Trečiąja tokiu akivaizdžiu melu. Taigi prikando liežuvį ir žiūrėjo, kaip reaguos kitos dvi moterys, apžvelgiančios šį nevilties kraštovaizdį.

Pirma prašneko Raudona Trečioji.

– Aš esu Džordana, – prisistatė. – Ar turit kokią savo vyro ir dukters nuotrauką? Tų žuvusių.

Klausimas Sarą pribloškė. Jis atrodė neįtikimai intymus, tarsi mergina būtų paprašiusi jos išsirengti ir stovėti nuogai.

– Žinoma, bet... – išmiknojo ji.

Tada žodžiai išgaravo iš galvos. Ji priėjo prie knygų spintos kambario kampe ir paėmė įrėmintą visų jų trijų nuotrauką, darytą prieš pat nelaimingą atsitikimą. Netardama nė žodžio padavė ją Džordanai. Ši įdėmiai ją apžiūrėjo ir perdavė Karen. Gydytoja irgi atidžiai apžiūrėjo nuotrauką.

Stojo trumpa tyla. Sara pamanė: žmonės, žiūrintys į tokią nuotrauką kaip ši – jos, dukters ir vyro, darytą paplūdimyje vasaros dieną, – paprastai sako: *Vaje, kaip miela!* arba *Kokie jie gražūs!* Tačiau suvokė, kad šitaip kalbama tik apie gyvuosius. Staiga tiesdama ranką prie nuotraukos Sara ne supyko, bet veikiau nuliūdo ar nesmagiai pasijuto.

– Ko jūs ieškot? – paklausė ji.

– Priežasties, – atsakė Karen.

Sara ne iš karto suprato, kad Raudona Pirmoji neieško priežasties, kodėl žuvo Raudonos Antrosios vyras ir dukra. Ji nenorėjo girdėti apie nesuvaldytą skystojo kuro sunkvežimį ir lemties užgaidas.

– O gal paaiškinimo, – pridūrė Džordana.

Ji irgi kalbėjo ne apie tą nelaimingą atsitikimą.

– Kaip mane radot? – paklausė Sara.

Karen žvilgtelėjo į Džordaną, ši patraukė pečiais.

– Iš jūsų filmuko *YouTube*. Įsijungiau kompiuterį ir ėmiau ieškoti pagal šitas pavardes. Ne taip ilgai ir užtrukau. Vietos laikraštyje buvo žinutė apie atminus ugniagesių stotyje su spalvota nuotrauka. Joje buvote ir jūs. Su tais...

Džordana parodė į raudonus Saros plaukus. Ji prisiminė, kokie skaistūs atrodė Raudonos Antrosios plaukai, besiplaikstantys gedulingos juodos spalvos fone.

Sara pamanė, kad reiktų ką nors pasakyti, bet nerado žodžių. Nejaukią tylą pertraukė Karen:

– Mums nereikėtų čia būti. Reikia važiuoti į kokią saugią vietą, kur galėtume pasikalbėti.

Sara buvo beprasižiojanti, bet Karen prašneko pirma, kad jai sukliudytų.

– Klausykit, kai mudvi su Džordana vakar pirmą kartą susitikome, suvokėme viena: jeigu mes trys būsime kartu, tapsime labiau pažeidžiamos. Jei visos vienu metu būsime vienoje vietoje, virsime kur kas paprastesniu taikiniu.

– Toks įspūdis, kad jis iš tikro nori suvesti mus visas draugėn, o tada švystelėti į mus rankinę granatą, – tarė Džordana. – Bum! Raudona Pirmoji, Antroji ir Trečioji bemat išnyksta.

Jos balse cinizmas lengvai mišo su nerimu. Karen nesivargino aiškinti apie rankinės granatos tikimybę, nors galvoje kilo mintis: *Logiška kaip ir viskas. Nes visa tai nelogiška. O gal viskas logiška.*

– Šiaip ar taip, mums reikia pasikalbėti, nuspręsti, ką darysim...

– Žinau, ką darysim, – suniurnėjo Džordana.

Karen nepasisuko į jauniausiąją iš trijulės – įsmeigė akis į Sarą.

– Vadinasi, mums reikia važiuoti kur nors, kur galim žinoti galinčios kurti planus niekieno nestebimos.

Jos žvilgsnis nukrypo į didelį svetainės langą.

– Mes nežinom, – tarė, – mes negalim būti tikros, kad jis ne čia pat...

Ji nuščiuvo.

Sara ėmė svaigti. Į galvą lindo šimtas minčių, bet nė vienos neįstengė išsakyti. Ji teišspaudė:

– Aš tik pasiimsiu paltą.

– Ė, – šūktelėjo Džordana, – pasiimkit ir tą revolverį!

16

Žudymas turi tris stadijas, – po ilgo pokalbio su policijos detektyvu galiausiai grįžęs į kabinetą, užsirakinęs ir kiek pasimėgavęs galimybe tyliai susikaupti parašė Vilkas.

Planavimo. Vykdymo. Baigiamąją.

Skirk per mažai dėmesio bet kuriai iš šių stadijų, ir nesėkmė neišvengiama. Svarbiausia – reikalauti daugiau iš savęs. Esminis dalykas – suvokti: baigus antrą stadiją, kad ir kiek malonių emocijų ji būtų tau suteikusi, kad ir kiek būtum ruošęsis tai akimirkai, vis dar būtina atlikti kelis be galo svarbius veiksmus. Paprastai tariant, viskas dar nebaigta – viskas tik prasidėjo. Manau, padėtis šiek tiek panaši į gimtinėn iš karo grįžusio kareivio, mėginančio pasisotinti greitojo maisto restorane po nepriteklių ir baimės mėnesių, ar galbūt astronauto, grįžusio po ilgos kelionės kosmose ir tvarkančio popierius automobilių registravimo įstaigoje. Tai yra – prieš grįžtant į įprastą gyvenimą, turi susilyginti slėgiai, panašiai kaip iš didelės gelmės išnyrančiam narui, kad nesusirgtų kesonine liga. Reikia grįžti į praeitį – žudikas turi atitrūkti nuo medžioklės

ir žmogžudystės jaudulio bei aistros – leisti jiems nugrimzti į saldžius prisiminimus. Norint sukurti džiugią emocinę aplinką, būtinas toks pat kruopštus planavimas kaip ir įvykdant pačią žmogžudystę. Kaip tik čia nesėkmė ištinka nevykėlius mėgėjus ir nepasiruošusius garbėtroškas. Nužudę žmogų ir šitaip įvykdę savo sumanymą, jie nežino, kaip mėgautis akimirka. Svarbu suvokti: jei iš anksto nenumatai, kas darytina šioje, baigiamojoje, stadijoje, tave apima neviltis ir liūdesys, kaip tik todėl pirmose dviejose stadijose ir padarai klaidų. Jei nesi pasiruošęs džiūgauti po aukos mirties, tavęs laukia didelis pavojus.

Jeigu esi įvykdęs ką nors ypatinga, reikia didžiulės drąsos, susikaupimo ir valios jėgos išoriškai vėl tapti paprastu žmogumi, net jei žinai, kad aplinkiniai mato visai ne tave, o tik tavo vaidinamą personažą.

Žodžiai kaip visada plūste užplūdo Vilką. Pirštai, rodės, šoka virš kompiuterio klaviatūros; visas jo dėmesys buvo sutelktas į tekstą, prieš akis įgaunantį pavidalą. Jautėsi lyg sportininkas, pradedantis dar vieną ganėtinai įgrisusią treniruotę, kai nubėgus kiekvieną kilometrą ar po kūnu sulig kiekvienu rankų grybšniu nusrūvant vandeniui atrodo, kad kažkokia jėga tave stumia iš už nugaros. Trumpai stabtelėjo pamąstyti apie kiekvieną Raudoną ir nusprendė, kad netrukus reikės pradėti konkrečiai planuoti kiekvienos mirtį. *Raudona Pirmoji ypatinga, nes labai dažnai susidūrė su mirtimi, tik žiūrėjo į ją, kaip dera jos profesijos atstovei. O štai dabar jai teks stoti akistaton su mirtimi, kurios diagnozę nustatyti neįmanoma. Raudona Antroji unikali: ji be galo trokšta mirti, tik dabar mato, kad slapti jos troškimai gali virsti tikrove, kaip ji ir tikėjosi, bet ji... to nebenori. O Raudona Trečioji išskirtinė tuo, kad kaip įmanydama stengėsi paleisti savo ateitį vėjais, bet dabar priversta grumtis su žmogumi, kuris vagia iš jos tą likusią trumputę ateitį.* Jis papurtė galvą. Užkandis apetitui sužadinti. Pagrindinis patiekalas. Desertas. Kiekviena žmogžudystės stadija turi savo skonį.

Jis parašė: *Noriu, kad kiekviena stadija vyktų iki galo.* Vilkas aiškiai suvokė: kaip bet kokių dviejų žmonių santykių atveju žmogžudystė turi suteikti visokeriopą pilnatvę. Į jį lyg kulkosvaidžio kulkos pasipylė žodžiai: *Grasinimai. Baimė. Lemtingoji akimirka. Atomazga. Prisiminimai.* Jei slystelėsi bet kurioje iš jų, visas potyris bus sugadintas.

Jis vėl padvejojo, akimis perbėgo naujausią įrašą kompiuterio ekrane. *Kas nulemia knygos sėkmę?* – galop parašė. – *Joje būtina rizika. Ji turi įtraukti skaitytoją į pasakojimą. Kiekvienas veikėjas ir veikėja privalo savaip kerėti. Svarbiausia, kad skaitytojai verstų puslapį po puslapio. Tai vienodai tinka ir romanui apie aukštuomenės gyvenimą, ir mokslinės fantastikos trileriui. Rašymui taikytinos tos pačios žudymo taisyklės. Kokia prasmė pasakoti istoriją, kuri nepalieka įspūdžio ilgai po to, kai perskaitytas paskutinis puslapis? Ar tas pats klausimas nekyla žudikui? Abu – rašytojas ir žmogžudys – kuria kai ką ilgaamžiška. Rašytojas nori, kad skaitytojas prisimintų jo žodžius dar ilgai po paskutinio puslapio. Žudikas nori, kad mirties įspūdis išliktų ilgam. Ir ne jam vienam, bet visiems, kuriems ta mirtis atsilieps.*

Žmogžudystės esmė – ne viena mirtis, bet jos sukelti raibuliai daugybės žmonių gyvenime.

Jis barbeno pirštais į medinį stalviršį, tarsi tie greiti judesiai galėtų paspartinti jo mintis ir jos virstų naujais žodžiais, kuriuos jis galės užrašyti. Akimirką juto pavydą dailininkams – jiems užtenka nupiešti tiesę drobėje, ir tas menkutis judesys nulemia viską, kas bus toliau. *Tapyti lengva,* – pamanė Vilkas. Jis suprato, kad žudikas ir dailininkas panašūs tuo, jog abudu mintyse ryškiai mato baigtą portretą jau po pirmo potėpio. Ta mintis sukėlė jam šypseną.

Tada naujo puslapio viršuje parašė: *Kodėl myliu kiekvieną Raudoną?* Vilkas atsiduso. Mintyse tarė: *Neužtenka papasakoti skaitytojams, kaip tikiesi jas nužudyti. Turi paaiškinti kodėl. Pasakoje miške persekiodamas Raudonkepurę vilkas nori ne vien gardžiai paėsti. Šį alkį*

numalšinti jis gali bet kurią akimirką. Ne, iš tikrųjų jo alkis visiškai kitoks, ir jam nuramdyti būtina daug pastangų. Ėsti jis nori, bet jis nori dar ir santykio su auka.

Vilkas vėl padvejojo. Lauke buvo tamsu, nes popietė virto vakaru, ir jis tikėjosi, kad Didelio Pikto Vilko Žmona netrukus grįš, kaip ir kiekvieną dieną – be kelių minučių šešios, ir įeidama pro lauko duris žvaliai šūktelės: „Aš parėjau, brangusis..." Vilkas niekada neatsiliepdavo tuoj pat – duodavo jai kelias akimirkas pamatyti jo paltą, kaip visada kabantį ant gembės, jo skėtį stove prieškambaryje, jo batus, tvarkingai nusiautus prie svetainės durų prieš įsispiriant į odines šlepetes. Jos lauks tokios pat šlepetės kaip jo. Tada ji pirštų galiukais praeis pro uždarytas jo kabineto duris, net jeigu bus nešina maisto prekių maišais ir jai praverstų jo pagalba. Jis žinojo, kad ji tuoj pat eis į virtuvę taisyti jiems vakarienės. Didelio Pikto Vilko Žmona manė esant būtina pasirūpinti, kad jis būtų sotus – tai sėkmingo rašymo sąlyga. Jis to neneigė.

Taigi vos tik išgirdęs virtuvėje barškant puodus ir keptuves, kai ji pradėdavo gaminti vakarienę, jis atsakydamas sušukdavo: „Labas, mieloji! Tuoj ateisiu!"

Jis žinojo, kad žmonai patinka girdėti jį šaukiant už kabineto durų, todėl surikdavo sveikindamasis nepriklausomai nuo savo nuotaikos ar veiksmo, besirutuliojančio puslapyje jam prieš akis. Kartais jis rašydavo apie ką nors banalaus, kaip kad oras, o kitąsyk – apie ką nors jaudinančio, pavyzdžiui, kaip jis ruošiasi žudyti. Tai neturėjo reikšmės. Jis tik pakeldavo balsą, kad ji išgirstų. Jie kasdien apsikeisdavo tomis pačiomis žvaliomis frazėmis:

Kaip praėjo tavo diena?
Kas naujo mokykloje?
Ar pavyko rimtai padirbėti?

Ar prisiruošei apmokėti sąskaitą už elektrą?

Turim šį tą nuveikti kieme.

Ar rytoj vakarienei norėtum kokio kiniško patiekalo?

Ar šįvakar žiūrėsim per televizorių filmą – o gal esi pernelyg pavargęs?

Gal šįmet reikėtų plaukti į turistinę kelionę. Yra puikių pasiūlymų keliauti po Karibų jūros baseino šalis. Mes jau seniai neturėjom tikrų atostogų. Kaip manai – gal užsisakom bilietus ir pradedam taupyti pinigus?

Vilkas išgirdo tolumoje trinktelint. Tikriausiai lauko durys. Jis palaukė ir išgirdo pasisveikinimą, kurio ir tikėjosi. Tai buvo jam ženklas viską užšifruoti ir išjungti kompiuterį. Iš tikrųjų šifruoti nebuvo būtina. Fotografijomis nukabinėta siena jau buvo pakankamas įkaltis – tai jis sužinojo per pokalbį su detektyvu. „Žudikai – tie, kurie mėgsta planuoti, ne banditėliai, apiplėšinėjantys degalinės parduotuvę ar nuknekcinantys kokį narkotikų verslo varžovą dešimtimis automatinio ginklo šūvių, – mėgsta pasilikti suvenyrus“, – aiškino jam pareigūnas patenkintu savimi balsu. *Tartum išties būtų žinojęs, apie ką kalba,* – mintyse tarė Vilkas. Faras buvo labai pagalbus ir atsakė į visus jo klausimus, nors kartais panėšėdavo į mokytoją, mėginantį kažką paaiškinti neįstengiantiems susikaupti pirmokėliams.

Bet užšifravęs failus Vilkas jausdavosi išsaugojęs privatumą, kai išjungdavo kompiuterį. Jam atrodydavo, kad išjungęs prietaisą vietoj jo įsijungdavo vaizduotę, nes kiekviena Raudona švytėdavo jo mintyse iki jo laukiančio nuobodaus vakaro galo.

Jeigu esi santechnikas, nepamiršk juostis diržu su įrankiais. Jei esi pardavėjas, visą laiką būk lipšnus, miklus ir spausk pirkėjams ranką. O jeigu esi rašytojas, būtinai klausinėk žmonių, apsimesdamas, kad ieškai informacijos išdėstyti popieriaus lape.

– Tuoj ateisiu! – šūktelėjo Vilkas kaip ir kiekvieną vakarą puikiai žinodamas, kad žmona to iš jo laukia. – Tik baigsiu pastraipą!

Šįvakar mielai sukirsčiau netikro zuikio, – pamanė. – *Su riebiu padažu ir bulvių koše.*

O paskui, jei žmona ne per daug pavargusi, nurinkę stalą ir suplovę indus, pasižiūrės filmą. Į kiną juodu jau retai eidavo – jiems labiau patikdavo sėdėti priešais savo televizorių dideliu ekranu. Vilkas buvo labai dėkingas žmonai už tai, kad ši sunkiai triūsė jų gyvenimui itin svarbiame darbe: iš jos atlyginimo jie grąžindavo skolas, ir jis galėjo būti tuo, kas buvo. Dėl jos ankstesnių širdies bėdų, nesvarbu, kad neseniai buvo pripažinta sveika, jis nenorėjo, kad namie ji patirtų stresą. Jis atsidėkojo jai ištikimybe, todėl juodu gyveno maloniai, ramiai, atsitvėrę nuo viso pasaulio.

Tai buvo mažiausia, ką jis galėjo padaryti. Jeigu jis nuspręsdavo, kad jai reikia ko nors ypatinga, nustebindavo ją retkarčiais nusivesdamas vakarieniauti į prašmatnų restoraną ar nupirkdamas bilietus pirmoje eilėje į vietos trupės „Makbeto" pastatymą. Tie vakarai restorane ar teatre padėdavo išvyti iš jos akių neišvengiamą nusivylimą, kai jis retsykiais pareikšdavo turintis išeiti iš namų vienas „rinkti medžiagos" knygai.

Šį vakarą jis nusprendė perskaityti televizijos kanalų programas ir pamėginti rasti ką nors juokingo ir romantiško, bet ne per daug šiuolaikiško. Jam nepatiko naujausi filmai, kuriuose rodomas net ne farsas, o tikra bjaurastis. Jis teikė pirmenybę klasikai – broliams Marksams, Džekui Lemonui, Valteriui Mato, na, ir dar Stivui Martinui ir Eleinai Mej. Jis žinojo apie Džadą Apatou, bet negalėjo suprasti, kodėl vaikams patinka jo kino komedijos. Vilkas su žmona susitars dėl kurio nors seno kanalo; jis atsisės į poilsio krėslą, ji išsidrėbs šalia ant sofutės dviem. Prieš pat prasidedant filmui ji pridės jiems po dubenėlį vanilinių ledų ir apibarstys šokolado drožlėmis.

Juodu kartu pasijuoks, o paskui eis į lovą.

Miegoti.

Jis įtarė, kad iš tiesų myli žmoną. Jam vis dar patikdavo retkarčiais su ja pasimylėti, nors pastaraisiais mėnesiais glamonėdamas žmoną įsivaizduodavo, kad po juo viena iš trijų Raudonų. Jis abejojo,

ar žmona bent kartą pastebėjo, kad jis galvoja ne apie ją. *Galbūt,* – svarstė jis, – *dėl to aš būnu aistringesnis.* Bet jis dar pastebėjo, kad po jos ligos juodu ėmė mylėtis rečiau – gal tik kartą ar du per mėnesį, jei ne dar rečiau.

Tačiau lytinis potraukis jam neišnyko, ir jis šiek tiek didžiavosi, kad baigia pasenti, bet norint pasimylėti jam nereikia mėlynos tabletytės. Bet Vilkui niekada nė į galvą neatėjo, kad galėtų ieškoti sekso ne su žmona.

Jis svetimavo, bet tik vaizduotėje.

Vilkas pažiūrėjo į kompiuterio ekraną su naujo skyriaus antrašte. Perskaitė ją balsu, bet tyliai: „Kodėl myliu kiekvieną Raudoną."

Tada vis taip pat negarsiai atsakė į savo klausimą:

– Dėl to, ką jos man suteikia.

Tikroji aistra, – pamanė. Jis turėjo ją išsakyti knygos puslapiuose.

Jis įsivaizdavo, kad jų sekimas ir mirties planavimas šiek tiek panašus į meilės romano mezgimą, tačiau nežiūrėjo į tai kaip į žmonos apgaudinėjimą.

Žinia, jos buvo it kantriai jo laukiančios meilužės, bet kiekviena savaip buvo dar ir ištikima žmona.

17

TRYS RAUDONOS Karen automobiliu nuvažiavo į didžiausią dengtą vietos prekybos centrą. Ten ji išleido Džordaną prie rytinio *Sears* įėjimo, paskui apvažiavo pastatą ir išlaipino Sarą prie vakarinio įėjimo šalia *Best Buy*. Kelias minutes palaukusi, Karen užvažiavo į šalia prekybos centro įsikūrusios daugiaaukštės automobilių aikštelės viršų. Ten apgręžė mašiną, kad matytų, ar niekas nevažiavo jai iš paskos. Išjungė variklį ir priekinius žibintus, tada palaukė lygiai septyniolika minučių. Ši daugiaaukštė automobilių aikštelė turėjo tą pranašumą, kad įvaža ir nuovaža buvo įrengtos atskirai. Aštuonioliktą minutę paleido variklį ir nurūko žiedine nuovaža tokiu greičiu, kad net padangos cypė. Padidinusi greitį nulėkė didele tuščia automobilių aikštele prie šiaurinio išėjimo iš prekybos centro.

– Pamėgink mane sekti, – suniurnėjo panosėje. *Man nusispjauti, koks gudrus tariesi esąs, pone Vilke.*

Kaip ir anksčiau, kai pirmą kartą susitiko su Raudona Trečiąja, aiškiai juto, kad svarbu nesileisti sekamai, nors gerai negalėjo pasakyti *kodėl*. Kita vertus, jautėsi be galo kvailai. Grįždama vakare namo ir ryte važiuodama į darbą, įprato vingiuoti. Tada įsisodinusi į automo-

bilį Raudoną Trečiąją vairavo lyg pamišėlė. Dabar – vėl taip pat nenuspėjamai, ir beveik neabejojo, kad kitos dvi Raudonos elgiasi taip pat. Vis dėlto negalėjo atsakyti į svarbiausią klausimą: *Kodėl taip darai?*

Mintyse atsakė: *Tam, kad jis nenužudytų tavęs daugiaaukštėje automobilių aikštelėje.*

Tada padvejojo ir garsiai žioptelėjo, tartum automobilyje būtų trūkę oro, nes suvokė: *Viskas įmanoma. Juk nežinai, kaip jis ruošiasi tave nužudyti.*

Ji atpažino paranojos simptomus – ne veltui buvo gydytoja. *Tik čia nėra jokių pramanų. Jokių iliuzijų. Viskas tikra.* Bandė prisiminti, kaip studijuodama mediciną atliko trumpą praktiką didelės ligoninės psichiatrijos skyriuje, bet per tas savaites išmoktos pamokos užsimiršo per daugybę vidaus ligų gydytojos darbo metų. *Visą mano, ne – visų* mūsų – *elgesį nulemia baimė.*

Ji kietai užmerkė akis.

Kaip nors ją pavadink, – paragino save mintyse, bet neįstengė to padaryti. Mėgino galvoti. *Aukščio baimė. Tai akrofobija. Vorų baimė? Arachnofobija. Mirties baimė?*

Tanatofobija.

Tai, ką juto, panėšėjo į derinį visų šių baimių, ir visų kitų, kurios tik graužė širdį.

Kaip nors ją pavadink, – paragino save dar kartą.

Lengviau pasakyti, negu padaryti.

Karen mėgino mesti iš galvos įvairius mirties vaizdinius, pradėjusius braute brautis jai į vaizduotę, ir sutelkti dėmesį į kitų Raudonų paiešką. *Pistoletai. Peiliai. Nuodai. Smaugimas.* Matė vien dešimtis nužudymo būdų priešais save it ant kokio švediško stalo ir, tarsi negalinti išsivaduoti iš košmaro, ji buvo verčiama pasirinkti vieną.

Perbraukė delnu veidą. Juto, kad pažastys suprakaitavusios. Kvėpavimas buvo negilus, šiurkštus. Apsidairė. Nebuvo jokios akivaizdžios priežasties pulti į paniką. Jokia tamsoje pasislėpusi žmogysta į

ją nespoksojo. Link jos nepuolė joks ginklu mosuojantis vyras. Iš už nugaros niekas nespigino priekiniais automobilio žibintais.

Bet visa tai buvo, tik jinai to nematė.

Akimis aprėpė tuščią prekybos centro automobilių aikštelę.

– Nagi greičiau, – garsiai sušnabždėjo kitoms dviem Raudonoms. – Noriu nešdintis iš čia velniop.

Praėjus vos kelioms akimirkoms po to, kai čia atvažiavo, Raudona Antroji ir Raudona Trečioji išėjo pro plačias prekybos centro duris ir greitai pasuko prie jos. Iki tol jos abi nenuspėjamai ėjo per parduotuves, skubėjo tarpueiliais, įbėgdavo į tualetus ir iš jų išbėgdavo, grįždavo savo pėdomis, pakildavo ir nusileisdavo eskalatoriais, du kartus viena su kita prasilenkė, kol pagaliau susitiko ir drauge išėjo. Sekti jas būtų buvę sunku, nors milžiniškame pastate žmonių nebuvo taip tiršta kaip paprastai.

– Manot, tai padėjo? – įšokusi į automobilį gaudydama kvapą paklausė Sara.

– Žinoma, – nė kiek nedvejodama nuo užpakalinės sėdynės atsakė Džordana.

Raudona Pirmoji ir Raudona Trečioji linktelėjo, nors abi pamanė: *Kažin.*

Karen pamatė, kad Džordana lūpų kampučiais šypsosi, ir, kaip gydytoja, svarstė: gal paauglei ši situacija patinka? Tada pamatė, kad Raudona Trečioji pasisuka ant sėdynės ir stebeilija pro užpakalinį langą, tartum tikrindama, ar jos nesekamos. *Nervingumo įkvepiama energija,* – pamanė. – *Ne, tai baimė. Tik kiekvienos iš mūsų ji kiek kitokia.*

Tada kilo klausimas Raudonai Antrajai:

– Kur mes dabar važiuojam?

Karen kreivai šyptelėjo, nors žinojo, kad šypsotis nėra pagrindo.

– Vakar Džordana liepė man sugalvoti *visiškai, ble, saugių vietų,* kur galėtume pasikalbėti. Žinau vieną gerą.

„Atodūsis ir balandis“ buvo senoviško stiliaus baras, su tamsaus medžio baldais ir sienų plokštėmis, būdingas universitetus turintiems miestams. Jame buvo siūlomas miežinio salyklo viskis ir per septyniasdešimties rūšių alus, paduodamas ant ilgo poliruoto medžio prekystalio. Šis staiga baigėsi prieš nedidelę sceną su uždangą atstojančia apiplyšusia juoda užuolaida. Salėje stovėjo geros dvi dešimtys staliukų. Dažniausiai vakarais į barą priplūsdavo studentų – garsių ir perdėm smarkių. Tačiau ketvirtadieniais jame koncertuodavo vietiniai liaudies muzikos atlikėjai, mėgdžiojantys Džonę Mičel ir Bobą Dilaną. Kartais šeštadienio vakarą čia vykdavo komikų pasirodymai, kuriuose galėjo dalyvauti kiekvienas norintis. Taip Karen ir sužinojo apie šį barą.

Na, o ketvirtadieniais, taigi ir šiandien, jame buvo aptarnaujamos vietos lesbiečių grupės – vykdavo vakarai „tik damoms“. Todėl pro lauko duris įėjusios trys Raudonos pamatė triukšmingą sausakimšą barą, kuriame nebuvo nė vieno vyro. Paprastai gėrimus pilstydavo raumeningi sunkumų kilnotojai, gebantys susitvarkyti su neklusniais studentais, bet ketvirtadieniais tai darė moterys – jaunos, liesos, su auskarais nosyje, violetiniais plaukais – žodžiu, panašios į pankroko dainininkes. Atrodė, kad visos jos mėgdžioja iš knygų ir filmų pažįstamą Lisbetą Salander*. Klienčių susirinkdavo įvairių: nuo smarkuolių išvaizdos moterų glaudžiai aptemptais juodais džinsais ir odiniais švarkais, geriančių stiprius gėrimus, iki panašių į vadinamuosius gėlių vaikus. Šios labiau mėgo saldžius kokteilius, kartais papuošiamus popieriniais skėčiukais, ir kalbėdavo papliūpomis, ištariamomis šaižiais, entuziazmo kupinais balsais.

Raudona Antroji ir Raudona Trečioji priėjo prie tarpduryje stovinčios ir į visa tai žvelgiančios Karen. Ši šyptelėjo ir tarė:

– Norėčiau pamatyti Vilką, atsidūrusį tarp šių moterų. Vargu ar jis ilgai liktų gyvas.

* Švedų rašytojo Stiego Larssono garsios trilogijos „Millenium“ veikėja.

Sara balsu nusijuokė. Ši mintis jai pasirodė beprotiškai ironiška, kaip ir visa jos būtis. *Būtų nuostabu,* – pamanė. – *Vilkas įeina į lesbiečių barą. Man tereikia atsistoti, parodyti į jį ranka ir tarti: „Štai vyras, žudantis moteris!", ir tos moterys, lyg kokios šių laikų menadės, tuoj pat sudraskytų jį į gabalus. Na, o mes galėtume laimingai nugyventi mums likusias dienas.*

Džordana atrodė kiek sutrikusi.

– Aš nepilnametė, – kuštelėjo ji Karen. – Jeigu mano mokyklos valdžia sužinos, kad čia buvau, mane pašalins.

– Todėl mes pasirūpinsim, kad ji nesužinotų, – atsakė Karen.

Džordana linktelėjo, apsidairė ir nusišypsojo.

– Žinot, čia gali būti mūsų žolės riedulio trenerė... – tarė ir nuščiuvo. Tada patraukė pečiais ir pridūrė: – Gal sėskime į kampą.

Jos rado laisvą staliuką prie scenos. Ši vieta turėjo dar kitą pranašumą: iš čia jos galėjo stebėti lauko duris, nors visos Raudonos manė, jog *joks* vilkas nebūtų toks drąsus ar kvailas, kad atsektų paskui jas vidun. Priimti užsakymą priėjusi tatuiruota padavėja glaudžiai aptemptais trumparankoviais marškinėliais sušnairavo į Džordaną ir jau buvo beprašanti parodyti savo asmens pažymėjimą, bet Karen tarė:

– Mano duktė išgers kokio gaivinamojo gėrimo.

Džordana linktelėjo ir patikslino:

– Imbierinio limonado.

Karen užsisakė alaus, Sara paprašė degtinės su ledukais, bet jai dingtelėjo, kad tai gali būti negerai, todėl apsigalvojo ir taip pat paprašė imbierinio limonado.

Gotų išvaizdos padavėja pavartė akis.

– Čia baras, – tarė nemandagiai.

– Gerai, – atsakė Sara. – Įdėkite į stiklą citrinos riekelę, kad atrodytų kaip stiprus gėrimas.

Po jos žodžių kitos dvi Raudonos nusišypsojo, o padavėja nuėjo

surūgusiu veidu. *Ne itin šmaikštu,* – pamanė Sara, tačiau tai buvo bent jau bandymas pajuokauti – tai jai nepavyko jau daug mėnesių.

Trijulė kurį laiką tylėjo laukdama, kol su užsakytais gėrimais grįš padavėja. Pirma prašneko jauniausioji.

– Tokie popieriai. Ką darysim toliau?

Kiek pagalvojusi Karen uždavė praktišką klausimą:

– Ar jums neatrodo, kad kažkas tiesiog krūša mums protą? Kad viskas tėra žaidimas ir mes esame kažkokio ne itin juokingo pokšto objektas, o iš tikrųjų nieko neatsitiks?

Ir Sara, ir Džordana svarstė šį klausimą ir atsakė į jį neigiamai, bet nė viena nenorėjo pasakyti to balsu. Vis dėlto Sara užgniaužė ją graužiantį skausmą ir tarė:

– Nemanau, kad man galėtų taip sektis.

Vėl stojo tyla. Nė viena nemanė, kad joms *galėtų taip sektis.*

– Vadinasi... – pradėjo Karen. Ji pasijuto dūstanti – tarsi apėmus scenos baimei. Kai vėl prabilo, žodžiai trūkinėjo it perdžiūvusi oda. – Mes turim įžvelgti bent šiek tiek logikos.

Atsakė Džordana, bet jai atrodė, kad kalba kažkas kitas.

– Ką turit galvoje sakydama „įžvelgti logikos“? Kažkoks pamišėlis nori mus nužudyti, nes mūsų plaukai raudoni, o jam didžiausia manija – Raudonkepurė, ir mums reikia išprotauti, ką daryti. Tai kokią logiką čia galima įžvelgti? O kol mes stengiamės įžvelgti kokią nors viso šito logiką, gal jis mus seka, rikiuoja lyg taikinius šaudykloje ir ruošiasi nuspausti gaiduką. *Pykšt, pykšt, pykšt – jūs visos negyvos.*

Džordana sulig kiekvienu žodžiu ėmė kalbėti vis greičiau, kol žodžiai pilte iš jos pasipylė net tada, kai kalbėjo pašnibždomis.

– Aplenkime jį, aplenkime jį, aplenkime jį, – paragino paauglė tris kartus – po vieną kiekvienai jų.

Karen atsilošė, lyg būtų gavusi smūgį. Ji nuleido negirdomis paauglės žudikišką siūlymą pirmą kartą, bet dabar, visoms trims sėdint

prie vieno staliuko, taip lengvai jo nepaisyti nebegalėjo. Ji nežinojo, kodėl nemano, kad šitoks planas galėtų pavykti.

– Klausyk, Džordana, mes ne samdomos žudikės, – išgirdo savo pačios balsą. – Mes nežinotume, ką daryti. Ir mes negalim taip žemai nusiristi...

Ji nutilo, nes pamanė, kad jos žodžiai skamba kvailai, ir pamatė, kad jauniausioji iš jų smarkiai purto galvą su ja nesutikdama. Ji pasimuistė ant kėdės. *Elkis protingai!* – tiesiog rėkė vidinis balsas, bet jai prireikė didžiulių pastangų jam paklusti. Ji pajuto, kad gerklė užsikemša, o burna ima džiūti. Ji apsilaižė lūpas ir gurkštelėjo alaus.

– Klausykit, svarbiausia štai kas, – tarė. – Kažkas mus sieja. – Ji stengėsi kalbėti kuo lėčiau. – Turime tai išsiaiškinti.

– Taip – raudoni plaukai, – atsakė Džordana.

– Ne. Turi būti kažkas daugiau.

– Ką norit pasakyti? – paklausė Sara.

Jai pasidarė baugoka – tarsi jos pašnekovės būtų padėties šeimininkės, turinčios kur kas daugiau galių negu ji, nors, kalbai pakrypus apie žudymą, prisiminė esanti bene vienintelė, turinti ginklą.

– Jis turėjo mus rasti, – atsakė Karen. – Vadinasi, kažkas mus sieja. Tai negalėjo būti paprastas atsitiktinumas.

– Kodėl? – paklausė Džordana.

Visos trys susižvelgė. Kiekvienai atrodė, kad kitos dvi visiškai ne tokios kaip ji pati. Joks požymis nekrito į akis – vien plaukai. Nesuskambo jokia signalizacija, varpai ar sirenos, skelbiantys kokį nors jų panašumą.

Trys moterys vėl pasinėrė į savo mintis ir nutilo. Ir šį kartą tylą pertraukė jauniausioji.

– Gerai, bet net jeigu tai išsiaiškinsim, kas tada? Kviesim farus?

– Jau bandžiau, – atsakė Karen. – Nėra ko nė sakyti: jeigu išsiaiškinsim, kas mus persekioja, ir galėsim pranešti jo pavardę policijai, gal ji ir sugebės ką nors padaryti...

Ji padvejojo. Šis logiškiausias veikimo būdas atrodė visiškai neįgyvendinamas. *Kai esi įmetamas į beprotystės liūną, kodėl manai, kad logika tau padės?*

Ji sudribo ant kėdės. Visas jos išsilavinimas, visas suaugusios moters gyvenimas buvo skirti logikai, diagnozei nustatyti: atlik tokį tyrimą, atlik anokį; atsižvelk į tą simptomą ir aną. Susumuok viską pasinaudodama mokantis gautomis žiniomis bei patirtimi ir rask atsakymą. *Protingą* atsakymą. Gal jis nežadės nieko gero, bet vis dėlto bus atsakymas. Ji papurtė galvą.

Džordana pažiūrėjo į vyresniąją moterį. Karen Džeison buvo verta didžiausios pagarbos: išsilavinusi, atsakinga, brandi, ir Džordana tikėjosi, kad ji puikiai žinos, ką daryti, nes buvo iš tų moterų, kurios visada puikiai žino, ką daryti. Iš tų moterų, kokios užaugti buvo skatinamos paauglės. Todėl pamačiusi Raudonos Pirmosios veide tas pačias dvejones ir sąmyšį, kuriuos įsivaizdavo atsispindint savo pačios išraiškoje, mergina išsigando. Ji kiek pasisuko pažiūrėti, ar pamatys ką nors panašaus ir Saros žvilgsnyje, bet ši sėdėjo atsilošusi, įsmeigusi akis į lubas, tarsi vildamasi, kad iš dangaus trinktelės perkūnas ir, prasiskverbęs pro sienas, aiškiai parodys jai kelią į priekį. Džordana pamanė: *Įspūdis toks, lyg būčiau jūroje, vėjo ir bangų blaškomame laivelyje su dviem nepažįstamomis moterimis.*

Tik pasakė ne tai, o visai ką kita:

– Apsisaugoti galime vieninteliu būdu.

– Ar galėtum paaiškinti? – paklausė Sara, tartum lėtai lipdama kopėčiomis ant žemės.

– Vilkas pranašesnis už Raudonkepurę visais atžvilgiais, išskyrus vieną.

– Kokį?

– Jis kalinys, – atsakė Džordana.

– Ką?! – burbtelėjo Karen.

– Savo norų.

– Nesuprantu, – prisipažino Sara.

– Kas kiša jam koją? Jo paties troškimai.

Sara ir Karen pažiūrėjo į Džordaną.

– Skaičiau tą pasaką, – bemat atsakė ši. – Aną vakarą nuėjau į biblioteką ir perskaičiau visus jos variantus.

– Taip, – nusivylusi atsakė Karen, – bet tai tik pasaka...

Džordana nenorėjo sutikti. Ji palinko į priekį ir ėmė berti žodžius, tarsi kalbėdama greitai galėtų nustelbti balsų gaudesį bare. Į Karen pastabą ji nekreipė dėmesio.

– Vienintelis variantas, kuriame Raudonkepurė gale išgelbėjama, yra melagingas, taip sakant, politiškai saugus – jį motinos seka savo dukroms. Savotiškas cenzūruotas Disnėjaus animacinio filmo variantas. Tikrajame pasakojime...

Ji nuščiuvo, pamačiusi pašnekovių veiduose abejonę.

Džordana linktelėjo. Ji nusprendė, kad kitoms jos žodžiai skamba kone vaikiškai, bet jai netrūko jaunatviško ryžto.

– Mūsų vienintelė galimybė – senąjį pasakojimą paversti naujuoju. Pasakojimas, kuriame mes visos suryjamos gyvos, turi virsti pasakojimu su laiminga pabaiga, kuriame mes išgelbėjamos.

– Skamba gražiai, – tarė Sara su prasimušusiu į jos balsą kartėliu, kurio ji nenorėjo ir kurį nemanė esant naudingą. – Neabejoju, kad esama kokio stipraus norinčio padėti medkirčio, tik ir laukiančio, kada galės atbėgti su savo ištikimu kirviu...

Džordana iškeldama ranką ją pertraukė.

– Turim gelbėtis pačios, – tarė. – Tai mūsų vienintelė galimybė.

Bemat įsiterpė Karen:

– Sutinku, bet kaip tai padaryti?

– Gerai nežinau, – atsakė Džordana, – bet man atrodo, kad nebus nieko gero, jei sėdėsim sudėjusios rankas ir lauksim, kol Vilkas mus nužudys. Turiu galvoje, jei jis gali sekti mus, kodėl mes negalim sekti jo?

– Sumanymas geras, bet kaip tai padaryti? – paklausė Sara.

Džordana nežinojo, kaip atsakyti į šį klausimą, užtat žinojo Karen.

– Taip, kaip mes pradėjom bendrauti. Mes sužinosim, kas mus sieja. Nė viena nedarykit nieko neįprasto. Elkitės kaip visada ir tinkamu metu. Neparodykit Vilkui, kad kas nors pasikeitė.

– Nesuprantu, – prisipažino Sara.

Karen trumpam užmerkė akis. Negalėjo patikėti tuo, ką dabar pasakys.

– Anksčiau ar vėliau, – lėtai tarė, – turėsim pritraukti jį. Taip arti, kad galėtume pamatyti, kas jis.

Ji vos neaiktelėjo: ši mintis buvo pernelyg bauginanti. Ji pakišo rankas po stalu, baimindamasi, kad pašnekovės pamatys, jog jos dreba.

Džordana nusišypsojo.

– „Kokie dideli tavo dantys, senele“, – tarė. – Logiška.

Trys Raudonos kiek patylėjo.

– Kaip manot, kiek laiko turim? – paklausė Sara.

Klausimas smogė kiekvienai Raudonai į paširdžius. *Dieną. Savaitę. Mėnesį. Metus.* To žinoti jos negalėjo.

Trys moterys žiūrėjo viena į kitą. Gydytoja, turinti dar ir slaptą komikės gyvenimą pasaulyje, kuriame nebebuvo nieko juokingo, nenumaldomo sielvarto prislėgta našlė, į aplinkybių ir nesėkmių žabangas įkliuvusi paauglė.

– Nenoriu mirti, – netikėtai tarė Sara.

Tie žodžiai ją nustebino, nes iki tos akimirkos ji tikėjo iš tikrųjų nieko daugiau nenorinti.

18

KITĄ DIENĄ, gavęs Amerikos detektyvų rašytojų draugijos Naujosios Anglijos skyriaus laišką, pranešantį apie specialų seminarą, vedamą Masačusetso valstijos policijos vyriausiojo kriminalistikos analitiko, Vilkas nusprendė, kad atsitiktinai jam nusišypsojo laimė. Nors į draugiją jis įstojo netrukus po to, kai išėjo pirma jo knyga, paskaitų niekada nelankė – jos buvo skirtos padėti nariams spręsti keblius klausimus, iškylančius sunkiai besirutuliojančiuose jų pasakojimuose. Jis manė, kad jam būtų per žema lankyti tas patarimų pamokėles, tad atsakymus mieliau rasdavo pats. Vietos policininkai visada jam padėdavo, kaip ir kriminalinių bylų advokatai. Kartais jis susimąstydavo, ar jie taip noriai kalbėtųsi su tikru žudiku.

Bet šis elektroninis laiškas, rodės, atitinka jo dabartinius poreikius, tad jis banko kortele sumokėjo 50 dolerių seminaro dalyvio mokestį ir gavo nurodymų, kaip nusigauti į viešbučio konferencijų salę visai netoli Bostono, kur jis vyks. Važiuoti reikės dvi valandas, bet Vilkas juto, kad seminaras bus to vertas. Jam patiko manyti, kad jis nuolatos ieško informacijos kruopelių. Jo įsitikinimu, nusikaltimo smulkmenos gyvino jo pasakojimus. Jis įsivaizdavo, kad šiuo atžvilgiu niekuo nesiskiria nuo kitų detektyvų rašytojų.

Mintis, kad yra vienas iš tos šutvės, kėlė jam šypseną. *Nes aš ne toks kaip tie kiti, kurie vargsta stengdamiesi rasti gerą agentą, sudaryti su leidykla sutartį dėl knygos ar galbūt su kino studija dėl detektyvų serijos ekranizacijos.*

Seminaras vyks vakare – tai jam nepatiko. Jis nebemėgo važiuoti sutemus. Jo rega vis dar buvo ganėtinai gera, bet užslinkus žiemos pradžios tamsai atrodydavo, kad jo reakcija sulėtėja, todėl vairuodavo baikščiai. Šis nepakenčiamas pažeidžiamumo ar mirtingumo pojūtis Vilkui primindavo, kad jis nepermaldaujamai sensta. Kita vertus, jis įkvėpdavo jėgų, kai galvodavo apie tris Raudonas.

Žudymas, – parašė jis, – *iškelia į paviršių viduje glūdintį jaunuolį.*

Prisimeni, koks jausmas apėmė, kai pirmą kartą bučiavaisi? Kai pirmą kartą palietei merginai krūtį? Kai pirmą kartą nykščiu švelniai perbraukei per peilio ašmenis ir ištryško kraujas? Ar atsimeni jo skonį? Ar kai pirmą kartą pakėlei užtaisytą pistoletą ir uždėjai smilių ant gaiduko žinodamas, kad tik jį spustelėjus bus išlaisvinta didžiausia pasaulyje energija?

Tobulybė.

Šios aistros turi nuolatos būti atkuriamos ir atnaujinamos.

Vilkas nenoromis metė iš galvos apmąstymus apie žudymą ir kurį laiką užrašinėjo nuobodžius klausimus seminaro pranešėjui, mėgindamas nuspėti jo atsakymus. Įsivaizdavo esąs doktorantas, besiruošiantis žodiniam egzaminui – paskutiniam žingsniui, po kurio gaus daktaro laipsnį. Ši mintis sukėlė jam šypseną. *Žudymo mokslų daktaras.* Vis dėlto jis manė esant būtina pasiruošti seminarui, mat norėjo pademonstruoti gebąs suvokti žinovo pateikiamą informaciją. Kažkas panašaus, lyg belstųsi į rafinuotiems išrinktiesiems skirto klubo duris, reikalaudamas, kad įleistų.

Vis dėlto parašė dar vieną pastabą skyriuje, prie kurio dirbo. *Meistriškas žudikas privalo visada trokšti mokytis. Pernelyg daug mirties bausmės laukiančiųjų spokso pro geležines grotas laukdami tos paskutinės blogos kalėjimo viršininko žinios ir svarstydami, dėl ko viskas*

taip nesėkmingai susiklostė. „Užjaučiu. Visos jūsų apeliacijos teismų atmestos. Ar norėtumėte kunigo? O ką valgysite paskutinį kartą – vištienos ar jautienos kepsnį?" Jeigu neruošite pamokų apie mirtį, ji pati jus pamokys. O tos pamokos jums nereikia.

Vilkas pamanė: nors tai veikiausiai akivaizdu kiekvienam skaitytojui, būtina išdėstyti šią mintį glaustai, aiškiais žodžiais. *Kartais,* – tarė sau, – *turi būti visų puikiai suprantamas. Aiškus kaip pornografija. Tai taikytina tiek rašymui, tiek žudymui.*

Džordana mintyse skaičiavo. Vienas žingsnis. Du. Dvidešimt, dvidešimt penki, trisdešimt. Ji ėjo per atvirą keturkampį mokyklos kiemą kruopščiai matuodama, nekreipdama dėmesio į kitus mokinius, traukiančius į vėlyvas pamokas.

Rankoje laikė mažą vaizdo kamerą. Pasiskolino ją iš tame pačiame bendrabutyje gyvenančios kiek jaunesnės merginos, kuri iš jos nesityčiodavo be paliovos kaip kitos ir nesistengė jos vengti. Džordana įtarė merginą kamerą naudojant daugiausia draudžiamoms linksmybėms filmuoti – galbūt tam, kad turėtų kaltės įrodymų, kaip kitos merginos glamonėjasi su futbolo komandos nariais ar pažeidžia mokyklos taisykles per vakarėlius be saiko gerdamos.

Eidama per kiemą Džordana vis pakeldavo kamerą ir pažiūrėdavo pro objektyvą. Kai atstumas pasirodė tinkamas, sustojo ir pasižiūrėjo pro vaizdo ieškiklį. Tada nusišypsojo ir paskubomis apsidairė.

– Štai kur tu stovėjai, – sukuždėjo. Vos nepakėlė rankos parodydama, tarsi jis būtų stovėjęs šalia.

Džordana nufilmavo tokius pat kadrus kaip pirmi, Vilko padaryti į *YouTube* įkeltame filmuke, skirtame jai, Raudonai Trečiajai. Atstumas buvo maždaug toks pat, kampas beveik idealiai sutapo. Ji labai kruopščiai įvertino šviesą – kad dienos metas būtų toks pat kaip filmuke.

Ji sustojo už poros žingsnių priešais nedidelį tarpą tarp laboratorijų korpuso ir vaikinų bendrabučio. Tai buvo akligatvis, ne ilgesnis kaip pustrečio ar trijų metrų, gale užtvertas pilka betonine siena, pažiūrėti be jokio tikslo jungiančia tuos du pastatus. Prie sienos stovėjo keli šiukšlių konteineriai, o ji pati buvo išmarginta nešvankybėmis, pornografija kvepiančiais piešiniais, telefonų numeriais, amžinos meilės prisipažinimais ir oralinio sekso pažadais. Ji mažai kuo skyrėsi nuo autobusų stoties tualeto kabinos sienos.

Abu pastatai buvo raudonų plytų – kaip beveik visų mokyklų ir koledžų, apaugę susiraizgiusiomis gebenėmis, bet dėl šaltų orų visi lapai jau buvo nuo jų nukritę. Tarpas tarp pastatų gerokai priminė urvą. *Netinkama vieta šiukšlių konteineriams,* – nusprendė Džordana, – *bet puikiai tinkama kurį laiką slėptis paslapčia filmuojant.*

Tikriausiai buvo praėjusio pavasario semestras, nes buvo daug žalumos, – pamanė. – *Vakaro prieblandoje čia būtų buvę tamsu, bet į kiemą krintantys besileidžiančios saulės spinduliai būtų leidę aiškiai mane matyti.*

Ji sukando lūpą. Gudriai pasirinkta vieta vogčia filmuoti. Džordana žengtelėjo atatupsta, pasižiūrėjo į dešinę, paskui į kairę. *Niekas negalėjo matyti, ką darai, – nebent kas nors būtų atsitiktinai ėjęs pro šalį ir jo žvilgsnis netyčia būtų nukrypęs tiesiai į tave.*

Ji įsivaizdavo besikalbanti su Vilku – tarsi būtų norėjusi, kad jis išgirstų, ką jinai jau išsiaiškino apie jį. Įsmeigė akis į tą vietą, kurioje manė jį stovėjus. Norėjo sušnabždėti ką nors užgaulaus, bet į galvą neatėjo jokių žodžių. Įsivaizdavo jį – tamsų pavidalą tykančio žmogaus, ganėtinai panašaus į žvėrį, beveik kaip karikatūroje. Jis nuleidžia kamerą su plačia vilko šypsena veide, prašieptais dantimis. Vėl apsidairė aplink. *Apstu vietos automobiliui pastatyti šalutinėje gatvelėje vos už dvidešimties metrų. Greitai žengi kelis žingsnius ir pradingsti. Niekas nesužinos, kokių užmačių turėjai. Vadinasi, jauteisi gana saugus, kad tave kur velnias!*

Džordana įtemptai stengėsi atkurti galvoje kiekvieną filmavimo akimirką.

Negalėjai čia laukti ištisas valandas, tikėdamasis, kad galiausiai aš netyčia eisiu pro šalį ir galėsi filmuoti. Būtum pasirodęs pernelyg įtartinas. Kas nors būtų galėjęs tave pastebėti ir galbūt iškviesti apsaugą. Niekam neleidžiama slankioti po mokyklos teritoriją. Taigi šitaip tu nerizikuotum. Kiekvienam gudriam vilkui užtektų proto elgtis kur kas atsargiau, ane?

Jai ėmė perštėti gerklę, perdžiūvo burna.

Turėjai žinoti, kada eisiu pro šalį. Gal ir ne minutės tikslumu, bet velniškai tiksliai. Turėjai numanyti mano tvarkaraštį. Pažįsti mano mokyklą. Gudrus vilkas puikiai žino, kada gali tykoti savo grobio be jokios rizikos.

Ta mintis jai sakė dar kai ką.

Tuos pačius dalykus žinai ir apie Raudoną Pirmąją ir Raudoną Antrąją.

Ji pridėjo kamerą prie akies, bet įrašymo mygtuko nenuspaudė. Ji jau pamatė viską, ką norėjo.

Džordana pajuto plūstelint šilumą, nors oras buvo vėsus. *Čia pirmosios grumtynės,* – tarė mintyse. – *Nepulk į paniką. Jis stovėjo štai čia, kur dabar stovi tu. Ką dar tai tau sako?*

Vieną atsakymą ji jau žinojo ir dabar sau jį priminė, balsu ištardama niekam:

– Jis seka mus ne vieną mėnesį.

Filmukai buvo daugelio valandų stebėjimo kulminacija. Ne kokia improvizacija, iš anksto neplanuotas veiksmas.

Tai atrodė jai labai nesąžininga. Lyg mokytojas būtų netikėtai uždavęs kontrolinį darbą iš medžiagos, kurią ji patingėjo perskaityti. Tik nesėkmė čia reikštų kur kas daugiau negu prastą pažymį.

Ji ištiesė ranką ir tingiai perbraukė pirštais duobučių nusėtas laboratorijų pastato sienos plytas, tarsi iš to seno molio galėtų sužinoti ką nors daugiau.

Džordana juto, kad lytėdama galėtų gauti kažkokį atsakymą į savo

klausimus, bet pavakarės prieblanda, rodės, tam trukdo. Ji nežinojo, ką daryti: norėjosi iš čia bėgti, bet vidinis balsas ją ragino ieškoti toliau, nes šalia šiukšlių galėjo gulėti kiti atsakymai. Galop apsisuko. Kurį laiką spoksojo į pilką betoninę sieną už šiukšlių konteinerių, akimis lakstydama po išblukusius užrašus su rašybos klaidomis. Žengė porą žingsnių arčiau ir ėmė skaityti.

Keitė gerai čiulpia. Skambinkit jai 555-1729.
Pysau 2009 m. klasią. Tykri šudžiai.
Myliu S. Amžinai.

Jau buvo benusisukanti, bet pastebėjo sienoje išraižytą širdutę su raidėmis RT ir PV. Džordana spoksojo į širdutę, tarsi akimis būtų galėjusi išdeginti iš jos kokią tiesą.

RT, – pamanė. – *Negali būti, kad tai Raudona Trečioji.*

Negali būti, kad PV – Piktas Vilkas.

Papurtė galvą. *Ne, būtų DPV – šitaip jis pasirašinėjo savo laiškus.* Ji įtempė atmintį. *Ar tik vaikinų bendrabutyje negyvena Robis Taunsendas? Ar tik jis praėjusį semestrą nebuvo įsikirtęs Patricijos Viljams?*

Čia ir bus jų inicialai.

Vis dėlto mėginimas save įtikinti, kad viskas gerai, atrodė panašus į baisų melą. Ją nupurtė drebulys; ji apsisuko ir nuėjo link bendrabučio. Apėmė šiurpus pojūtis, kad Vilkas staiga išniro iš prietemos, vos tik ji nusigręžė, atsidūrė visai netoli ir, pasislėpęs tame tarpe tarp pastatų, vėl ją filmuoja. Ėmė degti sprandas. Paklaikusi iš baimės ji vos nepasileido bėgti. Šiaip ne taip prisivertė sulėtinti žingsnį ir eiti neskubėdama. *Eik koja už kojos,* – ragino save. Kilo noras garsiai užtraukti kokią nešvankią dainušką, kaip kokiam kareiviui į koją žygiuojančių šauktinių būryje, bet neužteko jėgų pakelti balsą, todėl ėmė progiesmiu kuždėti: „Nežinau, gal čia tik gandai, bet man sakė, kad šalti kaip ledas eskimų pimpalai. Kairę. Dešinę. Kairę. Dešinę..."

Ji tikėjosi, kad jos tempas toks pat įžūlus kaip žodžiai Vilkui, kurių taip ir nesugalvojo. Tik ji tuo abejojo.

Elkis normaliai.

Sara Loksli mintyse pajuokavo: tai turėtų reikšti, kad jai derėtų nuryti kelias kofeino tabletes ir užsigerti šilta degtine. *Normaliai naujaip. Ne kaip seniau.*

Apsiėjo be kofeino ir degtinės – beveik visą dieną be atvangos kuopė namus. Surinko šiukšles, sumetė butelius nuo gėrimų į šiukšlių dėžes. Išsiurbė kilimus ir išplovė grindis. Skalbyklė ir džiovyklė dirbo be perstojo ištisas valandas; kiekvieną išskalbtų drabužių glėbį rūpestingai sulankstė ir sudėliojo į stalčius. Virtuvėje nuvalė visus ruošos stalus ir kitus paviršius, įjungė viryklės savaiminio valymo mechanizmą. Su šaldytuvu teko nemažai pavargti; vis dėlto ji nušveitė visas nuo išlieto pieno likusias dėmes, sugedusį maistą sumetė į šiukšlių maišą ir išnešė laukan. Vonios kambarius puolė su šepečiu, valikliu ir karišku tikslumu, neatsitiesdama, kol nugara ėmė kriokti iš skausmo, bet užtat porcelianas ir nerūdijantis plienas dabar blizgėjo. Nusprendusi, kad elgėsi kaip visiška beprotė, pasiėmė du plastikinius maišus ir eidama nuo vieno lango prie kito, nuo vienų durų prie kitų ardė savo „Vieno namuose“ apsaugos sistemą. Žvangindama stiklo šukes, pažertas prie abejų lauko durų, sušlavė į semtuvėlį.

Negalėjo prisiversti atidaryti langus ir išvėdinti namus, nors žinojo, kad reikia. Atrodė, kad atidarydama langą kviestų vidun šaltį, bėdą, o gal ir kai ką blogesnio.

Sara nesiryžo eiti šluostyti dulkių į vyro kabinetą ar dukros kambarį – jie liko uždaryti. *Normalus elgesys irgi turi ribas.*

Kai namai vėl tapo ganėtinai tvarkingi, Sara palindo po dušu, kad net garuojantis karštas vanduo bėgtų ant kūno ir skverbtųsi į skaudamus raumenis. Stovėjo po vandens srove vos ne kaip statula, ne-

įstengdama pajudėti. Tik tas sąstingis buvo veikiau nuo sumaišties negu nuovargio. Muiluojantis plaukus ir kūną pojūtis buvo toks, tarsi pirštai būtų lietę kažkokio nepažįstamo žmogaus odą. Rodės, nepažįstama niekas – nei iškilios krūtys, nei ilgos kojos, nei susivėlę plaukai. Išlipusi iš dušo kabinos, nuoga atsistojo prieš veidrodį ir įsivaizdavo žiūrinti į keistą identišką dvynę, kurios niekada nepažinojo – jiedvi buvo išskirtos vos gimusios, bet staiga vos prieš kelias akimirkas sesuo vėl pasirodė jos gyvenime.

Rūpestingai apsirengė: išsirinko kuklų kelnių ir megztinio derinį iš daugybės drabužių, kuriais kadaise vilkėdavo dirbdama pradžios mokykloje. Jie buvo dukslūs dar tada, kai turėjo darbą, vyrą ir dukrą. Dabar, kai viso to neliko, o jos kūnas apdribo, apdarai kabojo ant jos lyg maišai, ir ji svarstė, ar jie kada nors vėl gražiai gulės.

Nuo palto šepečiu nubraukė keliose vietose susikaupusias dulkes ir susirado krepšį. Du kartus patikrino, ar vyro revolveris jame. Garsiai pasakė:

– Elgtis normaliai nereiškia elgtis kvailai.

Ji nebuvo tikra, ar šis teiginys teisingas.

Sara išėjo į lauką, kur blausiai švietė popietės saulė. Juto, kaip trūkčioja ranka, ir suprato, kad tuoj apims baimė. Jai be galo norėjosi stabtelėti, pažiūrėti į vieną gatvės pusę, į kitą, apsidairyti po savo pasaulėlį – gal pamatys kokį ženklą, įspėjantį, kad Vilkas netoliese.

Elgtis normaliai, – mokė save, – *nereiškia nervingai dairytis į šalis ir nerimauti dėl kiekvieno lauke žengiamo žingsnio.*

Ją persmelkė šaltis pagalvojus: jeigu tik jos vyras būtų pasižiūrėjęs į reikiamą pusę, gal...

Metė iš galvos tą neviltingą mintį. Nuskubėjo prie automobilio ir sėdo už vairo kaip kiekvienas kažkur važiuoti susiruošęs žmogus.

Sara žinojo, kur susiruošė, tik ši kelionė vargu ar kam būtų atrodžiusi kasdieniška. Ji patenkins kasdienius poreikius ir apmaldys didžiausią liūdesį.

Pirmą kartą sustojo visai žemiškais reikalais – prie maisto prekių parduotuvės. Į vežimėlį prikrovė mišrainių, vaisių, liesos mėsos ir žuvies. Dar geriamojo vandens ir šviežiai spaustų sulčių. Eidama pro sveiku maistu nukrautas lentynas, žiūrėjo į jas lyg pirmąkart matydama, mat jau seniai tokio nepirko.

Gėlių skyriuje čiupo dvi pigias spalvingas puokštes.

Kasininkė paėmė Saros kredito kortelę ir perbraukė per aparatą. Sarai pasidarė nesmagu, nes ji neabejojo, kad sąskaitoje esamų pinigų neužteks, ir kortelė bus atmesta. Kiek nustebo, kai taip nenutiko.

Ji nuvairavo vežimėlį su pirkiniais prie automobilio, žiūrėdama vien į bagažinę ir iš visų jėgų tramdydama norą vogčia apsidairyti. Pirmą kartą gyvenime pasijuto kiek panaši į laukinį žvėrį: nieko nebuvo svarbiau už atsargumą ir budrumą, kad apsisaugotų nuo visų grėsmių.

Kitoje kelionėje Vilkas tavęs neseks, – pamanė ji. – *Net jeigu sektų, ką sužinotų?*

Nieko, ko dar nežino.

Ragindama save nepaisyti prie jos sėlinančios baimės, Sara baigė dėti pirkinius, uždarė bagažinę, sėdo prie vairo, giliai įkvėpė ir išvažiavo iš aikštelės į plentą.

Grįžtantys po darbo namo vairuotojai nardė iš vienos eismo juostos į kitą, važiuodavo vos keli metrai jai iš paskos. Darbo dienos pabaigos metui būdinga veltui eikvojama energija: tiek daug žmonių skuba grįžti namo, kad galiausiai priverčia vieni kitus važiuoti lėtai. Sara priminė sau, jog kadaise ji irgi taip skubėdavo pasibaigus pamokoms. Tada susidėdavo viską, ką buvo atsinešusi į klasę, sėsdavo į automobilį ir greitai važiuodavo namo, nes ten buvo tikrasis jos gyvenimas – bent jau ta jo dalis, kurią ji mėgdavo įsivaizduoti esant *tikrąją*: pasiimti dukrą iš darželio, sutaisyti vakarienę ir laukti, kol iš ugniagesių stoties namo grįš vyras.

Jai už nugaros pasigirdo automobilio klaksonas. Ji nuspaudė ak-

celeratoriaus pedalą, nors žinojo, kad jai pradėjus važiuoti greičiau iš paskos važiuojantis vairuotojas liks toks pat nemandagus.

Beveik pusvalandį važiavo iki kapinių. Jos buvo šalia didelio parko, tad miesto požymiai sparčiai nyko, o keli paskutiniai kvartalai jau gerokai priminė kaimo vietovę.

Kapai buvo įrengti ant kalvos šlaito. Keliukai be jokios tvarkos vingiavo tarp pilkų antkapių. Takai vedė prie puošnių kriptų ir staiga prieš akis išdygstančių angelų statulų. Saulė jau buvo prie laidos, tad atrodė, jog šen ir ten augantys ąžuolai meta šešėlius. Viename kampe buvo vos matomas nedidelis statinys. Sara žinojo, kad jame laikomas ekskavatoriukas ir kastuvai.

Ji buvo viena.

Ant kai kurių kapų gulėjo vystančios gėlės. Vienas kitas buvo papuoštas palaike apdriskusia JAV vėliava. Keli buvo visai neseniai supilti. Kiti, daugybę metų kepinti saulės ir merkti lietaus, apdūlėjo, žolę aplink juos nurudino laikas. Kai kuriuos kapų akmenis puošė vardai, datos, sentimentalūs epitetai – *mylimai, atsidavusiam*. Jai prieš akis ramiai driekėsi netekčių dešimtmečiai.

Sara sustabdė automobilį ir čiupo pirktas dvi gėlių puokštes.

Seniai čia buvai, – tarė mintyse. – *Drąsos!*

Gerai nesuprato, kodėl drąsina save – ragina nebijoti susidūrimo su Vilku ar susitikimo su dviem žmonėmis, pavogtais iš jos gyvenimo. Troško, kad vyras ar dukra ką nors jai sukuždėtų, bet ore tvyrojo vien kapų tyla.

Kiek netvirtu žingsniu ji pasuko taku tarp paprastų pilkų antkapių, saugomų statulų, vaizduojančių kerubinus, pučiančius jokio garso neišleidžiančius trimitus. Ji girdėjo, kaip jos batai trinksi į juodą tako dangą. Norėjosi būti girtai, nors žinojo, kad šią akimirką jos blaivumo neįveiks visi pasaulio gėrimai.

Ji galvojo, ką pasakys savo žuvusiems šeimos nariams. Burna pritvinko tokių žodžių kaip *Labai gaila* ir *Man reikia jūsų abiejų pagalbos,*

kad tai ištverčiau, ir atrodė, kad jie tuoj išsiverš laukan. Ji sugniaužė puokštes beveik taip pat kaip neseniai pistoletą.

Sara žinojo, kiek žingsnių iki kapo. Galvą laikė nulenkusi, akis nudelbusi, tarsi bijotų perskaityti vardus ant jos laukiančio pilko marmuro antkapio. Žinodama, kad jau prie jo priėjo, sustojo, giliai įkvėpė ir pakėlė akis.

Iškart pradėjo kalbėti, beveik be sąryšio.

– Labai jūsų ilgiuosi, o dabar kažkas nori mane nužudyti...

Tada, lyg kam skustuvo ašmenimis perbraukus jai per liežuvį, menki, nereikšmingi žuvusiems vyrui ir dukrai skirti žodžiai taip ir neištrūko iš burnos.

Pro sėlinančią tamsą stebeilijo į antkapį. Pirma tesuvokė viena: *Kažkas ne taip.*

Įsižiūrėjo į granito spalvos akmenį. Pirmiausia mintis buvo: *Grafitis.* Ją bemat suėmė įsiūtis. *Siaubinga!* – pamanė. – *Koks niekingas, negalvojantis, kvailas paauglys, kad jį kur velnias, galėjo pasiimti dažų balionėlį ir išniekinti kapą? Argi jis nesupranta, kad kažkam daužo širdį?*

Ji priėjo arčiau ir pasižiūrėjo įdėmiau. *Kažkas ne taip.* Pajuto tankiai, negiliai traukianti į plaučius orą, išplėštą iš sparčiai besileidžiančios tamsos.

Mat išvydo visai ne kampuotą paauglių gaujos „parašą“ ar apskritomis, išsipūtusiomis raidėmis išpieštas pravardes. Ir ne su klaidomis iškeverzotas nešvankybes, paskubomis išpurkštas ant akmens. Sara žengtelėjo dar arčiau, tarsi ją būtų traukusios pamatytos figūros.

Jos buvo baltos ir kampu kirto abu vardus ir mirties datą. Sara suskaičiavo – keturios.

Ji iki tol nebuvo mačiusi vilko letenos atspaudo, bet staiga suprato spoksanti būtent į jį.

Ji metė gėles ant žemės ir pasileido, kiek kojos neša.

19

Renginio organizatorius it patrakęs pradėjo moti Karen rodydamas į apiplyšusią juodą užuolaidą, slepiančią įėjimą į „Sero Kvatoklio“ klubo sceną, bet pamatė, kad ji sudvejoja išgirdusi pradėjusį įkyriai skambėti mobilųjį savo rankinėje. Pirmiausia jai dingtelėjo, kad prireikė skubios pagalbos kokiam pacientui ir ji tučtuojau turi juo pasirūpinti. Ji griebė rankinę, nekreipdama dėmesio į renginio organizatorių, nors šis įsakmiai šnabždėjo: „Nagi, daktare. Jūsų eilė. Sėkmės! Tegul jie leipsta iš juoko.“

Ji sudvejojo pamačiusi, kad skamba ne tas mobilusis, kuriuo naudojasi namie ir darbe, bet jos pačios pirktas sau ir kitoms dviem Raudonoms.

Ekranėlyje pasirodė skambinančiojo vardas: Sara.

Karen jau buvo beatsiliepianti, bet išgirdo renginio organizatorių – komedijos klube jis šiaip jau dirbo barmenu – sakant:

– Velniai rautų, tikiuosi, reikalas svarbus! Šįvakar salė pilnutėlė ir publika jau ima nenustygti.

Karen pakėlė akis ir pamatė, kad jis viena ranka laiko užuolaidą atitrauktą, o kita ragina ją eiti į sceną. Jam už nugaros ji matė ją pristatantį klubo savininką.

– Prašyčiau šiltai sutikti daktarę K. – kaip įprasta „Sero Kvatoklio“ klube! – traukdamasis nuo stovo su mikrofonu ir rodydamas į ją pasakė klubo savininkas.

Ji dirstelėjo į nustojusį skambėti telefoną. Ekranėlyje pasirodė užrašas: *1 nauja žinutė.* Ji sutriko. Girdėjo renginio organizatorių garsiu šnabždesiu raginant ją eiti į sceną, bet jos dėmesio reikalavo ir mobilusis.

Galop apsisprendė: metė telefoną atgal į rankinę ir stvėrė vandens buteliuką renginio organizatoriui iš rankų. *Šou turi tęstis,* – pamanė ji, nors žinojo, kad šįkart, ko gero, turėtų padaryti išimtį. Karen žengė į prožektorių nušviestą sceną.

Ji buvo užsidėjusi akinius juodais rėmeliais, juokingai susigarbanojusi plaukus ir plačiai, bet kvailokai šypsojosi. Pamojo publikai. Vilkėjo kaip visada komedijos klube: juodu megztiniu aukšta apykakle, džinsais, ant viršaus buvo užsimetusi baltą medvilninį gydytojo chalatą, avėjo raudonais krepšinio bateliais; aplink kaklą lyg kilpą buvo apsivyniojusi seną neveikiantį stetoskopą.

Ji žinojo, kad „pilnutėlė salė“ iš tikrųjų tėra gal kokios penkios dešimtys žmonių mažai kam žinomame klube. Prožektoriai taip spigino, kad ji nieko nematė, bet žinojo, kad didelėje prieblandoje skendinčioje salėje prie staliukų žmonės susėdę poromis ar ketvertais. Mažai laiko turintys padavėjai skubėjo nešioti alų, mėsainius ir sūrainius, stengdamiesi įvykdyti visus užsakymus, kol ji nepradėjo pasirodymo. Ji užuodė skrudintas bulvytes, o iš virtuvėlės jos ausis pasiekė čirškinamos mėsos garsai.

Ji įmantriai nusilenkė ir sulaukė skystų plojimų.

– Štai kas man neduoda ramybės, – tarė ji žvaliai: – kai išrašai pacientui receptą ir sakai: „Išgerkit kasdien po dvi tabletes“, jis bemat padaugina šį skaičių iš dviejų... Juk jeigu nuo dviejų tablečių turėtum pasijusti geriau, vadinasi, nuo keturių – kur kas geriau...

Ji nutilo, žvilgtelėjo pro prožektorių šviesą į žmones, kurių nematė, bet žinojo esant, ir nusišypsojo.

– Aišku, nė vienas iš čia esančių niekada taip nedarė...

Link jos atsirito kiek drovaus juoko bangelės.

– Nejaugi visi nori tapti priklausomi nuo vaistų?

Šis švelnus įžeidimas sulaukė didesnio atsako. Ji išgirdo šaukiant: „Taip, kodėl gi ne?“ ir „Be abejo!“

Savo pasirodymuose Karen būtinai pašmaikštaudavo apie vaistus ir pasišaipydavo iš savo vaizduojamos gydytojos, kartais painiojančios pacientų poreikius. Kai ji suabejodavo, ar kalba juokingai, imdavo šaipytis iš mažiausiai juokingų dalykų – tai publikai visada patikdavo. Ji prisiminė, kaip prieš kelerius metus, kai pirmąkart išbandė kelis savo juokelius, senas komikas pasivėdėjo ją į šalį ir tarė: „Žinai, kas nejuokinga? Su ramentais vaikščiojantis žmogus sugipsuota koja. O žinai, kas velniškai juokinga? Kai su ramentais vaikščiojantis žmogus sugipsuota koja paslysta ant ledo ir skaudžiai teškiasi ant šiknos. Toks epizodas visada prajuokins publiką. Visiems patinka, kai ką nors kitą ištinka baisi nelaimė. Turėk tai galvoje kiekvieną akimirką ant scenos.“

Ji to nepamiršo. Per savo pasirodymus šaipydavosi iš širdies smūgio ištiktų, vėžiu susirgusių ir Ebolos virusą pasigavusių žmogelių. Dažniausiai sėkmingai.

– Taigi tas vyrukas manęs klausia: „Daktare, kas čia bloga, kad geriu vaistus?“ O aš jam atsakau: „Nieko, bet gal tik ne raminamuosius šunims?“ Jis šypteli man ir sako: „Aš ir mano šuo – ganėtinai panašūs.“

Karen padarė pauzę.

– „Gerai, – atsakau jam, – šniauk ir toliau – tada imsi kur kas *mažiau* vizginti uodegą...“

Sakydama „uodegą“ ji griebė sau už tarpukojo mėgdžiodama masturbuojantį vyrą.

Žiūrovai pratrūko juoku, vienas kitas paplojo. Šios reakcijos užteko Karen atsipalaiduoti ir pajusti tiek patraukus publiką, kad galės sklandžiai užbaigti pasirodymą. Ji nusprendė vartoti šį pašmaikštavimą ir ateityje. Iš dalies pasirodymai jai patiko todėl, kad stovėdama scenoje

prieš publiką turėdavo sudėlioti mintis į skirtingus skyrelius – tarsi jos smegenys būtų sena vaistininko spinta su šimtais stalčių.

Ji grįžo prie savo išgalvoto nuo vaistų priklausomo žmogelio.

– Tada aš jam sakau: „Žinot, gal pastebėsit, kad ne laiku pakeliat koją..."

Salėje vėl nugriaudėjo juokas. Žmones toje tamsioje salėje ji galėjo prajuokinti ir sukeldama jiems vaizdinius, šiuo atveju – šunimi virstančio vyro.

– O jis man atšauna: „Bet gal aš dar ir geriau užuosiu kales."

Ji tikėjosi, kad po šios frazės vyrai salėje ims ploti. Taip ir atsitiko.

Karen įsismagino, staiga įgijo pasitikėjimo savimi, metė paskui ją į sceną atsekusią telefono žinutę į kažkokią tolimą, beveik užmirštą kertę ir luktelėjo, kol iš visų pusių ją apgaubs plojimai. *Atrodo, lyg būtum glamonėjama*, – pamanė.

Tada pro visą tą triukšmą prasimušė švilpimas.

Garsus, veriantis. Jis jau buvo jai pažįstamas – girdėjo anksčiau, per kitus pasirodymus, bet nekreipdavo į jį dėmesio arba suskeldavo apie jį kokį juokelį. Bet šįsyk švilpimas vis garsėjo, paskui staiga ėmė tilti, ir jai pakirto kojas, nes prisiminė, kaip tokį vadina žmonės.

Vilko švilpimas.

Ji susverdėjo ir mūktelėjo didelį gurkšnį vandens iš buteliuko. Vaizduotė jos nebegelbėjo; ji žinojo, kad turi sugalvoti kokį juokelį, bet pasijuto bejėgė.

Kiekviena moteris yra girdėjusi vilko švilpimą. Šitaip kvailai daug vyrų rodo susižavėjimą. Jie šitaip elgiasi jau ne pirmas dešimtmetis.

Vilkas iki tol jai nieko nereiškė. Dabar – kas kita. Ji bandė atgauti savitvardą. *Nieko čia neįprasto.* Vis dėlto išgirdo vidinį balsą spiegiant: *Nemeluok!*

Karen mėgino vėl sumegzti savo pasakojimo giją.

– Vaistus gaminančios bendrovės, žinia, skiria visą savo laiką ir pinigus tirdamos ne tas bėdas, kurias reikia. Tarkim, jos nori išgydyti

pūslelinę ir slogą. Bet kodėl jos nesukuria tablečių, kurios padėtų moterims įsprausti automobilį tarp dviejų jau stovinčių?

Iš tamsos atsklido garsus juokas.

– Arba vaisto, kuris gydytų vyrų priklausomybę nuo futbolo? Moterys, mes galėtume nemačiomis įberti jų į salsą ar sūrio padažą kukurūzų traškučiams. Nė mirktelėti nespėtum, ir vietoj rungtynes transliuojančio kanalo būtų įjungtas kitas, rodantis naujausią „Puikybės ir prietarų" ekranizaciją.

Vieni salėje pritariamai šaukia, kiti kikena.

Karen vėl ėmė atsipalaiduoti, pamanė, kad švilpė ne Vilkas, bet tada išgirdo tą garsą antrą kartą, sumišusį su besijuokiančios publikos balsais.

Čia jis. Čia ne jis, – negalėjo apsispręsti Karen. Ji prisidengė akis delnu, mėgindama pro prožektorių šviesą pamatyti žiūrovus, bet regėjo vien tamsos gaubiamą didžiulį urvą, pilną neaiškių pavidalų. Staiga prisiminė. *Raudonos Antrosios skambutis Ji norėjo perspėti. Jis čia. Visai netoli, už tų akinančių šviesų. Galėčiau jį paliesti.*

Jis gali paliesti mane.

Karen bandė sutramdyti paniką, neprarasti savitvardos ir toliau juokingai taukšti. Ragino save: *Pašmaikštauk! Sakyk: tikriausiai kažkas įsimylėjo... – ar panašią kvailystę. Tegul tas švilpimas atrodo įprastas ir nieko bloga nepranašaujantis.*

Negalėjo prisiversti to padaryti, nes jos vaizduotę užvaldė žmogžudystė. *Ji prasideda? Jau dabar? Jis nužudys mane visų šių žmonių akivaizdoje?*

Jai ėmė trūkčioti rankos. Norėjo dar kartą atsigerti vandens, bet buteliukas buvo tuščias. Ji – scenoje, pasislėpti neturi kur. Prožektorius seka kiekvieną jos judesį. Norėjo pasakyti ką nors tokio, kas leistų neapsijuokus nulipti nuo pakylos. *Ką gi – man metas grįžti į ligoninės priimamąjį.* Bet pagalvojo, kad tai gali pastūmėti Vilką veikti. Jeigu mėgintų bėgti – ar jis nieko nelaukdamas ją nušautų? Gal už-

šoktų ant scenos kaip koks aptemusio proto Džonas Vilksas Butas* mosikuodamas peiliu ar pistoletu?

Karen užsimerkė. Ją draskė dvi prieštaringos baimės – apsijuokti prieš publiką ir Vilko baimė. Rydama seiles ko nepaspringo. Gal jai liko gyventi tik kelios akimirkos?

– Štai ir viskas, kuo galėjau jums padėti šįvakar, – išspausdama šypseną tarė ji publikai. – Išgerkit dvi tabletes aspirino ir paskambinkit man iš ryto.

Plojimai užgoš šūvio garsą. Tamsioje salėje niekas nepamatys šaulio. Kils sąmyšis ir panika. Kas nors sušuks: „Kvieskit gydytoją!“ Bet, aišku, vienintelis gydytojas klube – ji, merdinti ant scenos. Ir šioje ironiškoje mirties ir netikėtumo maišalynėje Vilkas išsmuks nepastebėtas. Ji tai žinojo, nors tai buvo nesąmonė: ji neabejojo, kad jis jau turės paruošęs pabėgimo planą ir skubės pas Raudoną Antrąją ar Raudoną Trečiąją.

Nebent jis jau abi nužudė.

Gal dėl to ir sulaukiau skambučio į mobilųjį, – pamanė Karen. – *Ekranėlyje buvo pranešimas: „1 nauja žinutė“, bet gal žinutėje buvo parašyta: „Aš mirštu.“*

Karen staiga išvydo du lavonus. Raudona Antroji ir Raudona Trečioji – persikreipusios, kruvinos, niekam nebereikalingos. Rodės, teks peržengti per jų lavonus, kad nuliptų nuo scenos.

Klupinėdama pasuko prie uždangos. Žinojo, kad reikėtų pamoti vis dar plojantiems žiūrovams, bet neįstengė atsigręžti. Ji įsivaizdavo, kad kiekvienas jos žingsnis – paskutinis. Nelaikė kojos. Tikėjosi išgirsti iššaunantį pistoletą ir žinojo, kad tai bus paskutinis garsas, kurį ji girdės savo gyvenime.

Kai praėjo pro uždangą ir ši užsivėrė, jai pasirodė, kad kaip gyva nebuvo taip toli ėjusi. Kurį laiką gaudė troškų užkulisių orą. Norėjosi

* Aktorius Johnas Wilkesas Boothas, 1865 m. nužudęs JAV prezidentą Abrahamą Lincolną Vašingtono teatre.

susitraukti ir tūnoti kokioje tamsioje kertėje, bet tuoj pat paliepė sau: *Turi viską matyti!*

Numetusi netikrus akinius ir stetoskopą link krepšio, nusiplėšusi baltą chalatą, prasibruko pro nustebusį renginio organizatorių, ne mažiau nustebusį klubo savininką ir studentiško amžiaus vyruką tvido švarku ir maskuojamosios spalvos kelnėmis – jis turėjo lipti ant scenos po jos. Nulėkė prie šoninių klubo durų, už kurių stovėjo staliukai. Užrašas ant jų įspėjo: ATIDARIUS SUVEIKS SIGNALIZACIJA, bet Karen žinojo, kad ji atjungta.

Karen puolė pro duris.

Salėje per tą laiką užsidegė kelios šviesos. Jų užteko jai įžiūrėti klubo lankytojų veidus. Ji nežinojo, ko ieško. *Atskirai sėdinčio vyro? Prašieptų vilko dantų? Žiūrint į tas dešimtis žmonių, kaip atskirti, kuris iš jų žudikas?*

Tai, ką matė, buvo kuo įprasčiausia. Padavėjai, toliau nešiojantys alaus butelius, mėsainius ir sūrainius. Prie staliukų sėdinčios poros. Girdėjo garsų juoką ir pakeltus linksmus balsus.

Jos akys lakstė į šalis. Jai norėjosi surikti: *Kur tu?*

– Daktare, negerai jaučiatės?

Ji vos nepašoko. Klausė klubo savininkas. Karen lėtai įkvėpė.

– Ne, ne, viskas gerai, – atsakė.

– Atrodot, lyg būtumėt pamačiusi vaiduoklį.

Gal taip ir buvo, – pamanė ji. – *O gal tik jį išgirdau.*

– Ne, man viskas gerai, – patikino ji dar kartą. – Man tik pasirodė, kad pažinau vieną žmogų.

– Matyt, nenorėjot jo pamatyti, – tarė klubo savininkas. – Jei norit, paprašysiu Semą palydėti jus iki automobilio, kai baigsis kitas pasirodymas.

Semas buvo šio renginio organizatorius, raumeningas barmenas. Klubo savininkas tikriausiai pamanė, kad Karen išsigando atstumto meilužio ar ant jos dantį griežiančio buvusio vyro, todėl ir pasiūlė pagalbą.

– Būtų gerai, – atsakė ji, bet nieko neaiškino.

– Puiku. Gal taurelę nervams nuraminti? Beje, jūsų pasirodymas šįvakar buvo puikus. Publikai, rodos, labai patiko.

Klubo savininkas pamojo padavėjai.

– Ačiū, – tarstelėjo Karen.

Padavėja jau laukė šalia.

– Škotiško, – paprašė Karen. – Neskiesto. Dvigubą porciją, ir alaus užsigerti.

– Klubo sąskaita, – vesdamasis Karen į užkulisius tarė savininkas.

Karen liko viena po kelių minučių. Renginio organizatorius buvo prie uždangos, klubo savininkas vėl užlipo ant pakylos pristatyti kito atlikėjo; studentas jau laukė, pasiruošęs pasirodymui. Padavėja atnešė jai gėrimus labai greitai – žinojo, kad arbatpinigių iš jos nesulauks.

Karen nurijo viską ir pajuto, kaip jis nudegina burną. Ėmė svaigti galva, ji susverdėjo, lyg jau būtų girta. Teko sukaupti visas jėgas ir mintyse sukalbėti mantrą: *Pavojus praėjo, joks pavojus man nebegresia,* kol įstengė išsitraukti mobilųjį iš rankinės. Kurį laiką spoksojo į ekranėlį. Už nugaros girdėjo studenčioką laidantį nešvankius juokelius. Publika sutiko juos garsiais pritarimo šūksniais. *Jis geras,* – pamanė Karen. – *Už mane geresnis.*

Ji nuspaudė reikiamus mobiliojo mygtukus ir prisikišo aparatą prie ausies. Žodžiai griūte griuvo, šokinėjo, slidinėjo, trankėsi vienas į kitą, rėkė. Karen tesuprato *kapas* ir *letenos atspaudas,* nieko daugiau.

Tiesa, dar isteriją. Raudą, aimanas, paniką ir nevaldomą baimę. Juos ji išgirdo kuo aiškiausiai.

20

IŠ PRADŽIŲ SARA dairėsi po minią, tikėdamasi pastebėti Karen, bet tuoj pat nustojo, nes jai šovė į galvą beprotiška mintis: jeigu *jinai* geba pastebėti Raudoną Pirmąją, vadinasi, Vilkas taip pat tai geba – tartum šis sėdėtų greta jos ir jam užtektų pasekti jos žvilgsnį, kad žinotų, kurioje tribūnų vietoje jos abi yra, ir kažkaip įsigudrintų jas nudėti vienu metu visos salės akivaizdoje. Todėl ji sutelkė dėmesį į aikštelę, tik stengėsi per ilgai nespoksoti į Raudoną Trečiąją. Ji išsirinko varžovių komandos žaidėją, sužinojo jos vardą iš rotatoriumi padaugintų ir tribūnose išdėliotų programėlių ir mėgino apsimesti, neva ji kažkaip susijusi su išstypėle paaugle, kurios iki šiol kaip gyva nebuvo mačiusi.

Sara ir vėl kruopščiai ruošėsi pasirodyti viešumoje, tik šį kartą gerokai pakeitė išvaizdą.

Ji susirado pigų juodą kaip varnas peruką, likusį nuo geresniais laikais vykusio Helovino vakarėlio, į kurį ėjo apsirengusi kaip „Bulvariniame skaitale“ Umos Turman vaidinama veikėja, o jos vyras, pasidabinęs juodu kostiumu ir siauru kaklaraiščiu, – kaip samdomą žudiką Vinsentą vaidinęs Džonas Travolta. Ji prisiminė, kaip jie smaginosi, kai išėję į šokių aikštelę mėgdžiojo vos ne skausmingai lėtus,

gyvatiškai grakščius judesius, kuriais filmo porelė užhipnotizavo žiūrovus. Peruką prispaudė viena iš apsitrynusių velionio vyro beisbolo kepuraičių.

Ilgokai paieškojusi senoje kartoninėje dėžėje rado dalį drabužių, kuriuos nešiojo būdama nėščia; tada lipniąja juosta pritvirtino prie pilvo pagalvėlę ir dabar atrodė kaip šeštą mėnesį nėščia. Maskuotę užbaigė tamsiais akiniais nuo saulės ir išėjusiu iš mados senu rudu, jai per dideliu paltu. Ji pamanė pakeitusi savo išvaizdą taip neatpažįstamai, kaip tik galėjo per tokį trumpą laiką.

Vis dėlto savo maskuotės nelaikė itin vykusia. Nenumanė, ar Vilkas įstengtų ją pažinti, juolab minioje, bet spėjo, kad taip, – nors ir kaip ji stengėsi pakeisti išvaizdą. *Jis mane užuos, ir tiek,* – pamanė. Ji manė Vilką turint neįtikėtinų seklio galių. Baiminosi jį mačius, kaip ji išeina iš namų, nors ji nėrė pro užpakalines duris, kad paslėptų prisikimštą pilvą, apibėgo namo šoną susilenkusi kaip kareivis, besistengiantis išvengti priešo kulkų, ir įpuolė į automobilį. Net paltą įsikišo į plastikinį šiukšlių maišą, kad niekas nepamatytų jo spalvos ir sukirpimo, kol apsivilks jį prie krepšinio salės. Savo gatvėje nepastebėjo jokių nematytų automobilių nei iš dešinės, nei iš kairės, kai rovė iš vietos cypdydama padangas. Kaip visada, važiavo nenuspėjamai, kad niekas neįstengtų jos sekti.

Sara buvo beveik įsitikinusi, kad visa tai kvailystė. Bandyti slėptis nebuvo prasmės. Vilkas, manė ji, vienu metu yra visur.

Sara spoksojo į krepšinio aikštelę ir, kamuoliui perskrodus tinklelį, apsimetė džiugiai šaukianti, bet iš tikrųjų matė su trafaretu nudažytą pėdą ant kapo akmens. Ji mėgino įdėmiai apžiūrėti atspaudą, bet jai sunkiai sekėsi. Rodės, Vilkas tūno kažkur jos būties pakrašty ir laukia tinkamos akimirkos. *Tinkama akimirka,* – susimąstė. – *Kokia akimirka būna tinkama?*

Ji įsispraudė tarp dviejų porų ir kaip įmanydama stengėsi užmegzti nerūpestingą pašnekesį apie žaidėjas ir rungtynes, kad jeigu

kas nors ją stebi, pamanytų, esą jie visi atėjo kartu. Tokią iliuziją sukurti buvo nesunku.

Sara įkvėpė laukdama, kol laikrodis ištiksės paskutines sekundes iki rungtynių pabaigos. Ji užsimerkė ir mintyse permąstė, ką turės padaryti. Planas buvo nei šioks, nei toks, paskubomis sudarytas po skambučių Raudonai Pirmajai ir Raudonai Trečiajai. Laiko stygius, rodės, persekioja jas taip pat kaip Vilkas.

Sirena paskelbė rungtynių pabaigą; džiugūs žiūrovų minios šūksmai sumišo su liūdnais. Žmonės stojosi, rąžėsi. Sara pamatė, kaip abiejų komandų žaidėjos išsirikiuoja paspausti vienos kitoms rankos. Tokiomis akimirkomis rimtis aikštelėje persiduoda į žiūrovų tribūnas. Komandos išsiskyrė, pasveikinusios viena kitą atsainiu šūktelėjimu, bet Sara jo negirdėjo: ji jau brovėsi pro sirgalių ir tėvų būrelius, užkimšusius tarpueilius ir laiptus, vedančius nuo tribūnų palubėje. Nekeldama galvos, apėjo striukes besivelkančius ir gyvai apie rungtynes besikalbančius žiūrovus. Tikėjosi, kad kažkur netoliese Raudona Pirmoji daro tą patį.

Žvilgtelėjusi per petį, Sara nurūko žemyn laiptais, vedančiais į persirengimo kambarius. Dar kartą žvilgtelėjusi įsitikino esanti viena. Stabtelėjo pasiklausyti, ar iš paskos niekas neina, bet nieko neišgirdo. Tolumoje aidėjo besijuokiančių paauglių balsai, bet jie atrodė geraširdiški, nepanašūs į Vilko. Raudona Trečioji jai sakė, kad paėjusi koridoriumi pamatys duris su užrašu MOTERŲ. Ten ji dabar ir pasuko. Ji įėjo vidun.

Sara atsiduso pamačiusi, kad yra viena. Pamanė: *Vilkas neseks paskui mane čionai.* Vėl žinojo, kad tai niekai. Pasiryžęs sudoroti auką žudikas nepaisys padorumo ir įeis į moterų tualetą. Vis dėlto ji pasijuto keistai nuraminta.

Dešinėje, priešais žvilgančius praustuvus, buvo trys kabinos. Sara įėjo į tolimiausią. Užrakinusi duris, atsisėdo ant unitazo laukti. *Penkiolika minučių,* buvo sakiusi jai Raudona Trečioji. Pasižiūrėjo į laik-

rodį. Atrodė, kad laikas eina be jokios tvarkos – tartum kiekvieną minutę sudarytų vis skirtingas sekundžių skaičius, nieko bendra neturintis su įprastomis šešiasdešimt.

Karen susigūžusi sėdėjo savo automobilyje laukdama, kol pirmi žiūrovai išeis pro sporto salės duris. Ji nieko nedarė, kad užsimaskuotų – tik susisegė plaukus ant pakaušio ir apsiavė sportbačius.

Užtat ji padarė kitką: atvažiavo į automobilių aikštelę prie sporto salės, išlipo lauk, apėjo visus eilėmis sustatytus automobilius, žvilgtelėjo į kiekvieno vidų ir įsitikino, kad nė viename nėra žmonių. Šitoks elgesys jai atrodė bemaž beprotiškas, bet į savo automobilį grįžo nusiraminusi.

Ji nuleido langelį, kad galėtų sekti rungtynių eigą iš prislopintų žiūrovų šauksmų. Išgirdusi rungtynių pabaigą skelbiančią sireną, suprato, kad laukti liko visai nedaug.

Pirmi pro duris išėjo mokiniai. Jie juokdamiesi pranyko apgaulingoje vakaro tamsoje. Tada jau didesniu srautu pasipylė paaugliai, suaugusieji ir net maži vaikai.

Karen tai buvo ženklas pradėti.

Ji nulenkė galvą ir lyg prieš srovę plaukianti žuvis ėmė vingiuoti pro išeinančių žiūrovų minią, vienintelė besibraunanti, kad patektų į vidų. Jokio kito plano ji nesugalvojo. Jeigu Vilkas ją seka, jis sukels tokį pat sambrūzdį kaip ji. Ji vis dirsčiojo per petį pasižiūrėti, ar kas nemėgina jai iš paskos brautis pro žmonių būrelius. Lyg ir ne.

Karen pasuko prie tų pačių laiptų, kuriais ką tik nulipo Sara. Laiptais žemyn ir aukštyn lipo keli moksleiviai, bet ne Vilkas. Tualetą rado taip pat lengvai kaip Sara. Nenujausdama, kad kartoja Raudonos Antrosios veiksmus, apsidairė ir įsitikino esanti viena. Tada irgi nėrė į vidų.

Porą sekundžių tvyrojo tyla. Tada Karen garsiai sušnabždėjo:

– Sara?

– Aš čia, – iš kabinos pasigirdo atsakymas.

Sara išėjo pro duris, ir dvi moterys apsikabino; abi jautėsi nesmagiai.

Karen kiek atsitraukė, pažiūrėjo į tariamai nėščios moters apdarus, trumpą juodą peruką ir šyptelėjo.

– Tu tikriausiai... – pradėjo ji galvodama apie letenos atspaudą ant kapo akmens. *Išsigandusi? Įbauginta? Sutrikusi?*

– Kraunu į kelnes iš baimės, – niūriu balsu atsakė Sara, nors žodžiai ir buvo lengvabūdiški. – Buvau apimta panikos, kai jums paskambinau. Vis dėlto suėmiau save į nagą. Daugiau ar mažiau. Vis dar truputį nervinuosi. O kaip jūs?

Karen kilo mintis papasakoti, kaip stovėdama scenoje išgirdo vadinamąjį vilko švilpimą ir pamanė, kad švilpia Vilkas, bet nepasakojo – nusprendė, jog nebus nieko gero iš to, kad dar labiau sutrikdys jau ir taip sukrėstą Sarą. *Iš mūsų dviejų tu turi būti stiprioji,* – tikino ji save iš dalies kaip medikė, iš dalies todėl, kad nežinojo, kas dar galėtų būti.

– Laiką sekei? – paklausė ji.

Sara linktelėjo.

– Jau praėjo apie penkiolika.

– Gerai. Eime.

Moterys išėjo į koridorių. Jiedvi buvo vienos, bet netoliese girdėjo garsius paauglių balsus.

– Toliau koridoriumi, paskui į dešinę, – tarė Sara. – Taip sakė Džordana.

Jos dar kiek luktelėjo, abi sukiodamosi į dešinę ir kairę. Šis įgytas įprotis įsitikinti, kad nėra sekamos, Karen atrodė keistas: jų nenuramino, kad buvo vienos gerai apšviestame koridoriuje. Kita vertus, jos nenorėjo pamatyti Vilko, nes viena ir kita žinojo: tai reikštų *galą.*

Merginų persirengimo kambarį rado ten, kur ir sakė Džordana. Prie jo durų stovėjo dvi paauglės ir plepėjo su pora vaikinų. Merginų

plaukai buvo drėgni, veidai išraudę. Sara pažino rungtynių dalyves. Jos pasitraukė į šalį, kai moterys įėjo į persirengimo kambarį.

Jas bemat apgaubė karštis ir garai. Iš dušinės sklido bėgančio vandens garsai. Nuo baltomis plytelėmis dengtų sienų garsiai atsimušė juoko aidas.

– Nieko nėra geriau už pergalę, – tarė Sara. – Dingsta visos kitos bėdos.

– Nepasakyčiau, – apstulbino abi moteris šalia išdygusi Džordana. – Tiksliau, mūsų bėdos dėl to nedingsta, – pridūrė, žodį „mūsų" ji pabrėžė tyliau ištardama ir papurtydama galvą.

Ji buvo dar ne visai apsirengusi – trumpučiais baltais marškinėliais ir juodu bikiniu. Rankoje laikė plaukų šepetį; kaip ir komandos draugių, jos plaukai po dušo dar buvo drėgni. Abi vyresnes moteris suėmė pavydas, pamačius liekną paauglės figūrą: raumenis, plokščią pilvą, siaurus klubus, ilgas kojas, ant kurių tebežvilgėjo vienas kitas nenušluostytas vandens lašas. Džordana buvo kaip tik to amžiaus, kada lieknai būti nesunku, o iš vidaus trykštantis geidulingumas nurausvina odą ne prasčiau negu smarkus patrynimas rankšluosčiu.

Mergina nusišypsojo Sarai.

– Man patinka jūsų apdaras. Nėščia, ar ne?

Sara linktelėjo ir pasikėlė megztinį parodyti prie juosmens prilipdytą pagalvėlę.

– Jėga. Tikriausiai metro žmonės užleistų vietą atsisėsti, – tarė Džordana.

Praėjusi pro Sarą ir Karen prie savo spintelės, išsitraukė ir apsivilko išblukusius džinsus bei mėlyną sportinį medvilninį bluzoną su Midlberio koledžo emblema. Šypsodama ji parodė į koledžo pavadinimą.

– Prestižinis, – tarė. – Dar užpernai tikrai būčiau į jį įstojusi. Dabar – nieku gyvu.

– Nenuvertink savęs, – motiniškai šypsodama patarė Karen.

– Nenuvertinu, – atsakė Džordana. – Tiesiog esu realistė.

Karen dingtelėjo: *Nė vienas paauglys iš tikrųjų nėra realistas,* bet balsu to nepasakė.

Visos trys atsisėdo ant medinio suoliuko; Džordana apsiavė sportinius batelius ir kojines. Raištelius rūpestingai surišo vienu mazgu, paskui antru ir nepakeldama akių į kitas dvi Raudonas paklausė:

– Ką darysim dabar?

Pirma atsiliepė Sara. Rodydama į peruką ir pagalvėlę tarė:

– Slėpsimės.

Iš jos intonacijos negalėjai suprasti, ar ji teigia, ar klausia.

– Norit pasakyti, bėgsim? – pasitikslino Džordana.

– Taip. Būtent.

Abi moterys kurį laiką tylėjo, tarsi svarstydamos šį siūlymą. Tylą nutraukė Džordana.

– Jeigu grįžčiau į namus, – o žinant, kokia ten situacija, tai net neįmanoma, – kodėl manot, kad Vilkas nebus to numatęs? Mes težinom, kad jis kurį laiką mus stebi. Gal jis sekė mane gimtajame mieste ir tikisi mane į jį grįšiant, nes tai būtų logiška. Išgąsdini vaiką... – ji ranka parodė į save, – ir tas bėga namo pas mamytę ir tėvelį. Tik aš negaliu to padaryti, nes mano tėvelis ir mamytė riejasi kaip šuo su kate.

Karen papurtė galvą.

– Gal kiekviena mūsų gali pagyventi pas kokią draugę...

– O kaip mes žinosim, kaip ilgai? – pertarė ją Džordana. – Neatrodo, kad Vilkas skubėtų. Tikriausiai jis susidaręs tvarkaraštį, bet mes visiškai nenumanom kokį. Galiausiai mes pasirodysim čia – juk aš čia lankau mokyklą, o judvi abi gyvenate – ir puikumėlis! Viskas prasidės iš naujo. Gal jis to ir tikisi. O gal net *nori,* kad mes bėgtume, nes juo labiau mes atitolsime viena nuo kitos, tuo jam lengviau. Kita vertus, gal... – Džordana nuščiuvo.

Pamačiusi, kad pašnekovės įsmeigė į ją akis, šyptelėjo.

– Daug skaičiau apie žmogžudystes, – prisipažino. – Užuot ruošusi namų darbus, bibliotekoje studijavau žmogžudžius.

– Ką sužinojai? – paklausė Sara.

– Kad mes neturim nė menkiausios galimybės, – atsakė Džordana šaltai, tartum tai būtų paprasčiausias dalykas pasaulyje, visiškai nereikšmingas.

Trys Raudonos vėl paniro į tylą. Ją nutraukti teko Karen.

– Negaliu lyg niekur nieko išvykti, – tarė ji. – Kai kurie pacientai užsirašė dėl vizito prieš kelis mėnesius, ir...

Ji nutilo susigriebusi, kaip absurdiškai tai skamba. Jos pacientus galėjo perimti daugybė gydytojų. Ji galėjo bėgti nė karto neatsigręždama. Apie tai pagalvojusi net sušnopavo.

Sara užsimerkė ir susverdėjo.

– Aš išvažiuoti galėčiau. Gal net reikėtų taip padaryti. Pradėti gyvenimą iš naujo kokioj kitoj vietoj. Pasikeisti pavardę, rasti darbą ir tapti kitu žmogum. O gal galėčiau pabėgti ir mėginti slėptis. Ką žinai – gal ir pavyktų.

Jai atrodė, kad visa tai sako ne ji, o kažkas kitas. Gal tokia išeitis ir buvo logiška, bet mintis, kad amžiams pabėgs nuo čia pat palaidotų dviejų žmonių, skaudino ją ne mažiau negu netekties prisiminimas.

Karen, matyt, šį tą suprato iš Saros akių.

– Taip, yra tokia nuvalkiota frazė – „pradėti gyvenimą iš naujo“. Bet tai nėra lengva. Iš tikrųjų to padaryti negali.

– Šiaip ar taip, iš to nebūtų jokios naudos, – pridūrė Džordana. – Mes, galima sakyti, visiškai nenumanom, ką Vilkas gali ir ko negali. Net jeigu jums pavyktų paspukti ir pradėti viską iš naujo, gal jis jus atsektų. Būtų neįmanoma sužinoti, ar esat saugi, ar ne.

Ji pažiūrėjo į dvi Raudonas ir jai šovė mintis: *Drauge mes stipresnės.* Paskui kita, priešinga. *Gal jis įsivaizduoja, kad mes taip nuspręsim.*

Ji gūžtelėjo pečiais ir pajuto, kad šiek tiek dreba rankos.

– Manau, mes esam prikaustytos čia – turim eiti išvien, kaip tie jaunavedžiai – laimėje ir nelaimėje, – pridūrė Džordana. – Spėju,

Vilkas tai žino ir į tai atsižvelgė, kai pasirinko mus. Taigi iš tikro tėra viena išeitis.

– Kokia? – paklausė Sara.

– Turim elgtis negražiai.

Dvi vyresnės moterys sumišo.

– Ką nori pasakyti?

– Turim elgtis *ne*įprastai.

Ir Karen, ir Sara jau norėjo įsiterpti, bet mergina pakeldama ranką jas sulaikė.

– Žinau, liepėt elgtis įprastai, bet ar tai bent kiek padeda? Ne. – Kiek padvejojusi pridūrė: – Kas mes? – Ir pati atsakė į savo klausimą: – Mes – savo nusistovėjusios tvarkos padarinys. Kada mes jaučiamės mažumą saugesnės? Kai važiuojam ratais, maskuojamės apdarais ir tariamės apgaunančios Vilką. Net kai žinom, kad taip nėra, jaučiamės geriau. Noriu pasakyti štai ką: kiekviena mūsų turi sugalvoti, kaip nebūti savimi, nes Vilkas mus pažįsta, jis mus seniai seka, ir, – Džordana dūrė sau tarp krūtų smiliumi ir baksnojo juo į taktą žodžiams, – ši mažoji Raudonkepurė, ble, nenori aklai įlipti į jo paspęstus spąstus.

Prislopintas paauglės įniršis apstulbino Karen – kaip ir jos sumanymo išmintis.

– Jeigu Vilkas tyko mūsų miške... – pradėjo ji, bet užbaigė Džordana.

– ...vadinasi, mums reikia eiti į kitą mišką, kitu taku.

– Lengviau pasakyti, negu padaryti, – atsakė Sara. – Atrodo, mes esame sukaustytos to, kas esame. Džordana, ar tu staiga imsi ir praleisi krepšinio rungtynes? Karen, jūs kalbėjote apie visus tuos pacientus. Jiems paskirtas vizito laikas. Vilkas tikriausiai irgi paskyrė mums mirties laiką. Kaip pakeisite savo esybę ir savo elgseną akies mirksniu?

Karen pritariamai linktelėjo ir tarė:

– Gerai. Nežinau, ar iš to bus naudos, bet pamėginti galim. Kas mums belieka?

Džordana rankomis apmojo persirengimo kambario sienas. Kol trijulė kalbėjosi, jos komandos draugės baigė praustis, apsirengė ir išėjo, tad dabar jos buvo vienos tarp pilkų plieninių spintelių eilių. Iš dušų sklidęs karštis baigė išsisklaidyti aplink tvyrančiame drėgname ore.

– Kas? – nesuprato jos gesto Sara.

– Ar anksčiau esat buvusi mano mokykloje? – paklausė Džordana.

– Ne.

– O jūs, Karen?

– Ne.

– Tai štai, – aiškino mergina, – aš niekada nesu buvusi mokykloje, kurioje dirbot jūs, Sara. Ir nesilankau pas jokį gydytoją tame pastate, kur dirbat jūs, Karen. Taigi atrodo, kad Vilkas visai atsitiktinai pasirinko tris raudonplaukes ir ėmė kurti savo planus. Jeigu taip yra iš tikrųjų, manau, mums visoms šakės, taigi nebelieka nieko kito, kaip nusipirkti daugiau pistoletų ir laukti. Aišku, tokia mintis atrodo beprotiška. Bet gal jis pasirinko mus ne atsitiktinai.

Džordana norėjo kalbėti toliau, bet staiga pametė minties giją.

Užtat Karen kažką įtemptai mąstė. Sara vėl ėmė sverdėti. Jos girdėjo dušinėje varvant vandenį iš kažkurios žaidėjos ne iki galo užsukto čiaupo.

– Mes sudarom trikampį, – vėl prašneko Džordana. – Jei išsiaiškinsime, kaip sueina kraštinės, galim pamatyti, kas mus sieja. Manau, iki šiol mes vadovavomės klaidingomis prielaidomis. Tą klaidą daro visi persekiojamieji.

Džordana sumosavo prieš save rankomis, čaižydama garų pritvinkusį drabužinės orą. Ji atsimerkė ir pažvelgė į kitas dvi Raudonas.

– Mes žinom, kad Vilkas mūsų nori. Mes turim priversti jį taip užsigeisti mūsų, kad per skubėjimą suklystų.

Džordana vėl nužvelgė kitas dvi moteris. Jai jos atrodė brandžios, išmintingos, išsilavinusios, tobulos – ji tikėjosi kada nors būti tokia pat. *Jeigu* sulauks to „kada nors“.

– Ką darytume, jei medžiotume vilką?

– Prisiartintume tiek, kad jį matytume, – atsakė Karen.

– Teisingai. O kas toliau?

Padėtis jai atrodė be galo keista: ji klausinėjo kaip profesorė, o jiedvi atsakinėjo kaip studentės. Ir Karen, ir Sara tylėjo, tad ji pati atsakė į savo klausimą:

– Surengtume pasalą.

Sara suvirpėjo, paskui patraukė pečiais. *Kodėl gi ne?* – pagalvojo. – *Aš juk jau pusiau mirusi.* Tada, pati nesuprasdama kodėl, pratrūko šaižiu, be kruopelės džiaugsmo juoku, lyg viena būtų išgirdusi kažkokį ne itin padorų anekdotą – juokingą, bet podraug užgaulų. Ji atsistojo, pakišusi ranką po megztiniu nusiplėšė nėštumą imituojančią pagalvėlę ir su visa juosta, kuria ją buvo prisilipdžiusi, išmetė į šalia stovinčią šiukšliadėžę. Tada nusiėmė peruką, papurtė plaukus, ir šie išdriko tarsi lava, tekanti išsiveržusio ugnikalnio šlaitu.

Maždaug tuo pačiu metu Didelis Piktas Vilkas stovėjo prie savo automobilio ir žiūrėjo į padangą – atrodė, kad ji buvo šiek tiek nuleista. Jis buvo prie pat namų, nešinas portfeliu su savo magnetofonu, bloknotu ir visais klausimais, taip kruopščiai surašytais vakaro seminarui, kuriame Detektyvų rašytojų draugijos nariams paskaitą skaitys kriminologijos ekspertas. Pavakarės šviesa jau blėso, ir pirmiausia jam atėjo į galvą mintis, kad seminarą praleis dėl tos nedidelės, bet neretai pasitaikančios nesėkmės. Jis piktai spyrė į padangą, paskui pasilenkė ir mėgino pamatyti vinį, dėl kurios iš jos pamažu ėjo oras. Kita vertus, ne ką mažiau buvo tikėtina, kad automobilis pataikė į duobę – Naujosios Anglijos keliuose jų gausu – ir sulinko ratlankis. Jis žinojo, kad teks

skambinti mechanikams, kviesti juos pakeisti padangą, o kitą dieną gaišti laiką, kol bus pašalintas gedimas; visa tai atitrauks nuo to, ką jis iš tikrųjų norėjo daryti – mažinti atstumą iki trijų Raudonų.

Jis pasisuko grįžti namo ir pamatė tarpduryje stovinčią Didelio Pikto Vilko Žmoną.

– Kas atsitiko, mielasis?

– Nuleido padangą. Turėsiu skambinti mechanikams ir...

Ji nusišypsojo ir jį pertarė:

– Imk mano automobilį, ir tiek. Aš paskambinsiu mechanikams ir jų palauksiu. Galiu išsiversti be jo, o tu dar spėsi į savo susitikimą dėl medžiagos knygai.

– Tikrai be jo apsieisi? – paklausė Didelis Piktas Vilkas, akivaizdžiai nudžiugintas jos siūlymo. – Žinau, kad labai nemalonu, bet...

– Visiškai nieko baisaus. Šiaip ar taip, ruošiausi žiūrėti televizorių, kol tavęs nebus namie. Mielai palauksiu mechaniko žiūrėdama televizorių.

Ji padavė jam savo automobilio raktelius.

– Tausok mano mažylę, – pajuokavo. – Žinai, kad jai nepatinka lakstyti greitkeliu.

Didelis Piktas Vilkas žvilgtelėjo į laikrodį. Laiko dar liko per akis.

– Ačiū, brangioji, – žvaliai tarė. – Grįšiu vėlai. Palik viduje šviesą, kad įėjęs nepažadinčiau.

– Gali pažadinti – nieko baisaus, – atsakė ji.

Pokalbis buvo kuo įprasčiausias ir banaliausias, milijonai sutuoktinių panašiai pasikalba kasdien. Jis bylojo apie tai, kad jųdviejų gyvenimas normalus.

– Štai mano raktai, – pridūrė Didelis Piktas Vilkas, – jei mechanikui reikės įjungti variklį.

Jis negalvodamas padavė raktus žmonai ir atsisėdo už jos mažyčio automobilio vairo. Nuvažiuodamas nuo namo linksmai pamojo jai ranka.

21

Didelio Pikto Vilko Žmona žiūrėjo, kaip jos automobilis tolsta šalutine jų priemiesčio gatvele. Ties posūkiu žybtelėjo raudonos stabdžių švieselės, ir mašina dingo tamsoje. Jai išnykstant iš akių, ji pakėlė ranką ir ne itin nuoširdžiai pamojo, žinodama, kad jos vyras į jos pusę nežiūri. Ji džiaugėsi, kad jis išvažiavo, o dar labiau – kad padėjo jam išvažiuoti. Ji atsiduso, grįžo į namus, nuėjo tiesiai į virtuvę ir pareigingai, kaip pažadėjo, paskambino į automobilių remonto dirbtuves. Dispečeris jai atsakė, kad mechanikas pakeisti nuleisto rato atvažiuos sunkvežimiu po trisdešimties–keturiasdešimt penkių minučių. Ji padėjo ragelį. Svetainėje jau buvo įjungtas televizorius. Ji girdėjo netikrą juoką ir pažįstamus situacijų komedijos veikėjų balsus. Ji padėjo automobilio raktelius ant ruošos stalo ir buvo beprisidedanti prie veikėjų, triūsiančių sunkiai konkurencinėje kovoje išsilaikančioje nedidelėje bendrovėje ar sprendžiančių Didžiojo Sprogimo teorijos problemas, bet staiga sustojo.

Automobilio spynutės raktelis. Juodas pultelis automobilio durelėms atidaryti su raudonu signalizacijos mygtuku. Lauko durų raktas, pritvirtintas vienu žiedu. Visus šiuos ji pažino.

Šalia jų – ketvirtas. Raktas nuo jos vyro kabineto.

Ji įsistebeilijo į šį raktą. Jai dingtelėjo, kad iki šiol nė karto nelaikė jo rankoje. Tiesą sakant, neprisiminė kada nors jį mačiusi – tik tas trumpas akimirkas, kai vyras stovėdavo prie savo kabineto durų. Visuose namuose nebuvo kitų durų, kurias būtų reikėję rakinti. Jos žiniomis, šis raktas buvo vienintelis toms durims atidaryti. Gal jis turėjo ir atsarginį, paslėptą kokiame nors stalčiuje ar lipniąja juosta pritvirtintą ant veidrodžio blogosios pusės, bet ji niekada jo nematė, nenumanė, kur vyras galėjo jį paslėpti, ir niekada jo neieškojo, nors jai nuolatos knietėjo sužinoti, ką jis užsidaręs veikia. Jos akys lakstė nuo rakto prie kabineto durų, lyg per teniso varžybas sekdamos kamuoliuką. Raktas niekuo nebuvo ypatingas: sidabruotas metalo gabalas, kišamas į įleistinę spyną, jos vyro įtaisytą praėjus mažiau negu savaitei po jų vestuvių.

Man reikia privatumo ten, kur rašau, – paaiškino jis jai.

Šiuos žodžius jis ištarė nerūpestingu, dalykišku tonu. Prieš penkiolika metų jie atrodė jai visai logiški. Jai neatrodė nė kiek neįprasta, ypač pirmomis laimingomis vedybinio gyvenimo savaitėmis, jog jam reikia visiškai atsitverti, kad galėtų kurti siužetus, scenas ir veikėjus.

Ji prisiminė, kaip jis klūpojo prie tų durų ant grindų šalia pasidėjęs grąžtą, kitus įrankius ir varžtus – tikras paslaptingumo meistras. Tai jos nė kiek netrikdė. *Kiekvienam mūsų reikia paslapčių,* – galvojo ji tomis svaigiomis pirmosiomis dienomis.

Tik šią akimirką, negalėdama atplėšti akių nuo kabineto rakto, ji negalėjo prisiminti nė vienos savo paslapties, kurią būtų nuo jo slėpusi. Ji liepė sau nesielgti kvailai. *Žinoma, turi paslapčių,* – tikino ji save. – *Na, kad ir apie tai, jog tą kartą susirgusi pamanei mirsianti ir nesakei jam, kaip išsigandai ir kokį skausmą kenti. Juk tai buvo paslaptys.*

Nors ji žinojo, kad jis suprato, kaip yra iš tikrųjų.

Bet ją ėmė graužti abejonės.

Ar tikrai suprato?

Žinoma, – griežtai atsakė ji savo abejojančiam vidiniam balsui. – *Prisimeni, koks dėmesingas jis buvo? Prisimeni, kaip atnešdavo į ligoninę gėlių, laikydavo tavo ranką ir kokiu švelniu, raminančiu balsu su tavim kalbėdavosi? Jis buvo be galo mielas.*

Svetainėje vėl pasigirdo įrašytas juokas. Tiksliau, kvatojimas. Netramdomas. Entuziastingas. Nesuvaldomas. Be jokios abejonės, netikras, sukurtas kokio nors įtaiso.

Net mintyse neuždavusi sau esminio klausimo, ji balsu atsakė: *Negali. Negali, ir tiek.*

Viduje trumpai pasiginčijo. *Čia jo privati erdvė. Jis niekada nesužinos. Negali apvilti jo pasitikėjimo. Kas čia bloga? Judu dalijatės viskuo. Juk tai ir yra santuokos esmė. Tu tik perskaitysi truputį iš knygos, kurią žinai jį rašant tau. Keletą žodžių, tik kad pagautum esmę. Galėsi apie ją svajoti, kol jis taip sunkiai dirba, kad ją baigtų.*

Lemiamas argumentas nebuvo susijęs nei su privatumu, nei su smalsumu, tik su meile ir poreikiu, ir jos pačios keista manija: *Žinau: jis norėtų, kad perskaityčiau kelis puslapius. Tikrai tai žinau. Tiesą sakant, stebiuosi, kad iki šiol pats neperskaitė man kokios ištraukos.*

Tai buvo visiška netiesa, ir kažkur pasąmonėje ji tai žinojo. Ji nepasakė sau „melagė“. Jautėsi nutrūktgalvė ir avantiūristė – nelyginant vaikas, nenumaldomai traukiamas pro vonios rakto skylutę pasižiūrėti į nieko neįtariantį nuogą suaugusįjį. Ją jaudino, kad tai, ką daro, yra neteisėta, bet neįstengė sutramdyti savo troškimo, sumišusio su kalte dėl to, kad pamatys kai ką keistai draudžiamo.

Ji paėmė raktą ir kiek tirtėdama, nes miglotai suvokė daranti kažką neįtikėtinai negera, bet prieš ką buvo visiškai bejėgė atsilaikyti, priėjo prie vyro kabineto durų.

Raktas lengvai įlindo į spyną. Liežuvėlis tyliai spragtelėjo ir sulindo.

Ji stumtelėjo duris ir stovėjo ties riba tarp dviejų kambarių. Šviesa

iš virtuvės ir svetainės jai už nugaros nušliaužė į kabineto tamsą. Ragindama save nedvejoti, uždegė šviesą ir įžengė į kambarį.

Kabinetą užliejo ryški šviesa, ir Vilkienė užsimerkė. Lyg kokia geroji sąžinė balsas viduje jai liepė liautis – užgesinti šviesas, išeiti, neatsimerkiant užtrenkti duris ir eiti žiūrėti televizoriaus.

Pajuto plūstelint karštą pyktį. Tiksliau, smalsumo vėsinamą nieko bloga nepranašaujančio pavojaus nuojautą. Pasakė sau: *Sužinok truputį. Tai bus tavo paslaptis.* Ji nusišypsojo ir atsimerkė.

Pirmiausia pamatė sieną, aplipdytą skirtingo dydžio nuotraukomis, tarp jų – 15 iš 24 centimetrų suliniuotų lapelių užrašams pašėlusiai ryškių spalvų: gelsvai žalsvų, šviesiai violetinių, geltonų. Po nuotraukomis buvo datos ir glaustos vietos bei laiko nuorodos. Vaizdas buvo nepaprastai tvarkingas, bet tuo pat metu keistai padrikas.

Ji žengtelėjo prie sienos. Akys įsmigo į vieną nuotrauką. Ji pamatė raudonus plaukus.

– Bet juk tai daktarė Džeison! – garsiai sušnabždėjo.

Priėjo arčiau, pasižiūrėjo į kitą nuotrauką. Vėl raudoni plaukai.

– Džordana? – paklausė, nors atsakymą jau žinojo.

Lyg neregė ištiesė ranką ir palietė kitą nuotrauką.

– Kas tu? – paklausė jos. Nuotraukoje raudonplaukė moteris vasaros popietę stovėjo kažkokioje tuščioje automobilių aikštelėje. Moters veido gerai neįžiūrėjo, nes buvo užsidengusi jį suglaustais delnais.

Ji pamatė popieriaus lapus su žodžiais *Raudona Pirmoji, Raudona Antroji* ir *Raudona Trečioji* bei tvarkaraščių apmatais: *Istorijos pamoka, Mokomasis korpusas Nr. 2, nuo pirm. iki penkt. 10.30.* Pasisukusi pamatė: *Pacientai nuo 8.30 iki 12.30, paskui valandos pertrauka. Dažnai pietauja „Tūzų" valgykloje. Metro. Šviežių salotų krautuvėlėje. Grįžta 13.30. Vėl priima pacientus.*

Kitas popieriaus lapas buvo padalytas į tris dalis. Po *Raudona Pirmoji* buvo sąrašas, pavadintas „Mėgstamomis vietomis". Jame buvo surašytos parduotuvės ir naktinių klubų adresai. Panašus, tik trum-

pesnis, sąrašas buvo po *Raudona Antroji*. Po Džordanos, pavadintos Raudona Trečiąja, nuotrauka buvo krepšinio treniruočių ir rungtynių tvarkaraštis.

Didelio Pikto Vilko Žmona atsitraukė nuo sienos.

Gerai nesuprato, ar kalba balsu, bet žodis „kodėl?“, rodės, garsiai aidi kambaryje.

Paskui aiškiai sukuždėjo:

– Nesuprantu.

Nuotraukos atrodė nesuprantamos, miglotos. Ji nesuprato, kam jų reikia. Balsu neištarė, bet juto viduje neįtaigiai mėginanti rasti racionalų pateisinimą: *Tikriausiai yra koks paprastas, nieko bloga nereiškiantis paaiškinimas.*

Moteris įtempė vaizduotę. Kažkokia aiški rašytojo vizija istorijai papasakoti. Kažkokia esminė detektyvinio kūrinio rašymo dalis, kurios ji nesupranta, bet kuri pačiam autoriui kuo logiškiausia. Tikriausiai jis naudoja tikrus žmones kaip savo veikėjų prototipus. *Ne kitaip,* – tikino save Didelio Pikto Vilko Žmona. – *Tiesiog tu nesupranti. Tu nesi kūrybinga asmenybė, taigi tokių sudėtingų dalykų nesuprasi.*

Bet nuotraukos jai pasirodė pernelyg atviros ir provokuojančios. Į jas žiūrėdama ji matė, kad kiekviena fotografuota iš taško, kuris bylote bylojo apie slapstymąsi. Iš už medžio. Iš automobilio pro nuleistą langelį. Iš už plytų sienos. Iš viršutinio kontorų pastato lango. Nė vienoje nuotraukoje nebuvo matyti, kad fotografuojamoji žinojo esanti aparato vaizdo ieškiklyje.

Tokias nuotraukas padarytų moterį persekiojantis tipas. Tokią susižavėjimo sieną galėtų sukurti manijos apniktas gerbėjas ar einantis iš proto įsimylėjėlis. Bet negalėjo prisiversti tuo patikėti. Atrodė, tartum jos protą ir įžvalgą pakeitė kažkokia balta deganti šviesa ir nedarnūs trankesiai ir spigsmai.

Ne, ne, ne, – galvojo Vilkienė. Šis it kokia rytietiška mantra kartojamas žodis ją šiek tiek nuramino.

Ji sverdėdama atsitraukė vis dar sutrikusi, sulig kiekvienu žingsniu mėgindama save padrąsinti, ir atsisuko į kompiuterį. Ant rašomojo stalo kampo šalia spausdintuvo dėžėje gulėjo šūsnis popieriaus lapų, apverstų tekstu į apačią.

Romanas, – sakyte sakė jie.

Didelio Pikto Vilko Žmona paėmė viršutinį lapą ir atvertė.

Perskaitė vieną eilutę lapo viršuje. *Tik kvailys galvoja vien apie baigtį. Tikrąją aistrą sužadina pats žudymo* procesas. *Su didžiausiu nekantrumu laukiu, kada ateis ta akimirka.*

Drebančia ranka padėjo lapą atgal. Pirmą kartą per vedybinį gyvenimą nenorėjo skaityti daugiau savo vyro kūrybos. Protas, rodės, įkrito į kažkokią juodą tuštumą ir atsisakė apdoroti bet kokią informaciją – ypač tą, tiesiai jai prieš akis, – ar daryti kokias nors išvadas. Sumanymai, mintys, spėlionės lakstė galvoje šaukte reikalaudami dėmesio, bet ji nepaisė visų jų išleidžiamų riksmų ir klyksmų.

– Nesuprantu, – ištarė ji balsu ir pati išsigando – tartum tas teiginys kažkaip galėtų palikti kambaryje randą.

– Čia kažkas tikriausiai negerai, – sušnabždėjo, bet nelabai žinojo, kas gerai, o kas negerai. Pažiūrėjo į kompiuterį; drebančiais pirštais ėmė stumdyti pelę. Juodame ekrane pasirodė užrašas: *Įveskite slaptažodį.*

Didelio Pikto Vilko Žmona žengtelėjo atatupsta. Kažkoks vidinis balsas įtikinėjo ją, kad gali atspėti slaptažodį – ko gero, tai jos vardas, – bet kitas, garsesnis, jai šaukė geriau kompiuterio neatidaryti, nes nežinia ką gali ten rasti. Ji rūpestingai vėl išjungė aparatą. Tai, ką daro, jai pasirodė neteisėta.

Mintys sparčiai sukosi, nukrypdavo niekur nevedančiais klystkeliais. Turbūt panašiai jaučiasi žmogus, aptikęs paslėptą šūsnį pornografinių nuotraukų – tarkim, vaikų. Tik čia nebuvo nepadorios, draudžiamos nuotraukos.

Jos reiškė kažką kita.

Ji pasisuko į nuotraukų sieną, bet užsimerkė nespėjusi vėl sutelkti dėmesio į klausimą, ką jos reiškia. Jeigu ir galėjo jose ką nors pamatyti, ji to nebenorėjo matyti.

Sau įstengė paliepti padaryti tik viena: išeiti lėtai, atsargiai, įsitikinti, kad nieko nesutrikdė ir nepaliko jokio įsibrovimo pėdsako. *Išeik, ir viskas bus kaip buvo prieš kelias minutes,* – tarė ji sau. Bet jos akį patraukė didelis albumas raudonais odiniais viršeliais, ryškiai išsiskiriantis knygų lentynoje. Jis atrodė lyg koks milžinas šalia vyro romanų minkštais viršeliais ir dokumentinių knygų, kuriose su menkiausiomis smulkmenomis buvo aprašyti sensacingi šių laikų nusikaltimai.

Tokį pat albumą ji turėjo ant savo rašomojo stalo. Jame ji laikė vestuvių nuotraukas, kvietimo kopiją ir valgiaraštį užmiesčio klubo, kuriame jie surengė kuklų priėmimą. Staiga ji prisiminė, kad jos vyras pirko tuos du albumus odos prekių parduotuvėje per trumpą jų medaus mėnesį. Vieną jis davė jai, kitą pasiliko sau.

Mūsų vestuvių nuotraukos.

Albumas ją traukė. Ji ištiesė ranką, ir, tarsi pagriebtas kažkieno kito, albumas atsivertė jai prieš akis.

Pirmas žvilgsnis ją nuramino. Ne, ne vestuvių nuotraukos – jas pamačius, akmuo būtų nusiritęs nuo širdies, – bet recenzijų rinkinys. *Ko čia stebėtis?* – klausė ji savęs. – *Visiškai logiška.* Ji pajuto, kaip pamažu iškvepia orą.

Paskui pažiūrėjo kiek įdėmiau. Pramaišiui su recenzijomis buvo įklijuota laikraščių iškarpų apie platų atgarsį sukėlusias žmogžudystes.

Jai norėjosi gūžtelėti pečiais ir dar kartą paklausti: *Ko čia stebėtis? Tikriausiai čia medžiaga knygai,* – tikino save.

Bet laikraščių iškarpos atrodė ne vietoje. Ji nematė ryšio tarp vyro knygų recenzijų ir iš pažiūros niekaip nesusijusių žmogžudysčių. *Ryšys tikriausiai yra, tik tu jo nematai,* – pasakė ji sau. Kai kurie iškirpti

straipsniai buvo su šiurpiomis, didelėmis raidėmis parašytomis antraštėmis ir su grūdėtomis policijos automobilių nuotraukomis. Į akis krito pavardės ir datos. Ji vėl užsimerkė, o kai atsimerkė, apėmė baimė, kad jos ašaroja.

Įspūdis buvo toks, lyg žiūrėtų į paveikslą, sunkiai įžiūrimą daugiaspalviame geometrinių raštų meno kūrinyje – tokie buvo populiarūs devintajame praėjusio amžiaus dešimtmetyje. *Trompe l'oeil**. Ji žinojo, kad tose iškarpose paslėptas kažkoks vienas vaizdas, bet jai nepavyko jo įžiūrėti.

Jau daug metų Didelio Pikto Vilko Žmona nevairavo nutrūktgalviškai, bet dabar jautėsi tai daranti: ji nesuvaldė automobilio, tad dabar karštligiškai sukioja vairą ir girdi šleikštulį keliantį ant šlapios dangos slystančių padangų garsą. Ji čiupo nuo vyro rašomojo stalo švarų užrašų lapą, pieštuką ir paskubomis užrašė iškarpų datas, laikraščių pavadinimus ir antraštėse aiškiai matomas nužudytųjų pavardes. Lapą pasikišo po marškiniais, prie odos. Jis atrodė šaltas ir drėgnas, it koks nugaišęs padaras.

Ją ėmė pykinti, sukosi galva, drebėjo rankos. Ji rūpestingai padėjo albumą atgal ant lentynos, pieštuką – ant stalo, lygiai į tą pačią vietą, iš kurios paėmė. Apsidairė staiga išsigandusi, kad ką nors palietė ar pastūmė ir paliko ją išduosiančių pėdsakų. Staiga apėmė panika pamanius, kad jos kvepalų aromatas ilgai išsilaikys uždaroje patalpoje. Ji atbula pasuko prie durų, pašėlusiai mostaguodama rankomis, kad išsklaidytų užsilikusį kvapą ir šis išeitų kartu su ja.

Paskutinį kartą žvilgtelėjo į kabinetą ir galvoje užfiksavo jį lyg nuotrauką. Išjungė šviesą ir lėtai uždarė duris. Sunkiai sekėsi pataikyti raktą į skylutę ir ko nenualpo, kai išgirdo netoliese, bet kažkokiame kitame pasaulyje, garsų kauksmą.

---

* Pažodžiui: akies apgaulė *(pranc.)*. Meno technika, tikroviškais vaizdiniais sukelianti optinę iliuziją, kad pavaizduoti daiktai yra trijų matmenų.

Ji aiktelėjo. Kūną nukrėtė lyg elektra, ir raktai iškrito iš rankos ant grindų. Ji sverdėdama žengtelėjo atatupsta, kaip pašauta ar gavusi stiprų smūgį į veidą, ir vos nepargriuvo – teko įsitverti į ruošos stalą, kad neprarastų pusiausvyros. Pajuto, kad kakta išmušta prakaito; ji tyliai, išgąstingai sugargė. Vėl pasigirdo kauksmas.

Mašinos klaksonas.

Kaip ir buvo žadėję, atvažiavo mechanikai.

22

DŽORDANA LAVIRAVO tarp nusitrynusių knygų eilių mokyklos bibliotekoje. Ji rado daug knygų apie Osmanų imperijos smukimą ir pagrindines Pirmojo pasaulinio karo priežastis. Ištisos lentynos buvo skirtos reformacijai, begalėje buvo vertinami JAV tėvai kūrėjai* ir Didžioji depresija. Apie tai, kaip netapti žmogžudystės auka, buvo velniškai mažai.

Jautėsi kiek pamišusi, kai vaikštinėjo pirmyn atgal tarp knygų lentynų ieškodama kokio linksmo, žvalaus pavadinimo, pavyzdžiui: „Vadinasi, nenori būti žmogžudystės auka? Dvylika lengvų žingsnių, kuriuos gali žengti namie, kad nepadidintum statistikos".

Arba „Žmogžudystė kaip lieknėjimo programa", – pamanė.

Kol kas ji daugiausia stengėsi suprasti garsius nusikaltimus, kad gautų iš jų tam tikros informacijos, kaip užkirsti jiems kelią. Ji samprotavo paprastai: jeigu supras, ką daro blogiukai, gal jai pavyks

* JAV tėvais kūrėjais (*Founding Fathers*) yra vadinami politiniai lyderiai ir valstybės veikėjai, pasirašę JAV nepriklausomybės deklaraciją (1776), dalyvavę JAV nepriklausomybės kare (1775–1783) ir surašę JAV konstituciją (ratifikuota 1788).

išvengti tų klaidų, kurias padarė jų aukos. Ji perskaitė apie nekaltai nužudytus elektros kėdėje Saką ir Vancetį*, gausybę Džono Dilindžerio** bankų apiplėšimų. Ją sudomino Vaikutis Bilis*** ir dvidešimt viena įpjova jo kolte, kaip ir Čarlzas Mansonas**** – šis gal pats ir nieko nenužudė, bet liūdnai pagarsėjo kaip žmogžudys. Džordana peržiūrėjo grožinės literatūros lentynas ir rado Agatos Kristi knygų; jos jai pasirodė keistos ir atgyvenusios, taip pat Džono le Karė, bet jautėsi mažai panaši į tamsiuose pasauliuose veikiančią šnipę ir nemanė, kad jo kūriniai galėtų jai padėti. Gal labiau būtų pravertęs Elmoras Leonardas ar Džordžas Higinsas, bet ji pamatė, kad jie daugiausia rašo apie Floridos ir Bostono gangsterius, o tai ją nelabai domino, nes Didelis Piktas Vilkas nebuvo koks mafiozas ar driskių gaujos narys. Ji rado net lentyną su didžiausia krūva knygų, kurių visų antraštiniame puslapyje sensacingai, bet kiek beširdiškai buvo užrašyta: „Auka". Nors ji žinojo besistengianti netapti auka, nemanė, kad iš tų knygų daug ko pasimokys.

Ji nusinešė skreitinuką į bibliotekos kampą, kur buvo įrengtos kabinos stiklinėmis pertvaromis mokiniams, ruošiantiems referatus ar nagrinėjantiems esė anglų kalbos pamokoms. *Google* paieškos sistemoje įvedė žodį „persekiojimas" ir mažiau kaip per sekundę gavo per keturiasdešimt milijonų rezultatų. Kai kuriuos įrašus – matyt, valstybinių ar policijos organizacijų – ji peržvelgė, bet ir jie nepadėjo.

---

* Italų kilmės anarchistai, apkaltinti nužudę du žmones per ginkluotą apiplėšimą 1921 m. Po teismo nuosprendžio kilo protesto banga visame pasaulyje, nes buvo įrodymų, kad apiplėšimo dieną abu buvo toli nuo nusikaltimo vietos, tačiau 1927 m. abiem buvo įvykdytas mirties nuosprendis.

** Johnas Herbertas Dillingeris (1903–1934) – garsus amerikiečių gangsteris.

*** Vaikutis Bilis aukas neva žymėjęs įpjova revolverio rankenoje.

**** Charlesas Mansonas (g. 1934) septintajame praėjusio amžiaus dešimtmetyje buvo įkūręs savotišką komuną Kalifornijos dykumoje. 1971 m. pripažintas kaltu dėl 7 žmonių mirties, nors juos nužudė jo bendrai, tiesa, jo nurodymu.

Visi prasidėjo itin išmintingu perspėjimu – „kuo mažiau bendrauti su tuo maniakišku asmeniu". *Puiku,* – pamanė. – *Velniškai naudinga informacija!* Visų pirma, jos bėdų esmė ir buvo ta, kad ne ji bendravo su Dideliu Piktu Vilku, o šis su ja. Taigi santykiai toli gražu nebuvo tokie paprasti kaip su atstumtu vaikinu arba aptemusio proto bendraklasiu ar bendradarbiu. Viena vertus, Vilkas buvo visiškai anonimiškas. Kita vertus, jis buvo taip arti, kad ji sprandu juto karštą jo alsavimą.

Ir nė iš vieno interneto tinklalapio – kaip ir nė iš vienos knygos apie žudymą – nesužinojo ničnieko apie tai, ką jai toliau daryti.

Taigi, – pamanė Džordana, – *esi lyg ir viena, bet tuo pat metu ne viena, nes visada yra Raudona Pirmoji ir Raudona Antroji.*

Ji apsidairė. Kampe prie rašomojo stalo sėdėjo bibliotekininkės padėjėja, penki ar šeši kiti mokiniai vaikštinėjo tarp knygų lentynų ar sėdėjo palinkę prie šūsnies knygų. Bibliotekininkės padėjėja buvo pusamžė moteriškė, palinkusi prie žurnalo *Cosmopolitan* – aiškiai stūmė paskutines minutes, iki galės išvaikyti pamokoms besiruošiančius moksleivius ir užrakinti patalpas. Mokiniai buvo knygiai – iš tų, kurie būtų gėdijęsi panaudoti informaciją iš Vikipedijos be autoriaus nuorodos kokiam savo referatui – visi mokytojai smerkė šią praktiką, bet ją nuolatos taikė beveik visi mokiniai.

Ji žinojo, kad Vilko bibliotekoje nėra. Na ir kas? Jis darė įspūdį, kad visuomet yra netoliese, galbūt gretimoje stiklintoje kabinoje, ir, tūnodamas už šūsnies knygų, pašaipiai išsišiepęs ją stebi.

Ji paklausė savęs: *Kaip man žinoti, kada esu saugi, o kada nesu?*

Klausimas sukėlė jai nerimą. Ji staigiai atsistojo, nustūmė visas knygas į šalį, įsimetė kompiuterį į kuprinę ir greitai išėjo iš bibliotekos. Ant laiptų pavakario prieblandoje jai dingtelėjo, kad Vilkas gali būti čia pat. O gal ir ne.

Netikrumas kaustė kiekvieną jos žingsnį.

Susikūprinusi nuo vėsos pasuko į bendrabutį. Tikriausiai ir šį

vakarą neruoš namų darbų, o naktį vartysis lovoje kankinama neramių sapnų.

Negaliu bėgti. Negaliu slėptis. Priešingai – turiu tiek prie jo prisiartinti, kad aiškiai matyčiau.

Pavojinga, pavojinga, pavojinga. Žodis kartojosi galvoje it kokia nepageidaujama melodija ir nedaug trūko, kad būtų neišgirdusi skambant savo mobilųjį. Ji iš pradžių ištiesė ranką prie to, kurį davė jai Karen, bet skambėjo kitas.

Mama? Tėtis? – pamanė, nors žinojo, kad skambina ne jie.

Sara irgi buvo lauke. Ji juto, kaip ją apgaubia šaltas pavakario oras, bet vėsos nejuto. *Nuostabu, kaip truputis išgąsčio šildo žmogų,* – pamanė.

Ji neįstengė likti namie. Niekur nedingstantis televizorius neišblaškė ją apnikusių minčių. Prisiminimai ir baimės susiliejo į nerimo troškinį; ji žinojo turinti ką nors daryti, tik neišmanė, kas tas „kas nors" galėtų būti.

Eiti į kiną? Absurdiška!

Nueiti vienai pavakarieniauti? Nebūk kvaila!

Užsukti į vietinį barą išgerti? Kurgi ne. Būtų labai gudru.

Taigi neišmąsčiusi nieko kito, galvodama, kad daro neįtikėtiną kvailystę tapdama tokia pažeidžiama, bet nebeištverdama vis labiau ją slegiančios įtampos, ji apsiavė sportinius batelius ir išėjo pasivaikščioti.

Perėjo vieną kvartalą, antrą, paskui kiek įmanoma painiau paklaidžiojo gatvėmis be jokios aiškios krypties. Praėjo pro kelių draugų ir kaimynų, pas kuriuos anksčiau lankydavosi, namus, bet nė prie vieno nesustojo. Retkarčiais sutikdavo žmonių, dažniausiai išvedusių pasivaikščioti šunį. Tuomet beveik visada susigūždavo, nunarindavo galvą į paltą ir nieku gyvu nežiūrėdavo praeiviui į akis. Nors nemanė, kad verslininkas, po darbo grįžęs namo ir išvedęs Reksą ar Rudį į

vakarinį pasivaikščiojimą, virs Dideliu Piktu Vilku, žinojo, kad tokia galimybė irgi visiškai tikėtina. *Kodėl savo mišrūną išvedęs pasivaikščioti žmogelis negali būti žudikas?* Dėmesio nekreipė tik į tuos žmones, kurie nesuvaldė augintinių, turinčių šunišką potraukį kiekvieną sutiktą praeivį pasveikinti pavizginant uodegą ir apuostant. Paskui, kai pakasė užausius ir paglostė sprandą trečiam prie jos prisigretinusiam šuniui, nors jo savininkas dėl jo atsiprašinėjo ir jam priekaištavo, staiga savęs paklausė: *Kodėl žudiko šuo negali būti draugiškas?*

Mintis, kad *tai būtų nedora,* menkai ją guodė.

Ji nedrąsiai vylėsi, kad tirštėjančiose sutemose ji būtų prastas taikinys. Kita vertus, vylėsi, kad Didelis Piktas Vilkas pasinaudos ta proga ir viską užbaigs. Rodės, tos nežinomybės išsklaidymas yra svarbiau už gyvybę.

Ji nebežinojo, kiek laiko vaikščioja. Kvartalai virto kilometrais. Rajonai pasikeitė kartą, antrą. Pirma pasuko į vieną pusę, paskui į kitą, o galiausiai, kai pritrynė kojas iki pūslių, apsisuko ir nušlubavo atgal. Kai atsidūrė prie savo namo, gaudė kvapą ir jautėsi visiškai išsekusi, bet manė, kad tai gerai. Maudė kelius ir tik dabar pajuto, kad jai šalta.

Į vidų įėjo ne tuoj pat: pirma su raktu rankoje pastovėjo prie apšviestų lauko durų. *Gal jis įsilaužė vidun, kol buvau išėjusi, kaip į Raudonkepurės senelės namus ir dabar šiltai ir patogiai manęs laukia.*

Gūžtelėjo pečiais ir įkišo raktą į spyną. Jai dingtelėjo, kad nebegali jausti baimės – kaip verkiančiam žmogui visada ateina laikas, kai išverkiamos visos ašaros. Staiga viduje ji išgirdo skambant namų telefoną.

Niekas jai neskambino ištisus mėnesius.

Pasibaigus darbui, Karen dar ilgai užtruko kabinete. Išėjo visi – slaugytojos, sekretorė, net naktinis valytojas. Vienintelė lempa metė ant sienos šešėlius.

Paskendusi padrikose mintyse, ji nesikėlė nuo rašomojo stalo.

Pastaruoju metu visada buvo išsigandusi – savaime suprantama. *Bet kiek man baisu?* Ji manė, kad būtų gerai išmatuoti savo baimę – kaip skausmą pagal kabančią ant sienos vertinimo skalę. *Šiuo metu mano baimė siekia 8 balus. Komedijos klube buvo 9 balų. Kažin, kaip jausiuosi, kai ji šoktels iki 10?*

Bet, užuot bandžiusi tai padaryti, ėmė be perstojo kartoti „Raudona Pirmoji, Raudona Pirmoji, Raudona Pirmoji" tyliu, šaižiu, monotonišku balsu. Iš jo atrodė, kad jai prasideda sloga, nors ji žinojo, kad melodingas gaideles iš jo atėmė padidėjusi įtampa.

Ji pažiūrėjo į lubas ir suvokė, kad darosi šiurpiai panaši į berniuką, vis kartojantį „sitrim, sitrim, sitrim" Stanlio Kubriko ekranizuotame Stiveno Kingo romane „Švytėjimas".

Tuo metu, kai Karen sukaupė valią, stengdamasi suteikti jėgos nusilpusiems raumenims ir atsileidusioms sausgyslėms, kad galėtų atsikelti ir keliauti namo, suskambo telefonas ant jos stalo.

Pirma mintis buvo neatsiliepti. Bet kokio norinčio ką nors paklausti paciento skambutis pateks operatorėms, ir šios praneš skambinančiajam surinkti 911, jei iškilo pavojus jo gyvybei, arba paskambinti kitą dieną darbo valandomis.

Po velnių, betgi tu esi čia! – pasakė ji sau. – *Tai juk tavo darbas. Kažkas susirgo. Atsiliepk, velniai rautų, ir padėk žmogui!* Ji pakėlė ragelį ir tarė:

– Daktarės Džeison kabinetas.

Kitame laido gale išgirdo tylą.

Tyla gali būti kur kas blogiau už garsiausią riksmą.

Raudona Pirmoji sustingo prie savo rašomojo stalo.

Po kelių minučių...

Raudona Antroji ko neprarado pusiausvyros ir turėjo atsišlieti nugara į sieną, kad nepargriūtų.

Dar po kelių minučių...

Raudona Trečioji stovėjo nekrustelėdama, ir tamsa aplinkui vis tirštėjo.

Visos pirmas kelias akimirkas girdėjo vien alsavimą, nieko daugiau. Visas apėmė nenumaldomas noras padėti ragelį ar šveisti telefoną į kitą kambario galą arba į tamsią gatvę, ar išrauti laidą iš lizdo sienoje. Nė viena nieko panašaus nepadarė, nors Raudona Trečioji pakėlė ranką, tarsi ruošdamasi mobilųjį mesti, bet paskui iš lėto vėl nuleido jį prie ausies.

Visos Raudonos laukė, kol skambinantysis ką nors pasakys ar padės ragelį. Laikas slinko kankinamai lėtai, negailestingai.

Kiekviena tikėjosi ko nors bauginančio – išgirsti bekūnį šaltą balsą, sakantį: „Jau netrukus“ ar „Tuoj tavęs ateisiu“, ar net demonišką juoką, visai kaip Holivudo nedidelio biudžeto siaubo filme.

Bet nepasigirdo nei tie žodžiai, nei juokas. Tyla nesiliovė; atrodė, kad jos tembras sodrėja, kol galop virsta *crescendo* – tarsi orkestro, susikaupiančio prieš paskutines simfonijos gaidas.

Tada staiga tyla nutrūko.

Raudona Pirmoji padėjo ragelį ant aparato, stovinčio ant jos rašomojo stalo. Raudona Antroji padarė taip pat. Raudona Trečioji įsikišo mobilųjį atgal į kuprinę. Bet prieš nueidamos visos pasižiūrėjo, kas skambino. Nė viena neturėjo net menkiausios vilties, kad pamatytas numeris nuves bent kiek arčiau prie Didelio Pikto Vilko.

23

VILKIENĖ GULĖJO LOVOJE it išmestas suglamžytas juodraščio lapas. Saulė ką tik pakilo. Ji žiūrėjo į ramiai šalia miegantį vyrą už sujauktų apklotų ir pagalvių. Klausėsi ritmingo, tolygaus jo kvėpavimo, iš ilgos patirties žinodama, kad jis sumirksės ir atsimerks laikrodžiui ant komodos rodant septintą ryto. Jis pabusdavo tuo pat metu kiekvieną rytą per visus jų vedybinio gyvenimo metus, nesvarbu, kaip vėlai atsigulęs miegoti iš vakaro. Ji žinojo, kad jis pasirąžys atsisėdęs ant lovos krašto, perbrauks pirštais retėjančius plaukus, truputį pasipurtys it iš snaudulio pažadintas tingus šuo ir nušlepsės iš miegamojo į vonios kambarį. Gal pasiskųs, kad kaip ir dažną rytą sustingę artrito kamuojami sąnariai. Ji galėtų suskaičiuoti sekundes, iki išgirs unitaze nuleidžiamą, paskui duše bėgantį vandenį.

Šis rytas bus visai toks pat kaip kiti.

Tik nebuvo.

Didelio Pikto Vilko Žmona apžiūrėjo kiekvieną raukšlelę miegančio vyro veide, suskaičiavo tamsiai rudus senatvinius šlakus ant jo rankų, atkreipė dėmesį į žilus plaukelius tankiuose antakiuose.

Kiekviena sutuoktinio kūno dalelė jai atrodė tokia pat pažįstama kaip blausi rytmečio saulė.

Juto, kaip jos viduje verda ginčas, viena pusė tvirtino: *Pažįsti šį žmogų geriau negu bet ką kitą, išskyrus save,* kita klausė: *Kas jis iš tikrųjų yra?*

Ji miegojo vos kelias valandas ir jautėsi šlykščiai išvargusi – taip būna, kai iki paryčių vartaisi lovoje negalėdama sudėti bluosto. O kai pagaliau pavyko užmigti, sapnai buvo negailestingi, neramūs – it vaikystės košmarai. Nieko panašaus ji nebuvo patyrusi nuo tada, kai prasidėjo bėdos dėl širdies, kai naktį ji tirtėdavo iš baimės. Jai labai norėjosi pailsėti ir viską užmiršti, bet tą norą nustelbė begalė klausimų, iš kurių nė vieno negalėjo užduoti balsu.

Išvakarėse – po to, kai įsibrovė į vyro darbo kambarį, – ji nereginčiomis akimis vieną po kitos žiūrėjo savo mėgstamas televizijos laidas, bet nė viena nė trupučio neapmalšino jos nerimo. Ji išjungė televizorių, išjungė šviesas ir sėdėjo, kur visada sėdi, aklinoje tamsoje, kol pamatė savo automobilio žibintų šviesas, atsispindinčias nuo baltų svetainės sienų. Tada tyčia nuskubėjo į lovą. Paprastai, kad ir kokia pavargusi, būtų jo sulaukusi ir paklaususi apie kriminalistikos paskaitą. Tik ne šįvakar. Ji apsimetė mieganti, kai jis patyliukais įslinko į miegamąjį ir atsigulė šalia. Ji spėliojo, ar greta jos atsigulė ne nepažįstamas vyras, ir ją krėtė šaltis. Kadaise jis iš geismo būtų paglostęs jai ranką ar krūtį ir pažadinęs, bet tie laikai jau seniai nuėjo į praeitį.

Ką matei jo kabinete?

Šis klausimas aidėjo jos galvoje. Rodės, jis garsiai skamba nakties tamsoje ir tik truputį pritilo, kai už miegamojo lango išbrėško rytas.

Nežinau...

Jai dingtelėjo, ar nemeluoja sau. *Gal vis dėlto žinau.*

Paprasti, nieko bloga nepranašaujantys aiškinimai grūmėsi su grėsmingais. Ji jautėsi, tarsi stovėtų kažkokios užsienio šalies aikštėje

ir bandytų klausti žmonių kelio. Visi ženklai buvo raidėmis, kurių ji neįstengė perskaityti, visi praeiviai šnekėjo jai nesuprantama kalba.

– Labas rytas! – Didelis Piktas Vilkas sujudėjo lovoje.

Ji manė, kad jos balsas drebės, bet taip nenutiko. Paklausk jo akivaizdaus dalyko: *ar tu žudikas?*

Bet nepaklausė.

Jai pasirodė, kad balsas silpnas ir spigus, kai paklausė:

– Kaip patiko paskaita? Norėjau tavęs sulaukti, bet užsnūdau prieš tau grįžtant...

– Paskaita buvo labai įdomi. Tas vyrukas iš valstijos policijos kalbėjo labai protingai, juokingai ir velniškai sumaniai. Daug sužinojau. Grįžau vėlai.

Ką sužinojai? Gal kaip...

Ji susilaikė ir nepaklausė. Tie klausimai ją baugino.

Ji žiūrėjo, kaip jis pasikelia iš lovos ir pereina per kambarį.

Paskambink policijai. Paskambink apygardos prokurorui. Skambink kam nors. Kam?

– Klausyk, pastebėjau, kad baigiasi dantų pasta, – tarė jis.

Normalus dalykas, – pamanė ji. – *Niekas nepasikeitė.*

Po šios veidmainystės ji pasijuto kur kas geriau. Ji nusprendė galvoti, ką pagamins pusryčių, užuot spėliojusi, ar atskleidė kažkokią šleikščią tiesą. Bet ji abejojo, ar sprendimas kepti kiaušinienę ar blynus ilgam nusvers klausimą: *Ar tavo vyras žudikas?*

Kol atvažiavo į darbą, Didelio Pikto Vilko Žmona nebebuvo tikra norinti sužinoti atsakymus į klausimus, kuriuos iškėlė jos prasižengimas. Jai norėjosi pasukti laiką atgal kaip vaizdajuostę – grįžti į tą akimirką, kai suvokė laikanti rankoje raktą kambario, kuriame rašo jos vyras, ir nusprendė į jį įtykinti. Jai buvo šiek tiek gėda, kad jam pamelavo, bet labiau jautėsi sutrikusi.

Pirmiausia ji priėjo prie juodos plieninės spintos su visų mokinių dokumentais ir išsitraukė Džordanos bylą.

Vidinėje aplanko pusėje buvo oficiali rudens semestro pradžioje mokyklos daryta Džordanos nuotrauka. Ji priminė Vilkienei policijos daromas nuotraukas: iš priekio. *Pasisukit dešiniu šonu. Pasisukit kairiu šonu.* Trūko tik po smakru laikomos kortelės su tapatybės numeriu.

Ji pervertė nuotraukas ir įniko į aplanke pateiktas smulkmenas. Didelio Pikto Vilko Žmona tiek daug metų pradirbo privačioje mokykloje, kad suprato byloje pateikiamų dokumentų dėsningumus. Ji manė, kad jie nuobodžiai tipiški. Ji trumpai pasikalbėjo su savimi: *Visi vaikai mano, kad jų bėdos ypatingos. Taip nėra. Kas bus toliau? Džordana eksperimentuos su seksu. Ims rūkyti žolę ar paims iš klasės draugės receptą ritalinui ir juo piktnaudžiaus. Itin įžūliai nusižengs kokiai mokyklos taisyklei ir bus pašalinta.*

Bet jai nepavyko pamatyti nieko, kas galėtų sieti jos vyrą su Džordana.

Ir dar: *Kodėl ji? Kodėl ji pasirinkta žmogžudystės taikiniu ar knygos veikėjos prototipu?*

Tokios mintys trankėsi Didelio Pikto Vilko Žmonos galvoje – nevaldomos, paralyžiuojančios.

Ji susigriebė spoksanti į storą Džordanos bylą su netramdomu įniršiu ir pajuto visa deganti.

Po velnių – kuo tu tokia ypatinga, kad mano vyras, ble, pasikabinęs tavo nuotrauką ant savo sienos?!

Šis klausimas rėkte rėkė jos galvoje.

Tą akimirką ji suvokė nekenčianti Džordanos. Neapykanta buvo tikra, nuožmi, persisunkusi verdančiu pavydu. Ji negalėjo pasakyti, kodėl ją apniko tas jausmas, kaip ir paaiškinti, kaip jį įveiks. Vilkienė užvertė paauglės bylą ir tėškė ant savo rašomojo stalo.

Dabar liko nerimauti dėl savo gydytojos ir kažkokios nepažįstamos moters. Kodėl jos?

Ji išsitraukė iš užrašų knygutės popieriaus skiautę, kurioje užsirašė savo vyro knygų pavadinimus bei išleidimo datas ir pažiūrėti niekuo nesusijusias žmogžudysčių bylas, kurias jos vyras nusprendė esant vertas išsikirpti iš laikraščių ir įdėti į savo albumą odiniais viršeliais.

Ji suvokė, kad teks surinkti kažkiek informacijos. Nežinojo, kiek laiko tam turi, bet žinojo, kad reikia skubėti.

Tą rytą savo kabinete Vilkas patenkintas perrašė paskaitos užrašus. Jis džiaugėsi dar ir įvykusiais pokalbiais telefonu.

Jis parašė: *Kartais didžiausią garsą gali sukelti tylėdamas.*

Mobilųjį telefoną, kuriuo skambino visoms trims Raudonoms, jis pirko grynaisiais elektronikos krautuvėlėje, prieš tai įsitikinęs, kad joje nėra vaizdo kamerų. Jis sustojo greitkelyje, išėmė atminties kortelę, o aparatą sutraiškė kulnu. Dalį išmetė į šiukšlių konteinerį už poilsio aikštelės, visa kita – į upelį netoli tos vietos, kur vyko paskaita. Vienas iš Vilkui labiausiai patinkančių žmogžudystės mokslo dalykų buvo pasiruošimas numatant kiekvieną aukos mirties smulkmeną.

Svarbiausias dalykas, – jis įnirtingai maigė klavišus, – *įsitikinti, kad sukėlei reikiamą siaubo lygį. Tavo aukų baimė – nesvarbu, ar patirta per kelias sekundes, kai jas apima panika suvokus, kas jų laukia, ar pamažėle didinant nevaldomą nerimą – verčia jas daryti didžiules klaidas, o tau sukelia nė kiek ne mažesnį jaudulį. Jos klumpa, krinta ir išsiduoda, kai mėgina bėgti ar slėptis. Taip nutinka nuolat. Ar esi matęs kokį siaubo filmą paaugliams? Kad ir kur aukos pasisuktų, Džeisonas, Fredis Kriugeris ar teksasietis su veido kauke ir grandininiu pjūklu jau būna numatęs jų ėjimą ir jų laukia. Aukos nesupranta štai ko: jų baimė daro jas kur kas labiau pažeidžiamas. Kai jos pameta galvą, atidaro duris žmogui, ku-*

riam situacija nepalyginti geriau pažįstama, ir jis pasinaudoja jų baime. Argumentas, kad „Penktadienyje, 13-oje dienoje" viskas pavaizduota absoliučiai teisingai, atrodo kiek beprotiškas, bet iš tikro taip nėra. Prisimeni Raudonkepurę? Vilkas pažįsta kiekvieną miško lopinėlį taip gerai, kad ji net negali įsivaizduoti. Tie siaubo filmai ne prastesni. Rafinuotas žudikas turi rizikuoti leistis į spragas, atsirandančias dėl netikėtos baimės. Kai kurios maloniausios žudymo potyrio akimirkos išgyvenamos šitaip surizikavus, net jeigu jos trumpos trukmės.

Kiekviena sekundė tampa vertinga.

Geriausias žudikas tampa laiko savininku.

Didelis Piktas Vilkas sudvejojo ir jo pirštai pakibo virš klaviatūros. Jis jautė, kaip nenumaldomai kompiuterio ekrane pilasi žodžiai ir kaip be perstojo daugėja lapų dėžėje jam prie alkūnės.

Ginklai. Metas kiekvienai parinkti ginklą.

Raudona Pirmoji mirs kitaip negu Raudona Antroji, o Raudona Trečioji kitaip negu dvi pirmos.

Trys atsitiktinės ir iš pažiūros nesusijusios žmogžudystės. Iš to, ką sužinojo kalbėdamasis su policininkais, gynybai atstovaujančiais teisininkais, prokurorais, per vakarykščią paskaitą ir studijuodamas populiariąją literatūrą, tiek grožinę, tiek negrožinę, jis padarė išvadą, kad tą dieną, kai trys Raudonos mirs, jų mirtis turės atrodyti kaip trys nelaimingi sutapimai. Nėra ko nė sakyti, trys atskiros tyrėjų komandos mėgins atskleisti tris iš pažiūros nieko bendra neturinčias žmogžudystes skirtingose apygardos vietose. Jei pareigūnai vis dėlto ras laiko vieni su kitais pasikalbėti, pamatys daugybę skirtumų, o ne tris susijusius nusikaltimus. Kiekvienas užduos vis kitokio pobūdžio galvosūkį – kieno čia darbas? Kiekviena žmogžudystė atrodys kaip atskira, nors tiesa toli gražu ne tokia. Taigi jis buvo įsitikinęs: kai pasirodys lentynose jo knyga su daugybe smulkmenų ir tiesų, kurias gali žinoti tik tikras nusikaltimų meistras, susižavėjimas juo visuomenės akyse išaugs dvigubai.

Vietos policija patirs baisią gėdą, ir žiniasklaidoje ji bus plačiai nušviesta, todėl jo knyga šaus į perkamiausių knygų sąrašo viršūnę – tuo jis nė kiek neabejojo. Trys Raudonos ne tik patenkins visus jo rafinuotus poreikius žudyti, bet ir uždirbs jam krūvą pinigų.

Jis žinojo, kad tuos pinigus koks nors leidėjas mielai perves į anoniminę užsienio banko, įregistruoto lengvatinio apmokestinimo šalyje, sąskaitą.

Peiliai. Pistoletai. Skustuvai. Virvės. Didelės jo paties rankos.

Savo žinioje jis turėjo begalę priemonių – tiesiog reikės parinkti tinkamą stilių kiekvienai Raudonai. *Tai,* – manė jis, – *nieko neįprasto detektyvinių romanų rašytojams. Jie nuolatos to griebiasi kurdami veikėjus ir siužetus.*

Vilkas nusišypsojo ir net nusijuokė balsu prieš vėl imdamasis taip jį jaudinančio planavimo darbo. Jis tarėsi esąs architektas ir buvo tikras, kad kiekviena jo nubrėžta linija yra tiksli.

24

KEISTA, BET VIENINTELĖ RAUDONA ANTROJI, atsiliepusi į telefono skambutį ir neišgirdusi nė žodžio, reagavo ramiai. Sara pati save nustebino. Po kiekvieno kito kontakto su Dideliu Piktu Vilku ji puldavo į paniką, šėldavo, jai kildavo noras šaudyti, tačiau šį kartą, nors tyla kitame laido gale buvo baisiai grėsminga ir pranašaujanti nelaimę, ji pasijuto visai kitaip. Jai buvo šalta, bet tai nebuvo baimės vėsa – veikiau jai primetamo apsisprendimo ledas. Staiga ji puikiai suprato, ką turi daryti, todėl jai pasidarė beveik šilta ir jauku.

O štai Raudona Pirmoji prapliupo ašaromis.

Tyla, rodės, jai šaukė: *Tu nieko nesugebi!* Visą gyvenimą ji ieškojo atsakymų į sudėtingus klausimus, o dabar, kad ir kaip stengėsi, atsakymo neįstengė rasti. Šaukti nešvankybes? Šaukti ką nors akiplėšiška? Šaukti apsimetant, kad yra stipri? Taigi, vos Didelis Piktas Vilkas dingo iš nebylaus kito laido galo, ji pasidėjo telefoną priešais ant rašomojo stalo ir pratrūko raudoti. Ašaros pasipylė jos skruostais, lydimos aikčiojimo, kūkčiojimo ir net tylių nevilties aimanų. Karen

pasidavė nežabotam, nesulaikomam emocijų protrūkiui; ji siūbavo pirmyn atgal ant kėdės, tvirtai save apglėbusi, ir jai krūtinę drebino baisi kančia. Ji negalėjo pasakyti, kaip ilgai šitaip kamavosi, bet kaip tas dėl dingusio šuniuko verkiantis mažas vaikas galop sutramdė ašaras ir jai pavyko vėl imti kvėpuoti ritmingai, nors visiškai nenumanė, ką toliau daryti. Troško tik vieno – pasikalbėti su kitom dviem Raudonom. Kad ir kaip skyrėsi nuo jos, jiedvi buvo vieninteliai žmonės visame pasaulyje, sugebantys suprasti, ką ji išgyvena. Gal dar, dingtelėjo jai, Didelis Piktas Vilkas.

Raudoną Trečiąją apėmė baisiausias įniršis.

Po skambučio miegas jos neėmė ir beveik visą naktį ji nesėkmingai peržiūrinėjo į *YouTube* įkeltą Didelio Pikto Vilko vaizdo įrašą stengdamasi rasti kokį slaptą raktą, kuris padėtų jai duoti atkirtį. Trečią nakties ji pagaliau atsigulė į lovą ir kaip tamsos bijanti perpus mažesnė mergaitė užsitraukė patalus ant galvos. Bet po apklotais ji sukandusi dantis prakaitavo. Galiausiai nusimetė apklotus, sustingusi it lavonas gulėjo ir spoksojo į lubas. Kai suskambo žadintuvas, atsikėlė jausdamasi purvina – šio pojūčio nenuplovė nė karštas vanduo ir muilas. Tą rytą eidama į pamokas kluptelėjo ir vos nepargriuvo praeidama tą vietą, kurioje išvakarėse stovėjo, kai pasigirdo tas nebylus telefono skambutis. Rodės, trumpalaikė atmintis pakišo jai koją ir ji spyrė į taką, tarsi šis būtų buvęs kaltas, kad ji vos nepargriuvo.

Pirma pamoka tą rytą buvo ispanų kalbos. Mokytoja – ponia Garsija – užaugo Barselonoje, tad jai buvo nesunku pritaikyti savo įgūdžius mokant amerikiečių atžalas. Ji buvo kresna tamsiaplaukė. Jos juokas buvo panašus į kudakavimą ir ji nesidrovėdama žavėjosi viskuo, kas bent iš tolo buvo susiję su tėvyne. Ji rodydavo tokius filmus kaip „Pano labirintas“ ir „Paslaptis jų akyse“, o skaityti užduodavo tokių rašytojų kaip Servantesas ir Gabrielis Garsija Markesas knygas,

nors abejodavo, ar mokiniai daug ką supranta. Jeigu kas per pamoką užsimindavo apie meną, ji beveik visada imdavo pompastiškai pasakoti apie Prado muziejų Madride ir garsiuosius Gojos ir Hieronimo Boscho paveikslus jame. Džordanai ispanų kalba sekėsi labai sunkiai, bet jai vis tiek labai patiko ponia Garsija, nes ši nebuvo nei motina, nei administratorė ir nesielgė taip, tartum žinotų, kaip spręsti visas Džordanos bėdas.

Šį rytą Džordana kaip visada atsisėdo klasės gale prie lango, kad galėtų pro jį žiūrėti į netoliese augančiame medyje tupinčius juoduosius strazdus. Ji nekreipė jokio dėmesio į tai, kas vyksta klasėje, tik mintyse perkratė visus nebylaus telefono skambučio niuansus. Jeigu būtų išgirdusi žodžių ar bent gomurinių garsų, sunkų alsavimą, švilpčiojimą ar masturbuojančio vyro pliaukšėjimą, būtų galėjusi juos interpretuoti ir galvoje susidaryti kokį nors vaizdą. Bet jokio garso nebuvo, tad ji jautėsi lyg žiūrėdama į tuščią drobę.

Ji sugniaužė kumščius, pasikišo juos po pat krūtimis ir surėmė, tarsi grumdamasi su savimi.

– Džordana?

Jai pabalo krumpliai; norėjosi į kažką vožti.

– *Señorita Jordan?**

Pyktis lyg kaukė uždengė jai veidą.

– *Señorita Jordan, que pasa?***

Tik išgirdus kitų mokinių kikenimą jos mintys grįžo į klasę. Ji baisiai sutrikusi apsidairė – visi aplink buvo išsišiepę ir patyliukais pašaipiai juokėsi. Ji nesuprato, kas darosi, kol pažiūrėjo priešais save ir pamatė, kad prieš lentą stovinti ponia Garsija spokso tiesiai į ją. Džordana bemat suprato, kad mokytoja uždavė jai klausimą, o jinai į jį neatsakė.

---

* Panele Džordana? *(Isp.)*

** Panele Džordana, kas nutiko? *(Isp.)*

– Atsiprašau... – išmiknojo ji.

– *En español, por favor, Jordan.*[*]

– Nežinau...

– *No estabas escuchando?*[**]

– Ne, aš klausiausi. Tiesiog... – ji nebaigė melo.

– *Te pasa algo?*[***]

– Ne, ponia Garsija. Viskas gerai.

Tai buvo dar vienas melas, ir ji suprato, kad ir mokytoja, ir klasės draugai tai žino.

– *Bueno.*[****] *En español, por favor, Jordan*, – pakartojo ponia Garsija. – *Cuál es el problema?*

– Nėra jokios bėdos. Aš nesi... – ji nutilo pamačiusi, kad tuoj paprieštaraus sau. Ji suprato turinti atsakinėti ispaniškai, bet nerado žodžių, nors trūko visai nedaug. Džordanai į galvą plūdo frazės, sakiniai, gabalėliai ištraukų iš knygų, filmų dialogai. Ji karštligiškai mėgino rasti tinkamą jų derinį, kad galėtų atsakyti į mokytojos klausimus.

Ponia Garsija sudvejojo. Pauzė leido kitoms klasės paauglėms susikuždėti vienai su kita. Džordana negirdėjo, ką jos sako, bet suprato, kad kažką kandaus.

Ji nebesusitvardžiusi atsistojo, pasisuko į klasės drauges ir pamatė jų veiduose pašaipias šypsenėles. Ji suurzgė ant arčiausiai sėdinčios merginos:

– *Pinche puta idiota!*

Mergina neteko žado. Džordanai dingtelėjo, ar kas nors kada nors buvo pavadinęs ją *supista kvaila kal*e viena ar kita kalba.

– Džordana! – sudraudė ją mokytoja.

---

* Prašyčiau kalbėti ispaniškai *(isp.)*.

** Tu nesiklausei? *(Isp.)*

*** Kas nors nutiko? *(Isp.)*

**** Gerai *(isp.)*.

Bet Džordanai tai buvo nė motais; ji pajuto, kaip prasiveržia ištisas dienas kaupęsis įniršis.

– *Besa mi culo, puta!* – įžeidė ji kitą klasės draugę. *Pabučiuok man į subinę!*

Vienas iš vaikinų buvo besistojąs – matyt, norėdamas užsistoti įžeistą merginą, bet Džordana pavartojo vieną iš labiausiai paplitusių ispaniškų užgaulių frazių, būdama įsitikinusi, kad klasės draugas ją žinos. Nusprendė, kad žinos visi.

– *Chinga tu madre!** – leptelėjo Džordana rodydama vaikinui į krūtinę.

– Džordana, pakaks! – įsiutusi ponia Garsija prašneko angliškai. Darydavo tai retai.

Džordana juto, kad visų akys įsmeigtos į ją. Ji įžūliai atlošė galvą ir jau buvo besviedžianti dar vieną įžeidimą klasės draugams, mat prisiminė seną užgaulią frazę, aptiktą anksčiau tą semestrą skaitytoje knygoje: *El burro sabe más que tu.* Asilas išmano daugiau negu tu. Jau buvo beišrėkianti ją, bet sudvejojo.

– Gali išeiti arba pasilikti – rinkis, Džordana, – lėtai, įtūžio kupinu balsu tarė ponia Garsija. – Vienu ir kitu atveju tučtuojau liausies tai dariusi.

Įsakmus jos tonas rodė, kad klasėje turi būti tyla. Liovėsi visi šnabždesiai, slaptas juokas ir prislopintos nešvankybės.

Džordana ėmė rinktis daiktus įsivaizduodama, kaip parodys visiems klasės draugams vidurinį pirštą, išeis, susiras kokią idilišką vietelę, kur bus viena ir galės kantriai laukti, kol žudikas ją susiras ir padarys galą jos kančioms. Bet nebaigusi šio dramatiško išėjimo sustojo ir pakėlė akis į ponią Garsiją, kurios raudonas veidas per tą laiką patamsėjo. Dabar moteris atrodė liūdna, ir tiek.

Džordana giliai įkvėpė.

---

* Dėjau ant tavęs! *(Isp.)*

– Ne, – netikėtai tarė. – *Ésta es mi clase favorita.**

Ir iškart atsisėdo.

Klasėje vėl stojo tyla. Ilgai patylėjusi ponia Garsija atsikrenkštė, dar kartą liūdnai pažiūrėjo į Džordaną ir tęsė pamoką.

Džordana atsilošė ir vėl ėmė žiūrėti pro langą, nes nenorėjo sutikti nė vieno klasės draugo žvilgsnio. Ėmė galvoti:

Didelis – ispaniškai *grande.*

Piktas – ispaniškai *ferroz.*

Vilkas – ispaniškai *lobo.*

Galvoje sujungė žodžius. *Grande ferroz lobo.* Ritmingas skambesys. *Tokia jau ta ispanų kalba,* – pamanė. – *Kiekviena frazė atrodo lyg paimta iš dainos.* Džordana atsiduso ir įsitempė – vis dar nenorėjo sutikti klasės draugų žvilgsnio. Pasijuto it kokia radioaktyvioji atlieka. Ji švytėjo, buvo pavojinga, ir niekas negalėjo prie jos prisiliesti.

Pamokai pasibaigus, Džordana laukė, kol kiti mokiniai išeis. Ponia Garsija atsisėdo prie savo rašomojo stalo klasės priekyje. Ji mostu pakvietė Džordaną prieiti.

– Atleiskite, ponia Garsija, – tarė mergina.

Mokytoja linktelėjo.

– Žinau, kad tau dabar sunkus metas, Džordana. Ar galiu kuo nors padėti?

Ar turite pistoletą? Ar taikliai šaudote?

– Ne, bet ačiū.

Mokytoja atrodė nusivylusi, bet šyptelėjo.

– Pasakyk man, jei manysi, kad galiu. Bent jau pasikalbėti. Bet kuriuo metu. Bet kurią dieną. Dėl bet kokios priežasties. Sutarta?

---

* Tai mano mėgstamiausia pamoka *(isp.).*

Jūs samdoma žudikė ar tik ispanų kalbos mokytoja? Ar galite nužudyti žmogų, kuris nori nužudyti mane?

– Sutarta, ponia Garsija. Ačiū.

Džordana užsimetė kuprinę ant peties ir išėjo iš klasės. Netrukus išgirdo zvimbesį ir pažino Raudonos Pirmosios jai duotą telefoną. Ji nėrė į moterų tualetą, susirado laisvą kabiną ir tik tada išsitraukusi mobilųjį pažiūrėjo į ekranėlį.

Raudona Antroji atsiuntė žinutę.

Susitikim šįvakar pasikalbėti. Svarbu.

Kai jau norėjo jai atsakyti, atėjo kitas pranešimas – Raudonos Pirmosios.

Picerijoje, 19.00.

Abiem atsakė vienodai: *Gerai.*

Norėjo pridurti: *Jei 19.00 dar būsim gyvos,* bet susilaikė.

Tada Džordana nuėjo į anglų kalbos pamoką. Tos dienos užduotis buvo Hemingvėjaus „Švari, šviesi vietelė“. Apsakymą perskaitė du kartus, bet nusprendė: jei mokytoja paklaus, apsimes jo net nemačiusi.

Labiausiai tame apsakyme jai patiko padavėjas ispanas. Tas vyresnis, norintis neuždaryti baro dėl vienišo karšinčiaus, o ne jaunesnis, skubantis grįžti namo pas žmoną.

*Nada y pues nada y pues nada.**

Ji puikiai suprato, ką autorius norėjo pasakyti kiekvienu žodžiu – jokio vertimo nereikėjo.

---

* Niekas, viskas niekas *(isp.)*.

25

– NIEKO GERIAU per tokį trumpą laiką negalėjau sugalvoti, – tarė Raudona Pirmoji. – Ši vieta atrodo saugi.

Saugi vieta panėšėjo į kažkokią ateivių vartojamą sąvoką, bet kai jos būdavo kartu, atrodė, kad joms visoms iškilusią grėsmę mažina dalybos veiksmas: *Kam lygus siaubas, padalytas iš trijų?*

Trys Raudonos stovėjo tamsioje siauroje gatvėje blausios šviesos apskritime priešais „Deivės“ knygyną, tolokai nuo dažniau lankomų miesto dalių. Į nedidelį knygyną ėjo daugiausia moterys – įvairaus amžiaus, įvairaus sudėjimo; kai kurios vedėsi dar netvirtai ant kojų stovinčius mažylius ar stūmė sulankstomuosius vežimėlius. Knygyno lentynos buvo nukrautos Naujojo Amžiaus idėjas propaguojančiais romanais, veikalais apie juodąją magiją ir moterų sveikatą; tarp jų buvo ir viena kita knyga apie būrimą taro kortomis ar pranašavimą iš astrologinių ženklų.

Šįvakar rašytoja iš svetur turėjo atvykti į naujausios savo knygos aptarimą, tad kuklioje knygyno erdvėje, priešais nedidelę pakylą, buvo sustatytos eilės sulankstomų kėdžių. Kabojo didelis moters plakatas. Amžiumi ji buvo tarp Raudonos Pirmosios ir Raudonos

Antrosios; ilgus juodus plaukus nešiojo, kaip nusprendė Džordana, vampyrės stiliumi – užkritusius ant veido. Jie slėpė kai kuriuos jos bruožus, todėl rašytoja atrodė paslaptingai, bet ne itin subtiliai. Be to, visi jos apdarai – batai, laisvos kelnės, šilkiniai marškiniai ir stora vilnonė skraistė – buvo juodi. Papuošalą turėjo tik vieną – didelį vėrinį su kažkokiu stambiu mistiniu ženklu, inkrustuotu žvilgančiais brangakmeniais. Jos knygos egzempliorių šūsnys buvo sukrautos prie pat durų. Plakate buvo rašoma, kad romanas „Žudikės sugrįžimas" yra jos rašomos serijos tęsinys. Ant aplanko buvo karikatūriškas karės valkirijos piešinys; su žvilgančiu kardu rankoje ji kovėsi su būriu be galo raumeningų, bet akivaizdžiai jėga jai neprilygstančių į vikingus panašių tipų su raguotais šalmais. Už jų skraidė drakonai.

Karen įsivedė kitas dvi Raudonas vidun ir jos pasuko prie laikinos pakylos šono. Iš čia jos matys ir kalbančiąją, ir visus įeinančius į knygyną. Jos įsitaisė ant nepatogių plieninių kėdžių ir kiekviena, nieko nesakydama kitoms, ėmė nužiūrinėti visų susirinkusiųjų veidus.

Toje gausybėje žmonių buvo vos keturi vyrai. Visi, rodės, jaučiasi kiek nesmagiai, tik kiekvienas savaip. Trys Raudonos vogčia dirsčiojo į juos vildamosi pamatyti kokį ženklą, išduodantį, kad žiūri į Didelį Piktą Vilką.

Vienas vyras buvo nedidukas, liesas, bet tvirtas, slapukiškas it pelė, bet jis atėjo su dvigubai stambesne moterimi ir maža dukra, kuriai didumą laiko stengėsi neleisti muistytis ant kėdės. Kitas – stambus barzdočius, gerokai panašus į vyrus rašytojos knygos aplanke, buvo medkirčio sudėjimo ir vilkėjo vilnoniu švarku raudonais langučiais. Tačiau jį atlydėjo jauna moteris rožiniais plaukais, įsivėrusi daugybę kūno auskarų. Ji vilkėjo neįprastais, panašiais į rašytojos apdarais ir, kaip priklauso gerbėjai, prikrovė vyrui visą glėbį knygų, tikriausiai kitų iš tos serijos, ir veikiausiai įpareigojo jį gauti ant kiekvienos autografą. Vyras panėšėjo į primuštą šunį. Kiti du vyrai atrodė panašesni į akademinio pasaulio atstovus – su akiniais storais lęšiais,

tvido švarkais ir velvetinėmis kelnėmis. Abu kūno kalba rodė nesmagiai jaučiąsi atitempti į knygos pristatymą. Abu nuobodulio graužiamais veidais sudribę ant kėdės sėdėjo sukryžiuotomis rankomis šalia moters žibančiomis akimis, palinkusios ant kėdės krašto ir godžiai besiklausančios kiekvieno rašytojos žodžio.

Nė vienas iš šių vyrų neatrodė nė trupučio panašus į galintį nužudyti žmogų.

Trims Raudonoms tai mažai ką reiškė. Jos visos budriai stengėsi išvysti menkiausią ženklą – nors nė viena nenumanė, koks jis turėtų būti. *Galiu pažinti ligą, galinčią nužudyti žmogų,* – pamanė Karen. – *Matyčiau ją iš kraujo tyrimų ar rentgenogramos. Vargu ar galėčiau pažinti žudiką.*

Džordana akimis gręžė kiekvieną iš keturių vyrų auditorijoje. Ji labiau pasitikėjo savo gebėjimais. *Jei esi čia, aš tave pažinsiu,* – sakė ji savo vaizduotėje susikurtam Vilkui. Ji buvo per jauna, kad užduotų sau keblų klausimą: *Kaip?* Ji be paliovos bandė perverti kiekvieną iš tų vyrų nuožmiu žvilgsniu tiesiai į akis, bet nors visi jautėsi nesmagiai, atrodė, kad jiems labiau rūpi ne ji, o kalbėtoja.

Saros žvilgsnis, priešingai, slydo nuo vieno vyro prie kito. Ji nemanė, kad pažintų Didelį Piktą Vilką, net jeigu šis stovėtų prie pat jos su kruvinu peiliu rankoje ir dideliu užrašu „Vilkas“ po kaklu. Ji šypsojosi – jai tai neberūpėjo.

Trijulė it einantys sargybą kareiviai vis nužvelgdavo susirinkusiuosius; nesiliovė net tada, kai knygyno savininkė karštai pristatė rašytoją ir ši aidint audringiems plojimams užlipo ant pakylos.

– *Visos* mano knygos yra apie didesnių galių suteikimą *moterims,* – pradėjo rašytoja, pabrėždama tuos žodžius, kaip ir tikėjosi publika.

Nuo tada visos Raudonos nebekreipė nė menkiausio dėmesio į tai, ką girdi.

Kalba truko vos ne valandą, paskui pasipylė nuspėjami klausimai – nuo konkrečių dalykų apie vienos mergelės karės polinkį žu-

dyti iki bendro pobūdžio nusiskundimų, kad stambiosios leidyklos per mažai dėmesio skiria knygoms „moterų tematika". Visas pristatymas vyko labai nykiai.

Karen iš jų trijų labiausiai norėjo, kad viskas baigtųsi. Ji muistėsi ant tos plieninės kėdės ir jai baisiausiai magėjo pasisukti į Raudoną Antrąją ir paklausti: *Dėl kokio neatidėliotino reikalo mes turėjome susitikti šįvakar? Kas atsitiko?*

Jei neminėsime telefono skambučio, – pamanė. Jo sulaukė visos trys. Be to, Karen pyko. Ją išsekino kankinantis nerimas ir skausminga nežinia, tad ji troško, kad viskas baigtųsi. Bet ji nenorėjo sau pripažinti, kad viskas liautųsi tik tuo atveju, jei Didelio Pikto Vilko užmačia nusisektų.

Rašytoja baigė savo kalbą ir vėl sulaukė audringų plojimų. Knygyno darbuotojams teko gerokai paplušėti, kai ji atsisėdo prie rašomojo stalo, teatrališku mostu išsitraukė didelį rašiklį ir ėmė pasirašinėti knygas. Ant kito stalo buvo padėta šokoladinių pyragaičių, bulvių traškučių su humusu* ir plastikinių stiklinaičių su labai pigiu raudonuoju ir baltuoju vynu tiems, kas nesistojo į eilę liaupsinti rašytojos.

Sara mostelėjo į stalo pusę. Pasiėmusi nešviežią pyragaitį davė ženklą Karen ir Džordanai eiti su ja toliau nuo laukiančiųjų autografo, kasos aparato ir stalo su užkandžiais. Toje žmonių tirštynėje trys Raudonos buvo vienos.

Jos atsistojo priešais sieną su lentynomis knygų įvairiausiomis temomis – nuo abortų iki balsavimo teisės. Nors žiūrėjo į knygas, pokalbis buvo visai apie ką kita.

Sara pirmiausia droviai sukikeno.

– Jei tas prakeiktas Vilkas galėtų išsėdėti iki viso to mėšlo pabai-

* Iš Viduržemio jūros baseino rytinių šalių kilęs patiekalas – dažinys, kurio pagrindinis komponentas yra trinti avinžirniai.

gos... – pradėjo ji, bet minties taip ir nebaigė. Net visada tokia rimta atrodanti Džordana išspaudė šypseną.

Sara papurtė galvą.

– Ar kuri nors turit abejonių dėl to, kas vakar skambino?

Kitos dvi Raudonos ir vėl tylėjo.

– Ar jums abiem neatrodo, kad jis vis labiau artėja? – paklausė Sara.

Į šį klausimą atsakyti nereikėjo.

– Jis gali ir toliau daryti, ką daro, amžinai, – tarė Džordana. – Gal jam tai patinka.

– Nemanau, – paprieštaravo Sara. – Na taip, jam turi labai patikti tai, ką daro, bet, manau, jam dar labiau patinka kai kas rimtesnio.

Visos suprato, ką reiškia „rimtesnio“.

Visos trys moterys žiūrėjo tiesiai prieš save, tarsi atsakymas galėtų glūdėti knygų ant lentynų pavadinimuose ar viršeliuose.

– Kuo daugiau apie tai galvoju, – kalbėjo toliau Sara, – tuo labiau mane apima jausmas, kad esame klasėje. Mes visos mokomės apie žmogžudystę, ar ne? Aš ilgą laiką mokiau, tad žinau viena: jeigu nutinka koks nors dalykas, sutrikdantis tavo pamoką, griūva visas tavo parengtas pamokos planas. Visi tavo tai dienai numatyti ketinimai nueina perniek.

Iš balso atrodė, kad ji leidosi į kažkokius prisiminimus. Džordana įsivaizdavo, jog Sara staiga prisiminė, kas tą kartą sutrikdė jai pamoką.

– Su menku sutrikdymu susidoroji greitai ir veiksmingai: nusiunti neklusnų mokinį pas mokyklos direktorių. Šioks toks griežtumas grąžina klasėje tvarką ir tu mokai toliau.

Džordana puikiai suprato, ką ji turi omeny: juk vos prieš kelias valandas ji buvo ta *neklusni mokinė.*

– Bet būna ir tokių sutrikdymų, su kuriais lengvai nesusidorosi. Staiga viskas tiesiog sprogsta.

– Kas nutinka tada? – paklausė Karen.

– Visi tavo planai nueina šuniui ant uodegos.

– Ką norit tuo pasakyti? – paklausė Džordana.

– Mes sėdim jo pamokoje. Turim suardyti jo mums sumanytą planų grandinę. Sugriauti jo sistemą. Įkišti, velniai rautų, pagalį jam į ratus ir sugriauti jo pragariškus kėslus kiekvienos iš mūsų atžvilgiu.

Karen linktelėjo, bet sukuždėjo:

– Skamba gražiai, bet tai pasakyti kur kas lengviau, negu padaryti.

– Ne, – nesutiko Sara. Ji griebė Karen už riešo ir prisitraukė ją kiek arčiau. – Aš žinau, kaip jam viską sušikti. Kaip apipisti Didelį Piktą Vilką ir visiškai sužlugdyti tai, ką jis yra numatęs mums.

Ištrūkusi iš burnos nešvankybė buvo jai saldi kaip medus.

– Kaip? – neiškentusi paklausė Džordana.

Ji sumišo, bet staiga pajuto viltį. Drąsino mintis kažką *daryti*, užuot laukus, kol kas nors bus padaryta.

Netikėtai Saros akyse sužvilgo ašaros, nors tuo pat metu lūpose pasirodė šypsena. Ji iškėlė ranką ir paglostė Džordanai skruostą. Šis švelnumo gestas, parodytas bemaž nepažįstamam žmogui, nustebino.

– Viena iš mūsų turi mirti, – tarė.

Dvi Raudonos atrodė priblokštos. Karen aiktelėjo ir norėjo žengtelėti atatupsta, bet ją sulaikė Sara, stipriau sugniauždama jai ranką ir prisitraukdama arčiau. Sara papurtė galvą.

– Ne, – atsakė ji į neužduotą klausimą. – Tai aš.

26

Didelio Pikto Vilko Žmona netruko įsitikinti, kad sėdėdama prie rašomojo stalo ir naršydama internetą ne kažin ką gali sužinoti apie konkrečius nusikaltimus. Elektronika suteikė jai dar mažiau pagalbos aiškinantis vyro, kurį mylėjo, paslaptį.

Ji, pedantiška, skrupulingai besilaikanti tvarkos sekretorė-administratorė, sudarė lentelę, kad susistemintų savo paieškas. Keturios knygos. Keturios žmogžudystės. Paskui santuoka. Lentelės viršuje surašė knygų išleidimo ir žmogžudysčių datas, atskirais stulpeliais – knygų epizodus ir veikėjus, šalia – tikrąsias aukas ir žmogžudysčių vietas. Išvardijo žmogžudystėse iš tikrųjų naudotus ginklus ir palygino juos su rastais savo vyro romanų puslapiuose. Ji surinko visas menkiausias smulkmenas iš įvairių laikraščių straipsnių, pasirodžiusių jos kompiuterio ekrane, ir patikrino jas it kokia itin kruopšti literatūros kritikė. Šalia jos stalo stovintis spausdintuvas be perstojo dūzgė jai atkakliai ieškant dėsningumų, panašumų ar bet kokių knygose aprašytų ir tikrųjų žmogžudysčių bendrumų, kurie padėtų jai suprasti.

Darbas buvo sunkus.

Kramtydama trintukus pieštukų galuose ir čiulpdama mėtinius ledinukus, ji vis žvalgėsi per petį įsitikinti, kad niekas nemato, ką ji daro, nors žinojo raštinėje esanti viena. Laimė, direktorius nusprendė tą savaitę išvykti į mokslinę konferenciją Niujorke. Jis paliko jai užbaigti vos vieną kitą darbelį, tad ji galėjo plušėti taip pat karštligiškai, kaip kaitaliojosi jos emocijos.

Įdienojus atėjo dešimtokas paklausti apie vasaros kalbos mokymo kursus užsienyje. Ji tuoj pat jį išvarė pamelavusi, neva apie tokius kursus nieko nežinanti, nors viršutiniame jos stalčiuje gulėjo stora brošiūra su išsamiais tokių kursų aprašymais.

Kiek vėliau, tokiu metu, kai ji būtų ėmusi pietų pertrauką, tarpduryje pasirodė dvi dvyliktokės – joms reikėjo direktoriaus leidimo apsilankyti koledže ir negrįžti nakvoti į mokyklą. Šios įprastos gudrybės mokinės griebdavosi ne tam, kad įvertintų būsimąjį koledžą, o kad galėtų pasimatyti su vaikinais, prieš metus baigusiais mokyklą. Vilkienė jas išgujo šiurkščiai, pašaipiai prunkštelėdama ir užduodama du paprastus, nesmagius klausimus: „Nejaugi manot esančios pirmos tokios protingos mokinės, sugalvojusios šį planą?“ ir „Ar jūsų tėvai žino apie šį numatomą nuotykį?“

Pietauti nėjo. Kitą kartą jai žarna būtų rijusi žarną, bet šią dieną ji buvo soti nerimu.

Atėjus darbo dienos popietei ji suprato: kad ir kokią tiesą atskleistų savo pastangomis, ji skęsta kažkokiame rūke. Ji matė, kad kai kurios knygų ir tikrų nusikaltimų dalys sutampa, bet kitos – ne. Vienoje knygoje pavaizduotas peiliu besišvaistantis žudikas savo elgsena iš pažiūros šiurpiai panėšėjo į laikraščių pranešimuose minimą nusikaltėlį. Jauna prostitutė, aptikta prasimanytame skersgatvyje, atrodė panaši į kekšę, negyvą numestą šalia vieno tikro miesto gatvės.

Didelio Pikto Vilko Žmona suprato einanti plonu ledu. Viską, ką ji atskleis apie vyro knygose aprašytas ir laikraščiuose nušviestas

žmogžudystes, gali sutapti, bet gali ir skirtis. Ji liepė sau būti tiksliai. Konkrečiai. Viską analizuoti.

Iš jos lygintų žmogžudysčių du vyrai išties buvo pripažinti kaltais ir gavo ilgas kalėjimo bausmes. Kitas dvi policija priskyrė vadinamosioms šaltosioms byloms – iš matytų per televizorių realybės šou ji žinojo, kad koks nors detektyvas tik retkarčiais jų imasi. Jeigu per stebuklą atsiranda koks naujas įkaltis, nusikaltėlis gali būti suimtas – apie tai tuomet plačiai ištrimituojama, bet jai užteko proto suprasti, kad po tokiomis retomis holivudiškomis sėkmėmis slypi kur kas daugiau tikrame gyvenime įvykstančių nesėkmių.

Didelio Pikto Vilko Žmona sutriko.

Kai pamatė, kad dvi jos vyro pasirinktos žmogžudystės baigėsi kaltinamaisiais nuosprendžiais, jai atlėgo ir širdis vėl ėmė plakti rečiau. Ji sukuždėjo sau:

– Ar aš tau nesakiau? Nieko čia baisaus. Jokio pagrindo nerimauti.

Bet jai nerimą kėlė tai, kad dvi žmogžudystės nebuvo išaiškintos. Dar neramiau pasidarė dėl to, kad vienas už žmogžudystę nuteistas vyras kalėjime davė interviu reporteriui ir įtaigiai įtikinėjo esąs nekaltas; girdi, jo kaltės įrodymas buvo paremtas vien detalėmis. Antras, pasak gerokai mažesnio straipsnio gerokai mažesniame laikraštyje, sutiko, kad jam atstovautų „Nekaltumo projektas“ – Niujorke būstinę turinti organizacija. Ji pasitelkdavo naujai rastus DNR įrodymus ir teisėsauga turėdavo pripažinti, kad žmonės nuteisti be pagrindo.

Jai baisiai nepatiko žodis „detalės“. Gal teismo salėje jo ir pakako, bet jai jis kėlė daugiau klausimų, negu davė atsakymų. Ją baugino mintis, kad pasaulyje mažai žmonių moka kurti detales taip gerai, kaip jos vyras. *Juk toks ir yra rašytojo darbas,* – svarstė ji.

Mintyse ji pateikė tokį argumentą: *Bet juk jis tai daro tam, kad jo knygos būtų intelektualios ir tikroviškos. Vien tam. Jokių slaptų motyvų jis neturi.*

Vilkienė įsitvėrė savo stalo, tarsi pajutusi, kad žemė ima drebėti jai po kojomis. Mat prieš ją kompiuterio ekrane pasirodė laikraščio straipsnis apie itin šiurpų nusikaltimą: auka subadyta peiliu, paskui supjaustyta į gabalus ir guli kraujo klane.

Staiga, nebesirūpindama, kad kas nors gali ją nugirsti, ji pratrūko šaukti:

– Po velnių, iš kur dar jis galėtų paimti detalių, tinkamų jo knygoms?

Šis klausimas jai atrodė visai logiškas, ir ji staiga su palengvėjimu atsilošė ant kėdės. Tada vangiai ištiesė ranką ir lentelėje išspausdino naują įrašą.

Datą, kada susipažino su būsimu vyru.

Sūpuodamasi ant kėdės ėmė niūniuoti pasenusias meilės dainas iš 40 geriausių devintojo dešimtmečio dainų sąrašo. Tuo pat metu Didelio Pikto Vilko Žmona mėgino vaizduotis keturias išties įvykusias žmogžudystes. Muzika, sklindanti iš jos lūpų, nesiderino su jos vaizduotės piešiamais vaizdais – lavonais, paliktais nuošaliose šalies vietovėse, ir kruvinais drabužiais.

Ji matė šviesius, sulipusius plaukus, užuodė yrančius kūnus. Tada užsimerkė, bet, užuot panirusi giliau į žmogžudysčių vaizdus, staiga prisiminė save, lipančią vietos bibliotekos laiptais klausytis pranešimo šiltą vėlyvo pavasario vakarą. Prisiminė, kad tada pirmą kartą tą pavasarį oras dūgzte dūzgė nuo svirplių. Nesuprato, kodėl prisiminė šią smulkmeną, bet ji susiliejo su prisiminimu, kaip ji atsisėdo vienoje iš priekinių eilių.

Iki to vakaro buvau viena.

Po pranešimo bibliotekoje ji prasibrovė pro kelias kitas moteris, norinčias pasikalbėti su Dideliu Piktu Vilku. Ji prisiminė, kaip jis nusišypsojo. Jai buvo truputį gėda – žmonių draugijoje ji retai elgdavosi taip agresyviai.

– Ar jums patinka detektyvai apie žmogžudystes? – paklausė jis

jos gurkšnodamas drungną kavą ir žiaumodamas nešviežią sausainį su šokolado gabaliukais.

– Be galo, – atsakė ji. – Aš negalėčiau gyventi be detektyvų apie žmogžudystes.

Tie žodžiai nustebino ją pačią.

– Ypač jūsų.

Jis nusišypsojo, garsiai nusijuokė ir padėkodamas lyg koks azijietis vos linktelėjo galvą. Paskui jis nukreipė jųdviejų pokalbį į diskusiją apie dvidešimto amžiaus vidurio rašytojus, tokius kaip Džimas Tompsonas, priešpriešindamas juos naujesniems, tokiems kaip Patricija Kornvel ar Linda Fainstain, kurių kūriniai perkrauti teismo scenų. Juodu susiejo senų trilerių pomėgis; juodu sutarė, kad šiuolaikinių autorių knygoms toli šaukia iki Džimo Tompsono „Žudiko manyje".

Didelio Pikto Vilko Žmona staiga atsimerkė ir atsisėdo tiesiai. Įtempė atmintį stengdamasi prisiminti, katras iš jų pirmas paminėjo šią knygą.

Staiga jai tai pasirodė svarbu, kur kas svarbiau už svirplių čirpimą, bet ji negalėjo tuoj pat prisiminti, katras ką sakė. Tai ją apstulbino. Ji manė, kad visas pirmas jų pokalbis užsifiksavo jos atmintyje. Jai atrodė, kad prieš dvidešimt keturias valandas būtų galėjusi pakartoti viską, ką juodu vienas kitam sakė tą vakarą, žodis į žodį, sakinys į sakinį, kaip aktorius, deklamuojantis kokį garsų Šekspyro monologą.

Ji perlaužė pusiau pieštuką, kurį laikė rankoje. Kurį laiką spoksojo į vienodas geltono medžio ir grafito nuolaužas, paskui vėl ėmėsi savo užduoties, nors ji neapsakomai liūdino.

Didelis Piktas Vilkas mąstė: *Niekas taip nesutelkia dėmesio kaip mirtis.*

Tai tinka ir devyniasdešimt penkerių metų pensininkui, baigiančiam savo dienas slaugos namuose, kaip ir slaugytojoms, prižiūrinčioms mažyčius neišnešiotus kūdikius pediatrijos intensyviosios

slaugos skyriuje. Per daug išgėręs paauglys per sekundės dalį išsiblaivo, kai šlapiame kelyje nesuvaldo tėvo automobilio ir išvysta prieš save storą medžio kamieną, į kurį tuoj trenksis. Tas pats pasakytina ir apie užsisvajojusį kareivį, kuris neria prie dulkinos sienos, kai aplink pasipila automatinių ginklų ugnis.

Taigi jis įsivaizdavo, kad Raudona Pirmoji, Raudona Antroji ir Raudona Trečioji dabar tapo budresnės. Jis parašė: *Žudikas ir numatyta auka keistai sugyvena. Vienas ir kitas laiko tą patį egzaminą, kuriame į tuos pačius klausimus yra tie patys atsakymai. Skirtumas tas, kad vienas iš mūsų išlaiko egzaminą geriau, kitas apskritai jo neišlaiko.*

Daugelyje primityvių kultūrų kariai tikėjo perimą sunaikintų priešų jėgą ir gebėjimus. Tai galima padaryti suvalgius priešo širdį ar tik, kaip nerangųjį Galijotą įveikęs Dovydas, nupjaunant vargšui kvaileliui galvą.

Šiuolaikiniai mūsų kariai pernelyg „rafinuoti" ir tokiais mitais netiki. Labai gaila. Tai buvo tiesa praeityje, yra tiesa ir dabar.

Mūsų dienų žudikas panašus į senovės karį – kiekviena sėkmė daro jį stipresnį. Gal jam nebūtina valgyti aukos smegenų ar širdies ar pasigaminti sumuštinio iš sunaikintos aukos genitalijų. Tą patį rezultatą jis pasiekia ir be vakarienės.

Vilkas pasikėlė nuo rašomojo stalo, atitraukė kėdę ir ėmė kumščiuoti orą it nematomą boksininką. Paskui paėmė iš dėžės nuo stalo pluoštą spaudinių ir nykščiu perbraukė per jų apačią, tarsi taip galėtų tiksliai suskaičiuoti lapus. Jis buvo tikras, kad naujausieji skyriai, kuriuose jis aprašė, kaip sumaniai terorizavo kiekvieną Raudoną, prikaustys skaitytojų dėmesį. Nuojauta jam sakė, kad kiekvienas, skaitantis tuos puslapius, patirs tokį pat susižavėjimą, kokį patiria jis; skaitytojams jis pats kels ne mažesnį maniakišką potraukį, negu jam kelia kiekviena Raudona.

Jiems magės sužinoti, kaip miršta Raudonos, visai kaip man maga žudyti. Jiems magės stovėti šalia manęs, išgyventi tą akimirką taip, kaip ją išgyvensiu aš.

Žmogžudystės jį praturtins. *Ne vienu požiūriu,* – pamanė. Jis juto, kaip kūnas įgyja energijos. Jeigu lauke nebūtų buvę žvarbu ir šlapia, jis tikriausiai būtų susiradęs kokius senus sportbačius bei treningą ir pabėgiojęs. Jau daug metų jis visai nesportavo, bet dabar pajuto didžiulį poreikį. Paskui garsiai nusijuokė.

– Jauti visai ne tą, – nusišaipė iš savęs.

Jauti artumą, – pasakė sau. Jam tiek nedaug trūko, kad pasiektų labai daug. Akimirką jis nebesijuto senas, nebesijuto užmirštas.

Jautė nepažabojamą jėgą.

Didelis Piktas Vilkas pažiūrėjo į laikrodį. Netrukus namo grįš žmona. Įprasta vakarienė, paskui toks pat įprastas televizoriaus žiūrėjimas ir galiausiai įprastas pasiruošimas miegui. Jis mintyse sumetė: *Kaip tik užtektų laiko greitai pravažiuoti pro šalį,* – nusprendė. – *Bet kurią man aplankyti?* Raudona Trečioji – netinkamas pasirinkimas: jis nenorėjo netyčia prasilenkti su grįžtančia iš mokyklos žmona. Jai rūpėtų, kodėl vakarop jis važiuoja ne namo, o į priešingą pusę. Raudona Pirmoji tikriausiai savo kabinete vis dar priima pacientus. Dažniausiai ji šiokiadieniais darbe užtrukdavo ilgai, o šiandien buvo šiokiadienis. *Velniai rautų, ji tokia atsidavusi darbui net dabar, nors netrukus mirs.* Jis nenorėjo stirksoti priešais tos medicinos įstaigos pastatą laukdamas, kol pamatys ją einančią prie savo automobilio.

Vilkas nusišypsojo. *Taigi lieka Raudona Antroji.* Jis žinojo, kad iš jų trijų ji mažiausiai išeina iš namų – prie jų ji pripančiota nevaldomų emocijų. *Vargšė mergaitė!* – pamanė jis. – *Ko gero, ji mielai pasitiks mirtį, net mieliau negu kitos.*

Jis išjungė kompiuterį. *Tiesą sakant, ji veikiausiai padėkos man, kai įvyks mūsų nepaprastas susitikimas,* – tarė jis mintyse.

Didelio Pikto Vilko Žmona žinojo, kad atėjo metas jai palikti raštinę, nes darbo diena netrukus baigsis, bet lūkuriavo. Ji sužinojo daug ir

mažai. Jos sukaupti faktai sukėlė dar daugiau spėlionių. Ją kamavo dvejonės ir netikrumas, pilvą raižė sąmyšis.

Ji pamanė: *Jeigu man pavyktų sužinoti bent vieną aiškų dalyką, galėčiau nuo jo atsispirti.* Jai reikėjo tik aiškaus supratimo: *Jis žudikas.* Ar galbūt: *Jis ne žudikas, tik rašytojas, kaip visi kiti vagiantis smulkmenas iš gyvenimo.*

Pažiūrėjo į laikrodį ant sienos, tartum šis galėtų tapti kokiu tvirtu pagrindu po kojomis. Tada ištiesė ranką ir pakėlė ragelį. Ji užsirašė pavardę, sužinotą iš laikraščio straipsnio, o žmogaus telefono numerį lengvai rado internete. Jį renkant pirštai drebėjo vos pastebimai.

– Detektyvų biuras, – pasigirdo šaltas balsas.

– Labas vakaras. Norėčiau pasikalbėti su detektyvu Martinu Jangu, – tuoj pat atsakė Vilkienė.

– Skubus reikalas?

– Ne. Tai dėl senos jo bylos.

– Turit jam informacijos?

– Taip.

Šis tvirtinimas buvo melas. Informacijos reikėjo *jai.*

– Detektyvas Jangas turėtų grįžti po pusvalandžio. Šią savaitę jis dirba pavakarinėje pamainoje. Norit, kad jis jums paskambintų?

– Ar jam galima paskambinti tiesiogiai?

– Pasakysiu jums telefoną, bet skambinčiau jam ne anksčiau kaip po keturiasdešimt penkių minučių.

Didelio Pikto Vilko Žmona užsirašė numerį ir ėmė laukti.

Toliau žvilgčiojo į laikrodį. Jai visuomet atrodė, kad jeigu žiūri į ciferblatu judančią minučių rodyklę, laikas slenka lėčiau. Nustebo, nes paaiškėjo, kad iš tikrųjų yra priešingai. Jos vaizduotėje neaiškios mintys sumišo su nerimą keliančiomis scenomis. Minutės lėkte lėkė, ir ji nusprendė jau galinti mėginti vėl skambinti detektyvui Jangui. Ji surinko jo numerį.

Atsiliepė kitas šiurkštus balsas:

– Detektyvas Martinas Jangas.

– Labas vakaras. Mano pavardė Džouns, – pamelavo Didelio Pikto Vilko Žmona. – Esu vienos privačios Naujosios Anglijos mokyklos mokytoja.

Šis melas buvo mažesnis.

– Kuo galiu jums padėti?

Vilkienė įkvėpė ir išklojo pasakėlę, kurią buvo nusprendusi papasakoti. Ji manė, kad tas melas įtikinamas ir faras lengvai ant jo užkibs.

– Viena dvyliktokė, lankanti aktualijų kursą, parašė referatą apie nusikaltimą, prieš kurį laiką įvykusį jos gimtajame mieste. Referate minima jūsų pavardė. Prieš parašydama pažymį, aš tik noriu įsitikinti, kad ji teisingai išdėstė faktus.

– Kas ten per referatas? – paklausė detektyvas.

– Užduotis buvo aprašyti nusikaltimą.

– Sakyčiau, ganėtinai keista užduotis.

Didelio Pikto Vilko Žmona dirbtinai nusijuokė.

– Žinot, kokie dabar vaikai... Mes sunkiai surandame temų referatams, kurių jie negalėtų nusirašyti iš interneto ar nusipirkti iš kokios firmelės, rašančios tokio tipo darbus. Ar turite vaikų, detektyve?

– Taip, bet jie dabar gyvena ne su mumis – studijuoja koledže. Jūs esate teisi. Tikriausiai perka rytojaus užduotį ir moka už ją mano banko kortele.

– Taigi jūs suprantate, ką turiu galvoje.

Detektyvas pritardamas išleido neaiškų garsą – nei prunkštelėjo, nei nusijuokė.

– Tai apie kokį nusikaltimą ji parašė?

Skaitant pavardę iš savo lentelės Didelio Pikto Vilko Žmoną nukrėtė šiurpas.

Detektyvas pratisai atsiduso.

– Varge, viena iš labiausiai į neviltį varančių mano nesėkmių, – at-

sakė jis. – Tokių niekada neužmiršti. Sakot, jūsų mokinė aprašė jį? Ji turėjo būti visai dar kūdikis, kai jis įvyko.

– Matyt, nusikaltimas įvyko netoli nuo ten, kur ji gyveno, ir tėvai jai augant apie jį pasakojo, ir jis padarė jai gilų įspūdį.

– Nieko nuostabaus. Aštuntokė eina iš mokyklos į namus ir dingsta. Tokių dalykų pasitaiko, bet tik ne mūsų apylinkėse – suprantat, ką turiu galvoje? Mūsų miestas nedidelis. Šiaip ar taip, visi aplinkiniai velniškai persigando. Kaimynai susitarė saugoti vieni kitų namus. Tėvai ėmė lydėti vaikus į mokyklą ir iš jos namo. Visuose bendruomenės centruose vyko susirinkimai – na, ilgiausi pliauškalai tema „Ką galim padaryti?“ Bėda ta, kad aš ir visi kiti detektyvai buvom ganėtinai sutrikę, nes nebuvo nei liudytojų, nei lavono. Kai kažkoks medžiotojas po trejų metų miške aptiko griaučius, žmonės iš naujo patyrė siaubą.

– Ar buvo įtariamųjų? – stengdamasi neišduoti jaudulio paklausė ji.

– Šmėstelėjo viena kita pavardė. Įdėmiai pažvelgėme į žmones, žinojusius, kokiu keliu mergaitė eina namo, ir į visus daugelio kilometrų spinduliu registruotus lytinius nusikaltėlius, bet įrodymų bylai taip ir nesurinkome.

– O dabar?

– Dabar tai jau praeitis.

Didelio Pikto Vilko Žmona drebėjo net padėjusi ragelį. *Dingsta aštuntokė. Miške aptinkami jos griaučiai.* Ji susimąstė. *Dingsta miestelyje, netoli kurio, ji žinojo, kadaise gyveno jos vyras.* Mėgino šį tą užsirašyti, bet sekėsi sunkiai, nes ranka nesuvaldomai drebėjo. *Gyventi netoliese ir nužudyti – netapatūs dalykai,* – sakė ji sau, bet nebuvo tuo tikra.

Didelis Piktas Vilkas iš lėto važiavo pro namą, vogčiomis žvilgčiodamas į langus su viltimi bent akimirką pamatyti Raudoną Antrąją. Nepavyko. Jis padidino greitį ir apvažiavo kvartalą.

Dar vieną vienintelį kartą, – tarė sau. – *Gal tau pavyks.* Jis žinojo turintis laikytis drausmės. Automobilį, prariedantį pro namą daugiau negu du kartus, kas nors tikrai pastebės. Taigi antras kartas – riba. Tuomet jis atrodys netyčia pravažiavęs pro jam reikiamą namą ir grįžtantis tuo pačiu keliu. Jis susiraukęs antrąsyk įsuko į Raudonos Antrosios gatvę pravažiuoti pro jos namą. Juto, kad širdis ėmė tankiau plakti, o pažastyse susidarė prakaito lašai. Norėjosi nusijuokti balsu. *Kaip koks nelaimingas įsimylėjęs paauglys,* – pamanė lėtai, atsargiai važiuodamas ir spoksodamas į tamsius langus.

Raudona Antroji sėdėjo prie stalo virtuvėje, pasidėjusi prieš save rožinio popieriaus lapą, tvirtai sugniaužusi rankoje rašiklį. Į namą šliaužė tamsa, bet Sara neatsistojo ir neuždegė šviesų – buvo labiau linkusi dirbti prietemoje.

Ji kruopščiai apgalvojo kiekvieną rašomą žodį. *Kai rašai paskutinį kartą, turi kalbėti vien apie tai, kas svarbu.* Lapas pildėsi lėtai. Liūdnais žodžiais apie savo vyrą. Skausmo kupinais žodžiais apie jųdviejų dukrą. Kančios kupinais žodžiais apie savo netektį.

Tik neparašė nė vieno pikto žodžio apie žmogų, kuris nori ją nužudyti ir kurį ji ruošėsi apgauti.

27

RAUDONA PIRMOJI LAIKĖ RANKOJE labai trumpą sąrašą. *Padaryk tą, paskui aną.*

Karen nė kiek netikėjo, kad pavyks bent maža dalis jų plano, ir visiškai tikėjo, kad nusiseks jis visas. Ji blaškėsi tarp prieštaringų dvejonių ir įsitikinimų nelyginant šautuvo kulka, atsimušinėjanti nuo žvilgančios plieninės plokštės į kitą.

Ji sėdėjo už išsinuomoto į akis nekrintančio pilko ševrolė vairo. Anksčiau tą dieną ji nusiuntė slaugytoją parvairuoti šį automobilį jai. Ji apsikeitė rakteliais su ta pačia slaugytoja, tada paprašė tos jaunos moters nuvažiuoti kažkokia prasimanyta dingstimi Karen automobiliu.

Slaugytoja šiek tiek nustebo, ypač kai Karen apvilko ją savo pačios paltu ir užmaukšlino ant šviesių plaukų vilnonę kepuraitę. Slaugytojos buvo įpratusios nenoriai klausyti gydytojų nurodymų, kad ir kokie beprotiški, kvaili ar paslaptingi jie atrodydavo; rodės, slaugytoją patenkino jos paaiškinimas: „Man atrodo, vyras, su kuriuo bjauriai išsiskyrėme, mane seka, ir noriu išvengti nemalonaus susidūrimo su juo." Jauna moteris turėjo nemenką bendravimo su nesibaigiančia

virtine niekam tikusių kavalierių patirtį, tad visi Karen veiksmai jai atrodė logiški, nors ir keistoki.

Ji mielai išvažiavo Karen automobiliu, tad ši galėjo išsprūsti iš savo kabineto nepastebėta – bent jau taip ji pati tikėjosi. Ji tikėjo Didelį Piktą Vilką turint antžmogio savybių: jam nereikėjo miegoti, valgyti ir gerti. Jis galėjo virsti nematomu ar sklandyti ore kaip grobį besivaikantis sakalas. Jis, būdamas vilkas, galėjo užuosti Karen kvapą, atneštą net menkiausio vėjelio.

Tačiau ji tikėjosi, kad šįvakar jis persekios ne tą žmogų.

Ji dairėsi aplink pro aprasojusius stiklus ir tikino save: *Esi viena.* Ševrolė stovėjo niūrioje, tuščioje gatvėje netoli nuo apgriuvusių sandėlių, kur kadaise buvo įsikūrę fabrikai ir dirbtuvės, bet dabar jie dūlėjo lentomis užkaltais langais, surūdijusia spygliuota viela apraizgytomis durimis, aptverti vielos tinklo tvoromis. Sienos buvo subjaurotos daugybės graffičių. Praėjo beveik pusvalandis, kol pravažiavo kitas automobilis, nė vienas žmogus nepraėjo sutrūkinėjusiu, yrančiu šaligatviu. Tai buvo liūdnas, vienišas, apleistas šio nedidelio miesto kampelis; tirštėjančioje prietemoje jame jauteisi nejaukiai. Jis panėšėjo į žmogžudystės scenos filmavimo aikštelę Holivude. Išblukusios aplinkinių pastatų raudonų plytų sienos buvo aptrauktos suodžių; šaltas lietus negailestingai čaižė juodą asfaltą. Geltona gatvės žibinto šviesa neįstengė išsklaidyti besileidžiančios tamsos. Karen automobilis stovėjo lopinėlyje, kuris šaukte šaukė: *Apleido ir užmiršo,* tarsi kažkokia liga būtų išgraužusi iš jo visą gyvybę. Tokioje vietoje niekas gera neatrodė įmanoma.

Bet tam, ką ji turėjo padaryti, vieta tiko labiausiai.

Ji pasižiūrėjo į laikrodį ir jos vos neapėmė neaiškus liūdesys. Ji mintyse nepasakė: *Viskas prasideda,* bet pajuto, kad širdis ėmė plakti tankiau.

Sara sustabdė savo automobilį draudžiamoje vietoje prie autobusų stotelės ir atsainiai įsitikino pažeidusi taisykles.

Akimirką užsimerkė – jai pasidarė baisu pažiūrėti pro langą. Ji pirmą kartą apsilankė sankryžoje, taip netikėtai sugriovusioje jai gyvenimą.

Kita vertus, ji žinojo, kad tik čia gali palikti tai, ką ketino palikti. Ši vieta bus tokia pat iškalbinga kaip ir bet kuris atsisveikinimo laiškas, kurį ji galėtų parašyti. Paskubomis, nepakeldama galvos, neatsigręždama į sankryžą išlipo iš automobilio ir nuėjo už organinio stiklo būdelės, kurioje žmonės prastu oru laukdavo atvažiuojančio autobuso. Kaip ir tikėjosi, joje nieko nebuvo.

Už būdelės, kitoje šaligatvio pusėje, augo didelis ąžuolas – vasarą jis irgi šiek tiek saugodavo nuo lietaus ir saulės. Žiūrėdama į jo nuogas šakas, Sara pagalvojo: *Tą dieną jo lapai jau turėjo būti visiškai išsiskleidę. Daugybė vėjelio šnarinamų žalių lapų. Tas malonus garsas šnabžda žmonėms, kad netrukus ateis gražios dienos.*

Sara nešėsi didelį krepšį. Išsitraukusi iš jo plaktuką ir vinių, priėjo prie medžio. Ryžtingai, lyg užduotį vykdantis darbininkas, ji išsitraukė 20 iš 25 centimetrų dydžio blizgią vyro, savo pačios ir jų dukters nuotrauką, darytą maždaug metai prieš lemtingąją avariją. Ji iš anksto kruopščiai uždengė ją permatomu plastiku, kad apsaugotų nuo krintančios dulksnos.

Paskubomis prikalė nuotrauką prie kamieno akių aukštyje.

Tada išsitraukė į neperšlampamą permatomą maišelį įkištą didelį rožinį voką ir prikalė jį po pat nuotrauka – dviem vinimis, kad nenukristų ant žemės. Į pistoleto šūvius panašūs kalimo garsai pamažu nyko vakaro prieblandoje.

Ant voko didelėmis raidėmis akį rėžiančiu raudonu rašalu buvo parašytas paprastas nurodymas: PERDUOKITE POLICIJAI.

Nelabai mandagu, – pamanė. – *Nei „prašau", nei „ačiū".* Ji apsisuko ir žvilgtelėjo į sankryžą. Staiga sustingo lyg užhipnotizuota; kvėpavo

tankiai, šiurkščiai. *Jie važiavo iš tos pusės. Pro stotelę lėkė sunkvežimis su skystuoju kuru. Juodu tikriausiai juokėsi, kai tai atsitiko. Galbūt jis dainavo. Jam visada patikdavo važiuojant dainuoti mūsų dukrai. Jis kvailiodavo ir sugalvodavo dainų žodžius, bet dukra plyšdavo juoku, nes niekas kitas pasaulyje negalėjo būti toks juokingas kaip jos tėtis.* Sarą ėmė dusinti ašaros. Ji girdėjo cypiant padangas, siaubingą susidūrimo ir persikreipiančio metalo garsą. Tai, ką regėjo ir girdėjo, taip ją sukrėtė, kad jai ėmė drebėti rankos ir ji pasijuto visiškai bejėgė – tartum staiga kas būtų perrėžęs visus raumenis. Ji krito ant kelių it bažnyčioje Dievą kažko maldaujanti tikinčioji, įsmeigusi akis į tą vietą, kur buvo palaidotos visos jos viltys.

Nevalingai užsidengė veidą delnais ir kurį laiką jų neatitraukė kaip tas mažas vaikas, manantis, kad niekas jo nemato, jei užsidengė akis. Persmelkė siaubinga mintis, kad niekados nebegalės judėti.

Tą pačią akimirką išgirdo viduje griežtą balsą, kurio iš pradžių nepažino, šaukiantį: „Sara, padaryk tai – dabar pat!“

Prireikė didžiausių valios pastangų atsistoti. Juto, kad širdis ėmė daužytis. Kojos vis dar sunkiai laikė. Žinojo, kad jos veidas išbalęs kaip ištikus širdies smūgiui.

Žengė vieną žingsnį, antrą, nusigręždama nuo viso savo sielvarto. Lyg girta klupinėjo, statė vieną koją už kitos, bet netrukus pasijuto tvirčiau ir pasileido tekina. Apėmė tokia baimė, kad nedaug trūko iki panikos. Vis dėlto ji sulig kiekvienu žingsniu bėgo vis greičiau. Suprasdama, kad nieko kito nelieka, Sara nurūko į tirštėjančią tamsą.

Pralėkė vieną kvartalą, antrą. Nemėgino lėtinti tempo – bėgo it sprinterė. Beveik nematė pastatų, pro kuriuos skuodė.

Rask upę! – sakė sau.

Dūmė į priekį, kiek kojos neša, stengdamasi atsikratyti visų prisiminimų. Prieš tiltą šaligatvis kiek susiaurėjo, bet ji vis taip pat greitai užbėgo į viršų, ten sustojo ir ėmė gaudyti kvapą.

Tiltu, nutiestu per upę kiek žemiau Vakarų krioklio, ėjo keturių juostų kelias. Netoliese stovėjo vandens valymo įrenginiai, naudojantys upės vandenį dumblui nuplauti. Vanduo čia buvo tamsus, srovė stipri, sūkuringa ir pavojinga. Ne vienas žvejys, meškeriodamas šiose vietose, paslydo ir paskendo srautuose, susidariusiuose kanale, sukurtame pačios gamtos ir valymo įrenginių poreikiams pagilintame dvidešimto amžiaus pradžios inžinierių. O srautų čia būta galingų, mat aukščio skirtumas kanalo pradžioje ir gale sudarė šešis metrus. Tačiau valymo įrenginiai bemaž nebeveikė, o šalia iškilusios pramonės įmonės buvo uždarytos, tad atrodė, kad vienintelis likęs gyvas dalykas – lietaus dosniai maitinami juodi, verpetuojantys vandenys.

Aplūžusi buvo net nedidelė tvora, turėjusi neleisti žmonėms atsidurti pernelyg arti pavojaus – apie jį praeivius perspėjo išblukęs geltonas ženklas. Retai kas beidavo taku palei tiltą. Sara nusivilko paltą, paleido iš rankų ir jis nukrito ant žemės. Staiga ji sprandu pajuto vėsą.

Vieta buvo puiki mirti nevilties užkamuotam žmogui.

Sara pasilenkė, bandydama atgauti kvapą. Staiga pakėlė akis. *Jau greitai,* – pamanė. – *Liko visai nedaug, Raudona Antroji.*

Keturiolika taškų, aštuoni atkovoti kamuoliai, du rezultatyvūs perdavimai; mūsų komanda laimėjo vienuolikos taškų persvara.

Raudona Trečioji kaip visada įsitaisė viena mokyklos autobusiuko gale. Nors svariai, beveik fantastiškai prisidėjo prie komandos pergalės, kelionėje po rungtynių išvykoje vis tiek niekas prie jos neprisėdo. Tuoj po rungtynių viena kita komandos draugė atsainiai tarstelėjo „gerai sužaidei“ ar „šaunuolė“ ir pasiplekšnojo su ja delnais, bet išsisklaidžius garams svečių komandos persirengimo kambario dušuose ir merginoms baigus šukuotis šlapias garbanas, Džordana vėl atsidūrė įprastoje atstumtosios padėtyje – to ji ir tikėjosi.

Ji sėdėjo paskutinėje eilėje, prispaudusi kaktą prie lango stiklo. Jis buvo vėsus, bet jai buvo karšta, mušė prakaitas. Kitos komandos merginos buvo įnikusios į pašnekesius įvairiomis temomis. Vairavo treneris, jo asistentas sėdėjo ant priekinės sėdynės.

Nuo tada, kai buvo priimta į mokyklos rinktinę, Džordana žaidė toje kitoje mokykloje penkis ar šešis kartus ir žinojo, kokiu keliu autobusiukas važiuos atgal į mokyklą. Žinojo, kiek truks kelionė ir kokiomis gatvėmis jie važiuos.

Ji nutaisė nelaimingo, susimąsčiusio žmogaus išraišką, tartum jos mintys klajotų kažkur kitur, nors iš tikrųjų jos sukosi vien apie tai, ką mato už lango. *Prie šviesoforo suksime į dešinę. Po penkių minučių, gal mažiau.*

Pajuto, kaip įtampa sukausto kūną. Rankų raumenys buvo įsitempę, kojos, rodės, suveržtos gumos žiedais, tiek tempiamais, kad ko netrūksta. Pojūčiai buvo panašūs kaip persirengimo kambaryje nerimaujant prieš svarbias rungtynes.

Viskas tavo rankose. Visada buvo tavo rankose. Tačiau tada įsėlino abejonės ir įsitaisė šalia baimės. *Jis niekada nesustos. Kol mes visos nebūsim negyvos.*

Džordana atplėšė akis nuo lango. Treneris vairavo lėtai, atsargiai, nes griozdišką autobusiuką buvo sunku valdyti slidžiame kelyje. Jo asistentas žiūrėjo rungtynių statistiką, pasidėjęs lapą priešais prietaisų skydo lemputę. Jos komandos draugės toliau šnekėjosi apie vaikinus, vakarėlius, pamokas, egzaminus, muziką, namų užduotis ir visus kitus paaugles dominančius dalykus – žodžiu, apie viską ir nieką vienu metu.

Ji vėl įsmeigė žvilgsnį pro langą. *Suksim į kairę, paskui pro gyvenamuosius namus ir maisto krautuvėlę, tikriausiai prekiaujančią ne vien per brangiais maisto produktais, bet ir narkotikais. Paskui bus ženklas, prieš kurį būtina sustoti, bet treneris prie jo tik sumažins greitį, nes šis miesto rajonas prastos reputacijos, o jo autobusiukas pilnas turtingų*

baltaodžių merginų – potencialiai nieko gera nežadantis derinys. Paskui greitį padidins, nors oras blogas, pravažiuos apleistų sandėlių gatve ir atsidurs ant tilto.

Džordana sukando dantis. Jai atrodė, kad mato, kas bus toliau, kelios sekundės į priekį. Juto Didelio Pikto Vilko artumą, lyg jis sėdėtų šalia ir sunkiai alsuotų jai į ausį.

Autobusiukas padidino greitį, variklis suburzgė garsiau. *Dabar!* – įsakė sau Džordana. – *Daryk tai dabar!*

Ji giliai giliai įkvėpė, paskui išleido garsų siaubo ir panikos kupiną gerklinį riksmą – ankštame autobusiuke jis sukėlė sprogimo įspūdį.

Sara paskutinį kartą žvilgtelėjo į kelią, paskui peršoko per tvorą.

Virš juodo, verpetuojančio vandens sudvejojo. *Sudiev viskam, Raudona Antroji,* – tarė sau.

Autobusiukas staigiai pasisuko tuščiame kelyje, nes vairuotojas-treneris ko nepaleido vairo, išgirdęs tą veriantį klyksmą iš galo. Džordana stodamasi lyg patrakusi mostagavo rankomis ir įnirtingai rodė pro langą į nakties tamsą.

– Ji šoko į vandenį! Dievaži! Padėkit jai! Dieve mano! Ta moteris... ji stovėjo prie tilto. Mačiau, kaip ji šoka į vandenį!

Treneris vargais negalais sustabdė autobusiuką ir įjungė avarinius žibintus.

– Visos likite vietose! – sušuko jis.

Jo asistentas šiaip ne taip atsisegė saugos diržą ir atidarė duris. Pro jas iššokdamas suriko: „Kas nors paskambinkit 911!“, ir nubėgęs prie betoninio užtvaro tilto krašte žiūrėjo į putojantį juodą kaip rašalas vandenį. Kitos merginos šaukė kažką nesuprantama, pasukusios galvas į tą pusę, į kurią rodė Džordana. Baimė ir panika sumišo į ka-

kofoniją. Viena išsitraukė iš kuprinės mobilųjį ir karštligiškai rinko pagalbos tarnybos numerį. Džordana staiga susmuko ir, neatitraukdama galvos nuo lango, ėmė aimanuoti ir nesuvaldomai raudoti. Pro neviltingus sodrius gomurinius garsus galėjai girdėti: „Aš mačiau! Dieve brangus! Aš tikrai mačiau! Ji šoko į vandenį, tikrai! Mačiau, kaip ji šoko!“

28

DIDELIO PIKTO VILKO ŽMONAI buvo keistai pažįstamos joje kunkuliuojančios audringos emocijos. Ji ištvėrė ligą, grasinusią pavogti jos gyvybę, žinojo šleikštų skonį įsitikinimo, kad kūnas netrukus ją išduos, kartą jau buvo susitaikiusi su mintimi, jog jos neišvengiamai laukia mirtis.

Vis dėlto liko gyva. Tačiau nebuvo tikra, ar ištvers tai, kas laukia jos dabar. Ji klausė savęs: *Ar tiesa gali mane nužudyti?*

Atsakymą į šį klausimą žinojo: *Be abejo.*

Galvoje be perstojo sukosi priekaištai. *Kvaiša, kvaiša, kvaiša! Tau nieku gyvu nereikėjo atidaryti kabineto durų. Buvai laiminga prieš iškrėsdama šią kvailystę. Niekada neatidarinėk užrakintų durų! Niekados, girdi?!*

Kitoje kambario pusėje Didelis Piktas Vilkas žiūrėjo dienos paštą ir beveik viską metė į plastikinę dėžę, jųdviejų naudojamą makulatūrai, susiraukdamas, kai retkarčiais ištraukdavo sąskaitą iš tos gausybės skrajučių, katalogų ir laiškų su užrašu „Svarbu", nors tai tebuvo gudrios vilionės įsigyti naują kredito kortelę ar prašymai aukoti politinėms partijoms ar kokiems nors kilniems tikslams. Vilkienė pa-

stebėjo, kad kai kuriuos iš pastarųjų vyras pasilieka; ji žinojo, kad jis vieną kitą dolerį paaukoja vėžio ir širdies ligų tyrimams. Aiškindavo tai juokaudamas:

– Aš tik mėginu pasirūpinti, kad patektume į dangų.

Ji abejojo, ar kuris nors iš jų dar turi galimybių patekti į dangų.

– Na ką – žiūrėsim televizorių? – paklausė jis įmesdamas į makulatūros dėžę paskutinį bevertį laišką.

Didelio Pikto Vilko Žmona paprastai atsakydavo „taip“, tada abu įsitaisydavo įprastose vietose ir spaudydami pultelį lakstydavo per įprastus kanalus, kol rasdavo įprastas laidas. Mintis, kad ji gali tiesiog atsakyti „taip“ ir šitaip viskas grįžtų į įprastas vėžes – kartu su spragintais kukurūzais, – be galo ramino, beveik gundė.

Ją draskė prieštaringi norai. Garsus balsas viduje tikino ją tiesiog laikyti liežuvį už dantų – tada viskas savaime sklandžiai sugrįš į gyvenimą, kuriame ji jautėsi tokia laiminga. Kitas balsas, tylesnis, įrodinėjo, kad niekas gyvenime taip neluošina žmogaus kaip nežinomybė. Tai ji jau buvo patyrusi ligos patale; dabar ji nežinojo, ar kada nors galės paimti vyro ranką ir laikyti ją savojoje be bauginančių, neišsisklaidančių dvejonių.

Kai viduje vyko šis karštas ginčas, sukėlęs tokį nerimą, kad jai ėmė svaigti galva, ji išgirdo savo balsą:

– Mudu turim apie kai ką pasikalbėti.

Atrodė, tarsi į kambarį būtų įėjusi dar viena Didelio Pikto Vilko Žmona, ir dabar *ji* kalba garsiu, pernelyg dramatišku, nelaimę pranašaujančiu balsu. Jai norėjosi sušukti tai įsibrovėlei: *Užsičiaupk!* ir *Kaip gali kištis į mudviejų su vyru reikalus?!*

Didelis Piktas Vilkas pasisuko į ją.

– Pasikalbėti?

– Taip.

– Kas nors negerai? Blogai jautiesi? Vežti tave pas gydytoją?

– Ne, jaučiuosi gerai.

– Ačiū Dievui. Turi bėdų darbe?

– Ne.

– Na gerai, pasikalbėkim. Matyt, kažkokie kiti dalykai. Tai ką sumanei?

Vilkas atrodė šiek tiek suglumęs. Jis nežymiai gūžtelėjo pečiais ir pamojo ranka į jos pusę, tartum ragindamas pasakyti ką nors daugiau.

Vilkienė mėgino spėti, koks jos veidas. Išbalęs? Išvagotas baimės raukšlių? Gal jai dreba lūpos ar trūkčioja vokai? Kodėl jis nemato sielvarto, kuris, ji žinojo, dengia jos kūną it spalvingi, akį rėžiantys apdarai?

Jai ėmė trūkti oro. Išsigando, kad gali imti dusti ir kristi ant grindų.

– Aš... – ji nuščiuvo.

– Klausau. Tu – ką? – paklausė Vilkas.

Rodės, jis nepastebi kančios, deginančios jo žmoną it įkaitęs žarsteklis.

– Skaičiau, ką tu rašai, – atsakė ji.

Šypsena bemat išnyko jam iš veido.

– Ką?!

– Kai aną vakarą apsikeitėme automobiliais, palikai savo kabineto raktą. Aš įėjau ir perskaičiau kelis puslapius, gulinčius prie tavo kompiuterio.

– Mano naujosios knygos.

Ji linktelėjo.

– Nereikėjo to daryti, – tarė Vilkas.

Jo balso tembras pasikeitė. Pašaipokas tonas virto vienodu, lygiu garsu, primenančiu išsiderinusiu pianinu skambinamą vis tą pačią gaidą. Vilkienė tikėjosi, kad jis ims šaukti, pasipiktinęs ir įsiutęs. Ramus jo balsas ją išgąsdino.

– Mano kabinetas ir tai, ką rašau, yra mano. Tai privatūs dalykai, ir nesiruošiu jų kam nors rodyti. Net tau.

Didelio Pikto Vilko Žmonai norėjosi pasakyti: *Atleisk man* ar *Atsiprašau. Daugiau taip nedarysiu,* bet staiga sumišo. Ji nebežinojo, katras padarė blogiau: ji – įsibraudama į vyro kabinetą ir skaitydama jo kūrybą ar jis – nes galbūt žudė žmones.

Bet ji nurijo visus atsiprašymus it sugižusį pieną.

– Tu jas nužudysi? – paklausė ji.

Pati negalėjo patikėti uždavusi šį klausimą. Jis buvo daugiau negu stačiokiškas. Jeigu jis atsakytų „taip" – ką tai reikštų jai? Jeigu atsakytų „ne" – kaip ji galėtų juo patikėti?

Jai nė į galvą neatėjo, jog gali stumti save į pavojų vien todėl, kad paklausė.

Jis nusišypsojo.

– Kaip manai, ką aš ruošiuosi padaryti? – paklausė.

Jo balso tembras vėl pasikeitė. Dabar atrodė, kad jis skaito pirkinių sąrašą prieš eidamas į maisto prekių parduotuvę.

– Manau, kad tu ruošiesi jas nužudyti, tik nesuprantu kodėl.

– Tau galėjo susidaryti toks įspūdis iš to, ką perskaitei, – sutiko jis.

– Jos trys... – ji buvo bepradedanti klausimą, bet nutilo, nes nebežinojo, ką ruošėsi klausti.

– Taip. Trys. Unikali situacija, – atsakė jis į neužduotą jos klausimą.

– Daktarė Džeison, ta mokinė iš mano mokyklos, Džordana...

– Ir dar viena, – pertraukė ją Vilkas. – Jos vardas Sara. Tu jos nepažįsti, bet ji ypatinga. Jos visos labai ypatingos.

Žodis „ypatingos" jai pasirodė netinkamas, tik ji negalėjo pasakyti kuo ar kodėl. Vilkienė papurtė galvą.

– Nesuprantu, – tarė ji. – Ničnieko nesuprantu.

– Kiek perskaitei? – paklausė jis.

Didelio Pikto Vilko Žmona sudvejojo. Pokalbis krypo ne ta linkme, kurios ji tikėjosi. Ji įžūliai paklausė vyro, ar šis žudikas – jam

atsakius viskas būtų tapę aišku, – bet juodu štai ėmė kalbėtis apie žodžius.

– Tik truputį, – atsakė ji. – Gal porą puslapių.

– Tik tiek?

– Taip.

Vilkienė žinojo pasakiusi tiesą, bet pasijuto, lyg būtų pamelavusi.

– Vadinasi, nežinai, apie ką iš tikrųjų knyga, tiesa? Ar ko vienu ar kitu kontekstu aš siekiu. Jei paklausčiau tavęs apie siužetą, veikėjus ar stilių, atsakyti negalėtum, ar ne?

Didelio Pikto Vilko Žmona papurtė galvą. Jai norėjosi verkti.

– Knyga apie žudymą.

– Visos mano knygos apie žudymą. Tai detektyvų ir trilerių rašytojų tema. Maniau, kad tau patinka mano knygos.

Šie žodžiai turėjo skambėti gal net kaip priekaištas, ir žmona išties ėmė teisintis.

– Žinoma, patinka. Juk tai žinai.

Atrodė, tartum ji maldautų. Iš tikrųjų jai norėjosi pasakyti: *Tos knygos mus ir suvedė. Jos išgelbėjo man gyvybę.*

– Bet tu perskaitei tik – kiek sakei? Porą puslapių? Ir manai žinanti, kas rašoma knygoje?

– Ne, aišku, kad nežinau.

– Ar suvoki, kad neskaitei kelių šimtų to rankraščio puslapių?

– Taip.

– Jeigu paimtum romaną apie šnipus, tarkim, Džono le Karė, ir perskaitytum du ar tris puslapius kur nors per vidurį, manai, galėtum pasakyti, apie ką jis?

– Ne.

– Ar bent žinai, kuriuo asmeniu rašoma mano knyga – pirmuoju ar trečiuoju?

– Lyg ir pirmuoju. Tu kalbėjai apie žmogžudystę...

– Aš? Ar mano veikėjas? – pertraukė jis.

Jai vėl norėjosi verkti. Apsiašaroti ir griūti ant grindų, nes ji nežinojo atsakymo. Ji bijojo, kad atsakymas būtų *tu*, bet tuo pat metu maldavo, kad tai būtų *tavo veikėjas*.

– Nežinau, – kone išaimanavo ji.

– Nejaugi tu manim nepasitiki?

Galiausiai Vilkienės akys pritvinko ašarų.

– Žinoma, pasitikiu.

– Ir nejaugi manęs nemyli?

Klausimas skaudžiai ją nudiegė.

– Taip, taip, – springdama ašaromis atsakė ji. – Juk žinai, kad myliu...

– Tada aš nematau, kokia čia bėda.

Didelio Pikto Vilko Žmonai ėmė suktis galva. Viskas klostėsi ne taip, kaip ji tikėjosi.

– Tos nuotraukos ant sienos. Tvarkaraščiai. Schemos. Ir tie žodžiai, kuriuos perskaičiau...

Jis geraširdiškai nusišypsojo.

– Sudėjusi visa tai į daiktą, ėmei vaizduotis viena...

Vilkienė linktelėjo.

– ...bet tiesa gali būti visai kitokia.

Ji pritariamai sulinksėjo.

– Vadinasi, visa, ką pamatei, sukėlė tau nerimą, tiesa? – paklausė jis tyliai, kalbėdamas kaip su vaiku – ramiu tonu ir paprastais žodžiais.

Jis atsilošė ant kėdės.

– Bet juk aš esu rašytojas, – jis dirbtinai nusišypsojo. – Kartais, leisdamas pasireikšti savo kūrybingumui, turi prasimanyti kai ką labai tikra. Kad skaitytojui susidarytų įspūdis, jog viskas vyksta jam tiesiai prieš akis. Sakyčiau, kai ką tikresnio už tikra. Tiksliau neapibūdinsi. Taip vyksta rašymo procesas. Manai, tai netiesa?

Ji vėl išsigando paspringsianti ašaromis.

– Manau, tiesa, – iš lėto ištarė Didelio Pikto Vilko Žmona ir nusišluostė ašaras iš akių kampučių. – Noriu tikėti... – pradėjo ji, bet staiga vėl nutilo ir giliai įkvėpė.

Jai atrodė, kad atsidūrė po vandeniu.

– Pagalvok apie didžiuosius rašytojus – Hemingvėjų, Folknerį, Dostojevskį, Dikensą. Ar šių laikų rašytojus, kurie mums patinka – Džoną Grišamą, Maiklą Konolį ir Tomą Harisą. Manai, jie rašo kitaip?

– Ne, – dvejodama atsakė ji.

– Turiu galvoje, kaip tu sukursi kokį Raskolnikovą ar Hanibalą Lekterį, jei visas neįlįsi į jų kailį? Negalvosi kaip jie, nesielgsi kaip jie. Turi leisti jiems tapti tavo paties dalimi.

Neatrodė, kad Didelis Piktas Vilkas tikisi atsakymo į šį klausimą. Jo žmona pasijuto netikrumo blaškoma pirmyn atgal. Tai, kas įsibrovus į jo kabinetą atrodė taip akivaizdu ir baugu, dabar atrodė visai kitaip. Kai skaitė nebaigtą jo kūrinį – ar paėmė jį į rankas jau kažką įtardama, ar nieko bloga negalvodama?

Staiga ji prisiminė, kaip sėdėjo asketiškame, steriliame gydytojo kabinete ir klausėsi aiškinimų apie sudėtingus gydymo planus ir terapijos programas, bet girdėjo tik tai, kad galimybės likti gyvai menkos. Visas dabartinis pokalbis jai atrodė toks pat. Jai buvo sunku išgirsti ką nors, kas jos neguodė, bet visa, ką girdėjo, rodės, padėtį daro tik dar sudėtingesnę. Kita vertus, Vilkienė kaip šiaudo griebėsi menkiausių tikrumo gijų. Aiškiai girdimas siaubingai išsigandęs balsas spiegė viduje ir neatlaikiusi ji galop be užuolankų paklausė:

– Ar tu esi ką nors nužudęs?

Ji gailėjosi neįstengusi pateikti to klausimo kaip reikalavimo – kaip koks tiesą žūtbūt norintis išgauti, teisiojo įniršio kupinas televizijos realybės šou prokuroras, bet pasijuto atlyžtanti. Mokykloje buvo lengva šiurkščiai ir rūsčiai atmesti kvailus savanaudiškų, išlepintų paauglių prašymus. Su jais elgtis griežtai buvo vieni juokai. Čia viskas buvo kitaip.

– Ar tu manai, kad aš ką nors nužudžiau? – paklausė jis.

Kaskart, kai jis į jos klausimą atsakydavo savuoju, jai sumažėdavo jėgų. Jausmas buvo toks, lyg stovėtų kreivų veidrodžių kambaryje ir matytų, kaip kūnas išsiplečia į šonus, sustorėja, paskui ištįsta ir suplonėja, žinodama, kad iš tikrųjų atrodo ne taip, bet bijodama kažkaip įkliūti tame iškreiptame atvaizde ir likti tokia – sudarkyta, nenormali. Didelio Pikto Vilko Žmona netvirtai atsistojo, priėjo prie palikto knygų krepšio ir ištraukė iš jo pluoštą popierių – tą dieną atspaudintą informaciją ir sudarytas lenteles.

Drebančia ranka juos laikė. Ji nuleido į juos akis ir staiga sutriko. Išeidama iš raštinės, tvarkingai juos sudėliojo – pagal laiką, datas ir epizodus, tarsi vien tai jau kažką įrodytų. Bet dabar Vilkienei atrodė, kad jie visiškai susijaukė, virto į nieką virstančia padrika maišalyne.

– Kas visa tai? – netikėtai paklausė Didelis Piktas Vilkas.

Jo balse vėl pasijuto irzlios gaidelės.

– Kodėl išsaugojai laikraščių iškarpas apie tuos nusikaltimus? – paklausė ji, tikėdamasi, kad šis logiškas klausimas padės viską išsiaiškinti.

– Medžiaga knygoms, – bemat atsakė jis. – Romanus grindžiau tikru gyvenimu, todėl iškarpų ir neišmečiau. Jos turėjo man priminti pasiteisinusius metodus. – Jis pažiūrėjo jai tiesiai į akis. – Vadinasi, tu ne tik skaitei mano naująją knygą, bet dar ir žiūrėjai mano iškarpų albumą.

Ji pasijuto lyg per kryžminę apklausą. Negalėjo prisiversti ištarti „taip“, tad tik linktelėjo galvą.

– Kas dar? – paklausė jis.

Ji papurtė galvą.

– Kas dar? – pakartojo jis savo klausimą.

– Tai viskas. – Žodžiai tariami draskė jai gerklę.

– Bet iš tikrųjų *ne* viskas, ar ne?

Skruostus nudegino nusiritusios ašaros. Ji norėjo pasiduoti nevilčiai.

– Bandžiau patikrinti, – išstenėjo ji.

Jai nereikėjo sakyti, *ką* ji bandė patikrinti.

– Patikrinti? Kaip?

– Paskambinau su ta byla susijusiam detektyvui.

Ji padavė jam bulvarinio laikraščio iškarpą. Straipsnyje buvo rašoma apie begalinį siaubą. Pagrobta ir nužudyta mergaitė. Nusikaltimas buvo baisesnis už košmarą, tad Vilkienė šiek tiek sudrebėjo, kai delnu prisilietė prie jo rankos. Jai atrodė, kad ji blaškosi kažkur tarp bejausmio laikraščio straipsnio ir siaubingos paskutinių mergaitės minučių tiesos. Didelio Pikto Vilko Žmona žiūrėjo, kaip jos vyras nukreipia žvilgsnį į laikraščio pasakojimą. Tikėjosi, kad jis pratrūks teisuolio įsiūčiu, tik nežinojo, kodėl jis turėtų taip reaguoti. Ar apskritai reaguoti.

Vilkas dirstelėjo į laikraščio puslapius, gūžtelėjo pečiais ir grąžino juos žmonai.

– Ką jis tau sakė? Nedaug. Tai vadinamoji šalta byla. Guli archyve. Jis nesitiki, kad galėtų paaiškėti kokių nors naujų aplinkybių. Aš irgi to nesitikėčiau. Jei būtum paklaususi manęs, būčiau tau pasakęs. Žinai, ko gero, tu kalbėjaisi su tuo pačiu detektyvu, su kuriuo kalbėjausi aš prieš daug metų, kai rašiau tą knygą.

Ta mintis Vilkienei nebuvo atėjusi į galvą.

– Prisimeni, mano knygoje ta mergaitė septintokė. Ji šviesiaplaukė, iš nedarnios šeimos. – Dabar Didelis Piktas Vilkas kalbėjo kaip mokytojas itin kvailų vaikų klasėje. – Bet matai: šioje nuotraukoje auka vyresnė, tamsiaplaukė, iš darnios gausios šeimos.

Vilkienė sudrebėjo. *Tikrai taip. Kaip to neprisiminei? Niekas nesutampa.*

Vilkas susidėjo rankas ant krūtinės.

– Maniau, kad mudu visados vienas kitu pasitikime, – kalbėjo jis. – Kai susirgai, argi nepatikėjai man tavimi rūpintis?

– Taip, – suniurnėjo ji.

– Argi nuo pirmos mūsų pažinties dienos tarp mūsų nebuvo kažko ypatinga?

– Taip, taip, taip, – skubėjo pritarti ji jausdamasi, tartum prašytų išmaldos.

– Mes juk visada buvom partneriai, tiesa? Kokį kvailą žodį šiandien vartoja vaikigaliai? *Gimininngos sielos.* Būtent. Tiesą sakant, tai du žodžiai. Nuo pat pirmos minutės tu žinojai, kad atsiradai šioje žemėje dėl manęs, o aš žinojau, kad esu sukurtas tau...

Iš Didelio Pikto Vilko Žmonos lūpų pasipylė tylūs „taip".

Vilkas nusišypsojo.

– Tuomet aš nesuprantu, – tarė. – Dėl ko tu taip nerimauji?

– Dėl kitų... – ji pradėjo, bet nebaigė.

– Kokių?

– Prieš mudviem susituokiant. Prieš mudviem susipažįstant.

– Dėl kitų moterų?

– Ne, ne, ne...

– Tai dėl kokių kitų? – jis kalbėjo švelniai ir žodžiai, rodės, sklando ore tarp jų it debesys.

– Moterų tuose laikraščių straipsniuose.

– Turi galvoje tikrus nusikaltimus, kuriais pasinaudojau savo grožinėse knygose?

– Taip.

– Kas dėl jų?

– Ar tu jas nužudei, o paskui apie jas parašei?

Didelis Piktas Vilkas sudvejojo. Jis parodė į sofutę dviem ir mostu paragino žmoną įsitaisyti savo įprastoje vietoje. Klausimas aidėjo po namus kaip griaustinio trenksmas tolumoje, nutildytas pliaupiančio lietaus. Jai nepatogiai įsitaisius, jis sudribo krėsle, nuo kurio paprastai nesikeldavo visą vakarą. Atsilošė tarsi atsipalaiduodamas, bet pakėlė akis į lubas, lyg ieškodamas patarimo iš viršaus.

– Argi ne logiškiau perskaityti apie jas, o paskui aprašyti? – paklausė jis nuleisdamas akis ir įsmeigdamas į jos.

Vilkienė mėgino surikiuoti mintis, palyginti mirčių datas su knygų išleidimo datomis, pridėti laiką, kurio reikėjo knygoms parašyti, ir tą, kuris praėjo nuo parašymo iki knygų išleidimo, – žodžiu, įvertinti visus matematinius veiksnius. Negalėjo suprasti, kodėl datos, rodės, aiškiai įsirėžusios jai į atmintį, dabar atrodė išblukusios, neįmanomos perskaityti.

– Tu tikrai manai, kad aš kažką nužudžiau? Bent vieną žmogų? Manai, kad jas nužudžiau aš?

Didelio Pikto Vilko Žmona dvejojo. Jai norėjosi sakyti „taip“, bet kartu nesinorėjo. Ji pajuto nejučiomis besislenkanti ant sofutės krašto – dar kiek, ir nuslys ant grindų. Jautėsi, lyg sirgtų, pykino; sukosi galva ir ji juto, kad skauda visą kūną, tik kiekvienos jo dalies skausmas buvo atskiras, nesusijęs su kitų. Širdis tuksėjo – Vilkienė juto, kaip įnirtingai ji trankosi jai į krūtinę, staiga užėjo toks baisus galvos skausmas, kad atrodė, jog plyš smilkinių kraujagyslės. Troškino, gerklė buvo perdžiūvusi, ir jai staiga dingtelėjo: *Jeigu jis pasakys man tiesą, ar turės mane nužudyti?*

Gal taip būtų geriau.

– Žinoma, ne, – atsakė ji.

Didelio Pikto Vilko žvilgsnis pašvelnėjo ir dabar jis žiūrėjo į žmoną kaip vaikas į kačiuką. Protas įtemptai dirbo: mintyse jis sveikino save, bet tuo pat metu kūrė naujus planus. Jis juto, kad pokalbis susiklostė visai taip, kaip jis ir tikėjosi. Vilkas nežinojo, *kada* žmona netyčia sužinos apie tikrąjį jo gyvenimą, bet neabejojo, kad tai atsitiks, todėl daugybę kartų vienas savo kabinete ar iš kur nors stebėdamas vieną iš trijų Raudonų vaizduodavosi, ką pasakys Vilkienė ir ką jis atsakys. Be to, buvo patenkintas, kad ne tiek daug primelavo. Jis manė, kad tai

svarbu: visada sakyk kiek gali daugiau tiesos, kad melą būtų kur kas sunkiau pažinti.

Taigi jis jautė pasitenkinimą, kad šiai akimirkai sėkmingai pasiruošė, bet tuo pat metu skubėjo žengti toliau. *Parašyk skyrių „Kaip ilgą laiką išbūti tinkamai užsimaskavus“,* – patarė sau. – *Jokia žmogžudystė nebus sėkminga, jei nesusirasi tinkamos slėptuvės. Nevalia būti vienišiui, atsiskirti nuo visų, elgtis kaip maniakui ir visa savo esybe išsiduoti, kad esi padaręs kažką negera pirmam farui, kuris ims šniukštinėti aplink. Geriausi žmogžudžiai iš šalies atrodo nė iš tolo į tokius nepanašūs. Niekas niekada apie jį nepasakys: „Matėsi, kad jis sumanęs kažką nedora.“ Ne. Apie Didelį Piktą Vilką žmonės kalbės: „Mes nė nenumanėm, kad jis toks ypatingas. Atrodė be galo paprastas. Bet juk toks nebuvo, ar ne? Mums nė į galvą neatėjo, kad jis toks didis.“ Štai ką apie mane kalbės žmonės.*

Jis pažiūrėjo į žmoną. Matė joje vis dar aidinčius rūpesčius ir abejones taip pat aiškiai, lyg jie šviesomis būtų žybčioję jai iš akių. Didelis Piktas Vilkas suėmė žmonai ranką – ši vis dar drebėjo.

– Man atrodo, aš per daug slėpiau savo darbą, – tarė jis. – Gerokai per daug. Tu taip gerai mane pažįsti, – kalbėjo jis toliau, – todėl manau, kad bus geriau, jei tu prie jo irgi prisidėsi. Tu labai gerai nusimanai apie rašymą, labai brangini žodžius, tad galbūt išeis į naudą, jei man šiek tiek padėsi. Tu visada buvai didžiausia mano gerbėja, tad gal rašant šią knygą tau reikėtų būti dar ir *padėjėja*. Savotiška gamybos asistente ar mano redaktore *de facto*.

Vilkas pamatė, kad ji kilsteli galvą, – jo švelnumas ją ne juokais paveikė.

– Nusišluostyk ašaras, – tarė jis ir, išsitraukęs popierinę nosinę iš dėželės ant staliuko, užjaučiamai liestelėjo jai akių kampučius.

Didelio Pikto Vilko Žmona linktelėjo. Jai pavyko atsakyti į jo šypseną savąja.

– Bet aš nežinau, ką galėčiau daryti... – pradėjo ji, bet vyras ją pertraukė mostelėdamas ranka jai prieš akis.

– Aš ką nors sugalvosiu, – pažadėjo jis.

Jis atsistojo iš įprastos vietos ir atsisėdo šalia jos.

– Džiaugiuosi, kad mudu pasikalbėjome, – tarė jis. – Noriu, kad jaustumeisi geriau, ir žinau: kai labai nerimauji, tai kenkia tavo širdžiai.

– Buvau tokia... – ji vėl nebaigė minties.

Išsigandusi? Susirūpinusi? Sunerimusi? Ne be pagrindo. Jis nusijuokė, apkabino per pečius, juos spustelėjo ir paliko rankas kaboti ant jos, tartum juodu būtų pora dvylikamečių, per pirmą pasimatymą atėjusių į kiną.

– Su rašytoju gyventi sunku, – tarė jis.

Vilkienė sukinkavo galva.

– Ką gi, – nusišypsodamas tarė Didelis Piktas Vilkas. – Vadinasi, padėsi man jas nužudyti?

Jis intonacija parodė, kad žodį *nužudyti* turėjo galvoje kabutėse. *Dar vienas melas,* – pamanė, – *o tada galėsime žiūrėti televizorių.*

Didelio Pikto Vilko Žmona pritariamai linktelėjo.

– Aišku, knygoje, – linksmai nusijuokdamas pridūrė Vilkas.

29

RAUDONOS TREČIOSIOS PARODYMUS užrašęs seržantas pamanė, kad merginai nedaug trūksta iki isterijos, bet jis dirbo policijoje dvidešimt metų ir turėjo keturiolikmetes dvynes, taigi buvo pripratęs prie šaižaus balso, kuriuo kalba paauglės, nors slapčia gailėjosi, kad jos neturi garso rankenėlės, kurią būtų galima kiek prisukti.

Savo bloknote jis užsirašė tokias frazes kaip *Mačiau, kaip ji šoka į vandenį, Ji dingo už tilto krašto* ir *Vieną akimirką ji stovėjo ant tilto, o kitą jos nebebuvo,* kurias Džordana išspaudė tarp kūkčiojimų. Jis mėgino prikalbinti ją tiksliai apibūdinti moterį, kurią matė šokant nuo tilto, bet ji paklaikusiomis akimis, mostaguodama rankomis tesugebėjo pasakyti: *Su tamsiais drabužiais ir skrybėle, vidutinio ūgio, kokių trisdešimt penkerių.*

Faras apklausė trenerį, jo asistentą, visas kitas žaidėjas ir pareigingai užsirašė visų mobiliųjų telefonų numerius. Niekas nematė to, ką matė Džordana. Visi turėjo įtikinamus paaiškinimus, kodėl jų dėmesys buvo kitur.

Pareigūnas pasisiūlė iškviesti greitąją, nes baiminosi, kad Džordanai, kuri čia apsipildavo ašaromis, čia žiūrėdavo lediniu, bejaus-

miu į kiautą užsidariusio žmogaus žvilgsniu, prasideda šokas. Jis nusprendė, kad paauglės reakcija yra įtikimiausias įrodymas, kad moteris nusižudė nušokdama nuo tilto. *Ji matė kažką labai baisaus,* – pamanė jis.

Nė vienas iš pasiskirsčiusių ant tilto kitų pareigūnų iš šešių patrulių automobilių nerado nieko, išskyrus paliktą paltą. Žybčiojančios raudonos ir mėlynos automobilių švieselės atsispindėjo nuo šlapio grindinio, todėl pareigūnams buvo sunku ieškoti daiktinių įrodymų ant siauro šaligatvio. Į sraunų vandenį nukreipti galingi prožektoriai išplėšė iš tamsos tik mažus tamsaus paviršiaus rėžius. Per vietovės apžiūrą buvo rasta nedaug savižudybės ženklų; per tiltą einančio šaligatvio pradžioje buvo pastebėtas purvino moteriško dydžio sportinio batelio pėdsakas, o betone, kur, pasak Džordanos, paslaptinga moteris šoko į vandenį, – brėžis.

Bet tai, kad nebuvo rasta akivaizdžių mirties įrodymų, policininko nenustebino. Jis ne pirmą kartą buvo iškviestas ant tilto pranešus apie savižudybę. Ši vieta buvo mėgstama tų, kurie ryžosi atsisveikinti su gyvenimu. Mažame, nykstančiame fabrikų miestelyje siautė neviltis, nes darbus gamyboje pakeitė prekyba narkotikais. Jis – kaip ir dauguma miestelio gyventojų – žinojo, kad stiprios srovės nuneš kūną pasroviui, gal prie vandens valymo įrenginių ar per krioklius. Be to, lavonas galėjo užsikabinti už upės dugną nuklojusių kerplėšų. Kartais pareigūnai rasdavo nuo tilto nušokusius skenduolius tik po kelių savaičių, o kitų apskritai nerasdavo.

Policininkas mintyse jau rašė pranešimą – ryte paliks jį detektyvų komandai. Tyrimą tęsti turės jie. Sužinoti moters pavardę, pranešti artimiausiems giminaičiams. Tai, kad iš pažiūros faras negavo jokio konkretaus įrodymo, nereiškė, kad nelaimė neįvyko. Jis norėjo tik baigti savąją tyrimo dalį. Policijos narai ir valties komanda palauks, kol prašvis, tada pradės ieškoti skenduolės. *Jie neapsidžiaugs gavę šį nurodymą,* – pamanė jis. Ieškoti skenduolės tamsiame

kaip rašalas vandenyje – pavojingas darbas ir veikiausiai baigsis nesėkme.

Didesnė tikimybė, kad lavonas pasirodys atsitiktinai. Gal vasarą jį užkabins žvejys. Tai nustebs, kai jį ištrauks!

Pareigūnas uždėjo ranką Džordanai ant peties.

– Ar norėtum, kad iškviesčiau greitąją ir tave patikrintų jos medikai? – paklausė jis maloniai nuo faro tono pereidamas prie tėviško.

Džordana papurtė galvą.

– Jaučiuosi gerai, – atsakė ji.

Įsiterpė jos treneris.

– Mokykloje turime pagalbinių darbuotojų, galinčių jai padėti, jei reikės. Psichologinių traumų specialistų.

Policininkas padvejojęs linktelėjo galvą. Jam tai pasirodė snobiška.

– Jūs tikra? – paklausė jis Džordanos.

Jam nepatiko treneris – atrodė, kad įvykis jį sunervino. *Galima pamanyti, kad moteris sukėlė didelių nepatogumų nusižudydama, kai važiavot pro šalį,* – pamanė faras.

– Man nesunku paskambinti, – pridūrė jis Džordanai.

Ši valėsi akis plaštakos viršumi ir atrodė, kad tankus jos kvėpavimas vėl darosi normalus. Jam visai patiko, kad treneris lauks ilgiau ant tilto šaltoje dulksnoje; kita vertus, iš patirties jis žinojo, kad greitosios pagalbos medikai kur kas kompetentingesni padėti staigaus šoko ištiktam žmogui negu kas nors kitas.

– Ačiū, – atsakė Džordana; jos balsas atrodė kiek sustiprėjęs, – bet man viskas gerai. Aš tik noriu grįžti į bendrabutį.

Policininkas patraukė pečiais. Jam visada kildavo pagunda savo dukrų akimis stebėti paprastą jauną žmogų, patekusį į policijos dėmesio reikalaujantį įvykį, bet per darbo policijoje metus jam surambėjo oda ir jis išmoko būti šiurkštus išoriškai. Jis užrašė parodymus ir visų, važiavusių autobusiuku, telefonų numerius. Jis įsakė kitiems

patruliams toliau apžiūrinėti įvyko vietą, nors žinojo, kad naudos iš to nebus.

Jis padarė viską, ką galėjo tą vakarą.

Faras pamatė, kad treneris renka numerį mobiliuoju telefonu.

– Kam skambinate? – paklausė jis.

– Mokyklos vadovams. Jie norės žinoti, kodėl mes vėluojam. Reikia, kad neuždarytų valgyklos. Be to, jie susitars, kad kas nors pasikalbėtų su Džordana, jei to reikės.

Policininkas nusprendė, jog treneris tik apsidraudžia, kad jo nekaltintų už pavėlavimą į mokyklą.

– Ką gi, visi galit važiuoti, – tarė jis. – Jei prireiks ko nors dar, su jumis bus susisiekta.

– Jums teks skambinti į direktoriaus raštinę, jei norėsite pasikalbėti su kuria nors iš merginų, – įspėjo treneris.

– Tikrai? – paklausė pareigūnas.

Jis nepridūrė: „Nė velnio mes neskambinsim", nors taip pamanė, – tiesiog leido tai suprasti iš skeptiško tono, kuriuo ištarė tą vienintelį žodį.

Faras žiūrėjo, kaip komanda sulipa į autobusiuką. Kai kurios merginos vis dar buvo sukrėstos ir laikėsi susikibusios rankomis ar apsikabinusios. Policininkas pastebėjo, kad niekas neapsikabino Džordanos.

Faras atkreipė dėmesį, kad mergina nuėjo į autobusiuko galą ir atsisėdo ten viena.

Jis draugiškai jai pamojo – tai nebuvo profesionalu, bet jis taip buvo įpratęs ir nudžiugo pamatęs, kad Džordanos veide šmėsteli šypsena ir kad ji droviai pamoja jam.

Velniai rautų, vaikai kartais būna žiaurūs, – pamanė. Jis žinojo, kad jam parėjus namo dukros jau miegos, bet nusprendė įkišti nosį į jų kambarį ir kelias minutes stebėti jų miegančių veidus. Žinojo, kad žmona supras, kam jam to reikia, ir nieko neklausinės.

Anksti ryte detektyvai, gavę nurodymą baigti savižudybės tyrimą, sulaukė skambučio iš dviejų raštininkų, dirbančių transporto priemonių registracijos kontoroje. Jie laukė autobusų stotelėje ir pastebėjo laišką, Raudonos Antrosios prikaltą prie medžio. Jie įvykdė jos prašymą ir paskambino policijai. Jiems užteko proto nieko neliesti. Be to, jie pasiaukojo ir sulaukė, kol atvažiavo detektyvas ir paėmė laišką su nuotrauka, nors dėl to pavėlavo į darbą.

Maždaug tuo pačiu metu Raudona Pirmoji sėdėjo priešais kiek jaunesnę už ją, bet dvigubai stambesnę moterį. Ši buvo trumpai kirptais plaukais, storų rankų ir atitinkamo juosmens. Vienoje jos ausyje buvo įverta ne mažiau kaip šeši auskarai, iš po palaidinukės kyšojo tatuiruotės kraštas. Ji darė įspūdį, kad į darbą važinėja *Harley-Davidson* motociklu, o pramogai kviečia medkirčius lenkti rankų ir retai pralaimi. Tačiau Karen apstulbino švelnus moters balsas.

– Galim padaryti štai ką, – kalbėjo moteris. – Galim apsaugoti jūsų draugę. Galim apsaugoti jos vaikus. Galim parūpinti jiems saugų būstą rengtis naujam gyvenimui. Kol jie apsipras, galėsim duoti patarimų dėl bendravimo su socialiniais darbuotojais ir dėl teisinės pagalbos. Galim parūpinti jiems psichiatrą, nes čia savanoriais dirba nemažai išties garsių vietinių specialistų. Mes tikrai galim padėti jiems pradėti gyvenimą iš naujo.

– Bet?.. – paklausė Karen, nes jai pasirodė, kad moteris nutylėjo šį žodį.

– Viskas nėra taip paprasta.

Pro sienas iš tolumos prasimušė vaikų juokas. Karen spėjo, kad jis sklinda iš dienos centro antrame aukšte.

– Ką norite pasakyti? – paklausė Karen.

Moteris atsilošė ant biuro kėdės ir su ja pasisūpavo tarsi atsipalaiduodama, bet nenuleido akių nuo Karen veido – stebėjo jos reakciją.

– Pagal įstatymus privalau apie tai pranešti.

– Bet tai dar ne viskas, ar ne? – paklausė Karen.

Dručkė atsiduso.

– Mūsų „Saugios erdvės“ centras – už trijų kvartalų nuo policijos nuovados. Ji dirba visą parą ištisus metus. Po skambučio telefonu 911 pareigūnai atvažiuoja iki mūsų per mažiau negu pusantros minutės. Mes susitarėme su policija naudoti slaptažodį, jį žino visi mūsų darbuotojai ir klientės. Jis reiškia, kad pasirodė kažkoks vyras, nusiteikęs griebtis smurto, tad policija atsiunčia daug pareigūnų su pistoletais rankose. Šią tvarką įvedėme po pernykščio incidento. Prisimenat?

Karen prisiminė. Kelias dienas apie jį rašė laikraščiai, televizija rodė kvapą gniaužiančius reportažus. Vyras, su juo nebegyvenanti žmona, šešerių ir aštuonerių metų vaikai. Šaudymui pasibaigus, žmona ir vienas iš pareigūnų buvo negyvi, o vienas vaikas sunkiai sužeistas. Vyras mėgino nusižudyti, bet iššaudė visas revolverio kulkas. Taigi jis atsiklaupė ant šaligatvio, įsikišo vamzdį sau į burną ir ėmė maigyti gaiduką, kol buvo surakintas antrankiais ir išvežtas. Bylą vis dar nagrinėja teismai. Dabar tas vyras tvirtina, kad jam buvo laikinai aptemęs protas.

– Mano draugė nerimauja dėl sutuoktinio polinkio į smurtą, – tarė Karen ir papurtė galvą. – Atrodo nieko baisaus – kaip sloga. Bet tas vyras – tikrų tikriausias laukinis. Jis ne kartą ją smarkiai sumušė, sulaužė kaulus, paliko mėlynes po akimis. Grasino ją nužudyti. Ji neturi daugiau kur kreiptis.

– Tam mes ir reikalingi, – atsakė storulė.

Karen pajuto jos žodžiuose pyktį, skirtą kažkokiam anoniminiam vyrui, šiuo atveju – prasimanytam. Karen sugalvotoje pasakėlėje figūravo draugė, du maži vaikai ir smurtaujantis vyras; girdi, žmona ruošiasi bėgti, kol jis jos nenužudė. Karen sudėjo į daiktą gerai žinomas tiesas. Ji žinojo, kad „Saugios erdvės“ centro direktorė daug neklausinės.

– Vadinasi, jų trys – jūsų draugė ir vaikai...

– Manau, vaikai gali būti išsiųsti pas gimines, kur jiems negrės pavojus, bet tas vyras persekios mano draugę iki pasaulio krašto, o jeigu reikės – ir toliau. Jis pamišėlis, maniakas.

– Nežinau, ar atskirti...

– Vaikai jam nerūpi. Šiaip ar taip, jie ne jo, taigi jie tik trukdo jo kėslams. Pavojus gresia mano draugei.

– Supratau. Ar jis turi ginklą?

– Nežinau. Manyčiau, turi.

Karen spėliojo, kokių ginklų turi Didelis Piktas Vilkas. Pistoletą? Revolverį? Šautuvą? Kardą? Peilį? Bombą? Lanką su strėlėmis? Nuodų? Akmenų ir nusmailintų lazdų? Savo rankas? Skustuvą? Visi potencialiai buvo mirtini. Jis gali bet kurį panaudoti trims Raudonoms nužudyti.

– O jūsų draugė turi ginklą?

Karen pamatė vaizduotėje Raudonos Antrosios pistoletą. Kažin ar ji mokėtų jį užtaisyti, nusitaikyti ir iššauti. Ji nedrįso net galvoti apie mirtiną šūvį.

– Ne, – pamelavo ji.

– Neturėčiau to sakyti, – kiek patylėjusi tarė direktorė. Ji nuleido balsą beveik iki šnabždesio ir palinko į priekį, – bet aš neleisiu, kad įvyktų toks pat incidentas kaip pernai.

Ji padėjo ant stalo didelį pusiau automatinį pistoletą – juodą, beširdį. Karen kurį laiką į jį žiūrėjo, paskui linktelėjo galvą.

– Dabar jaučiuosi kur kas geriau, – sukikendama tarė ji.

Moteris padėjo pistoletą į stalčių.

– Aš lankau kovos užsiėmimus šaudykloje.

– Protingas hobis.

– Išmokau meistriškai šaudyti.

– Tai ramina.

– Kada atsivesite draugę?

– Greitai, – atsakė Karen. – Labai greitai.

– Klientes priimame ištisą parą. Bet koks laikas tinkamas – antra dienos, antra nakties, suprantat?

– Taip.

– Liepsiu personalui tikėtis naujos viešnios bet kuriuo metu.

– Būtų labai gerai.

Karen susirinko daiktus. Ji pajuto, kad pokalbis baigtas, bet direktorė turėjo paskutinį klausimą.

– Mes išties kalbam apie *draugę*? – įdėmiai žiūrėdama į Karen paklausė ji.

Raudona Pirmoji turėjo užsukti dar į vieną vietą prieš važiuodama į savo priimamąjį, kur bus iki vakaro. Toje įstaigoje ji jau buvo daugybę kartų, bet net turėdama medikės išsilavinimą ir patirtį, ten jausdavosi neapsakomai liūdna.

Senelių prieglaudos nepagydomų ligonių slaugos skyriuje ji visuomet atkreipdavo dėmesį į vieną dalyką: prie įėjimo fluorescencinės šviesos buvo ryškios, nemalonios akiai, net negailestingos, bet įėjus giliau į pastatą jos švelnėjo, šešėliai ilgėjo, o baltos sienos virto gelsvai pilkomis. Rodės, pats pastatas byloja apie mirtį.

Dūdmaišiai, – prisiminė ji iš pastarojo apsilankymo.

Slaugos skyriaus slaugytojos kiek nustebo pamačiusios Karen – gydytojos jos nekvietė.

– Turiu patikrinti senus popierius, – žvaliai pareiškė Karen nurūkdama pro rašomuosius stalus, prie kurių sukiodavosi slaugytojos, kai akimirką atitrūkdavo nuo palatose tvyrančio nepermaldaujamos mirties pojūčio. Ji žinojo, kad tokio paaiškinimo per akis, norint gauti privatumo.

Ji įėjo į kambarėlį su kopijavimo aparatu, kavavire ant stalo ir trimis didelėmis juodomis plieninėmis dokumentų spintomis. Reikiamą bylą tamsiai geltonu aplanku rado greitai.

Karen nusinešė ją ant savo rašomojo stalo, įjungė kompiuterį ir pasuko ekraną, kad būtų tiesiai prieš ją. Akimirką ji pajuto pagundą išsitraukti iš viršutinio stalčiaus jau kadai ten gulintį cigarečių pakelį – jai dingtelėjo, kad jau daug dienų nerūkė. *Šaunuolis, pone Didelis Piktas Vilke,* – pamanė. – *Ko gero, padėjai man galutinai atsikratyti šio įpročio. Taigi kai mane nužudysi, išgelbėsi nuo tikrai baisaus galo. Net nežinau, kaip tau atsidėkoti.*

Byloje ji ieškojo vėžio. Pati liga jai nerūpėjo – tiesiog nuo jos mirė žmogus, kurio bylą ji pasidėjo ant stalo.

Sintija Harison. *Ganėtinai paplitusi pavardė,* – nusprendė Karen. – *Tai gerai. Jauna susirgo krūties vėžiu. Liūdna. Bet vos trejais metais vyresnė už Raudoną Antrąją.*

Turėjo vyrą, bet neturėjo vaikų. *Negalėjo pastoti, taigi galbūt taip ir sužinojo blogą naujieną. Medikai pradėjo įprastus vaisingumo tyrimus ir rezultatuose pamatė nerimą keliančių indikacijų. Na, o tada jau laukė greita gydytojų, įvairių gydymo metodų ir nesibaigiančio skausmo rutina.*

Nepagydomų ligonių slaugos skyriuje Sintija išbuvo vos tris savaites – po nesėkmingo švitinimo, o paskui tokios pat nesėkmingos operacijos. *Ji buvo atsiųsta čionai, nes čia pigiausia mirti. Ligoninėje būtų tekę sumokėti tūkstančius. Ir visi žinojo, kad jai liko tik tiek laiko, kiek reikia artimiesiems tinkamai pasiruošti.*

Karen patikrino laidojimo namų informaciją ir sužinojo, kuris jos kolega pasirašė mirties liudijimą – ją operavęs chirurgas. *Matyt, jis norėjo pasirašyti liudijimą ir užmiršti savo nesėkmę.* Ji bloknote užsirašė visą būtiną informaciją – svarbiausius Sintijos Harison duomenis: gimimo datą, gimimo vietą, paskutinį adresą, profesiją, artimiausią giminaitį, socialinio draudimo numerį, su vėžiu susijusią ligos istoriją, ūgį, svorį, akių ir plaukų spalvą. Ji išnagrinėjo visas smulkmenas, rastas išsamioje slaugos skyriaus byloje.

Užvertusi aplanką su byla, kompiuteryje rado visus slaugos skyriaus įrašus apie Sintiją Harison. Juos ji perkėlė į šiukšlinę, paskui

ją ištuštino. Žinojo, kad kompiuterių žinovas sugebėtų visą šią informaciją rasti, jei jos prireiktų, bet abejojo, ar kam nors gali prireikti.

Tada nuėjo koridoriumi prie slaugytojų posto. Nebuvo sunku rasti raudoną plastikinį maišą su užrašu „Pavojinga! Užterštos medicininės atliekos" ir didelę uždarą šiukšlių dėžę, į kurią buvo metamos adatos, panaudoti mėginių puodeliai ir viskas, nuo ko kas nors galėjo pasigauti kokį galingą virusą ar mirtinų bakterijų.

– Atleisk, Sintija, – sukuždėjo ji. – Gaila, kad tavęs nepažinojau.

Na, bet dabar pažįstu, – užbaigė mintį Karen. Ji standžiai susuko visą bylą, įkišo į plastikinį maišą, kruopščiai užrišo jo viršų, tada įmetė jį į uždarą šiukšliadėžę, turinčią vienintelę paskirtį – apsaugoti visus nuo pavojaus.

Raudona Antroji šoko.

Valsą su nematomu partneriu. Tango grojant seksualiai ritmingai muzikai. Lankstėsi tuščiai rūsio daliai, tarsi kartodama iškilmingus Elžbietos I mėgstamo galiardo* žingsnius. Pasikeitus muzikai, ji ėmė trūkčioti ir purtytis, tarsi šiuolaikinių šokių aikštelėje. *Šok su žvaigžde,* – pamanė. – *Ne, šok su Vilku.* Ji mėgdžiojo absurdiškus septintojo dešimtmečio šokius, tokius kaip frugas ir vatusi, prisiminusi, kaip juos rodė tėvai, kai sumanydavo pakvailioti. Paskui net pasileido makarenos žingsniu ir ėmė gašliai kraipyti klubus. Galop, kai nuvargo, perėjo prie baleto ir sukosi ratu iš lėto judindama rankas virš galvos. Įsivaizdavo šokanti „Gulbių ežerą". Paauglystėje matė šį baletą. Jaudinantį, gražų. Įspūdžiams imliai penkiolikmetei tokie magiški prisiminimai niekada neišdyla. Kadaise ji tikėjosi nuvesti dukrą pasižiūrėti panašaus reginio. Deja... Ankštame rūsyje ji iškėlė rankas

* Penkių žingsnių šokis, buvęs populiarus beveik visoje Europoje Renesanso laikais.

virš galvos ir mėgino pasistiebti kaip baltos gulbės vaidmenį atliekanti balerina, bet tai buvo neįmanoma.

Muzika buvo netinkama. Nė viena daina, pasiekianti jos klausą, nesiderino su jos judesiais. Rokenrolas nepanėšėjo į kvadratinius šokius* – nors ji ir mėgino juos šokti.

Raudona Trečioji paliko jai *iPod* su keliais įrašais melodijų, pavadintų „Laukimo muzika". Ne visus atlikėjus ji atpažino: niekada nebuvo girdėjusi *David Wax Museum* ar *The Iguanas,* nenumanė, kas toks Samitė ar kokie muzikantai sudaro grupę *The Gourds.* Bet Raudonos Trečiosios jai parinkta muzika buvo nesuvaldoma, entuziastinga, taisanti nuotaiką, ir jai patiko visoms dainoms būdingas smagus ritmas ir pašėlusi energija.

Raudona Trečioji stengiasi padėti, – suvokė Sara. – *Velniškai dėmesingas poelgis. Ji suprato, kad „nusižudžiusi" būsiu atskirta nuo visų ir šiek tiek eisiu iš proto.*

Sumani mergina.

Raudona Trečioji sudarė dar vieną dainų rinkinį, bet Sara jo nesiklausė, nes manė, kad tam dar neatėjo tinkamas metas. Ji žinojo, kad garsai ir atlikėjai ten bus visiškai kitokie. Šitą rinkinį mergina pavadino „Žudymo muzika".

Kai nuovargis galop priveikė Sarą, ji išsitraukė ausinukes ir susmuko ant Raudonos Pirmosios rūsio betoninių grindų. Po skruostu juto vėsą. Ji žinojo, kad išsipurvins – viskas aplink buvo nuklota dulkėmis ir nešvarumais. Juto, kaip prakaitas išmuša kaktą ir varva jai nuo smakro, bet jai buvo nė motais. Buvo karšta ir tvanku, nes krosnis kampe įsijungė ir pradėjo šildyti namą. Lango nebuvo, tad ji nematė, kas dedasi lauke. Ji tik žinojo esanti nematoma. Taigi net jeigu Didelis Piktas Vilkas iš automobilio stebi lauko duris, jos pamatyti

* Kvadratinius šokius, kadaise buvusius populiarius Anglijoje, vėliau ir Jungtinėse Amerikos Valstijose, šoka keturios poros, išsidėsčiusios ties įsivaizduojamo kvadrato kraštinėmis.

negali. Jai dingtelėjo mintis: jei išjungs vienintelę lemputę palubėje, blausiai apšviečiančią patalpą, joje verpetuos ta pati juoduma kaip upės vandenų, į kuriuos ji apsimetė panyranti.

Išvakarėse, kai ji tirštėjančioje tamsoje bėgo ten, kur, žinojo, jos laukia Raudona Pirmoji, įsivaizdavo girdinti veriantį Raudonos Trečiosios klyksmą. *Kertu lažybų, jis įtikino visus.*

Ji susirangė į kamuolį.

Sara vakar mirė, – pamanė. – *Užteko laiško apie savižudybę – ir viskas, manęs nebeliko amžiams. Būsiu palaidota šalia savo vyro ir dukters. Tik ten manęs nebus, karstas bus tuščias.*

Ji žinojo, kad jai lemta tapti kitu žmogumi, bet toli gražu nebuvo tikra, kad jai tai patinka. Bet kol neatgims, bus tik Raudona Antroji.

Mirtina Raudona Antroji, – pasakė mintyse. – *Žmogžudė Raudona Antroji.* Ją persmelkė žiaurumo šaltukas, nustelbęs nevaldomą įniršį.

Bet tada ji nesikeldama nuo grindų pasidavė visoms ją užplūdusioms emocijoms ir pratrūko nesutramdomai raudoti, spausdama prie krūtinės ne mirusių artimųjų nuotrauką, o 357-ojo kalibro magnumo modelio koltą.

30

DIDELIS PIKTAS VILKAS kartą aiktelėjo, paskui paleido nesuprantamų keiksmų srautą. Apsisuko ir vos susilaikė netrenkęs kumščiu į virtuvės sieną, tik suglamžė dienraščio vietos naujienų skiltį ir užsimerkė, tartum kas būtų braukęs nagais per mokyklinę lentą sukeldamas drėskimo garsą, dirginantį kiekvieno jo kūno nervo galiuką. Po jo pirštais buvo trumpos žinutės antraštė: *Buvusi mokytoja įtariama nusižudžiusi.*

– Velniai rautų, ne! Ne! – sukriokė jis staiga apimtas nevaldomo įsiūčio.

Nuo upės paviršiaus atsispindėjo ryški šviesa. Lyti pagaliau nustojo, oras šiek tiek atšilo. Vėjas nurimo, ryto saulė pakilo į bekraštį giedrą mėlyną dangų. Ant tilto susirinko būrelis žioplių; atsirėmę į žemą betoninę užtvarą, jie stebėjo, kas vyksta apačioje. Žinių filmavimo grupės narius, matyt, pjovė nuobodulys; jų kamera be naudos gulėjo atremta į furgono vairą. Per tiltą važiuojantys automobiliai lėtino greitį. Sėdintys juose pavėpsodavo į tai, kas vyksta, paskui automo-

biliai nurūkdavo toliau. Trys moterys iš Lotynų Amerikos, visos stumiančios po vežimėlį su kūdikiu, stabtelėjo ir ėmė paskubomis kalbėtis rodydamos į juodą vandens paviršių. Viena greitai tris kartus persižegnojo. Didelis Piktas Vilkas nepastebimai priėjo prie poros nedaug už jį vyresnių vyrų. Jis žinojo, kad abu bus pastabūs ir turės minčių, kuriomis mielai pasidalys. Abu rūkė, ir į ramų orą kilo aitrių cigarečių dūmų sruogos.

– Patikėkit manim – jie nieko neras, – pareiškė vienas pasitikėjimo savimi kupinu balsu, nors niekas nieko jo neklausė. Jis vilkėjo pilku apdriskusiu paltu, ant nugairintos kaktos buvo užsimaukšlinęs susiglamžiusią rudą skrybėlę, akis nuo ryškios ryto saulės buvo prisidengęs delnu.

– Brolau, nenerčiau ten, – tarė jo draugužis. – Net pririštas virve.

– Reiktų čia visur pristatyti ženklų „Plaukioti draudžiama".

– Taip, bet jie ieško ne mėgėjo paplaukioti, – įsiterpė Vilkas.

Du vyrai pritariamai suniurnėjo.

Už trisdešimt metrų nuo tilto atramų plūduriavo dvi nedidelės aliumininės valtys su pakabinamais varikliais. Pora policininkų su juodais narų kostiumais ir dviem vienodais deguonies balionais ant nugaros pakaitomis nėrė į upę, kiti laikė virves, kuriomis jie buvo pririšti, ir neleido stipriai srovei nešti valčių.

Vilkas įdėmiai viską stebėjo. Reginys hipnotizavo: naras dingsta po vandeniu, iškyla oro burbulų pėdsakas, upės paviršius mažumą sujuda, bet netrukus naras iškyla, nes jam tenka grumtis su stipria srove. Jis matė, kokie nusivylę ir išvargę narai, kai bendradarbiai ištraukdavo juos iš vandens, ir valtys plaukdavo į kitą vietą. *Sisteminė paieška,* – pamanė Didelis Piktas Vilkas. – *Įprastas policijos metodas. Suskirstai plotą į nedideles dalis ir kiekvieną apžiūri prieš pereidamas prie kitos.*

– Ar jie ką nors jau rado? – paklausė jis dviejų senukų – šie akivaizdžiai stebėjo visą rytą. Jis pasistengė, kad jo balsas skambėtų kaip smalsaus žioplio.

– Nieko vertingo. Vaikišką striukę ar panašiai. Tada jie kurį laiką buvo sujudę, ir abu vyrukai nardė kokias penkiolika minučių, bet nieko daugiau nerado. Taigi dabar jie plauko pirmyn atgal – matyt, tikisi, kad pasiseks.

– Kartais aš žvejoju šitoj vietoj, – tarė jo bičiulis. – Bet niekas nėra toks kvailas, kad artintųsi prie upės, kol ji neatslūgsta vasarą. Bent jau nė vienas, kas nori gyventi.

Šitas vyras nešiojo karinio jūrų laivyno jūreivio kepurę su snapeliu, papuoštą užrašu *Oriskany*. Tas pasenęs dar Vietnamo karo laikų JAV lėktuvnešis buvo paskandintas, kad susidarytų dirbtinis rifas. Kepurės snapelis buvo apibrizgęs. Vilkas pastebėjo, kad vyro rankos randuotos ir gumbuotos – kaip senutėlio ąžuolo šaknys.

– Patikėkit manim – jie nieko neras, – pakartojo kitas vyras. – Jie tik švaisto mūsų, mokesčių mokėtojų, dolerius. Jie prisiperka tos prabangios nardymo įrangos, bet beveik negauna progos ją panaudoti.

– Netrukus jie nuleis rankas, – Beisbolo Kepuraitė tarė Skrybėlei.

Didelis Piktas Vilkas nusprendė stebėti toliau, nors pamanė, kad senis tikriausiai teisus.

Jie nieko neras.

Gal todėl, – pamanė jis, – *kad nėra ko rasti.*

Jis nebuvo tikras, ir tai be galo jį siutino. Jis žinojo, kad tikrumas – žmogžudystės kraujas. Smulkmenos ir tikslūs vertinimai. Kartais jis nuspręsdavo esąs žudymo buhalteris. Ši akimirka buvo viena iš tų, kai dėmesys smulkmenoms buvo itin svarbus. *Tarsi pildytum mirties mokesčių deklaraciją.*

Gal ją nužudžiau aš, – pamanė. Didžiulis jo spaudimas, be abejonės, galėjo priversti žmogų pakelti prieš save ranką. *Jei žinai, kad netrukus būsi nužudytas, ar verčiau nenusižudytum?* Gana logiška. Jis pagalvojo apie mirties bausmės laukiančius kalinius, pasikariančius savo kamerose, ar žmones, sužinančius, kad serga mirtina liga. Min-

tyse išvydo pasmerktus finansinius brokerius ir raštininkus, šokančius pro bokštų dvynių langus Rugsėjo 11-ąją. *Netikrumas laukiant mirties gali būti kur kas baisesnis už savižudybės skausmą.* Be to, jis žinojo, kad Raudona Antroji silpniausia iš jų trijų. Jeigu ji puolė į upę – ką gi, tai ne ką prasčiau, negu jis pats būtų ją pasmaugęs. Jis net pajuto įsitempusius rankų raumenis, tarsi jos būtų suėmusios Raudonai Antrajai kaklą ir jis iš tikrųjų pasiguldęs ją smaugtų. *Tikrai verta padaryti įrėžą revolverio rankenoje,* – tarė jis sau mąstydamas it koks ginklu besišvaistantis senųjų Vakarų kaubojus.

Mirtis panaši į tiesą – ji atsako į klausimus.

Jis tarė sau pasistengti neužmiršti įtraukti šitą mintį į kitą savo knygos skyrių. Galimas daiktas, jis pagrįstai galės priskirti jos nužudymą prie dviejų kitų. Jis apsvarstė šią galimybę ir suprato, kad neseniai tūžo visai be reikalo. *Skaitytojus intriguos mintis, kad galėjau privesti ją iki savižudybės. Tai juos sukrės. Kaip visiems tiems vairuotojams, sumažinantiems greitį ant tilto pasižiūrėti, ar ko nors nepastebės, skaitytojams rūpės, kas atsitiks toliau. Jie ims labiau nerimauti dėl Raudonos Pirmosios ir Raudonos Trečiosios. Kita vertus, bus kiek lengviau tvarkyti paskutines gyvų likusių Raudonų dienas, nes kelyje į mirtį liks vienu žingsniu mažiau.*

Didelis Piktas Vilkas apsidairė kaip žurnalistas, renkantis medžiagą straipsniui, kurį turi parašyti iki nustatyto termino. Įsidėmėjo upėje besidarbuojančius policininkus, suskaičiavo nuo tilto juos stebinčius žioplius, atkreipė dėmesį į televizijos naujienų komandą, besikraunančią kameras ir garso aparatūrą – besirengiančią važiuoti filmuoti kokio svarbesnio ir įspūdingesnio įvykio. Jis nusišypsojo. *Jie nežino,* – pamanė Vilkas, – *kad šis įvykis, velniai rautų, kur kas svarbesnis už visus kitus šiose apylinkėse.*

Ir sukūriau jį aš vienas.

Vilkas nusprendė duoti policininkams upėje dar pusvalandį – bet ne daugiau – ištraukti Raudoną Antrąją iš tamsių vandenų. Jis pato-

giai įsitaisė ir ėmė laukti atsakymų, kurių iš tikrųjų nesitikėjo gauti iš savo stebėjimo taško aukštai virš upės.

Direktorius stovėdamas tarpduryje vos pastebimai šypsojosi Didelio Pikto Vilko Žmonai. Atrodė sunerimęs – apie tai bylojo švelnus jo balsas ir sulenkta nugara.

– Ar skaitėt merginų krepšinio komandos trenerio pranešimą? Kelionė atgal į mokyklą buvo įdomi, – tarė jis kraipydamas galvą.

Vilkienė pradėjo skaityti vieno puslapio pranešimą, trenerio elektroniniu paštu atsiųstą direktoriui. Jame jis trumpai išdėstė, dėl kokių priežasčių komanda po pergalės pavėlavo grįžti į mokyklą. Jai susidarė neabejotinas įspūdis, kad treneris mieliau būtų rašęs apie laimėtas rungtynes, o ne apie tai, kas nutiko paskui. Pranešime nebuvo užsiminta apie tai, kad Džordanos matyta savižudė buvo raudonplaukė ar kad moksleivė auką pažinojo. Ar kad jiedvi būtų kaip nors susijusios.

Ji linktelėjo direktoriui parodydama, kad baigė skaityti.

– Džordanai Elis kita pamoka – istorijos. Prašyčiau nusiųsti istorijos mokytojui pranešimą elektroniniu paštu – tegul paprašo jos prieš pietus užeiti į mano kabinetą.

– Bus padaryta, – žvaliai atsakė Didelio Pikto Vilko Žmona.

Kiek pagalvojęs direktorius pridūrė:

– Parašykit jam, kad ji būtinai turi čia ateiti.

Vilkienė surinko žinutes kompiuteriu, jas išsiuntusi ekrane pažiūrėjo į Džordanos tvarkaraštį, tada žvilgtelėjo į laikrodį ant sienos ir spėjo, kad moksleivė įeis pro raštinės duris lygiai vienuoliktą.

Apsiriko dviem minutėmis.

Atrodė, kad Džordana kažkur skuba ir yra išsiblaškiusi. Didelio Pikto Vilko Žmona nutaisė kiek tik įmanoma užjaučiančią išraišką ir be galo supratingą balsą.

– Brangute, vakar vakare tau tikriausiai buvo neapsakomai baisu. Net negaliu įsivaizduoti, kaip turėjai išsigąsti. Tas potyris tau turėjo būti siaubingas. Ir labai liūdnas.

– Man viskas gerai, – glaustai atsakė Džordana. – Jis kabinete?

Ji parodė į kabineto duris.

– Jis laukia tavęs, balandėle. Eik nieko nelaukdama.

Vilkienė pajuto, kad širdis ima plakti tankiau. Iki tol ji nesuvokė, kaip įdomu jai bus atsidurti taip arti Džordanos – žinant, kad ji žmogžudystės aukos prototipas knygoje. Staiga ji pajuto energijos antplūdį – lyg staiga būtų įtraukta į saldžių paslapčių verpetą. Į niūrius Džordanos atsakymus ir tingią, niekinančią laikyseną Didelio Pikto Vilko Žmona sureagavo vos pastebimu galvos linktelėjimu – ji viską suprantanti. *Jinai tobula,* – pamanė. – *Nieko nuostabaus, kad jis ją pasirinko.* Staiga ji pamatė šimtus priežasčių, kodėl reikėtų nužudyti Džordaną.

Nužudyk ją, – paragino Vilkienė. – *Knygos puslapiuose.* Jai šiek tiek drebėjo rankos, visa virpėjo nuo saldžios intrigos. *Įspūdis toks, lyg būčiau atsidūrusi savo pačios niekam nerodomame romane.* Didelio Pikto Vilko Žmona pasijuto slystanti – grimztanti į pasaulį, kuriame staiga išsitrynė riba tarp tikrovės ir pramano. Ar panyranti į šiltą, raminančią vonią.

Džordana praėjo pro jos stalą. Stebėdama ją iš užpakalio, Vilkienė staiga pamatė, kad kiekviename moksleivės žingsnyje atsispindi pasipūtimas, savanaudiškumas, bendraamžių atstūmimas ir šlykštumas.

Didelio Pikto Vilko Žmona ėmė kvėpuoti negiliai, jai norėjosi nusikvatoti. Pojūtis buvo šiek tiek panašus, tarsi kas būtų atskleidęs jai nuostabią didžiulę paslaptį. Staiga vaizduotėje ji pamatė visą rašymo procesą – kaip egocentriška turtinga mergina virsta knygos veikėja. *Visai lyg savo akimis matyčiau pasaulio sukūrimą,* – pamanė, nors prisipažino šiek tiek perdedanti.

Ji staiga atsistojo ir nusekė paskui Džordaną į direktoriaus kabinetą. Džordanai atsisėdus ant kėdės priešais direktorių, Vilkienė žvaliai tarė:

– Nepamirškite apie telefoninę konferenciją su kontrolės grupe.

Konferencija turėjo vykti gerokai vėliau, bet Didelio Pikto Vilko Žmona gavo dingstį palikti duris praviras; ji spėjo, kad to nepastebės nei direktorius, nei Džordana.

Gamybos asistentė, – pamanė ji. – *Gera gamybos asistentė klausosi visko. Esu kur kas daugiau negu sekretorė.*

Vilkienė grįžo prie savo stalo, pakreipė galvą klausytis ir pasidėjo priešais save bloknotą, kad galėtų užsirašinėti.

Pirmiausia ji nugirdo Džordaną sakant:

– Klausykit, man viskas gerai. Man nereikia kalbėtis su niekuo, juolab su kokiu sentimentaliu psichologu. Jaučiuosi gerai.

Merginos balsas atrodė piktas ir kupinas paniekos.

– Suprantu, Džordana, – iš lėto atsakė direktorius, – bet tokie traumuojantys incidentai turi ir nematomų padarinių. Kai pamatai moterį nusižudant, – kaip pamatei tu, – negali numoti į tai ranka, ir tiek.

– Man viskas gerai, – užsispyrusiai pakartojo Džordana.

Jai magėjo žūtbūt ištrūkti iš kabineto. Kiekviena sekundė, kai ji buvo atitraukiama nuo tikrosios grėsmės, galėjo kelti pavojų. Ji žinojo atokvėpį nuo Didelio Pikto Vilko gaunanti tik krepšinio aikštelėje, kai fizinės pastangos leisdavo jai užsimiršti. Jai norėjosi šaukti direktoriui: *Ar žinot, velniai rautų, kad darau kai ką gerokai svarbesnio negu kuri nors pamoka ar seansas su psichologu, ar dar kas, ką galit įsivaizduoti savo uždaros privačios mokyklėlės vadovo galvele?!*

Nieko panašaus ji nepasakė. Ji tik pajuto, jog įtampa viduje užsiveržia į mazgą ir ji turi pasakyti reikiamus dalykus, kad galėtų iš čia išeiti ir grįžti prie svarbesnio reikalo – išvengti mirties.

– Ko gero, taip, – kalbėjo direktorius. – Patikėsiu tavo žodžiu. Vis dėlto aš reikalauju, kad pasikalbėtum su kokiu nors gydytoju. Jeigu

taip padarysi ir gydytojas patvirtins, kad tau viskas gerai, tebūnie tavo valia. Bet aš noriu, kad pasikalbėtum su profesionalu. Ar bent kiek numigai šiąnakt?

– Taip. Aštuonias valandas. Miegojau kaip kūdikis, – Džordana išpyškino šią klišę nelabai įsivaizduodama, kad direktorius ja patikės.

Šis papurtė galvą.

– Abejoju, Džordana.

Jis nepridūrė: „Kodėl tu man meluoji?“, nors ši mintis sukosi jo galvoje.

Jis padavė jai popieriaus lapuką.

– Šeštą valandą nueik į Moksleivių sveikatos centrą. Ten tavęs jau lauks.

– Na gerai, gerai, nueisiu – jeigu to norit, – sutiko Džordana.

– Taip, aš to noriu, bet tu irgi turėtum to norėti, – jis mėgino pasakyti tai švelnesniu, supratingesniu tonu.

– Ar jau galiu eiti?

– Taip. – Direktorius atsiduso. – Lygiai šeštą. Jeigu nepasirodysi, iš ryto šis pokalbis pasikartos, tik paskui kas nors palydės tave į susitikimą.

Džordana įsikišo į kuprinę lapelį su nurodymu nueiti pas gydytojus, atsistojo ir išėjo, neištarusi daugiau nė žodžio. Direktorius žiūrėjo jai įkandin ir galvojo, kad dar niekada nėra matęs kito žmogaus, taip pasiryžusio atsisakyti bet kokios galimybės kaip Džordana.

Didelio Pikto Vilko Žmona savo kabinete skubėjo užsirašyti viską, ką išgirdo. *Šeštą vakaro Moksleivių sveikatos centre.* Ji atitraukė akis nuo savo užrašų Džordanai pradumiant pro šalį, tada pakėlė ragelį. Paauglė net nepažiūrėjo į jos pusę.

31

DŽORDANA MATĖ, kaip už lango tirštėja sutemos. Tokiu kampu kaip dabar ji regėjo tuščias žaidimų aikšteles, pereinančias į medžių guotus tolumoje – ten prasidėjo žmogaus nepaliesta saugoma teritorija. Tai buvo būdinga privačioms Naujosios Anglijos mokykloms. Dažniausiai jos įsikurdavo nuošaliose miškingose vietovėse, todėl lankytojams susidarydavo įspūdis, kad niekas neatitraukia mokinių dėmesio nuo jose propaguojamo studijų, sporto ir menų pasaulio. Džordana žinojo, kad kitoje pusėje – skaisčios šviesos, garsi muzika ir gausybė pagundų, dėl kurių moksleiviai nuolatos pakliūva į bėdą.

Ji kantriai laukė, kol psichologė, sėdinti priešais ją prie rašomojo stalo, baigs pokalbį su vietos psichiatre, kurios pagrindinė užduotis buvo parinkti vaistus nerimo kamuojamiems paaugliams. Jos kalbėjosi apie receptą ritalinui, dažniausiai taikomam esant dėmesio trūkumo-hiperaktyvumo sutrikimui. Psichologė, nevalyva prakauli moteris, tikriausiai vos kokia dešimčia metų vyresnė už Džordaną, bet labai besistengianti atrodyti brandesnė, vengė minėti pavardes, nes jiedvi girdėjo Džordana. Matyt, buvo kalbama apie naują receptą,

kurio neturėjo reikėti. Džordana puikiai žinojo, kodėl tam anoniminiam moksleiviui per anksti baigėsi ritalinas: jis kažkiek tablečių pardavė arba jos buvo iš jo pavogtos, o gal viena ir kita. Šis psichotropinis vaistas buvo mėgstamiausias vakarėliuose.

Kažkas pasismagino, – pamanė Džordana, – *o dabar tas vaikinukas negali susikaupti ir baigti istorijos referato.* Jai norėjosi nusijuokti iš šios dilemos ir to, kaip apgailėtinai moksleivis stengėsi prikalbinti psichologę išrašyti daugiau tablečių. Džordana žinojo, kad mokyklos vadovybė kontroliuoja, kiek tablečių vienu metu gali turėti kiekvienas mokinys: tik tiek, kad kartą per dieną galėtų sukaupti dėmesį.

Psichologė pamosikavo ranka, tarsi pabrėždama kažkokią mintį, paskui, neatitraukdama ragelio nuo ausies, pamojo į Džordanos pusę. Tas gestas turėjo reikšti „truputėlį luktelėk", tad Džordana vėl nusisuko į langą. Ji įžiūrėjo savo atspindį jo kampe – blyškų, tarsi čia būtų kitos Džordanos atvaizdas. *Čia ne Džordana, o Raudona Trečioji,* – nusprendė ji.

Tą akimirką mergina spėliojo, ar Didelis Piktas Vilkas apsilankė Raudonos Antrosios *YouTube* puslapyje. Ilgai nelaukusi Džordana ten nusiuntė dvi žinutes: *Ilsėkis ramybėje, Raudona Antroji* ir *Mes tavęs ilgėsimės. Tavo draugės Pirmoji ir Trečioji.*

Džordana nežinojo, ar Vilkas žinutes pamatys, bet nusprendė, kad jos – gražus gestas.

Psichologė padėjo ragelį kartodama: „Gerai, gerai, gerai", atsilošė ant kėdės ir nusišypsojo.

– Na, Džordana, papasakok man, ką matei vakar vakare.

Veltui laiko negaišta, – dingtelėjo Džordanai.

– Jeigu gaučiau receptą ritalinui... – pradėjo Džordana.

Psichologė nusijuokė.

– Pokalbis buvo labai nuspėjamas, ar ne?

Džordana linktelėjo.

– Bet nesėkmingos pastangos iškaulyti psichotropinių vaistų – ne tas pats, kas pamatyti, kaip nusižudo moteris, – porino psichologė.

Iškart eina prie reikalo, – vėl pamanė Džordana.

– Po rungtynių mes važiavome atgal į mokyklą. Aš vienintelė žiūrėjau pro langą. Pamačiau, kaip ta moteris užlipa ant tilto aptvaro ir nušoka. Ėmiau spiegti. Manau, tai natūrali reakcija.

Psichologė palinko į priekį, parodydama, kad tikisi išgirsti daugiau.

Džordana gūžtelėjo pečiais.

– Juk ne aš ją nužudžiau.

Bet dabar ji laisva, – toptelėjo Džordanai. Jausmas buvo toks, tartum pamačius, kaip kita gauna dovaną, kurios ji pati nepaprastai geidė. Ji pavydėjo Raudonai Antrajai.

Džordana pasimuistė ant kėdės. Psichologė klausinėjo toliau, mėgino išsiaiškinti jos jausmus, įspūdžius. Ji neišvengiamai nukreips šį pokalbį į vienokią ar kitokią diskusiją apie jos tėvus, pažymius ir netikusį požiūrį į mokslus. To laukdama Džordana atsakinėjo kuo glausčiau. Ji tenorėjo ištrūkti iš psichologės kabineto patyrusi kuo mažiau nuostolių ir vėl imtis savo gyvybės gelbėjimo užduoties. Ji buvo pasiruošusi sakyti bet ką, padaryti bet ką ir elgtis kuo tinkamiau, kad tik pasiektų šį tikslą.

Viskas, ką čia sakau, ničnieko nereiškia. Jai net dingtelėjo mintis papasakoti psichologei viską. Apie laiškus. Apie vaizdo įrašą. Kaip tapo Raudona Trečiąja. Jai atrodė, kad pasakoja anekdotą sau, ir vos susilaikė nenusišypsojusi.

O ką ji padarys? Pamanys, kad išprotėjau. O gal paskambins direktoriui. Jis – gero norintis mulkis, tad paskambins policininkams, kitiems gero norintiems mulkiams. Tada Didelis Piktas Vilkas tiesiog dings miške ir lauks, kol niekas manęs nebesaugos ir jis galės daryti, ką nori. Gal gausiu metus ar dvejus atokvėpio, bet paskui vėl būsiu Raudona Trečioji. Žinau, ką jis tada padarys.

Džordana girdėjo savo atsakymus į psichologės klausimus, bet jai visiškai nerūpėjo, ką jai sako. Iš jos lūpų išsprūstantys žodžiai buvo neįtikinantys ir visiškai nesusiję su jos vidine būsena. Ji buvo įsitikinusi, kad grūdinta geležis ir plienas yra jos viduje, saugiai slepiami – kol kas, iki to laiko, kai jų išties prireiks. *O tai nutiks gana greitai. Didelis Piktas Vilkas – mūsų problema, ir mes pačios ją išspręsime.*

Ji nusišypsojo psichologei, nors šmėstelėjo neaiški mintis, kad gal to nereikėtų daryti. Ko gero, greičiausiai ištrūkti iš šio pokalbio ir kabineto galėtų prisipažindama, kad patyrė nedidelę traumą. Tada psichologė turėtų ką rašyti pranešime, kurį nusiųs direktoriui, ir visi manys atlieką savo pareigas. Trumpai apsvarsčiusi šią mintį, Džordana tarė:

– Kiek bijausi siaubingų košmarų. Vis dar matau, kaip ta moteris šoka nuo tilto. Ta akimirka buvo tokia liūdna. Labai nenorėčiau, kad mane pačią apimtų toks liūdesys.

Psichologė linktelėjo ir kažką užsirašė bloknote. *Migdomieji,* – pamanė Džordana. – *Ji išrašys man receptą migdomiesiems – bet ne daugiau kaip porai tablečių, kad negalėčiau nusižudyti.*

Virš įėjimo į Moksleivių sveikatos centrą švietė vienintelė blausi lempa, ir Džordana stabtelėjo apsidairyti priešais tvyrančioje tamsoje. Centro pastatas buvo nukištas į šalutinę gatvelę vienoje iš rečiau lankomų mokyklos teritorijų, tad Džordana žinojo turėsianti pereiti didelį tamsų plotą, kol pasieks takus, kuriais galbūt eis kiti moksleiviai.

Susigūžusi nuo sustiprėjusio vėjo, ji nuskubėjo į priekį.

Nuėjusi vos penkis ar šešis žingsnius, prietemoje, ten, kur didelio ąžuolo šakos trynėsi į dabar tuščio mokomojo korpuso užpakalinę sieną, pamatė žmogystą. Ji pasijuto lyg išvydusi vaiduoklį. Džordana ko nesuklupo ir nepargriuvo. Jai pasirodė, kad per vieną mikrosekundę jos širdis sustojo, paskui vėl ėmė plakti.

Žmogysta buvo apsirengusi juodai; dalį jos veido dengė šalikas ir skrybėlė. Atrodė, kad gyvybe spindi vien jos akys.

Ji iškėlė ranką ir pamojavo ja tamsoje priešais, tarsi šitaip galėtų išblaškyti tą viziją. Žmogysta vis dar nejudėdama ją stebėjo. Ji pamatė, kad vyras lėtai pakelia ranką ir rodo tiesiai į ją.

– Labas, Raudona Trečioji.

Balsas atrodė slopus, tarsi vėjelis būtų nešęs jį link jos iš dešimties krypčių vienu metu.

Ji pasijuto prikaustyta, kita vertus, apimta panikos, dėl kurios atitrūko nuo kažkokio ją vietoje laikiusio inkaro. Norėjosi pasileisti tekinai, bet kojos, rodės, sulindo į žemę. Galėjai pamanyti, kad baimė supjaustė ją į gabalus, ir, kaip į grindis atsitrenkę gyvsidabrio lašeliai, tie Džordanos gabalai dabar lakstо į skirtingas puses. Mergina pajuto galvoje sukantis prieštaringus nurodymus, bet nė vienas nebuvo jos valioje. Jai pasirodė, kad silpnumas keliuose lyg užkratas plinta po visą kūną; kilo mintis susmukti ant žemės, susiriesti į embriono padėtį ir nieko nedarant laukti. *Tai jau vyksta,* – toptelėjo jai mintis, paskui kita: – *Dabar jis mane nužudys!*

Džordana susvirduliavo ir žengtelėjo atatupsta, tarsi gavusi smūgį.

Žmogysta tartum prasmego storame juodame medžio kamiene. Džordanai atrodė, kad ji nebegali sufokusuoti regos, nebeskiria žmogaus pavidalo nuo prietemos. Pati nepajuto, kaip iškėlė rankas ir ištiesė prieš veidą, tarsi gindamasi nuo smūgio.

Prie pat savęs išgirdo keistą garsą. Iš pradžių jo nepažino, bet paskui suprato, kad tai jos pačios alsavimas – negilus, šiurkštus, pereinantis į vaiko šniurkščiojimą.

Ji paklaikusi apsidairė, galvodama: *Padėkit kas nors!,* bet neįstengė suformuoti šių žodžių liežuviu bei lūpomis ir jų išrėkti. Ją gaubė vien tamsa ir tyla.

Kai vėl pažiūrėjo į žmogystą, jos nebebuvo. Ji dingo tamsoje it per fokusininko pasirodymą scenoje.

Bėk! – sušuko ji mintyse.

Džordana nusisuko ir puolė į priekį. Ji sportavo, tad bėgo greitai. Jai nekliudė knygų prikrauta kuprinė ar išleistuvių vakaro karalienės aukštakulniai, takai nebuvo apledėję. Jos žingsnis ilgėjo; atsitrenkdami į juodą skaldą padai skleidė garsą, primenantį iš toli ataidinčius pistoleto šūvius. Ji skuodė, padėdama rankų judesiais; neviltis suteikė jai dar daugiau greičio, bet galvoje buvo vienintelė mintis: kad bėga per lėtai. Juto Vilką už nugaros, vis mažinantį juos skiriantį atstumą, taukšintį žandikauliais, bandantį įsikibti į ją dantimis.

Pojūtis, kad jai teliko sekundės gyventi, ją gniuždė. Jai norėjosi šaukti, kad tai nesąžininga, kad ji nori gyventi – nenori mirti šią naktį čia, mokykloje, kurios nekenčia, apsupta žmonių, kurie nėra jos draugai. Ji išstenėjo: „Mama, padėk man!", nors motinos pagalbos nenorėjo, nes ji niekuomet nepadėdavo niekam kitam, tik sau pačiai. Jautėsi kaip mažas vaikas, ne ką didesnis už kūdikį, bejėgis, negalintis apsiginti, puolęs į paniką, bijantis tamsos, griaustinio ir žaibo, nors aplinkui buvo ramu.

Džordana pajuto, kaip ranka sučiumpa ją iš už nugaros, ir tą pačią akimirką suklupo. Rodės, žemė ima suktis, ir ji parblokšta išsidrėbė it įgūdžius praradęs slidininkas ir negarsiai suriko. Ji trenkėsi keliu į kietą dangą, nusibrozdino delnus. Visą kūną pervėrė skausmas ir ji akimirką apsvaigo. Nors kniūbsčia tysojo ant šaltos žemės, jai užteko proto persiversti ir spardyti Vilką žinant, kad jis grybštelėjo jai kulną ir šitaip pargriovė. Girdėjo save spiegiančią: „Traukis! Traukis nuo manęs!", bet garsai, rodės, sklinda iš kitur. Viskas atrodė padrika, be ryšio, netikra, nežemiška.

Akys paplūdo ašaromis. Ji nepasidavė – smūgiavo kumščiais, grūmėsi. Veikė visi iki vieno jos kūno raumenys, nedaug trūko, kad trūktų sausgyslės, bet ji nepaliovė trankiusi tamsą, iš kurios jai kilo grėsmė. Ji juto, kaip jos rankos talžo kailį, kūną po juo ir ją kandžiojančius apnuogintus aštrius dantis; seilės ir karštas kraujas tiško jai ant veido, todėl

ji aiškiai nematė. Džordana pajuto, kaip ją sugriebia ir pakelia, tad kabinosi, draskėsi kiekvienu savo kūno plaušeliu, nes nenorėjo ten mirti. Grūmėsi iš visų jėgų.

Su niekuo.

Praėjo sekundės, kurios pasirodė Džordanai ilgesnės už bet kurį iki šiol išgyventą laiko tarpą – net už rungtynių pabaigą, kai įtampa susilieja su laiku, tad viskas tarsi pagreitėja arba sulėtėja, lyg laikinai nustojus veikti gamtos dėsniams, – kol Džordana suvokė: *Esu visiškai viena.*

Jokio Vilko.

Jokio žudiko.

Jokios mirties.

Bent jau kol kas.

Džordana aukštielninka gulėjo ant šaltos žemės ir juto, kaip karštis palieka jos kūną. Ji pažiūrėjo į juodą nakties dangų ir pamatė jame sumirksint ir įsižiebiant žvaigždes. Ji užsimerkė ir įsiklausė. Ausis pasiekė daugybė pažįstamų garsų: tolumoje padidino greitį automobilis, bendrabutyje triukšmavo mokiniai, kažkas sugrojo kelias gaidas elektrine gitara, jai pritarė raugėjantis saksofonas. Ji kietai užsimerkė, bet staiga vėl atsimerkė.

Žingsniai.

Ji aiktelėjo ir atsisėdo. Sukiodama galvą pažiūrėjo į dešinę, paskui į kairę.

Nė gyvos dvasios.

– Bet juk aš jį girdėjau... – sukuždėjo, tarsi ginčydamasi su savimi. Raudona Trečioji galvojo viena, Džordana Elis kita.

Mergina įdėmiai įsiklausė ir jai pasirodė, kad tolumoje girdi slopstantį vilko kaukimą. Jo negalėjai supainioti su niekuo kitu, bet juk tai buvo neįmanoma. Ji žinojo, kad tai veikiausiai haliucinacijos, bet garsas atrodė tikras. Įspūdis buvo toks, tartum būtų atsidūrusi kitoje eroje, kitame pasaulyje, kuriame saulei nusileidus plėšrūnai laisvai

klajoja. Ji žinojo gyvenanti šiuolaikiniame, sparčiai pažangą darančiame pasaulyje, bet tas jos girdėtas vienišas staugsmas aiškiai buvo iš visai kitų laikų. Jis buvo ir jo nebuvo.

Džordana sunkiai atsistojo. Džinsai buvo perplėšti, ant delnų ir kelio juto lipnų kraują. Ji puolė dairytis supančioje tamsoje – gal vėl pamatys Didelį Piktą Vilką.

Bet nepamatė nieko, vien įvairių atspalvių juodumą.

Jusdama, kaip panika atsitraukia, o jos vietą užima poreikis skubėti, ji vėl pasileido bėgti. Šįsyk – lėčiau, bet ji žinojo turinti kuo greičiau nusigauti į kokią apšviestą vietą.

Kai rankinėje suskambo mobilusis, Raudona Pirmoji stovėjo viršuje laiptų į savo namo rūsį su padėklu, ant kurio buvo sumuštinis su kumpiu ir daržovių mišrainė bei buteliukas vandens. Ji sušuko Raudonai Antrajai, laukiančiai jos apačioje, pasislėpusiai nuo smalsių akių.

Raudona Pirmoji padėjo padėklą ir ištraukė telefoną iš rankinės.

– Klausau, Džordana, – tarė Karen.

– Jis buvo čia, visai šalia, laukė manęs ir mane vijosi – bent jau man atrodo, kad vijosi – bet aš pasprukau. O gal... nežinau...

Džordana susijaudinusi berte bėrė žodžius ir juos buvo sunku suprasti. Galop paauglė sumišusi nutilo.

Tada prašneko šalto proto gydytoja.

– Ką konkrečiai matei?

– Buvau Moksleivių sveikatos centre. Direktorius privertė mane nueiti pas psichologą, nes pamanė, kad patyriau psichologinę traumą, kai pranešiau apie Saros savižudybę...

– Bet tu žinojai...

– Taip, be abejo, žinojau, kad jai nieko neatsitiko, nes toks ir buvo sumanymas, bet man išėjus iš centro tamsoje tykojo kažkoks vyras. Aš jį pamačiau, bet paskui jis dingo...

– Tu tikra?

Raudona Trečioji sudvejojo – ji dėl nieko nebuvo tikra. Ji suprato, kad baimė sukelia sąmyšį. Taigi ji kalbėjo ne visai sąžiningai.

– Taip, tikra. Jis mane užkalbino. Girdėjau, kaip jis pavadina mane Raudona Trečiąja. Bent jau man atrodo, kad tai girdėjau.

– Iš kur jis galėjo žinoti, kad esi Sveikatos centre?

– Nežinau. Gal jis jau anksčiau mane sekė, bet aš nepastebėjau, ir patykojo manęs kieme.

– Aišku, – iš lėto atsakė gydytoja.

– Karen! – šūktelėjo Džordana.

– Ką?

– Aš jaučiuosi be galo vieniša.

Karen norėjo ją nuraminti, bet į galvą neatėjo jokie žodžiai, kurie galėtų padėti. Užtat galvoje sukosi begalė minčių.

– Tu visiškai tikra, kad tai buvo jis?

– Taip. Visiškai tikra.

– Tu nesi viena. Mes visos einam išvien, – tarė Karen, nors ne visai tuo tikėjo. – Klausyk, Džordana, nesibaimink. Paskambinsiu tau vėliau.

Ji užvožė telefono dangtelį ir pažiūrėjo į Sarą.

– Griebk savo daiktus, – tarė ji trumpai ir ryžtingai lyg koks laivo kapitonas. – Turim kelias minutes. Vilkas tykojo Džordanos, vadinasi, šiuo metu jo nėra prie namo. Turim važiuoti.

– Jai nieko neatsitiko? Gal mums reikėtų ją aplankyti?

– Ji labai išsigando, bet, manau, atitoks. Turim laikytis plano. Jis negali sužinoti, kad tu gyva. Turim ir toliau tave slėpti – kitos išeities nėra.

Sara linktelėjo. Ji teturėjo nedidelį kelioninį krepšį su Karen jai paskolintų drabužių pamaina, Karen skreitinuku, kurį ši naudodavo ruošdamasi pasirodymams komedijos klube, ir keliais popieriaus lapais su informacija apie mirusią moterį Sintijos Harison pavarde.

Krepšyje gulėjo ir jos velionio vyro revolveris – vienintelė išsaugota ankstesnio Saros Loksli gyvenimo dalis.

Eidamos kuo greičiau, nes abi suprato, kad tą vakarą įvyko kai kas, kas turėtų kelti joms baimę, dvi moterys puolė iš namų ir kiemu nuskubėjo prie Karen automobilio. Gydytoja įkišo raktelį į degimo spynutę ir nuspaudė akceleratoriaus pedalą. Iš po padangų pasipylė privažiavimo keliuko žvirgždas.

– Tave ten priims bet kuriuo metu, – tarė Raudona Pirmoji. – O jis nežinos, kur dar ieškoti, net jeigu ką nors ir įtaria. Bent jau būsi saugi, kol darysim tai, ką turim padaryti.

Nei Raudona Pirmoji, nei Raudona Antroji netikėjo visu tuo tvirtinimu. Galbūt, manė abi, nedidelei jų gyvenimo daliai niekas negresia.

Bet tik ne visam gyvenimui.

Lauko durys dunkstelėjusios užsidarė. Ji išgirdo, kaip ant vagio pakimba striukė ir į drabužių spintą krinta batai.

– Sveika, brangioji. Atsiprašau, kad vėluoju.

– Nieko baisaus. Vakarienė bus paruošta už poros minučių.

– Tik užrašysiu keletą pastabų ir ateisiu.

– Kaip sekėsi?

– Puikiai. Tiesiog puikiai. Kaip tu ir sakei, ji nuėjo pas gydytojus. Mačiau ją įeinančią į vidų. Viskas buvo nuostabu, dievaži. Tokia scena labai pravers knygoje. Gaila, negalėjau įeiti į kabinetą kartu su ja ir klausytis. Nieko baisaus – tą dalį lengvai galiu sukurti. Iškloti paauglių kalbą popieriuje – nelengva užduotis. Velniai rautų, taip yra nuo tada, kai Selindžeris, galima sakyti, davė pradžią visam žanrui. Bet dėl tokių smulkmenų pasakojimas tampa gyvas, kai aš viską sudedu į daiktą. Tikrai esu skolingas tau paslaugą.

Didelio Pikto Vilko Žmona pajuto pasitenkinimo antplūdį. Skambindama vyrui ji nebuvo tikra, ar jis norės sužinoti apie Džor-

danos apsilankymą pas gydytojus. Dabar ji pasijuto išties dalyvaujanti kūrybos procese.

– Kaip tik to tikėjausi. Todėl ir paskambinau. Jeigu esi skolingas man paslaugą, gal šįvakar suplausi lėkštes?

Vilkas pabučiavo žmoną į skruostą, paskui įgnybo į užpakalį; Vilkienė cyptelėjo iš malonumo ir neva pasipiktinusi pliaukštelėjo jam per ranką.

– Gerai. Mielai.

Abu nusijuokė.

– Aš tik užrašysiu keletą minčių kitam skyriui, nusiplausiu rankas ir galėsiu valgyti. Man žarna žarną ryja.

Vilkas nustebo, kaip išalko. Pabuvęs taip arti Raudonos Trečiosios – nors vos kelias akimirkas – jis pasijuto alkanas kaip šuo. Kita vertus, pajuto geismą; kilo baisiausias noras griebti žmoną ir nuplėšti jai drabužius. Jis stebėjosi savo jausmų stiprumu. *Aistra ir mirtis eina ranka rankon,* – suvokė.

– Ar leisi man netrukus paskaityti daugiau?

Jis nusišypsojo.

– Greitai. Kai pasistūmėsiu arčiau pabaigos.

Jis pasisuko eiti į kabinetą, bet stabtelėjo ir pasižiūrėjo į Vilkienę, stovinčią priešais viryklę ir maišančią puode ant lėtos ugnies verdančius ryžius. Ji kažką niūniavo, ir jis mėgino suprasti, kokia čia melodija. Ji atrodė pažįstama ir jam visai nedaug trūko, kad prisimintų – tereikėjo išgirsti dar kelias gaidas. Vilkas apsidairė. Dviem paruoštas stalas, iš orkaitės sklinda kepamos vištos kvapas. Jis mėgavosi tiesiog neapsakomu viso to paprastumu. *Štai kodėl žudymas yra toks nepaprastas,* – suvokė. – *Vieną minutę sėdi lakūno kabinoje, darai įprastus, visiškai kasdienius dalykus – tikrini prietaisus ir sistemas kaip milijoną kartų iki tol, kitą pasileidi pakilimo taku ir didini greitį, kol lėktuvas pakyla kaskart į kažką visiškai skirtingą. Išsivaduoji iš visų žemiškų saitų.*

Didelio Pikto Vilko Žmona pabarbeno didelį medinį šaukštą į puodo kraštą. Kaip būgnininkas, besistengiantis įvaldyti sunkiai pagaunamą taktą, ji suvokė, kad jos gyvenimo ritmas paslaptingai, bet visai maloniai pasikeitė. *Rašymas, žudymas ir meilė,* – pamanė. – *Iš esmės jie niekuo nesiskiria – tiesiog skirtingi to paties audeklo dygsniai.* Ji šaukšto rankena patrankė per puodo kraštą pažįstama seka: *pam, pam, pam param* – garsųjį Badžio Holio dainos „Neblėsta" foninio vokalo punktyrą.

32

PASKUI KELIAS DIENAS Didelis Piktas Vilkas žiūrėjo visas žinių laidas, skaitė kiekvieną vietos laikraščio žodį, net susigavo vietinę radijo stotį tikėdamasis išgirsti kokį atsitiktinį komentarą – gal pavyks sužinoti, kur yra Raudona Antroji. Jis lyg atlikdamas pareigą dažnai pravažiuodavo pro savižudybės vietą pasižiūrėti, ar policija rado skenduolę, ir įsiuto, kai paieška buvo nutraukta. Tai nereiškė, kad ji neguli upės dugne – tiesiog jis gerai nežinojo. Jis keikė farus ir laikė juos nekompetentingais. Jam reikėjo atsakymų, o juos pateikti turėjo jie.

Antrą vakarą po to, kai pasekė Raudoną Trečiąją, išėjusią iš Moksleivių sveikatos centro – tai buvo gardžiausia visos šios istorijos dalis, – jis valandą vaikščiojo po Raudonos Antrosios kvartalą ir nusivylė. Šviesos jos name nedegė ne tik tą vakarą, bet apskritai nuo tada, kai ji tariamai nušoko nuo tilto, ir jis nematė visiškai jokių gyvų žmonių ženklų, išskyrus puokštę baltų gėlių, kažkieno padėtą prie lauko durų. Gėlės jau buvo pradėjusios vysti.

Stoviniuodamas gatvėje priešais jos namus, jis suvokė, kad jam nebereikia slėptis nuo jos. Buvo aišku, kad čia jos nebėra.

Jis pyko, jautėsi apgautas.

Išvakarėse jis patyliukais užsidarė nuo žmonos savo kabinete. Ten patikrino išsamią Raudonos Antrosios bylą antrą, paskui ir trečią kartą. Iš surinktos medžiagos nebuvo matyti, kad kas nors – tolimas giminaitis ar ne itin artima draugė – būtų galėjęs ją priimti pas save ir paslėpti nuo jo. Jis keikė save, įsivaizduodamas, kad kažkaip pražiopsojo kokią nors sąsają.

Bet tada jis prisiminė kapą su dviem vardais ant paminklinio akmens, dabar laukiantį trečio. Tie du vardai ir buvo pagrindinė priežastis, dėl kurios ji buvo pasirinkta Raudona Antrąja. *Ji niekados, nieku gyvu jų nepaliks. Ji negali to padaryti. Prie jų atsigulti ji gali tik dviem būdais: per mane ar per tą prakeiktą tiltą per tą prakeiktą upę.*

Tai skaudino Didelį Piktą Vilką. Jis tarėsi buvęs toks gudrus, kad privesiąs ją tik prie noro nusižudyti slenksčio. Tada jam pasirodžius šalia ji beveik su dėkingumu būtų pasitikusi mirtį.

Jis žinojo, kad tuos dalykus bus sunku aprašyti. Jo skaitytojai norės žinoti kiekvieną jo žengtą žingsnį. Norės patirti tą pačią įtampą, kurią patyrė Raudona Antroji, norės būti priversti rinktis iš tų pačių dviejų galimybių kaip ji – mirti vienaip ar mirti kitaip.

Visuomet galvok apie skaitytojus, – priminė jis sau.

Tikrino Raudoną Pirmąją kaip iki tol. Rodės, ji laikosi vis tos pačios nusistovėjusios tvarkos – kaip jis ir įtarė. Nors Raudonos Antrosios mirtis turėjo ją baisiai išgąsdinti, gydytoja, rodės, apsimeta, kad viskas po senovei ir todėl jaučiasi saugi. Ji nebesilankė komedijos klubuose ir net vogčiomis nesutraukdavo dūmo automobilių aikštelėje. *Tokia išsigandusi, kad net nesimėgauja žalingu įpročiu,* – pamanė Vilkas. Darbą pradėdavo anksti, baigdavo vėlai ir važiuodavo tiesiai namo. Tai jam patiko. Ir jis nemanė, kad Raudona Trečioji bėgs. *Tai viena iš didžiųjų gresiančios mirties paslapčių,* – svarstė jis spoksodamas į tamsų Raudonos Antrosios namą. – *Sveikas protas mums sako, kad bėgsime, slėpsimės, kreipsimės pagalbos į draugus ar kažkaip imsimės priemonių išvengti pavojaus, bet nieko panašaus nedarome. Atstumui tarp medžiotojo*

ir medžiojamojo mažėjant, viena pusė labiau susikaupia, įgauna daugiau meistriškumo ir gerokai daugiau ryžto, kita tampa vis bejėgiškesnė, nebesugeba aiškiai mąstyti. Jos pasaulis ima nepaliaujamai trauktis.

Jis prisiminė per kanalą *Discovery* matytus filmus apie antilopes medžiojančius liūtus ar šiaurinių elnių tykančius vilkus. Medžiojamieji apimti panikos pametę galvas blaškosi, nesugeba valdytis. Medžiotojas veikia labai tikslingai ir atkerta aukai visus pabėgimo kelius. Jis ryžtingas. Tiesmukas. Vilkas manė irgi toks esąs. Jam reikės pabrėžti šį momentą knygoje.

Jam atėjo į galvą keista mintis: *Liūtų patinai medžioti leidžia patelėms, bet pirmi puola ėsti grobį.* Jis pagalvojo, ar tarp vilkų tokia pat tvarka. *Vargu. Mes nesam tinginiai.*

Vilkas paskutinį kartą vogčiomis žvilgtelėjo į Raudonos Antrosios namą. Jis abejojo čia grįšiąs dar kartą – bet tą pačią akimirką pajuto, kad vos gali atsiplėšti iš čia. Jis prisiminė, kokį malonumą patirdavo pravažiuodamas pro Raudonos Antrosios namus, šnipinėdamas ją ištisas savaites ir net mėnesius. Jam buvo sunku patikėti, kad ši stadija baigėsi. Atėjo metas grįžti namo, bet jis negalėjo atsikratyti pojūčio, kad kažko trūksta. Jis vylėsi, kad nužudydamas Raudoną Pirmąją ir Raudoną Trečiąją patirs trokštamą pasitenkinimą, bet pirmą kartą jam pasidarė neramu. Jis šliureno šaligatviu kaip koks kriošė, eisena tapo sunkesnė. Eidamas atgal prie savo automobilio, panosėje bambėjo: „Velniškai sunkiai dirbi, staiga kažkas atsitinka ir viską tau sušika."

Mintyse liepė taip savęs nesmerkti – juk visa kita vyko, kaip suplanuota. Jis netiksliai pacitavo poetą: „Net kruopščiausiai apgalvoti pelių ir žmonių planai dažnai nepavyksta."

Didelis Piktas Vilkas sušnarpštė, paskui nusijuokė. *Lankstumas,* – priminė sau. Jam reikės parašyti keletą puslapių apie būtinybę būti lanksčiam. *Būk pasiruošęs netikėtumams. Kad ir kaip gerai viskas klostosi, visada būk pasiruošęs staigioms permainoms. Tokioms kaip šuolis nuo tilto.*

Parsigavęs iki automobilio, susmuko už vairo, lyg būtų išsekęs.

– Mums teliko kelios dienos, – tarė balsu. Jam patiko įtaigus jo paties balsas. Pradėjęs važiuoti, ėmė galvoti apie ginklus ir vietas. Nusprendė, kad jam derėtų padalyti rankraštį į dvi dalis: *Medžioklė* ir *Žudymas*.

Karen labai rimta sėdėjo priešais laidotuvių organizatorių.

– Prašymas neįprastas, – dvejodamas tarė šis, – bet patenkinti jį įmanoma.

Kabinetas, kaip ir derėjo, buvo niūrus – daug tamsaus medžio, pritemdyti langai, neleidžiantys patekti į vidų per daug šviesos. Organizatorius buvo kresnas plikis trumpais, storais pirštais. Net su niūriu juodu kostiumu atrodė draugiškas. *Tvirtas rankos paspaudimas, šilta šypsena, entuziastingas balsas, kai kalbama apie mirtį,* – apibendrino Karen. Ji tikėjosi, kad jis bus toks, kaip visi įsivaizduoja šios profesijos atstovus: aukštas, išbalęs kaip lavonas palaižūnas sodriu balsu.

– Susibūrimas būtų visai nedidelis, – aiškino Karen. – Deja, po nelaimingo atsitikimo, per kurį ji tapo našle, Sara nustojo bendrauti beveik su visais. Ji buvo labai atsiskyrusi ir vieniša. Bet tai nereiškia, kad neliko draugų, kurie nori atiduoti jai pagarbą. Galbūt dar kai kurie mokytojai, su kuriais ji dirbo, ar kai kurie velionio vyro bendradarbiai iš ugniagesių stoties.

– Taip, logiška, – pritarė laidotuvių organizatorius. – O artimieji?

– Deja, jie labai išsibarstę. Ji buvo vienturtė, o jos tėvai mirę, – pamelavo Karen. – O pusbroliai ir pusseserės nenori susitaikyti su jos mirtimi. Nors gal jiems nė motais.

Karen vengė žodžio „savižudybė“, nes žinojo, kad pašnekovas taip pat jo vengtų.

– Labai gaila, – atsakė šis, bet jo balsas leido suprasti priešinga: kad tai kur kas lengvina padėtį.

– Galvojau surengti savo namuose nedidelį uždarą susitikimą, –

kalbėjo toliau Karen. – Pasipasakoti, kaip mylėjome velionę, bet man tai pasirodė pernelyg kasdieniška.

Ji žinojo, kad šis variantas organizatoriui nepatiktų.

– Ne, ne, kur kas geriau bažnyčioje ar kurioje nors nedidelėje mūsų salėje. Pastebėjau, kad žmonės, su kuriais draugystė tarsi jau buvo nutrūkusi, dažnai nustemba pamatę, kiek gedėtojų susirenka.

Tiksliau, nustebtų, jei nebūtų negyvi, – pamanė Karen.

– Šventa tiesa, – atsakė ji. *O jeigu viskas vyktų mano namuose, jūsų firma neuždirbtų nė skatiko.* – Ar galite parodyti man, kokias patalpas turite?

– Be abejo, – šypsodamas atsakė organizatorius. – Jei leisite, pasiimsiu planuojamų renginių knygą.

Jis nusivedė Karen siauru, storais kilimais išklotu, niūriais pilkšvais atspalviais išdažytu koridoriumi. Jis stabtelėjo priešais dvivėres duris su lentele, ant kurios buvo parašyta AMŽINO POILSIO KAMBARYS.

– Karsto nebus?

– Ne, – atsakė Karen. – Policija dar nerado jos kūno – ir vargu ar kada nors ras. Aš nusprendžiau tik išdėlioti gėles aplink nuotraukų montažą.

Jis linktelėjo.

– Būtų labai gražu.

Karen susidarė įspūdis, kad jeigu būtų pasakiusi: „Noriu parodyti savo darbo pornografinių filmų“, jis būtų atsakęs: „Būtų labai gražu.“

Organizatorius atidarė jai duris.

Kambarys buvo nedidelis, su kokiomis penkiomis dešimtimis kėdžių. Iš sienose įmontuotų garsiakalbių sklido tyli laidotuvėms tinkama vargonų muzika. Kampuose stovėjo vazos gėlėms. Visa aplinka atrodė aiškiai dirbtinė, bedvasė. Karen nusprendė, kad salė tiks idealiai.

– Čia gražu, – tarė ji, o pati pagalvojo: *Jei Vilkui pavyktų mane nužudyti, negalėčiau įsivaizduoti šlykštesnės vietos gulėti pašarvotai. Die-*

vuliau, jeigu jis laimės, tikiuosi, kas nors paguldys mane ant scenos ir paprašys kiekvieno apygardos komiko užsukti ir papasakoti šlykščiausius, nešvankiausius, užgauliausius juokelius, kokius tik gali, kad visi galėtų mano dėka smagiai pasijuokti.

– Gražios užuolaidos, – tarė ji rodydama į patalpos galą.

Jos buvo iš netikro šilko.

– Taip, – sutiko organizatorius. – Už jų – nedidelis kambarys. Kartais artimieji nori daugiau privatumo.

– Be abejo, – atsakė Karen.

Ji nusprendė, kad užuolaidos idealiai tiks tam, ką ji sumanė.

Mokyklos autobusiukui sustojus prekybos centro automobilių aikštelėje, Raudona Trečioji, kaip ir Didelis Piktas Vilkas, galvojo apie ginklus.

– Taigi turite dvi valandas. Pasižiūrėkit į laikrodžius, – paragino jaunas mokytojas atidarydamas duris ir išleisdamas gerą dešimtį į autobusiuką susigrūdusių moksleivių. – Ir laikykitės išvien. Kiekvienas susiraskite draugelį ir eikit visur kartu. Žiūrėkit, kad nė vienas nepakliūtumėt į bėdą.

Mokykla reguliariai veždavo mokinius į prekybos centrą apsipirkti. Džordana į tas ekskursijas užsirašydavo labai retai. Jai ne itin patiko skaisčios šviesos ir visur sklindanti įrašyta muzika, nemėgo apžiūrinėti vitrinas ar matuotis neva madingus pigius drabužius paaugliams.

Mokinių vadovas – ketvirtą dešimtį pradėjęs geografijos mokytojas – nusipirks pasakiškai brangų puodelį kavos ir įsitaisys atviroje kavinėje, kur galės skaitydamas laukti, kol praeis dvi valandos. Pagrindinė jo užduotis buvo žiūrėti, kad nė vienas moksleivis nedingtų ir kad nebūtų pažeistos mokyklos ar prekybos centro taisyklės.

Džordana buvo kuo rimčiausiai nusiteikusi pažeisti labai svarbią taisyklę.

Kišenėje ji turėjo vieną iš Raudonos Pirmosios kredito kortelių ir

nurodymus, ką konkrečiai pirkti. Laiko ji turėjo mažai – ne vien todėl, kad mokytojas nustatė, kada jie turi baigti apsipirkimą: Džordana žinojo, kad vėliau tą vakarą Karen paskambins į banką ir praneš, kad kredito kortelė dingo ar buvo pavogta, ir paprašys sąskaitą uždaryti.

Pirmiausia Džordana užėjo į elektronikos parduotuvę. Vaizdo kamera, kurią jai stengėsi įbrukti pardavėjas, buvo kiek didesnė už mobilųjį telefoną ir ją galėjai valdyti viena ranka. Ji turėjo priedą – plačiakampį objektyvą; Džordana nusprendė, kad jis gali praversti. Pardavėjas be kalbų priėmė Raudonos Pirmosios kredito kortelę.

Kito savo žingsnio paauglė nebuvo aptarusi su Karen, todėl įeidama į drabužių parduotuvę jautėsi kiek prasikaltusi. Parduotuvė buvo iš brangiųjų, čia apsipirkdavo jauni teisininkai, gydytojai, dėstytojai ir kitų profesijų atstovai. Ji priėjo tiesiai prie lentynų su per brangiais kašmyro megztiniais ir išsirinko jai patinkantį – savo dydžio juodą, aukšta atlenkiama apykakle. Ji priėjo prie kasos, kur už aparato sėdėjo ne ką už ją vyresnė mergina.

– Dovana mamai, – dirbtinai šypsodamasi tarė Džordana.

Kasininkė perbraukė kredito kortelę per skaitytuvą ir paklausė:

– Ar norėtumėte dėžės jam įsidėti?

– Taip, – atsakė Džordana.

Ji buvo numačiusi šią smulkmeną: prekybos centro parduotuvės pačios nebededa prekių į dėžes. Taigi mergina tiesiog įdėjo sulankstytą kartoninę dėžę ir megztinį į popierinį maišą, papuoštą parduotuvės logotipu.

Džordana pasirašė kvitą keverzone, mėgdžiojančia Karen parašą. Žvilgtelėjo į laikrodį – reikia skubėti.

Kanceliarinių prekių parduotuvėje nusipirko sveikinimo gimtadienio proga atviruką su voku, akį rėžiančio sidabrinio vyniojamojo popieriaus, kaspino ir lipniosios juostos, tada patraukė į sporto prekių parduotuvę. Pro iškabintus firmų *Nike, Adidas* ir *Under Armour* marškinėlius bei manekenus, aprengtus naujausiais bėgioti skirtais

apdarais, Džordana nuėjo tiesiai prie medžioklės ir žūklės prekių. Pusamžis pardavėjas tūnojo tarp maskuojamosios spalvos drabužių, meškerykočių, blizgių, gelbėjimosi liemenių ir baidarininkų šalmų.

– Sveiki, – žvaliai šūktelėjo Džordana. – Ar galite man padėti?

Pardavėjas nustojo lipdęs etiketes su kaina prie lankų ir strėlių. Džordana matė, kad jis iškart nusprendė, jog ji neverta dėmesio. Paprastai paauglius domindavo vien sportbačiai ir *iPod* ausinukės.

– Mano tėtis – prisiekęs medžiotojas ir žvejys, – juokdamasi tarė Džordana. – Noriu nupirkti jam dovaną gimtadienio proga.

– Kokią? – paklausė pardavėjas.

– Jis mėgsta parvežti į namus vakarienei šviežios žuvies, – atsakė paauglė. – Jis vežiojasi valtį.

Džordanos tėvas buvo Volstrito investicijų bendrovės vadybininkas. Jos žiniomis, jis nė karto nepraleido nakties gamtoje, o išėjęs iš kontoros arčiausiai kaimo būdavo, kai nueidavo papietauti su verslo klientais į prancūzų restoraną. Ji parodė į vitriną.

– O jeigu ką nors panašaus? Kaip manot, ar jam toks praverstų?

Pardavėjas pasekė jos žvilgsnį.

– Kiekvienam žvejui, parnešančiam laimikį namo, toks būtinas. Šitie labai geri. Aukščiausios kokybės. Brangoki, bet galiu lažintis, kad jam patiktų.

Džordana linktelėjo.

– Tada aš perku vieną.

Pardavėjas paėmė iš vitrinos žuvies filė peilį penkiolikos centimetrų ašmenimis.

– Peiliai švediški. Gamintojas garantuoja, kad jų nereikės nė karto galąsti per visą naudojimo laiką.

Džordana pasigrožėjo siaura lenkta geležte ir juodomis kriaunomis. *Kaip skustuvas,* – pamanė.

Ji turėjo nedaug laiko, iki geografijos mokytojas pradės rinkti mokinius prieš kelionę atgal į mokyklą, tad nuskubėjo į moterų tualetą

antrame aukšte nusprendusi, kad čia bus mažiau žmonių negu didesniuose tualetuose prie atviros kavinės. Ji įėjo vidun ir lengviau atsiduso pamačiusi, kad, be jos, nieko daugiau nėra.

Ji išlupo peilį iš plastikinės pakuotės, nutraukė nuo geležtės odinį dėklą. Tada paėmė popierinę servetėlę ir lengvai ją perpjovė. Paskui it kokia fechtuotoja ėmė juo švytruoti. *Tiks,* – nusprendė, atsargiai įkišo peilį tarp kašmyro megztinio klosčių, o megztinį įdėjo į parduotuvėje gautą kartoninę dėžę. Tuomet paskubomis apsuko dėžę tuo ryškiaspalviu vyniojamuoju popieriumi, aprišo kaspinu ir apklijavo juosta. Atviruke parašė: „Su gimtadieniu, mamyte! Tikiuosi, jis tau tiks. Su meile – Džordana." Atviruką įdėjo į voką ir prilipdė prie paketo.

Mokyklos vadovybė neleido moksleiviams turėti kokių nors ginklų, bet Džordana žinojo, kad ginklo jai reikia. Ji nesiruošė siųsti megztinio motinai, juolab kad jos gimtadienis bus po daugelio mėnesių. Tačiau joks jaunas mokytojas nepaprašys jos išvynioti šitokį paketą, o jeigu ir paprašys, tik mes akį į megztinį ir nečiupinės, ar jame nėra dar ko nors.

Džordanai dingtelėjo, ar Vilkas toks pat geras kontrabandininkas kaip ji.

Ji mėgino įsivaizduoti suvaranti peilį jam į širdį. *Durk po krūtinkauliu,* – mokė save. – *Būk negailestinga. Smeik visu savo svoriu, įdėk į dūrį visas, kiek tik turi, jėgas ir nedvejok. Nudėk jį, kol jis nenudėjo tavęs.* Mintis, kad nustebins Didelį Piktą Vilką tokiu mirtinu ginklu kaip žuvies filė peilis, kėlė jai saugumo pojūtį, nors kai įsivaizduodavo susidūrimą su Vilku, šis *visada* būdavo prastai pasiruošęs ir jos malonėje. Be to, kai mintyse regėdavo, kaip juodu susitinka akis į akį, Vilkas niekada neturėdavo pistoleto, peilio ar kokio kito ginklo.

Džordana nenumanė, kaip jį įveiks, tik žinojo, kad turi rasti būdą.

Labai greitai Sara pastebėjo, kad „Saugioje erdvėje“ žmonių savaime suprantamais laikomų įstatymų yra visiškai nepaisoma. Jai tai patiko. Ji buvo tikra, kad ateinančiomis dienomis ir pati kai kurių nepaisys.

Pavyzdžiui, kai ji palinkusi prie skreitinuko ėmė kurti naują tapatybę iš Raudonos Pirmosios parūpintos informacijos apie Sintiją Harison, manė turėsianti laikyti paslaptyje tai, ką daro, bet sužinojo, kad moterų centro darbuotojos geba meistriškai kurti visiškai naują žmogų iš elektroninių garų.

Centro direktorė jai pasakė, kad ji ne pirma skriaudžiama ir mušama moteris, kuriai lengviausia išeitis – tiesiog tapti kita. Vietos policija žinojo apie šią šalutinę „Saugios erdvės“ veiklą, bet nė nemėgino jos nutraukti. Su policininkais buvo susitarta: jie žiūrės pro pirštus, jei moteris stengsis netapti auka.

Pirma centro paskirtis buvo paslėpti moterį.

Antra – ją apsaugoti.

Labai greitai centro darbuotojos padėjo jai gauti velionės gimimo liudijimą iš miestelio, kuriame Sintija Harison gimė, paskui joms pavyko neteisėtai patvirtinti jį notaro kontoroje, taigi jis stebuklingai tapo oficialus. Buvo kreiptasi dėl naujos socialinio draudimo kortelės ir, pasitelkus į pagalbą nedidelį kompiuterinį fokusą, buvo pradėti žygiai gauti kitą vairuotojo pažymėjimą. Dalis Karen duotų pinigų buvo padėti dideliame nacionaliniame banke – vietiniame būtų galima susekti operacijas – taigi buvo atidaryta sąskaita.

Sara pamažu dingo, jos vietoje radosi nauja Sintija Harison.

Karen išleidus Sarą, centro darbuotojos ją pasitiko glėbesčiavimais ir padrąsinimais. Centro direktorė uždavė Sarai keletą konkrečių klausimų apie tai, kiek pavojingas gali būti jos vyras. Paskui ji buvo nuvesta į nedidelį, bet labai šviesų ir praktišką kambarį trečiame karalienės Viktorijos laikų namo aukšte.

Sara nieko nepasakojo apie Raudoną Pirmąją ir Raudoną Trečiąją, neužsiminė apie Didelį Piktą Vilką. Ji laikėsi Karen sukurtos istorijos: vyras ją muša ir persekioja.

– Ar turite ginklą? – paklausė direktorė.

Sara jau norėjo nuslėpti turinti krepšyje koltą, bet ji jau pripasakojo tiek daug melų, kad pameluoti dar kartą jai atrodė negerai, todėl atsakė:

– Aš pavogiau revolverį.

– Parodykit, – paprašė direktorė.

Sara ištraukė koltą ir padavė jį rankena į priekį. Direktorė žinovo judesiu atidarė būgną ir išėmė kulkas. Palaikė jas rankoje, paglostė poliruotas žalvarines tūteles, sudėjo kulkas atgal į būgną, nusitaikė žiūrėdama pro vamzdį, panosėje suniurnėjo: „Pykšt!“, ir grąžino ginklą Sarai tardama:

– Galingas ginklas.

– Nė karto juo nešoviau, – prisipažino Sara.

– Galima tai ištaisyti, – tarė direktorė. – Bet mums visada neramu dėl vaikų, gyvenančių čia su mamomis. Nenorim, kad įvyktų nelaimingas atsitikimas. O vaikai – vyresni, aštuonerių, devynerių, dešimties, – gali susigundyti, nes jie labai bijo vyrų, kurie gali čia pasirodyti.

Ji ištraukė iš stalčiaus gaiduko užraktą ir padavė Sarai.

– Kodas – 767, – tarė ji Sarai. – Jį lengva atsiminti – jis atitinka mygtukinio telefono raides SOS.

Direktorė nusišypsojo.

– Išmokysiu tave juo naudotis. Kur kas geriau žinoti, ką daryti, nors ir neprireiks, negu nežinoti, ką daryti, kai baisiai prireiks.

Sara pagalvojo, kad visą laiką, kol liks Raudona Antrąja, ji to tikrai neužmirš.

33

Užpakalinės durys. Vazonas. Atsarginis raktas.

Karen pastatė automobilį už kvartalo nuo tuščio Saros namo, palaukė, kol aplink nusileido tamsa, ir nuėjo du kvartalus į priešingą pusę dažnai dairydamasi per petį. Ji suvokė: kur ji eina, stebinčiam iš šalies yra kuo akivaizdžiausia vien todėl, kad yra Raudonos Antrosios rajone. Jos pojūčiai atitiko pamišėlišką elgseną, kurią joms įdiegė Vilkas: *Eik ne į tą pusę. Įsivaizduok, kad už tavo lango žudikas. Klausykis visų garsų. Viską matyk. Niekuo nepasitikėk, nes jei prarasi budrumą, mirsi. Nors, šiaip ar taip, gali būti nužudyta.*

Karen sustojo ant šaligatvio ir lėtai įkvėpė. Ant peties buvo užsimetusi nedidelę kuprinę. Kaip mokslininkė svarstė, kokia gili jos baimė ir kaip buvo sujauktas kiekvienos Raudonos gyvenimas. *Negaliu būti nei gydytoja, nei komikė. Sara nebegali būti našlė. Džordana negali būti normali paauglė – jei tai apskritai įmanoma.* Ji ko nesusitaikė su likimu pagalvojusi, kad kiekvieno anksčiau ar vėliau laukia vienoks ar kitoks galas, bet žmonės kruta, juda į priekį, nes nežino, kaip jis ateis. Pakeisk tą lygtį – įstatyk į mirties algoritmą nepagydomą ligą, netikėtą nelaimingą atsitikimą ar beveidį žudiką – ir niekas nebebus kaip buvę.

Ji staigiai apsisuko ir pasileido gatve, vedančia už Saros namo.

Kaimynų už mano užpakalinio kiemo langinės ant priekinių langų tamsiai mėlynos, durys skaisčiai raudonos, pats namas žvilgiai baltas. Labai patriotiška[*]*. Šviesos dega kiaurą naktį. Tvoros nėra – gali eiti tiesiai į užpakalinį kiemą. Jo šiaurrytiniame kampe medinės laipynės. Užlipk iki pusės kopėčių, tada galėsi peršokti per vielos tinklo tvorą, skiriančią mūsų kiemus. Mano kiemo kampe medis. Minutę slėpkis po juo, tada eik į atvirą prieangį. Niekas tavęs nematys.*

Saros nurodymai buvo detalūs – sistemingas, gerai apgalvotas mokytojos planas. *Padaryk tą, padaryk aną. Dėmesio, mokiniai!* Karen nepakeldama galvos vogčiomis žvilgčiojo į gatvės namus ieškodama raudonos, baltos ir mėlynos spalvų. Jį pamačiusi, palei pat sieną nėrė į užpakalinį kiemą.

Judėjo kiek įmanydama greitai. Pamačiusi laipynes, tekina pasileido prie jų. Tolumoje išgirdo lojant šunį. *Bent jau ne vilkas staugia,* – pamanė. Kaip liepė Sara, užlipo iki pusės kopėčių. Jos kiek susiūbavo, kai ji uždėjo koją ant vielos tinklo tvoros, atsistūmė ir peršoko į kitą pusę.

Karen nusileido ant žemės ir nerangiai krito ant drėgnos žolės už tamsaus Raudonos Antrosios namo. Nusiropštė iki medžio, po kuriuo jai liepė slėptis Sara, ir palaukė, kol ėmė kvėpuoti lėčiau. Adrenalinas ausyse šniokštė kaip krioklys; praėjo kelios minutės ramiai stovint, kol pradėjo skirti garsus. Automobilis už kelių kvartalų. Sirena kažkur labai toli. Kiti šunys, bet jie lojo ne taip garsiai, kad kas nors būtų galėjęs pamanyti, jog jie ne juokais sunerimę.

Palauk!

Ji klausėsi, ar neišgirs prislopintų žingsnių. Suko ausis į kiekvieną garselį, kuris galėtų išduoti jos pėdomis sekant vyrą.

Nieko.

---

[*] Mėlyna, raudona ir balta – JAV vėliavos spalvos.

Raudonos Antrosios name jai nereikėjo nieko sudėtingo. Jei būtų viską gerai apgalvojusi, būtų liepusi Sarai kai ką atnešti prieš suvaidinant savižudybę. Bet Karen neužteko proto, ir dabar pati turėjo pasiimti.

Jai buvo kilusi mintis tiesiog prieiti prie durų ir įeiti vidun – na ir kas, kad Vilkas ją pamatys. Bet šitokia demonstratyvi drąsa atrodė nepateisinama. *Slaptumas geriau,* – sakė ji sau, nors *kodėl,* negalėjo pasakyti.

Užpakalinės durys. Vazonas. Atsarginis raktas. Karen atsistojo, susilenkė ir nubėgo į priekį.

Prie namo laiptų suleido pirštus į šaltą vazono žemę. Netrukus rado raktą, nuvalė ir nusigavo prie durų. Tamsoje ne iš karto pataikė į spyną. Išgirdo, kaip trakšteli atsidarydamas užraktas, ir įėjo vidun.

Namas skendėjo tamsoje. Lauke degė gatvės žibintas, bet nuo jo juoduma viduje menkai tepašviesėjo. Karen pasielgė nuovokiai: atsinešė nedidelį žibintuvėlį, tad dabar nedegdama šviesų kaip koks įsilaužėlis slinko koridoriais kraipydama į šalis siaurą šviesos ruoželį.

Namai atrodė troškūs nuo mirties. Blausi šviesa šokinėjo, nes drebėjo žibintuvėlį laikanti ranka. Sara pasakė jai, kur ieškoti, bet jai vis tiek atrodė, kad vaikšto kažkokia svetima teritorija ir jeigu sukels bent menkiausią garsą, jis pažadins aplinkui miegančias šmėklas.

Nusiėmusi nuo peties kuprinę, Karen ėmė dėti į ją negausius jai reikalingus daiktus. Ji ėjo iš kambario į kambarį, vengdama tik velionio Saros vyro kabineto ir dukters miegamojo, kaip ją ir pamokė Raudona Antroji. Įrėmintas portretas koridoriuje, nuotrauka, magnetuku prispausta prie šaldytuvo durelių, – Karen rinko atvaizdus montažui. *Ji turi atrodyti mirusi. Nuotraukos turi pabrėžti kitą metą, kai Sara buvo kupina vilties. Svarbu kontrastas.*

Kai jau buvo bebaigianti – ieškojo tik paskutinės, šeimos, nuotraukos, pasak Saros, kabančios ant jos miegamojo sienos, – staiga jai pasirodė, kad namo priekyje girdi garsą.

Negalėjo jo apibūdinti. Gal šnarančių popierių, o gal vėjo, bet neprisiminė, kad jai priėjus prie užpakalinio prieangio vėją būtų jutusi. Pirmas siaubą varantis įspūdis buvo, kad name yra dar kažkas.

Ne kažkas. Jis.

Jisai mane čia nužudys.

Karen tai buvo nelogiška. *Čia turėtų mirti* Sara. *Čia* jos *namai.* Bet tai irgi buvo nelogiška.

Karen išjungė žibintuvėlį ir sustingo. Jai atrodė, kad kiekvienas trumpas įkvėpimas, jos išplėštas iš nakties, yra garsus kaip trimitas. Įsiklausė. *Nieko.*

Ausys krečia tau pokštus.

Vis dėlto ji kuo greičiau čiupo paskutinę nuotrauką nuo sienos ir įsikišo į kuprinę. Jai atrodė, kad uždaromas užtrauktukas skleidžia baisiausią triukšmą.

Ji pasisuko į duris. *Ne, jis už jų, laukia manęs.* Mėgino įtikinti save, kad tai visiškai beprotiška. *Tai štai kaip jaučiasi pamišėlis.*

Karen prireikė milžiniškų pastangų išdumti pro duris. Ant laiptų vos nesuklupo ir nepargriuvo. Tekina pasileido prie vielos tinklo tvoros, tikėdamasi, kad bet kurią akimirką grius, ir pati nustebo, kai sugebėjo įsikibti į jos viršų ir persiropšti į kitą pusę. Rodės, tvora bando sugriebti ją už drabužių daugybe įnirtingų pirštų.

Raudonai, baltai ir mėlynai dažytame name užsidegė šviesos.

Nekreipdama į jas dėmesio, ji pasileido į dabar jau tokią malonią tamsą, link savo automobilio.

Antrą kartą tą vakarą Karen drebėjo rankos. Rakteliai iškrito iš jų ant grindų ir ji keikdamasi grabaliojo po jas, kol surado.

Tik po kelių minučių, nuvažiavus kelis kilometrus, besidaužanti širdis ėmė plakti lėčiau. Ji įsivaizdavo esanti elnias, paspukęs nuo rujos laukinių šunų. Norėjosi susirangyti kokioje saugioje, tamsioje kertėje, kol atgaus savitvardą.

Pro šalį pralėkė automobilis. Ji vos susilaikė beprotiškai nepasu-

kusi vairo, tarsi tas automobilis būtų per daug prisiartinęs. Ėmė purtyti galvą, stengdamasi atsikratyti visų ją smaugiančių baimių.

Galvoje pašėlusiai besisukant mintims, staiga suskambo jos mobilusis. Ji ir vėl vos staiga nesusuko vairo. Telefono signalas draskyte ją draskė. Siekdama paimti aparatą, ji ko nepaleido vairo. Skambutis atėjo ne į tą mobilųjį, kurio numerį žinojo tik Sara ir Džordana, bet į kitą jos telefoną. Ji stvėrė jį nuo keleivio sėdynės.

Kažkam skubiai reikia medicininės pagalbos, – buvo pirma ir vienintelė mintis.

– Daktarė Džeison?

Balsas ryžtingas, valdingas.

– Taip.

– Aš iš saugos tarnybos „Alfa". Jūs namie?

Karen sumišo, bet tada prisiminė po pirmo Didelio Pikto Vilko laiško namuose įsivedusi apsaugos sistemą ir įsigijusi brangų saugos planą.

– Ne, aš važiuoju. Kokios bėdos?

– Jūsų sistema rodo, kad į namus įsibrauta. Jūs šiuo metu ne namie?

– Velniai rautų, aš juk jums sakiau! Kaip įsibrauta?

– Pagal instrukciją privalau jums pasakyti, jog negrįžtumėte namo, kol aš susisieksiu su vietos policininkais, kad jie galėtų pasitikti jus prie namų. Jeigu vyksta apiplėšimas, nenorim, kad jūs netikėtai užkluptumėte nusikaltėlį. Tai policijos pareiga.

Karen mėgino atsakyti, bet kiekvienas žodis ją dusino.

Ties posūkiu į privažiavimo keliuką stovėjo policijos automobilis. Jaunas faras jos laukė tingiai atsišliejęs į vairuotojo dureles. Iš jo išvaizdos neatrodė, kad įvyko kažkas svarbaus.

– Čia mano namas, – nuleidusi langelį tarė Karen. – Kas nutiko?

– Ar turit kokį nors asmens dokumentą? – paklausė faras.

Ji ištraukė vairuotojo pažymėjimą. Jis paėmė jį, rodos, nepastebėjęs drebančios rankos, pažiūrėjo, palygino veidą su nuotrauka pažymėjime ir grąžino jį jai.

– Namą jau patikrinom, – tarė. – Ten kitas policijos automobilis. Gal seksite paskui mane?

Klausimas nuskambėjo kaip įsakymas.

Karen pakluso. Automobilyje priešais jos garažą buvo du pareigūnai, vienas iš jų – nervinga jauna moteris, neatitraukianti rankos nuo įkišto į dėklą 9 milimetrų kalibro pistoleto rankenos. Kitas buvo gerokai vyresnis vyras su nedideliu pilvuku. Iš po jo kepurės kyšojo žilų plaukų kuokštai.

Išlipusi iš automobilio, Karen pajuto, kad kojos vos laiko. Jai buvo baisu, kad suklups ir grius kniūbsčia ar kad jos balsas ims lūžinėti.

– Labas vakaras, daktare, – žvaliai tarė žilaplaukis. – Jums pasisekė, kad anksti negrįžote namo.

– Pasisekė? – paklausė Karen.

Net tą vienintelį žodį jai pavyko išspausti tik vargais negalais.

– Aš jums parodysiu.

Jis nusivedė Karen pro priekines duris – jos buvo plačiai atvertos – prie artimiausio lango. Jis buvo išdaužtas, stiklo šukės gulėjo pasklidusios ant grindų.

– Pro čia jis pateko į vidų, – paaiškino faras. – Tada suskambo telefonas – saugos tarnyba skambina klientui į namus ir, jeigu šis atsiliepia, klausia kodo, bet jeigu po šešių signalų niekas neatsiliepia, skambina mums. Šiaip ar taip, suskamba telefonas, įsilaužėlis pamato, kad skambina saugos tarnyba, puola į paniką, galbūt kažką pasičiumpa, išbėga pro priekines duris ir nulekia į mišką ar ten, kur paliko automobilį. Mes atvykom vos per kelias minutes, bet jo ir pėdos jau buvo ataušusios, ir...

– Per kelias minutes? – pertarė jį Karen.

Jos balsas atrodė išbalęs – tartum žodžiai staiga būtų tapę bespalviai.

– Gal per penkias. Ne daugiau kaip per dešimt. Žodžiu, atvykome greitai. Vienas mūsiškis vos už trijų kilometrų pagrindiniame kelyje gaudė viršijančius leistiną greitį. Jis apsisuko, įsijungė žiburėlius, sireną ir greitai čia atlėkė.

Karen linktelėjo.

– Jau iškviečiau stiklintoją. Tikiuosi, neprieštaraujate. Būstinėje turime sąrašiuką vyrų, kurie tuoj pat atvažiuoja, bet kuriuo paros metu...

– Tikrai neprieštarauju.

– Jis tuoj atvažiuos, pakeis išdaužtą stiklą, įjungs jūsų signalizaciją. Bet kol mes čia laukiam, norėtume, kad apžiūrėtumėte namus – pasižiūrėtumėte, ar prieš pabėgdamas blogiukas ko nors nepaėmė. Tai dėl draudimo bendrovės. Kai pateiksite prašymą dėl kompensacijos, ji norės, kad policijos pranešime būtų išdėstyta kuo daugiau.

Karen vėl linktelėjo – ji nesumojo, ką sakyti. Galvoje sukosi pernelyg daug galimybių.

Tai buvo Vilkas.

Ne, įsilaužta per daug tiesmukai. Jis tai darytų rafinuočiau. Gudriau.

Ko laužtųsi kas nors kitas? Tai negali būti sutapimas.

Ar jis buvo atėjęs manęs nužudyti?

Ji nežinojo, ką sakyti tam policininkui, taigi iš lėto ėjo po namus ieškodama kokio nors ženklo, kad kažko trūksta. Bet, be stiklo šukių po išdaužtu langu, nepamatė nieko. Atrodė, tarsi langą išdaužęs žmogus nėrė į namą, tuoj pat apsisuko ir išbėgo. *Tai negalėjo būti Vilkas,* – tarė ji sau. – *Jam būtų ko nors reikėję. Be to, Vilkas būtų žinojęs, kad manęs čia nėra.*

Farui nesitraukiant nė per žingsnį, ji įėjo į kiekvieną kambarį, atidarė kiekvieną spintą, įjungė kiekvieną šviesą. Niekas nebuvo dingę. Tai kėlė jai dar didesnį sąmyšį.

Jai įpusėjus apžiūrinėti namus, pasirodė pusamžis vyras iš visą parą dirbančios Smito stiklinimo bendrovės ir tuoj pat ėmė tvarkyti langą. Stiklintojas pasisveikino su farais kaip su giminaičiais – Karen spėjo, kad taip, ko gero, ir yra.

– Ko nors pasigedot? – paklausė žilasis faras.

– Ne. Atrodo, kad niekas nedingo.

– Ieškokit toliau, – paragino policininkas. – Kartais iš sykio nepamatai. Tarkim, kad nuo sienos nukabintas televizorius. Ar namie laikote grynųjų ar brangių papuošalų?

Karen apžiūrėjo komodos stalčius miegamajame. Negausūs jos auskarai ir vėriniai buvo ten, kur juos paliko ryte.

– Niekas nedingo, – pareiškė ji. Nors žinojo, kad turėtų nusiraminti, pajuto šleikštulį.

– Pasisekė. Matyt, signalizacija savo darbą padarė. Šioje miesto dalyje įvyko nemažai įsilaužimų. Paprastai jie baigdavosi žaibiškomis vagystėmis.

Karen nejautė, kad jai būtų pasisekę. Ji toliau apžiūrinėjo namus. Kažkas vis dėlto atrodė ne taip. Ne iš karto suvokė, kad niekur nematyti Martino ir Luiso.

– Turiu du katinus... – pradėjo ji.

Faras apsidairė.

– Gyvenant vienai reiktų turėti didelį, piktą šunį.

– Žinau. Bet jų čia nėra, – atsakė ji. – Tie katinai – naminiai, na, jie beveik neina į lauką.

Faras patraukė pečiais.

– Tikriausiai jie išrūko pro lauko duris paskui blogiuką, išsigandę ne mažiau už jį. Spėju, kad jie slepiasi krūmuose kur nors netoliese. Mums išvažiavus išneškit dubenėlį su ėdalu į užpakalinį prieangį ir jie netruks grįžti. Katės visai neblogai sugeba savimi pasirūpinti, taigi aš dėl jų nesijaudinčiau. Jos pareis, kai išalks ar pernelyg atšals oras. Šiaip ar taip, savo pranešime tai paminėsiu.

Karen pamanė, kad reiktų šaukti Martiną ir Luisą, bet žinojo, kad juodu nepareis. Ne todėl, kad jos nepaklausytų. Nes ji buvo visiškai, šimtu procentų įsitikinusi, kad jie negyvi.

34

Didelis Piktas Vilkas svėrė delne medžioklinį peilį beveik dvidešimt penkių centimetrų ilgio geležte. Svoris buvo tinkamas – ne per didelis, kad peilis būtų sunkiai valdomas, bet ne toks lengvas, kad neperpjautų odos, raumenų, sausgyslių ir net kaulo. Jis pridėjo nykštį prie dantytų ašmenų, bet atsispyrė pagundai perbraukti juo aštrų kaip skustuvas kraštą – tik prispaudė smilių prie plokštumos ir per visą ją peršliaužė, kol pasiekęs smaigalį sustojo. Paskui nugrandė lašelį išdžiūvusio kraujo prie kriaunų, išsitraukė iš po stalo butelį virtuvinio dezinfekuojančio skysčio, nešykštėdamas apipurškė juo visą peilį ir kruopščiai nušluostė visus paviršius, kad neliktų jokio DNR pėdsako.

– Bus negerai, jei sumaišysi kačių kraują su Raudonų krauju, – tarė balsu, bet vos garsiau negu pašnibždomis – nenorėjo, kad Vilkienė ką nors nugirstų. Ji tikrai nepritartų mielų katinėlių nužudymui, priminė jis sau, net jeigu jis pasakytų, kad to būtinai reikėjo visam sumanymui. *Gal ji neturi tvirtos nuomonės apie žmogžudystes, bet tik ne apie kačių žudymą.*

Katinai jo net neapdraskė. Jis pagalvojo, kokie buvo jų vardai. Šią

smulkmeną jis privalėjo išsiaiškinti rinkdamas informaciją apie Raudonos Pirmosios gyvenimą. Jam baisiausiai nepatikdavo, kai ką nors pražiopsodavo.

Būk atidus smulkmenoms.

Mirties smulkmenos turi būti atseikėtos, numatytos, suplanuotos iki paskutinės sekundės. Dokumentacija irgi privalo būti ne mažiau tiksli. Tavo apibūdinimai turi būti idealūs.

– Neužmiršk, – tarė jis, – kad esi dar ir žurnalistas.

Jis buvo savo kabinete, apsuptas savo nuotraukų, žodžių, planų ir knygų.

– Priėjome endšpilį, – tarė jis pasisukdamas į nuotraukų sieną ir kreipdamasis į kiekvieną Raudoną. Jis parodė peiliu į atvaizdus. Norėjo sušokti Muchamedo Ali pergalės šokį „Aš esu geriausias!“, bet susilaikė, nes iš tikrųjų niekas dar nebuvo baigta.

Vilkas dar kartą pašvytravo peiliu, perrėždamas įsivaizduojamas gerkles, padėjo jį ant rašomojo stalo, stumtelėjimu pasuko biuro kėdę ir privažiavo su ja prie knygų spintos. Išsitraukė iš jos kelias: Džono Gardnerio „Kaip tapti romanistu“, Alisos LaPlant „Kaip sukurti istoriją“, Stiveno Kingo „Apie rašymą: amato memuarai“ – ir padėjo jas šalia Stranko ir Vaito „Stiliaus elementų“ – ją visada laikė po ranka. Jis nusišypsojo pagalvojęs: *Kai kurie pamišę žudikai skaito Bibliją ar Koraną, kad šventraščiu pateisintų savo veiksmus ar rastų nurodymų. Jie mano, kad kiekviename šventame žodyje esama žinios, skirtos jų vienų ausims. Bet rašytojai mano, kad jų amato biblija* de facto *– Stranko ir Vaito knyga. Man labiau prie širdies Džonas Gardneris, nes jo patarimai tokie turiningi, nors pats buvo kvanktelėjęs. O gal tik ekscentriškas – važinėjo* Harley-Davidson*, *gyveno Niujorko valstijos šiaurės tyruose, sidabro spalvos plaukus nešiojo sulig pečiais – todėl kartais ir atrodydavo pamišęs.*

* Juo važiuodamas ir žuvo.

Visai kaip aš.

Vilkas padėjo peilį šalia knygų, lyg jis būtų su jomis neperskiriamas.

Tada parašė:

Peilis kaip žmogžudystės ginklas nuostabus ir kartu niekam tikęs. Viena vertus, jis suteikia intymumo, kurio reikalauja žudymo potyris. Psichologai ir žemo lygio Froido sekėjai mano, kad jis yra savotiškas varpos pakaitalas, bet akivaizdu, kad šitaip esmė pernelyg supaprastinama. Iš tikrųjų jis suteikia žmogžudystei būtino artumo, tad paskutinę akimirką tarp žudiko ir aukos, to nektaro, kurį mes visi geriame, nelieka kliūčių. Jis susieja mus labiau negu partnerius, dvynius ar meilužius.

Kita vertus, jis pridaro velniškos netvarkos.

Žudikas trokšta kraujo, bet šis yra jo priešas. Jis pratrūksta nesuvaldomai. Jis greitai teka. Jis sunkiasi ten, kur nepageidaujama, – pavyzdžiui, į batų padus ar marškinių rankogalius, – ir palieka mikroskopinius priminimus apie žudymo akimirką, kuriuos koks nuoboda faras su mikroskopu gali rasti vėliau atlikdamas tyrimą. Todėl jis yra pavojingiausia medžiaga, su kokia tik galima susiliesti.

Viena iš geriausių teorijų apie šiurpią Lizės Borden 1892 metais Fol Riveryje įvykdytą žmogžudystę („Lizė Borden paėmė kirvį / Ir rėžė mamai keturiasdešimt kirčių, / Kai pamatė, ką padarė tą dieną, / Tėvui sudavė keturiasdešimt vieną...") yra tokia. Ji išsirengė nuoga prieš nužudydama tėvus, baigusi išsimaudė vonioje ir apsirengė, tad atėję pareigūnai nerado jokių jos kaltės įrodymų.

Išskyrus, aišku, du lavonus namuose.

Iš žmogžudystės vietos negali pasiimti nieko – tarkim, drabužio ar plaukų sruogos, – jei nesi visiškai tikras, kad dėl to neįkliūsi. Privalai nė akimirkos nepamiršti, kad pasiimtas daiktas gali vėliau tave išduoti.

Vilkas stabtelėjo ir, vis dar laikydamas pirštus virš klaviatūros, pamanė: *Aš ne toks kaip daugybė primityvių žudikų; man nereikia jokio*

šiurpaus suvenyro. Aš turiu savo prisiminimus ir visus tuos laikraščių straipsnius su gražiomis smulkmenomis. Jie – nelyginant mano darbo recenzijos. Geros. Teigiamos. Kupinos ekstazės, nuostabios, vertos pagyrų. Už tokias skaitytojai skiria keturias žvaigždutes.

Jis vėl palinko ir ėmė rašyti.

Rizika, nėra ko nė sakyti, visada vilioja, o kraujas visuomet kelia riziką. Geras žudikas turi suprasti, kad sielai jis daro narkotiko poveikį. Negali jo nepaisyti, kita vertus, negali tapti jo vergu.

Vis dėlto geriausia – valdoma rizika. Svarbu pusiausvyra. Jei nušauni žmogų pistoletu ar net senoviniu lanku su strėle, įgyji reikiamą atstumą ir daug subtilių demaskavimo grėsmių pranyksta; tuo pat metu pagausėja pinklių, dėl kurių – priešingai – gali būti demaskuotas. Ar pavogei tą pistoletą? Ar nepalikai pirštų atspaudų ant šovinių tūtelių? Bet aš nusistatęs prieš šaunamuosius ginklus dėl kitos priežasties. Man labai nepatinka atstumas. Kiekvienas žingsnis atgal nuo kurios nors Raudonos mažina malonumą. Nieku gyvu nevalia pasišalinant po kruopščiai suplanuotos žmogžudystės justi nepasitenkinimą dėl to, kad kažko pristigo.

Taigi kruopštus žudikas iš anksto numato problemas ir imasi žygių jų išvengti. Jis supranta, kad kiekvienas pasirinkimas kelia savų problemų. Imkim, pavyzdžiui, lateksines pirštines. Nori panaudoti peilį? Geras variantas, bet jis irgi turi pavojų. Jį naudojant lateksinės pirštinės būtinos.

Didelis Piktas Vilkas surikiavo mintis. *Panaudosiu peilį. Jis pasieks tą patį, ką vilkas dantimis ir nagais. Kai jos pamatys tuos ašmenis, nebus nieko anonimiško.*

Jis kelias minutes nerimavo dėl savo žodžių, baiminosi, kad jo tonas kiek per familiarus ir kad jis pernelyg tiesmukai kreipiasi į savo numatomų skaitytojų ratą. Net pasvarstė, ar neperrašius naujausių puslapių. Stivenas Kingas ir ypač Džonas Gardneris išsamiai rašė apie kruopštų planavimą ir perrašymo svarbą. Kita vertus, jis nenorėjo, kad perrašant iš jo rankraščio dingtų spontaniškumas. *Juk jis ir*

trauks skaitytojus į knygynus, – pamanė. – *Jie žinos esą su manim kiekviename kelio žingsnyje.*

Kaip ir Raudona Pirmoji ir Raudona Trečioji.

Jis greitai nusisuko nuo stalo, privažiavo prie knygų spintos ir ėmė braukti pirštu per knygų nugarėles. Trečioje lentynoje rado, ko ieškojo, – „Laikas mirti", velionio laikraščio apžvalgininko Tomo Vikerio pasakojimą, kaip kaliniai sukėlė maištą ir paėmė į savo rankas Atikos pataisos namus. Perbėgo akimis pirmus puslapius, kol rado reikiamą pastraipą. Joje autorius sielojosi: girdi, nors sulaukė pripažinimo kaip žurnalistas ir rašytojas, jo paties akimis žiūrint, per savo gyvenimą nuveikė mažai ką „ženklaus".

Vilkas balsu nusijuokė. *Man dėl to bėdos nebus.* Jis vėl pasisuko į kompiuterį, palinko virš klaviatūros ir ėmė karštligiškai rašyti.

Aš studijavau. Apžiūrinėjau. Stebėjau. Žudikas panašus į psichologą ir į meilužį. Jis privalo artimai pažinoti savo pasirinktą auką. Raudona Pirmoji pažeidžiamiausia tarp savo lauko durų ir automobilio. Naktis tinka labiau negu rytas, nes grįžusi namo bijo to, kas jos laukia viduje. Ji neskiria dėmesio atstumui tarp savo automobilio – saugumo – ir lauko durų – gal saugumo, o gal grėsmės. Mano nedidelis įsilaužimas davė tokį teigiamą šalutinį poveikį: ji priversta sutelkti dėmesį į tai, kas jos gali laukti viduje. Kaip pasakoje apie Raudonkepurę, ji tikėsis viduje rasti mane. Tarp automobilio ir lauko durų viso labo apie penki metrai. Prie lauko durų kabo stipri lemputė; ji užsidega prieš jai grįžtant sutemus. Jos name viskas automatiškai įsijungia tam tikru laiku. Įsidėmėk šią smulkmeną. Jeigu sudaužysiu tą lemputę lauke, kad geriau užsimaskuočiau, jai kils įtarimų. Gal net nelips iš automobilio: apgręš jį ir spruks. Ne, nors dėl to sumažės tamsių vietų, kuriose galiu pasislėpti, turiu palikti lemputę skaisčiai šviečiančią.

Jis nustojo rašyti ir priminė sau: *Vilkas ateis pas ją iš miško. Ji nepamatys, kaip aš pasirodysiu.*

Iš tikrųjų didžiausia problema, – pamanė, – *ilga pertrauka tarp žmogžudysčių.*

Jis tęsė ten, kur buvo baigęs:

Raudona Trečioji irgi pažeidžiamiausia vakare, kai viena eina mokyklos kiemu. Ne ką mažiau pažeidžiama ir antradienių rytais. Pirma pamoka jai tik 9.45. Kitoms bendrabučio mergaitėms pamokos prasideda valanda anksčiau. Taigi antradieniais mano mažoji Raudona Trečioji mėgsta pamiegoti ilgiau ir nesuvokia esanti viena tame sename name, nes komendantė Gonsales antradieniais iš pat ryto turi pamokų.

Raudona Trečioji iš lėto atsikelia ir tingiai eina į dušą kitame koridoriaus gale, nešina dantų šepetuku ir šampūnu. Dar ne iki galo pabudusi, ji trinasi užmiegotas akis nė nenumanydama, kas jos ten laukia.

Vilkas nusišypsojo, linktelėjo ir tarė sau: „Vadinasi, tai turės įvykti antradienį – Raudona Trečioji iš ryto, Raudona Pirmoji vakare."

Dideliam Piktam Vilkui tai patiko, nors buvo sumanęs, kad viskas vyks ryte, vakare ir naktį. *Raudonos Antrosios būčiau ėmęsis po vidurnakčio.* Bet šito jis jau nebegalėjo pakeisti.

Jis pamatė akivaizdžią problemą: *Kas, jeigu Raudona Pirmoji sužinos, kad Raudona Trečioji nužudyta? Tada ji supras, kad tai paskutinė jos gyvenimo diena ir kad iki jos pačios mirties teliko minutės.*

Štai kur keblumas – ta didelė pertrauka tarp žmogžudysčių.

Vadinasi, visiems turės atrodyti, kad Raudona Trečioji nėra mirusi. Tik keistai nusišalinusi: nuo pamokų, krepšinio treniruočių, pusryčių, pietų ir vakarienės. Tik ne nuo gyvenimo – nors iš tikrųjų taip ir bus.

Jis paėmė nuo stalo Stranko ir Vaito knygą. *Jie visada pasisako už trumpumą ir atvirumą. Žmogžudystė irgi turi vykti trumpai ir atvirai.*

Didelis Piktas Vilkas vėl pasisuko į kompiuterį.

Raudona Trečioji gražėja sulig kiekviena diena. Baigiant bręsti, jos kūnas darosi lankstesnis, grakštesnis. Iš jos bus atimta daugiausia.

Raudona Pirmoji – priešingai. Sulig kiekviena valanda ji vos vos pa-

sensta. Ji žyla ir žino, kad kitą minutę mirs, o tai atsiliepia jos figūrai ir graužia jai širdį.

Vilkas dar truputį padirbėjo, tada nusprendė išspausdinti kelis puslapius. Jis gailėjosi nesąs poetas – tada galėtų iškalbingiau apibūdinti likusias dvi savo aukas. Galvojant apie Raudoną Antrąją, jam buvo liūdnoka. *Bus sunku,* – tarė jis mintyse, – *bet atskirame skyriuje turėsi parašyti jai nekrologą.* Jis linktelėjo, paskubomis parašė kelias pastabas į failą, kurį nusprendė pavadinti „Raudonos Antrosios testamentas“; prieš uždarydamas failą su rašomu skyriumi svarstė, ar tebereikia šifruoti, ką rašo: juk Vilkienės bijoti nebėra ko. Jis įsivaizdavo, kad jam *niekada* nebereikės jos bijoti. Juk jinai jį myli, jis myli ją. Visa kita tėra bendro gyvenimo dalykai.

Apie tai galvodamas, nejučiomis įėjo į elektroninį paštą. Kaip ir kasdien sulaukė gausybės *Writer's Digest, Script* ir panašių organizacijų raginimų tapti jų nariu ir išleisti kiek pinigų. Girdi, per virtualius seminarus ar įsigydamas DVD su visomis rašytojo amato gudrybėmis jis galėtų sulaukti leidyklų pasiūlymų leisti jo knygas ar mažų mažiausiai jam būtų suteikta pagalba žingsnis po žingsnio, doleris po dolerio sukurti savo elektroninę knygą. Nė vieno net neskaitęs Didelis Piktas Vilkas atsidarė vietos naujienų stoties tinklalapį norėdamas sužinoti orų prognozę ateinančiai savaitei. Jis žinojo, kad jo antradienio planui geriausiai tiktų ilgalaikis šaltas lietus, bet nespėjus pamatyti prognozės, jo dėmesį patraukė trumpa žinių antraštė:

Šeštadienį planuojami mokytojos atminai

35

RAUDONA ANTROJI KLAUSĖ SAVĘS: *Ką tau reikėtų pasakyti apie savo pačios mirtį? O gal: ką norėtum, kad apie ją pasakytų kiti? Ar buvau geras žmogus? Ko gero, ne.*

Sara nežinojo, kaip atsikratyti į galvą priplūdusių minčių. Jautėsi įkliuvusi į spąstus tarp gyvybės ir mirties. Prislopinti šūvių garsai, prasimušantys pro užsidėtas storas ausines, panėšėjo į tolumoje griaudžiančią perkūniją. Gretimoje kabinoje „Saugios erdvės“ direktorė greitai pyškino iš 9 milimetrų kalibro gloko, plėšydama orą sprogimo garsais. Sara pakėlė velionio vyro revolverį, tvirtai laikydama abiem rankomis, kaip jai buvo parodyta, ir pro taikiklį nusitaikė į juodą karikatūrą nuožmaus vyro su didžiuliu peiliu rankoje – piktai išsišiepusio, randuoto. Ties jo krūtine buvo nupieštas taikinys. Sara nuspaudė gaiduką tris kartus. Ji abejojo, ar taikinys bent kiek panašus į Didelį Piktą Vilką.

Atatranka sukėlė rankoje smūgio bangą, bet Sara slapčia džiaugėsi, kad nesusverdėjo ir nežengtelėjo atatupsta ar, kaip tikėjosi, nepargriuvo.

Sara prisimerkusi pažiūrėjo į taikinį. Dvi kulkos išmušė skyles

prie pat taikinio, bet trečioji perplėšė patį popierinio taikinio vidurį. Ji nežinojo, ar tai buvo pirmas šūvis, ar paskutinis, bet buvo patenkinta, kad bent vienas jų pasirodė esąs mirtinas.

– Šaunuolė, – pagyrė centro direktorė iškišdama nosį iš už šaulių kabinas skiriančios pertvaros. – Pasistenk suprasti, į kurią pusę greitai šaudant traukia ginklas. Be to, ištuštink visą būgną – iššauk visas šešias kulkas. Tada tikimybė pataikyti bus didesnė. Mes turime sočiai šovinių ir laiko.

Sočiai šovinių – taip, – pamanė Sara. – *Sočiai laiko – ne.* Ji atidarė revolverio būgną ir iš naujo užtaisė kulkomis nuo padėklo palei jos juosmenį.

Sara Loksli, gimė prieš trisdešimt trejus metus. Kadaise laiminga, dabar nelabai. Nuskendo upėje, nužudyta psichopato, įvariusio ją į dar didesnę neviltį grasinimais nužudyti, tik jai, šiaip ar taip, nebuvo likę dėl ko gyventi, nes kažkoks prakeiktas nutrūktgalvis skystojo kuro sunkvežimio vairuotojas nepaisė ženklo „Stop“.

Ji pakėlė koltą ir vėl nusitaikė.

Negalvok apie tai. Juk vyks atminai. Truputis liūdesio ir galbūt bus pasakyti gražūs, santūrūs žodžiai apie žmogų, kurio gyvenimą nutraukė tragedija.

Tas žmogus esu aš. O gal – buvusi aš.

Priešais šmėžavo taikinys. Ji prisimerkė ir patyliukais priminė sau negirdėti kitų šaudančių ginklų garsų.

Nė žodžio tiesos apie Sarą Loksli.

Ji nusišypsojo. Iš dalies jai norėjosi eiti į atminus. Jai tikrai būtų neprošal pasakyti „sudiev“ sau. *Viso gero, Sara. Labas, Sintija Harison. Malonu su tavimi susipažinti. Man neapsakomai džiugu perimti tavo gyvenimą.*

Ji girdėjo aplink aidint šūvius; revolveris jos rankoje pašoko. *Sintija Harison,* – pagalvojo ji, – *kažin, ar tau būtų gėda,* – *o gal nusiviltum ar supyktum,* – *jei sužinotum, kad gavusi tavo pavardę pirmiausia nu-*

žudžiau žmogų. Labai nepaprastą žmogų. Vilką, kuris tikrų tikriausiai nusipelnė mirti. Juk jis kartą jau nužudė mane.

Šįsyk keturi iš šešių šūvių kliuvo į patį taikinio vidurį, penktas išplėšė skylę taikinio kaktoje.

Likus dvidešimčiai minučių iki atminų, Raudona Trečioji pasiėmė prekybos centre pirktą vaizdo kamerą ir įtaisė ją taip, kad būtų nukreipta į žmones, kurie įeis pro duris, sustos, pasirašys „atminimų“ knygoje, paskui atsisės nedidelėje salėje. Atminties kortelės turėjo užtekti dviem valandoms – tiek, laidotuvių organizatorių patikino Karen, truks atminai.

Džordana žvilgtelėjo į salės priekį. Karen padarė Saros ir žuvusių artimųjų nuotraukų montažą. Abipus trikojo, ant kurio prie storo balto popieriaus lapo buvo prilipdytos nuotraukos, buvo padėtos baltų lelijų puokštės. Už trikojo stovėjo kelios laidotuvių namų parūpintos kėdės ir nedidelė pakyla su mikrofonu.

Raudonai Trečiajai šiek tiek norėjosi pasilikti. Ji įsivaizdavo galinti pasislėpti už užuolaidos ir ten sulaikiusi kvapą nejudėti, bet žinojo, kad pasilikti – net pasislėpus – pavojinga. Taigi ji spruko likus kelioms minutėms iki tol, kol pirmi gedėtojai įvažiavo į laidotuvių namų automobilių aikštelę. Po sena striuke Džordana buvo apsivilkusi tamsų sportinį bluzoną su gobtuvu; dabar šį užsimaukšlino ant galvos ir kuo greičiau nuo laidotuvių namų nuėjo prie artimiausios autobusų stotelės.

Pirmą kartą po daugelio dienų Džordana žinojo nesanti sekama. Nors tai atrodė nelogiška, tas pojūtis jai visai patiko: juk ji daro kažką, kas gali padėti jai išlikti gyvai.

Kai šalia sustojo autobusas ir pažįstamai šnypšdamos atsidarė hidraulikos valdomos durys, Džordana įlipo į vidų. Ji žinojo pažeidžianti begalę mokyklos taisyklių: juk šeštadienį be vadovybės lei-

dimo pasišalino iš mokyklos teritorijos. Jai tai buvo nė motais. Jos manymu, mažiausias iš jos laukiančių nemalonumų buvo tas, kad pažeidė kelias niekam nereikalingas taisykles. *Pažeisti taisykles yra negerai,* – pagalvojo ji. – *Būti nužudytai – blogiau.*

Apie tai pagalvojusi ji nusišypsojo ir vargais negalais susitvardė nepratrūkusi kvatotis.

Karen buvo kambarėlyje šalia salės, apsivilkusi kuklia juoda suknele – visai kaip kokia davatka – ji susikaupusi skaitė du popieriaus lapus, ant kurių buvo pasirašiusi trumpą kalbą, į kurią įterpė Saros jai papasakotas smulkmenas apie savo gyvenimą.

Užrašyti žodžiai liejosi į daiktą. Ji jautėsi it kokia disleksikė: visos raidės vartėsi puslapyje kaip pakliūva, bausdamosi paversti niekais viską, ką ji ketino pasakyti. Kaip ir išeidama į komedijos klubo sceną su nauja programa, ji darė kvėpavimo pratimus. Lėtai įkvėpk. Lėtai iškvėpk. Palauk, kol besidaužanti širdis vėl ims plakti įprastai.

– Žinau, kad tu čia, – sušnabždėjo ji.

Vienas iš laidotuvių organizatorių kitame kambario gale pažiūrėjo į ją išmoktu apsimestinai ilgesingu žvilgsniu. Karen suprato: jis mano, kad ji kreipiasi ne į žudiką, o į mirusią draugę.

– Žmonės pradeda rinktis, – tarė laidotuvių organizatorius.

Jis buvo gerokai jaunesnis už tą, su kuriuo ji kalbėjosi prieš kelias dienas, bet jo balse jau automatiškai atsirasdavo iškilmingos, pompastiškos netekties gaidos. Karen spėjo, kad jis yra kurio nors laidotuvių namų vadovo sūnus ar sūnėnas, ruošiamas šeimos verslui, o šie atminai tikrai nekėlė įstaigai jokių sunkumų: nėra karsto. Nėra velionio. Gėlių mažai, vien kelios sentimentalios kalbos.

Jeigu jis ateis, tai tik todėl, kad jam reikia žinoti, todėl jis nori matyti ir girdėti. Karen pajuto, kad širdis ima plakti tankiau pagalvojus, kad stovės priešais Vilką.

– Tuoj išeinu, – atsakė ji nedrąsiai.

Ji jau anksčiau priešais mikrofoną pastatė kėdę aukšta atkalte. Šypsodamasi ji linktelėjo galva žmonėms, įeinantiems į salę iš automobilių aikštelės, ir prie jo nuėjo. Nė vieno iš jai šypsena atsakančių žmonių ji nepažinojo. Sulig kiekvienu žingsniu ji artėjo prie ryškių prožektorių. Lyg kokią rytietišką mantrą ji be perstojo mintyse sau kartojo, kad čia jisai jos nežudys. *Ne dabar. Tik ne dabar.* Ji dar nebuvo girdėjusi, kad kas nors būtų buvęs nužudytas laidotuvių namuose gedėtojų akivaizdoje. Atnešti mirtį į mirties namus? Tai atrodė taip nelogiška, neįtikima, kad ji mėgino tuo save raminti.

Karen iki tol dar nebuvo sakiusi kalbos mirusiajam, juolab vos pažįstamam ir iš tikrųjų dar gyvam žmogui. Ji manė, kad visa tai būtų komiška – jeigu tai nebūtų buvęs vienintelis jai atėjęs į galvą dalykas, galintis išsaugoti jai gyvybę.

Apie mirusiuosius – gerai arba nieko, – pamanė ji. – *Įdomu, iš kur atsirado ši sentencija?*

Gedėtojų gausa jai patiko. Ji nežinojo, kiek jų ateis – penki ar penkiasdešimt. Nebūtų nustebusi, jei nebūtų pasirodęs nė vienas, bet, matyt, ateis daugiau, negu ji buvo numačiusi. Gerai. Net idealu. *Tarp daugybės žmonių jis jausis saugiai. Manys galintis su jais susilieti. Jeigu niekas nebūtų atėjęs, jis tikriausiai nebūtų kišęs nosies – nebūtų rizikavęs vienas stovėti tuščioje salėje.* Karen juto įtampą, gerokai panašią į tą, kurią jusdavo prieš eidama į sceną.

Parodyk, ką gali. Kalbėk įtaigiai. Tegul atrodo, kad Sara negyva. Ji daug kartų buvo pasirodžiusi scenoje, bet dar niekada jos pasirodymas nebuvo toks svarbus kaip šiandien.

Karen žvilgtelėjo į salėn įeinančius moterį ir vyrą. Moteris už rankos laikė berniuką per ankštais baltais marškiniais ir raudonu, jau atsilaisvinusiu kaklaraiščiu. Berniukas šliejosi prie sesers, turbūt trylikametės ar keturiolikmetės, nosine šluostančios akis. Šeimynėlė sustojo priešais fotomontažą, kelias akimirkas pagarbiai apžiūrinėjo

nuotraukas, tada atsisėdo. *Buvusi pradžios mokyklos moksleivė,* – suprato Karen, – *ir jaunesnis brolis, kuris visai nenorėjo čia eiti.*

Jokio Vilko.

Į salę rinkosi vis daugiau įvairių skirtingo amžiaus vyrų ir moterų, lydimų vieno kito vaiko. Lyg dūmai aplink pleveno apsimestinai iškilminga muzika, laidotuvių namų transliuojama per paslėptus garsiakalbius, ir jai atrodė, kad ta muzika gali užtemdyti jai regą. Ji palaukė, kol prisiminimų knygoje pasirašančių žmonių srautas sunyko, tada atsistojo. Akies kampučiu matė jaunąjį laidotuvių organizatorių išjungiant mygtuką ant sienos, ir muzika nutrūko vidury gaidos. Ji žvilgtelėjo į daugybę susirinkusiųjų ir pradėjo savo kalbą.

– Norėčiau jums visiems padėkoti, kad atėjote. Jūsų labai daug, mano brangi draugė Sara būtų patenkinta matydama tiek daug žmonių.

Ji norėjo sugauti kiekvieno salėje esančiojo žvilgsnį – gal netyčia pažins Didelį Piktą Vilką vien iš žvilgančių akių. Bet to nedarė, tik nudelbė galvą tartum sujaudinta šių netikrų apeigų sukeltų emocijų, vildamasi, kad už ją dirba Džordanos vaizdo kamera. Ji skaitė nieko nereiškiančius žodžius, stengdamasi sudaryti didžiulės pagarbos velionei įspūdį, nors iš tikrųjų tenorėjo klykti.

Ji suprato, kad visa tai – tik lošimas. *Gal jam užteks proto čia nepasirodyti ir visa tai veltui.*

O gal ir ne. Galbūt jį čia traukia, nes kvapas, paskui kurį jis seka, yra pernelyg stiprus ir jis nesugeba jam atsispirti. To ir tikėjosi trys Raudonos.

Ji prisiminė seną britų patarlę: *Katę pražudė smalsumas.*

Gal jis gali pražudyti ir Vilką.

36

*K*EISTA, – PAMANĖ JIS, – *kad nužudęs tiek žmonių nelabai mėgstu eiti į laidotuves. Jose jaučiuosi labai nesmagiai – per gausu perdėtų emocijų ir netikrų sentimentų.*

Jis susigriebė švilpaująs nerišlias gaidas, bet melodijos buvo neįmanoma pažinti. *Tikri žmonės, tokie kaip Raudonos. Prasimanyti mano knygų veikėjai. Daugybė skirtingų mirčių nuo mano rankos. Nesvarbu, ar žmonės miršta prozos puslapiuose, ar paguldyti ant skrodimo stalo lavoninėje laukia, kada katafalkas nuveš į krematoriumą ar į poros metrų gylio poilsio vietą, jūs vis tiek esate šalti kaip ledas. Nesvarbu, kas jus įveikė – senatvė, liga ar staigi mirtis nuo peilio, pistoleto ar net rašytojo užgaidos, galas vis tiek toks pat.*

Jis prunkštelėjo pagalvojęs, kad postringauja kaip dvasininkas, sakantis pamokslą pats sau.

– Dulkė esi ir į dulkę pavirsi, – pasakė jis pašaipiu, be galo pompastišku tonu.

Didelis Piktas Vilkas manė tobulai suderinęs išgalvotus pasaulius su tikrove – ir vienur, ir kitur jis buvo žudikas. Jis laikė save vienodai geru tikrovės ir pramano meistru. Jam jaudulį kurstė, kad jis taip gerai nusimano apie abi veiksmo arenas.

– Tik tak, tik tak. Laikrodis eina, damos, – tarė sau. Jis sukikeno ir pasvarstė, kas galų gale bus labiau viliojantis dalykas – žudymas ar rašymas apie jį. Viena ir kita atrodė neapsakomai patrauklu.

Jam vis dar nedavė ramybės vienas dalykas: kaip papasakoti apie Raudonos Antrosios mirtį. *Tai sudėtingas mazgas, tokį mėgsta išpainioti visi rašytojai,* – pamanė jis. – *Džeimsas Elrojus. „Los Andželas. Konfidencialiai". Jam patinka standžiai suraizgyti viską į sudėtingus scenarijus, o paskui šokio žingsniu išsisukti su dėmesį prikaustančia kalba. Ir smurtas. Apstu smurto. Negaliu pamiršti viso to žiaurumo knygos pabaigoje.* Vilkas žinojo turintis padaryti taip, kad paskutinės Raudonos Antrosios akimirkos ant tilto krašto atrodytų tokios gyvos kaip tos, kurias netrukus apibūdins aprašydamas Raudonos Pirmosios ir Raudonos Trečiosios mirtį. Bėda ta, kad ant tilto jis tuo metu nebuvo.

– Prakeikimas!

Jam reikės pasirūpinti, kad skaitytojai sužinotų: Raudona Antroji šoko į tamsius vandenis, nes ją šiam žingsniui pastūmėjo jis.

– Žinai užtektinai. Žinai visas smulkmenas. Svarbu tik deramai apibūdinti, – tarė Vilkas. Jį visada ramindavo, kai kalbėdavo su savimi antruoju asmeniu.

Jis mintyse vardijo. *Panika: apie ją žinai. Dvejonės: jas supranti. Baimė: kas geriau už tave apie ją išmano? Sudėk visus tuos dalykus Raudonai Antrajai į galvą ir būsi viską perteikęs.*

Jis pasakė sau, kad grįžus namo reikės prisileisti vonią, panirti visa galva į vandenį ir mėginti atkurti skendimo pojūtį. *To, ką patyrė ji, aš nepatirsiu. Vanduo nebus juodas, manęs netrauks į dugną įnirtingos srovės. Bet man reikia trupučio supratimo, kad parašytas tekstas būtų įtikinamas.*

Sulaikyk kvapą. Kai pradės temti sąmonė, suprasi tą pojūtį. To turėtų pakakti.

Žinok, apie ką rašai. Hemingvėjus išmanė karą. Dikensas – britų

klasių sistemą. Folkneris pažinojo JAV pietus. Kiekvienas geras grožinės literatūros rašytojas turi ir žurnalisto gyslelę.

Jis sustojo nedidelėje negrįstoje automobilių aikštelėje šalia faunos draustinio netoli Raudonos Pirmosios namų. Draustinis ribojosi su jos užpakaliniu kiemu. Čia vingiavo turistinis takas, pamėgtas vietos veikėjų, sveikos gyvensenos entuziastų; takas vedė į mišką ir stačią, bet įveikiamą kalvą, iš kurios atsivėrė gražūs vaizdai į slėnį, kuriame gyveno Vilkas ir visos trys Raudonos. Ši vietovė buvo populiari. Gražų sekmadienio rytą aikštelėje veikiausiai prisigrūsdavo gera dešimtis automobilių, girdėdavai juoką, prasimušantį pro medžius ir brūzgynus, kai žmonės žvaliai eidavo turistiniu taku į viršų ir žemyn. Bet šiokiadieniais čia beveik visada būdavo tuščia, nes retas norėdavo eiti į žygį, net ir ne itin varginantį, po ilgos dienos nuobodžiame darbe. Šiandien, nors buvo savaitgalis, aikštelėje buvo vos trys automobiliai. Pilkas apsiniaukęs dangus grasino netrukus prapliupti lietumi, taip atvėso, kad nuleidęs langelį Vilkas matė savo iškvepiamą orą. Aukštesnėse vietovėse gal jau ir snigo. Tai kėlė jam nerimą. Jis nenorėjo palikti pėdsakų sušalusioje žemėje. Slidus, drėgnas purvas paslėptų jo pėdsakus. Temperatūrai smarkiai nukritus jo padų raštai užsifiksuos ne ką prasčiau kaip gipso išlajoje. Vilkas buvo skaitęs apie ne vieną žudiką, atpažintą iš savito padų rašto, ir žinojo, kad net kaimuose dauguma policininkų sugeba identifikuoti padų raštus ir padangų pėdsakus.

Vilkas apsidairė. Jis norėjo būti tikras, kad nė vienas iš retų žygeivių nematys, kaip jis nerangiai nusivelka pigų mėlyną kostiumą ir apsimauna džinsus, apsivelka flanelinę palaidinę, megztinį ir lietpaltį, žodžiu, greitai pakeitė namų apdarus į laukui skirtus. Jam teko visam persikreipti ant priekinės sėdynės, kad nusimautų kelnes; taigi jam buvo priminta, jog jis nejaunėja. Keliai girgždėjo, nugara įsitempė, bet to jis negalėjo išvengti. Nusiavęs batus smailiais galais, jis apsimovė storas vilnones kojines ir tvirtus drėgmei atsparius batus.

Persirengęs užpakalinio vaizdo veidrodėlyje patikrino netikrus ūsus ir ožišką barzdelę – ar vis dar prilipę prie veido ir nepersikreipė velkantis megztinį aukštu kaklu.

Kadaise – kai dar nebuvo saugos kamerų ir vaizdo stebėjimo sistemų – jis skaitė apie bankų plėšiką, kuris niekada nesidėdavo kaukės, kad paslėptų savo veidą. Vietoj jos jis naudodavo holivudišką grimą ir juo nusipiešdavo ant veido baisų randą, prasidedantį kaktoje ir besibaigiantį žemiau smakro. *Tas žmogus tikrai išmanė nusikaltimų psichologiją,* – pamanė Vilkas. Kaskart policininkų paprašyti plėšiką apibūdinti bankų kasininkai ir kiti liudytojai visi kaip vienas atsakydavo: „Lengvai jį pažinsite, nes jo veide velniškai didelis randas“, paskui apie jį papasakodavo su didžiausiomis spalvingomis smulkmenomis. Jie matydavo vien tą netikrą randą. Ne akis ar plaukų spalvą, ne skruostikaulių ar nosies formą, ar kampuotą smakrą. Vilkui tai labai patiko. *Žmonės mato tik tai, kas akivaizdu, o subtilybių nepastebi,* – sakė jis sau.

O subtilybės buvo jo pasirinkta religija.

Iš bagažinės jis išsiėmė vaistinėje pirktą skaisčiai rožinę kuprinę, kokias mėgsta darželinukės, gumbuotą lazdą pasiramstyti, apvyniojo ją vaivorykštės spalvų šaliku – vietos gėjų ir lesbiečių bendruomenėje tai buvo įprasta aprangos dalis. Ant galvos užsidėjo megztą tamsiai mėlyną kepurę, papuoštą Naujosios Anglijos *Patriots* amerikietiškojo futbolo komandos logotipu.

Didelis Piktas Vilkas žinojo, kad visi tie daiktai sudaro ekscentrišką, nesuderinamą vaizdą ir, kaip to banko plėšiko randas, darytų jį nematomą kiekvienam, kurį netyčia gali susitikti miške. *Jie prisimins vien ne tai, ką reikia,* – nusprendė jis.

Į rožinę kuprinę jis įsidėjo šešis daiktus: sumuštinį, nedidelį žibintuvėlį, termosą su kava, naktinio matymo žiūronus, jei nuspręstų

likti saulei nusileidus, sudedamą žiūroną ir Odiubono* albumą „Amerikos paukščiai“.

Albumas – jo jis nė karto neatsivertė ir nesivargino skaityti – buvo smalsuoliams, kurie galėtų jį užkalbinti, tarkim, draustinio prižiūrėtojui, nors Vilkas abejojo, ar šią popietę bent vienas eis turistų takais. Tik jis ketino stebėti visai ne baltagalvius erelius ar ausuotąsias pelėdas.

Jis vėl ėmė švilpauti – linksmą, nerūpestingą melodiją. Pažiūrėjo į laikrodį. *Svarbu tinkamai parinkti laiką,* – priminė sau. Palaukė, kol sekundžių rodyklė pasieks dvylika, tada greitai patraukė taku į draustinį, dairydamasis įrantos medyje šalia tako, kuria pažymėjo kelią per mišką, plytintį už Raudonos Pirmosios namų.

Bandomasis žygis, – pamanė. Kitą kartą jis nešis ne rožinę vaikišką kuprinę ir gėjišką lazdą, bet vien tik medžiotojo peilį.

Jis apgalvojo savo sumanymą. *Antradienį. Paprastą, eilinę dieną. Nuobodų darbo savaitės vidurį. Antradieniai juk niekuo neypatingi.*

Tik šis antradienis bus kitoks.

Jis kruopščiai suskaičiavo, kiek minučių jam prireikė pereiti tankų mišką. Paskiau apskaičiuos, kiek valandų lieka iki antradienio vakaro.

Išeik pro šonines duris. Pro kulinarijos parduotuvę ir piceriją. Nerk pėsčiųjų taku už automobilių aikštelės. Nekelk galvos, žingsniuok greitai.

Raudona Antroji nuskubėjo per blėstančią pavakarės šviesą. Vėl ėmė dulksnoti, tad ji gindamasi nuo šalčio susikūprino ir įbedė smakrą į krūtinę. Buvo užsidėjusi apdriskusią juodą beisbolo kepuraitę, menkai slepiančią vešlius plaukus, bet vis tiek tai buvo geriau negu nieko. Ant snapelio susidarė lašų.

---

* Johnas Jamesas Audubonas, amerikiečių gamtininkas ir dailininkas, 1838 m. išleidęs iliustruotą Šiaurės Amerikos paukščių albumą.

Vietos episkopalinė bažnyčia atrodė tinkama vieta joms susitikti. Ji buvo už keturių kvartalų nuo moterų centro, kuriame slėpėsi Sara, prie pat autobusų stotelės netoli Džordanos mokyklos; ją greitai galėjai pasiekti pėsčiomis pro pagrindinį miesto prekybos rajoną iš daugiaaukščio garažo, kuriame Karen galėjo palikti automobilį ir įsitikinti nesanti sekama kelis kartus pasikėlusi ir nusileidusi liftu.

– Pastorius leido naudotis savo raštine rūsyje, – telefonu sakė Raudona Pirmoji. – Pasakiau jam, kad stengiamės padėti draugei – tau, Sara, – apsistojusiai „Saugioje erdvėje, tad mums reikia slapčia susitikti. Jis buvo labai supratingas. Paminėjo dažnai sakantis pamokslus apie smurtą šeimoje, taigi aš leidau jam suprasti, kad mums neramu dėl smurtaujančio vyro.

Ji nesakė: „Joks Vilkas neseks mums iš paskos į bažnyčią", bet kaip tik apie tai galvojo Sara eidama žvilgančia nuo lietaus asfaltuota automobilių aikštele. Jai kilo mintis apie šventą ar pašventintą teritoriją, bet ji pasakė sau, kad tai svarbu vampyrams, ne vilkams.

Raudona Pirmoji įspėjo ją neiti pro pagrindines bažnyčios duris, tad ji apėjo pastatą iš užpakalio. Prie nedidelių durų į rūsį kabojo ženklas: PER SEKMADIENIO PAMALDAS LANKYTOJAI NEPRIIMAMI. ANONIMINIŲ ALKOHOLIKŲ GRUPĖ RENKASI PIRMADIENIAIS, TREČIADIENIAIS IR PENKTADIENIAIS 19–21 VAL.

Sara įlipo į balą, nusikeikė ir nuskubėjo tolyn. Ji jautėsi it vaiduoklis, tarsi staiga būtų tapusi nematoma. Svarstė, ar ne dėl jos pačios atminų. *Daugybė žmonių mano, kad aš negyva. Negaliu leisti nė vienam pažinojusiam senąją Sarą pamatyti naująją Sintiją.*

Ji atidarė duris ir nulipo į bažnyčios rūsį. Šnypštė radiatorius, garai dunksėjo kažkokiuose paslėptuose vamzdžiuose. Sara ėjo siauru koridoriumi, apšviestu lemputėmis be gaubtų, todėl jo balintos sienos raižiai spindėjo. Koridorius gale perėjo į atvirą didesnę erdvę su žemomis garso nepraleidžiančiomis lubomis ir linoleumu iškloto-

mis grindimis, scena viename krašte ir keliomis eilėmis pilkų plieninių sulankstomų kėdžių, sustatytų priešais tuščią pakylą. Patalpa buvo tamsi, niūri. Sara spėjo, kad čia vyksta Anoniminių alkoholikų draugijos susirinkimai.

Viename kampe buvo praviros durys į kitą kambarį, ir Sara išgirdo balsus. Ji nuėjo į tą pusę ir pamatė Karen, stovinčią prie tvirto ąžuolinio stalo. Ant sienų kabojo sutana vilkinčio apeigas atliekančio vyro sidabriniais plaukais nuotraukų ir pora kunigų seminarijos diplomų, bet dvasininko nesimatė. Šalia Karen sėdėjo Džordana ir krapštėsi su vaizdo kamera, kažkokiais laidais ir skreitinuku.

Džordana pakėlė akis, nusišypsojo ir pajuokavo:

– Sveika, vaikščiojanti negyva moterie. Kaip sekasi?

– Neblogai. Pratinuosi, – atsakė Sara.

– Šaunu.

Karen priėjo ir apkabino Sarą, ir tai nustebino jaunesnę moterį, bet ji pajuto kažkokią šilumą sruvenant per tą apkabinimą – ne visai draugišką, bet veikiau sakančią: *mes šitame reikale einam išvien.*

– Kaip sekėsi? – paklausė Sara ir pamanė, kad tai keisčiausias klausimas – teirautis, kaip žmonės reagavo į jos pačios atminus.

Karen gūžtelėjo pečiais ir pašaipiai nusišypsojo.

– Gerai. Keistokai, bet iš esmės gerai. Turėjai kur kas daugiau draugų, negu sakei ateisiant. Žmonės buvo nuoširdžiai nuliūdę...

Ji nebaigė sakinio, bet tuoj pat įsiterpė Džordana:

– ...nes jūs nusižudėt.

Paauglė nusišypsojo ir nusijuokė.

Sara šyptelėjo. Jai atrodė, kad jų padėtis visiškai nejuokinga, kaip ir tai, ką jos padarė ir ketino daryti, ar tai, kad Sara atsisveikino su ankstesniu savo gyvenimu. Kita vertus, Džordanos reakcija buvo kaip tik tokia, kokia ir turėjo būti: viskas buvo labai linksma, puikus pokštas.

Kurį laiką trys Raudonos tylėjo.

– Ar jis buvo? – paklausė Sara.

– Nežinau, – atsakė Karen. – Buvo daugybė vyrų ir šeimų, bet aš negalėjau būti tikra nė dėl vieno konkretaus vyro. Jis juk neprisisegs ženklo su užrašu: „Labas, aš esu Vilkas“, ir nebandys kaip nors išsiskirti iš visų. Bandžiau žiūrėti vyrams į akis, bet buvo sunku...

– Jis turėjo ateiti, – vėl pertarė ją Džordana kalbėdama su visu sportininkės ryžtu ir paauglės, žinančios, kad ji dėl kažko visiškai tikra, pasitikėjimu savimi. Kitos dvi Raudonos buvo vyresnės, taigi ir labiau įpratusios abejoti. – Nejuokaukit! Kaip jis galėjo nepasirodyti apeigose, kurių kaltininkas pats ir buvo? Jis krušo mus visais įmanomais būdais, tai kaip jis galėjo neateiti?! Tai prilygtų laimėjus didelį prizą loterijoje neateiti jo atsiimti.

Karen, aišku, įsivaizdavo milijoną priežasčių, kodėl Vilkas galėjo nepasirodyti. *Bent jau vieną,* – pamanė ji, bet balsu nepasakė. – *Todėl, kad jis gudrus ir jam nėra reikalo čia eiti. Todėl, kad jis laukia mūsų už durų. Ar kažkur netoliese. Ar, velniai rautų, už kampo, ar mano namuose arba mano priimamajame ar kur kitur, kur aš nesitikiu ir kur mirsiu.* Ji papurtė galvą – atsakydama ne tiek į Džordanos žodžius, kiek į savo pačios rikošetu besitrankančias baimes.

Karen kilo keista mintis, prisiminimas, staiga atėjęs iš literatūros kurso koledže, daug metų prieš organinę chemiją, statistiką, fiziką ir nesibaigiančias studijas medicinos mokykloje. Tai buvo egzistencializmo literatūros kursas, ir ji negalvojo apie jį jau daug dešimtmečių.

Šiandien mirė mama. O gal vakar. Nesu tikra.

Jai norėjosi klykti.

Karen mirs rytoj. O gal poryt. Nesu tikra.

Džordana pakėlė akis nuo kompiuterio mygtukų.

– Ė – pavyko! Šou prasideda! – Ji šaižiai nusijuokė. – Mums tetrūksta spragintų kukurūzų.

Trys moterys palinko virš stalo ir žiūrėjo, kaip kompiuterio ekranas prisipildo pro duris į atminus ateinančių žmonių vaizdų. Fone

grojo iškilminga muzika. Kitų garsų buvo mažai, nes žmonės tyliai ir pagarbiai nieko neįtardami pėdino į kameros matymo lauką ir iš jo.

– Nenustok stebėjusi, – tarė Karen. – Sara, turi pažinti visus, kuriuos tik gali.

Ji atvertė prisiminimų knygą, parūpintą laidojimo namų. Joje žmonės įrašė po kelias trumpas frazes arba tik savo vardus.

Sara pradėjo nuo pirmų prie knygos priėjusių žmonių vaizdo įraše.

– Tai mano kaimynas su žmona ir dviem sūnumis. Superpatriotas, išdažęs savo namą raudonai, baltai ir mėlynai – jo kieme buvai aną vakarą, – pasakė ji Karen.

Karen paėmė rašiklį ir kažką pasižymėjo knygos paraštėje.

– O šitie žmonės – vieno mano mokinio tėvai. Čia jų dukra. Ji mokėsi paskutinėje mano klasėje prieš man metant darbą. Per pastaruosius metus ji paaugo, – Sara ko neverkė. – Ji gražėja, – sukuždėjo ji.

Paraštėje atsirado dar vienas įrašas.

– Nesustok, – griežtai tarė Karen.

Veidai, kartais vardai, o dažnai ir aplinkybės iššoko iš kompiuterio ekrano prieš tris Raudonas. Džordana pele lėtino įrašo greitį, o porą kartų ir sustabdė kadrą, kai Sara ne iš karto prisiminė, kur jai matytas žmogus. Sąsają ji prisimindavo arba tuoj pat, arba dvejodama; tai kažkiek panėšėjo į keistą teatro pastatymą – nors jis neturėjo nei dialogų, nei siužeto, kiekvienas vaizdinys kėlė ryškų, stiprų įspūdį. Kelis kartus Sarai teko stabdyti įrašą ir pavaikščioti po kambarį, kol pasiraususi giliai atmintyje prisimindavo, kas ekrane matytas žmogus. Trys Raudonos budriai stebėjo kiekvieną vyrą: kaip jis atsistoja į eilę, stabteli prie knygos, ima laidojimo namų padėtą rašiklį ir dingsta iš kameros akipločio.

– Eikš, kad tave kur velnias! – sukuždėjo Džordana. – Žinau, kad tu čia.

Žmonių srautas sumažėjo, o paskui ir visai nutrūko.

– Velnias, velnias, velnias! – vėl siuto paauglė.

Ekrane tebuvo prisiminimų knyga, veltui laukianti ant staliuko. Muzika baigėsi, ir jos išgirdo pirmus Karen kalbos velionei pagerbti žodžius.

– Močkrušys! – pridūrė Džordana.

– Pažiūrėkim dar kartą, – ramiai pasiūlė Karen.

Jai sunkiai sekėsi apėmus panikai nepakelti balso.

– Jis neatėjo, – tarė Sara.

Ji jautė krintanti į prarają – lyg pirštai būtų pasileidę nuo uolos ant kalno šlaito ir ji staiga būtų pradėjusi ore verstis kūliais.

Karen pamatė, kaip Džordana sugniaužia kumščius ir ima smūgiuoti orą, mėgindama suknežinti veidą Vilkui, kuris buvo su jomis ir kažkur kitur.

– Žiūrėk dar kartą, – tarė Karen kiek švelniau, bet su valdingu įtūžiu. – Mes kažką pražiopsojome.

Vis dėlto ją buvo apėmusi didžiulė baimė – gal iš tikrųjų jos nieko nepražiopsojo. Ji jautė, kaip iš nerimo balsas gali trūkinėti tariant kiekvieną žodį, širdis ėmė plakti tankiau. *Tai, ką darom, turi pasiteisinti!* – šaukė ji mintyse. Jokio kito sumanymo ji neturėjo. Jai norėjosi apsiverkti ir prireikė didžiulių valios pastangų susitvardyti.

– Pradėk nuo pradžios. Ir, Džordana, sustok ties kiekvieno žmogaus vaizdu.

Darbas reikalavo kruopštumo, ėjosi lėtai, sunkiai. Sulig kiekvienu žmogumi, kuris buvo ne Vilkas, įtampa kambaryje augo. Nė viena gerai nežinojo, ko ieško. Jas stūmė į priekį absurdiška mintis, kad pamatys kažką visiškai akivaizdaus – nors kiekviena Raudona slapčia manė, jog gali būti priešingai.

Džordanai norėjosi griebti ir sudaužyti kokį daiktą. Karen norėjosi garsiai klykti ir nenustoti. Sarai, kuri jautėsi apvilianti kitas dvi Raudonas, nedaug trūko iki ašarų.

Džordana sustabdė kadrą su šeima, stabtelėjusia prie prisiminimų knygos.

– Gerai, – tarė ji nevilties sudarkytu balsu, – kas, po velnių, jie tokie?

– Vyras – greitosios pagalbos medikas, dirbęs ugniagesių stotyje, kur mano vyras buvo pamainos viršininkas. Man atrodo, jis buvo iškviestas į...

Ji nutilo, nes negalėjo ištarti „avarijos vietą". Sara atsistojo ir neryžtingai paėjo keletą žingsnių, tartum bijodama pamatyti vaizdus ekrane antrą kartą.

Karen bemat suprato, kas ją sutrikdė. Ji bandė prikalbinti Raudoną Antrąją tęsti peržiūrą.

– Na gerai – jis dirbo su tavo vyru. O kas tie žmonės su juo?

Sara nustojo vaikščioti ir grįžo prie ekrano, bet laikėsi už poros žingsnių, tartum atstumas kaip nors apsaugotų ją nuo prisiminimų.

– Moteris su įsikibusiu į ją mažyliu ir kūdikiu ant rankų tikriausiai jo žmona. Jie buvo atėję pas mus vakarienės kartą ar du. O moteris už jų, spėju, uošvė. Prisimenu, ji gyveno su jais. Mano vyras lyg ir sakė, kad jam įgrisę klausytis visų bendradarbio nusiskundimų...

– Gerai, žiūrim toliau, – paragino Džordana. – Nebent jūs manot, kad greitosios pagalbos medikas ir yra Vilkas.

Karen pakėlė ranką. Kažkas jai nedavė ramybės, bet ji gerai negalėjo pasakyti kas.

– Ne, – tarė ji atsargiai. – Atsuk truputį atgal, o paskui vėl paleisk į priekį, tik labai lėtai.

Ji dar kartą įsižiūrėjo į šeimą. Vyras vilkėjo mėlynu kiek per ankštu kostiumu, todėl prie stalo pasirašyti knygoje ėjo sukaustytais judesiais. Atrodė, kad kaklaraištis jį smaugia; veido išraiška bylojo apie netektį. Žmona – Saros amžiaus, graži, bet pažiūrėti prastai susišukavusi ir veidą pasidažiusi paskubomis – vilkėjo gražią gėlėtą suknelę ir apsiaustą. Ant vieno peties buvo užsimetusi kūdikio krepšį, be abejo, su buteliuku pieno, sauskelnėmis ir barškučiais. Jai sunkiai sekėsi išlaikyti ant rankų besimuistantį kūdikį ir sugniaužus riešą neleisti pasprukti nuo jos neseniai vaikščioti pradėjusiam

mažyliui. Tai buvo labai įprastas motinos ir vaikų baletas, vienas iš pernelyg daug dalykų, pernelyg daug pareigų keblioje padėtyje, kurioje jie atsidūrė, – privalomoje suaugusiesiems, bet netinkamoje mažiems vaikams.

– Kažkas ne taip, – tarė Karen.

Sara papurtė galvą.

– Ne, aš jį pažįstu. Jis atsidavęs savo darbui, gelbėja žmonėms gyvybes. Jis ne žudikas.

– Jūs negalit būti tuo įsitikinusi, – paprieštaravo nevilties apimta Džordana. – Vilkas galėtų būti bet kas.

Tas vaizdas nedavė ramybės Karen ne dėl to. Ji palinko į priekį, įdėmiai įsižiūrėjo.

– Pasuk į priekį, bet tik truputėlį, – paprašė ji.

Džordana pamaigė pelę.

Ekrane pasirodė uošvė, bet ją iš dalies užstojo palinkusi prie knygos žmona, vyras ir vaikai.

– Kažkas ne taip, – pakartojo Karen.

– Kas? – paklausė Sara.

– Mama sunkiai susitvarko su vaikais. Kodėl ji pasirašydama knygoje neduoda vieno iš jų savo motinai? Bet ji neduoda. Ar ne tam ten atėjo uošvė? Kad pagelbėtų mamai su dviem mažyliais? Juk akivaizdu, kad jos reikia... – Karen nuščiuvo.

Jos visos palinko į priekį.

– Jos veido aiškiai nematau, – tarė Sara. – Kad tave kur velnias – atsigręžk! – ji kone šaukė žmogystai kompiuterio ekrane.

– Ar kada nors esi mačiusi tą uošvę? – staiga paklausė Karen.

– Ne.

– Vadinasi, mes tikrai nežinom, kad...

Ji nutilo ir pasisuko, tarsi nuo to moters vaizdas galėtų tapti aiškesnis. Džordana truputį pasuko įrašą, ir moters veidas atsidūrė kiek arčiau.

– Ar tu ją pažįsti? – atžariai paklausė Karen.

– Ne, – atsakė Sara.

Karen staiga ją atpažino ir aiktelėjo.

– Aš pažįstu, – tarė.

Kambaryje stojo tyla. Karen pamanė: *Į atminus ateina velionės nepažinojusi moteris.* Visos trys Raudonos girdėjo šnypščiant lubose paslėptus šildymo sistemos vamzdžius.

– Aš irgi, – tyliai tarė Džordana.

Jai išgaravo visa paaugliška drąsa, ir jos veidas išbalo.

37

JI UŽRAŠĖ VISKĄ, ką prisiminė, pigiame bloknote, pirktame vietos vaistinėje. Ji jaudinosi it paauglė, laukianti pasimatymo su vaikinu išleistuvių vakarėlyje. Pirmą kartą ji išties pasijuto dalyvaujanti paslaptingame procese. Įsivaizduodama kitus gedėtojus, smulkiai juos aprašė. *Tas vyresnis vyras vilkėjo prastai jam tinkančiu pilku kostiumu ir buvo pasirišęs gelsvai žalsvą kaklaraištį. Ta moteris buvo mažiausiai aštuntą mėnesį nėščia ir jautėsi labai nesmagiai.* Ji pacitavo kiekvieną žodį ar frazę, kuriuos tik prisiminė iš gydytojos kalbos velionei pagerbti: „Be Saros, niekas daugiau nežinojo, kodėl ji šitaip galų gale apsisprendė..." Paminėjo muzikos kūrinius, kuriuos pažino – Bacho „Jėzau, žmogaus trokštamas džiaugsme" ir Mendelsono sonatą. Surašė visas banalias pokalbių nuotrupas, kurias jai pavyko nugirsti nedideliame, į koplyčią panašiame kambaryje: „Labai nemėgstu laidotuvių", „Ak, kaip liūdna!" ir „Ša, vaikai, dabar rimties metas..."

Savo ataskaitos pabaigoje Didelio Pikto Vilko Žmona parašė: *Esu tikra, kad daktarė Džeison manęs nepažino. Aš kreipiau akis į šalį ir slėpiausi už kitų žmonių. Sėdėjau pačiame gale ir išlėkiau iš laidotu-*

vių namų, vos tik ji baigė kalbėti. Paskui laukiau automobilių aikštelėje kitoje gatvės pusėje, kol išėjo visi, tarp jų ir daktarė. Ji net nepažiūrėjo į mano pusę.

Vilkienė dar pridūrė: *Džordana visiškai nepasirodė. Jei būtų atėjusi į atminus, tuoj pat būčiau ją pastebėjusi.*

Didelio Pikto Vilko žmona manė, kad jos neįdomūs pelytės bruožai – kliuvinys. Ji niekada neišsiskirdavo minioje ir visą gyvenimą pavydėjo populiarioms merginoms – vėliau moterims, – kurios iškart krisdavo visiems į akį. Ji net pyktelėjo ant savo gydytojos, jog ši jos nepastebėjo, nors ėmėsi žygių, kad taip ir būtų. Bet šį suirzimą išstūmė supratimas, kad jos labai eilinė išorė, dėl kurios susiliedavo su bet kokia minia, staiga tapo pranašumu. Ji nežinojo, kad jos vyras beveik tokią pat mintį išsakė savo knygos pradžioje.

Buvau musė ant sienos, – mąstė Vilkienė, – *viską mačiau, viską girdėjau, bet manęs niekas nepastebėdavo.* Ji pažiūrėjo į savo ataskaitos lapus: aiškus, lengvai įskaitomas, smulkus raštas, tikslus sekretorės stilius.

Jos įsivaizdavimu, šitoks būdas savo nuomonei išsakyti labai skyrėsi nuo kitų. *Nebūtina garsiai kalbėti ar būti pasakiškai gražiai,* – sakė ji sau. – *Nereikia būti metro aštuoniasdešimties ūgio ar raudonplaukei, kaip moterys, apie kurias knygoje rašo vyras. Kai moki valdyti žodžius, automatiškai tampi ypatinga.* Rašymas jai buvo beprotiškai gundantis, magiškas ir neapsakomai romantiškas užsiėmimas. Ji pažiūrėjo į užrašus suliniuotuose puslapiuose prieš save tikėdamasi, kad jos stilius informatyvus ir tikslus.

Staiga jai dingtelėjo, kad vyras anksčiau nė karto jos neprašė ką nors parašyti už jį – dėl to ši ataskaita tapo dar ypatingesnė. Jai buvo be galo malonu, kad jai buvo patikėta užduotis dalyvauti atminuose.

– Tai labai svarbu viskam, kas pateks į naująją knygą, – sakė jos vyras žiūrėdamas, kaip ji ruošdamasi išsirenka kuklų, nenusakomą pilką švarką, tamsias laisvas kelnes ir akinius patamsintais stiklais –

ne visai nuo saulės, bet užtektinai tamsius, kad slėptų akis. – Negaliu ten būti, bet man reikia žinoti viską, kas vyks.

Ji neklausė kodėl ir nekamantinėjo, kai jis jai pasakė, kad turi būti neatpažinta per visą laiką, kol vyks apeigos. Ji tik susišukavo plaukus visai kitaip negu paprastai ir nustebo, kai pažiūrėjusi į veidrodį pamatė, kad į ją žvelgianti moteris nė trupučio nepanaši į ją.

Be to, jis pamokė ją, ką sakyti, jei kas nors vis dėlto ją pažintų.

– Apsimesk nustebusi ir sakyk, kad pažinojai Saros vyrą, kai jis dar buvo studentas. To turėtų pakakti. Niekas nieko daugiau neklausinės.

Šypsodamasis jis pasakė jai, kurioje mokykloje mokėsi velionis Saros vyras ir kur rašė diplominį darbą prieš ateidamas dirbti į ugniagesių valdybą. Jis dar pasakė, kad Saros vyras lankė vakarinius rašymo kursus vietos bendruomenės koledže.

– Sakyk, kad ten su juo ir susipažinai. Deja, bendri interesai nutrūkę po nelaimingo atsitikimo.

Vilkienė įvykdė visus nurodymus skrupulingai ir, jos manymu, tai padarė geriau, negu jis galėjo tikėtis. Ji sveikino save. *Tau reikėjo būti aktore. Šis pasirodymas scenoje buvo tau pirmas, bet tu jį baigei sėkmingai.*

Akimirką jai atrodė, kad ji pati rašo skyrių ir kad jis žodis į žodį pateks į jo knygą. Ta mintis didžiai ją sujaudino.

Ji vos galėjo nusėdėti, kai palinko virš savo užrašų ir ėmė raustis visuose atminų prisiminimuose, pridėdama prie jų visas į galvą atėjusias smulkmenas, nes žinojo, kad net menkiausias pastebėjimas gali nulemti epizodo sėkmę, ši – visos scenos sėkmę, taigi viso skyriaus ir galiausiai visos knygos sėkmę.

Pakėlusi akis ji staiga pamatė tamsą skrodžiančius priekinius į keliuką priešais namą įsukančio automobilio žibintus. Ji susijaudinusi pašoko ant kojų.

Didelio Pikto Vilko Žmona nuėjo atidaryti vyrui lauko durų. Galėjai pamanyti, kad per tą akimirką ji pajaunėjo visais tais metais iki

senatvės pradžios. Ji nebebuvo tyli, paliegusi, nerimo graužiama moteris, užimanti slaptą, nereikšmingą padėtį jam prie šono. Ji buvo kupina neregėtos aistros, kaip dar jokį vakarą nuo jų pažinties pradžios. Ji nusprendė esanti Mata Hari. *Lemtinga moteris.*

Dabar, kai šį tą žinojo, jos tik dar labiau išsigando, nes tapo dar aiškiau, kiek mažai jos iš tikro žino.

Trys Raudonos aršiai ginčijosi.

– Ji neturi nė menkiausios priežasties čia būti, o tai reiškia, kad priežastis tėra viena, – ryžtingai pareiškė Džordana. – Ji kažkaip su visu tuo susijusi.

– Šito mes tvirtai nežinom, – nuožmiai atkirto Karen. – Po velnių, Džordana, mes negalim daryti skubotų išvadų, kurios mums *atrodo* akivaizdžios, nes galim ir klysti.

– Ta moteris sieja tik dvi iš mūsų, ne tris, – įsiterpė į jų ginčą Sara. – Iš tikrųjų tris. Visas mus. Štai kodėl turim sužinoti, kas yra Vilkas.

– Mums užtenka to fakto, kad mes žinom, kas ji yra, o jūs nežinot, – atšovė Džordana.

– Jokios logikos, – tarė Karen.

– Leiskit jūsų paklausti: o kur čia logika persekioti ir nužudyti tris nepažįstamąsias, kurios visos atsitiktinai yra raudonplaukės, nes tau, ble, kažkokia pasakos manija?! Iš tikrųjų – kur čia logika?

– Turi būti kažkokia logika. Jos čia esama.

– Puiku! Norit pasakyti, kad mes nė per žingsnį nepasistūmėjome mėgindamos sužinoti ką nors apie tą, ble, Vilką ir nieko nesiimsime, nes nesame tikros? Puikumėlis! Tiesiog, ble, nuostabu!

Džordana vaikščiojo po kambarį neviltingai mostaguodama rankomis. Težinojo viena: ji nori ką nors daryti. Bet ką. Ji manė, kad ją žudo mintis laukti mirties. Ji nesuvokė, kokia ironija čia glūdi. Ji žinojo, kad elgiasi impulsyviai, – tiesiog nebelaikė tokio elgesio klaida.

Sara vėl susmuko ant kėdės ir mėgino suvokti, kodėl nepažįstama moteris atėjo į jos atminus ir kodėl tai ją šitaip trikdo. Ji svarstė, kad veikiausiai esama laidotuvių fanatikų, kurie nieko vertą savo pačių gyvenimą įprasmina lankydami visas mirusiųjų pagerbimo apeigas, apie kurias tik pranešama skelbimuose, – kad galėtų lieti netikras ašaras ir galvoti, kad jiems pasisekė, nes jų pačių gyvenimas, nors ir koks niekingas, nesibaigė.

Ji įsmeigė akis į kompiuterio ekraną, kuriame buvo sustingęs iš dalies uždengtas tos moters veidas. *Kodėl ji irgi negalėtų būti tokia? Aišku, galėtų. Bet ji galėtų būti ir visiškai kitokia.* Sara pažiūrėjo į Karen ir Džordaną – visiškas priešingybes. Viena nekantravo duoti atkirtį, kita elgėsi pernelyg atsargiai. Būtų gerai, jei ji galėtų įsiterpti į vidurį tarp jų ir priversti jiedvi klausyti proto balso. Deja... Jai norėjosi nieko nelaukiant bėgti, pasinaudoti naujuoju Sintijos gyvenimu, o jas palikti grumtis su Vilku. Ji galėtų būti saugi – jis pasitenkintų kitomis dviem Raudonomis. Ji galėtų būti laisva. Savanaudiškumo banga vos jos nepasiglemžė, bet ji sugebėjo jai nepasiduoti.

– Mums telieka viena, – įsakmiai tarė ji – mokytoja, atkurianti tvarką nepaklusnioje klasėje. – Pačioms jį persekioti.

Džordana palaukė, kol išgirdo per bendrabutį nuaidint uždaromų durų garsą. Tada priėjo prie lango ir žiūrėjo, kol pamatė mokytoją, einančią dar ir bendrabučio komendantės pareigas, išskuodžiant į vakaro tamsą.

Jai iš paskos ėjo pulkelis paauglių, gyvenančių tame pačiame bendrabutyje. Jos visos traukė į šokius mokyklos meno galerijoje. Džordana jau girdėjo po visą mokyklos teritoriją sklandančius triukšmingus akordus vietinės roko grupės, atliekančios seną Vilsono Piketo dainą „Vidurnakčio valandą“. Ji stvėrė nedidelį atsuktuvą, paprastai naudojamą elektronikai taisyti, ir laminuotą mokinio

pažymėjimą. Sportbačius buvo nusiavusi anksčiau, kad galėtų tyliai eiti koridoriumi, ir dabar nešėsi juos rankose.

Gyvenimas šimto metų senumo pastate, kuriame dvyliktokės turėjo po kambarį, turėjo vieną svarbų pranašumą. Durų užraktai buvo pasenę ir netvirti; viena bendrabučio gyventoja perduodavo kitai viešą paslaptį – kaip standaus mokinio pažymėjimo kraštu atidaryti bet kurių durų spyną.

Džordana tikėjosi, kad durų į bendrabučio komendantės dviejų kambarių butą spyna bus taip pat lengvai įveikiama.

Ir neklydo.

Džordana įkišo pažymėjimo kraštą tarp staktos ir užrakto, įgudusiu judesiu pasuko kortelę ir durys atsidarė. Jai pasisekė dar labiau: moteris paliko uždegtą stalinę lempą, tad Džordana galėjo greitai eiti per butą neužkliūdama už nežinia kaip sustatytų baldų.

Jos ieškomas daiktas turėjo būti arba ant rašomojo stalo, arba šalia telefono ant staliuko prie lovos. Džordana sugaišo ne daugiau kaip pusantros minutės, kol jį pastebėjo.

Mokiniai neturėjo pamatyti šio aplanko mėlynu viršeliu, papuoštu mokyklos pavadinimu ir logotipu po užrašu „Konfidencialus žinynas mokytojams ir personalui“. Jeigu mokiniai – ar beveik visada nusiminę jų tėvai – norėdavo susisiekti su kuo nors iš administracijos ar kuriuo nors mokytoju, mokyklos interneto svetainėje buvo pateikiami jų elektroninio pašto adresai ir fiksuotojo ryšio telefonų numeriai. Bet žinyne, kurį Džordana ištraukė iš po moksleivių rašto darbų šūsnies, buvo ne taip lengvai prieinama informacija.

Ji atsivertė skyrių „Direktoriaus raštinė“.

Prie įrašo „Sekretorė-administratorė“ buvo pavardė, raštinės ir namų telefono numeriai ir, dar patogiau, skliaustuose vyro – sekretorės sutuoktinio – vardas.

Jį skaitant Džordanai drebėjo rankos. *Ar tu Vilkas?* Jai akimirką svaigo galva. Giliai įkvėpė, kad aprimtų beprotiškai besidaužanti

širdis ir atsipalaiduotų traukulių tampomas skrandis. Tada ji juodu tušinuku persirašė visą žinyno įrašą ant plaštakos viršaus, nes bijojo, kad popieriaus skiautę gali pamesti. Ji norėjo, kad ši informacija būtų ištatuiruota jos odoje.

Džordana juto, kaip užplūdusios baimės viduje grumiasi su ką tik atsiradusiu pasitikėjimu. Ji gniaužė visus pojūčius, ragino save išlikti ramią, susikaupusią, padėti žinyną į tą pačią vietą, iš kurios paėmė. Priminė sau įsitikinti, kad nieko nepajudino ir nepaliko mokytojos bute jokio savo pėdsako, net savo baimės kvapo. Oras bute atrodė nemalonus, panašus į aitrių dūmų. Ji ragino save elgtis atsargiai, būtinai išeiti iš buto kuo tyliau ir nepastebimiau – kaip ir įėjo.

Neleisk niekam tave pamatyti, Džordana, – įspėjo ji save. – *Būk nematoma.*

Akimirką viskas jai pasirodė juokinga. Ji įsilaužė į butą, elgėsi kaip plėšikė, pažeidė mokyklos taisyklę ir už tai turėtų būti tuoj pat pašalinta. Bet ji nepavogė nieko, tik šiek tiek informacijos, kuri gali būti svarbesnė už viską, ką iki tol buvo laikiusi rankose. Įspūdis buvo toks, tartum būtų pavogusi kažką, kas galėtų būti arba neįkainojama, arba visiškai nevertinga.

Ji tyliai perėjo per kambarį ir prispaudė ausį prie durų. Neišgirdo, kad už jų kas nors būtų. Ji paskubomis įkvėpė it žmogus, besiruošiantis nerti į juodus vandenis, lėtai pasuko rankeną, atidarė duris ir išėjo. Tą akimirką ji gailėjosi nepasiėmusi žuvies filė peilio ir nusprendė, kad nuo šiol visada turės jį po ranka.

Dabar grupė atliko *Rolling Stones* „Ji tokia šalta" ir visai pakenčiamai mėgdžiojo Miką, Kitą ir jų bičiulius – pagrindinis vokalistas net tokiais pat graudžiais maldavimais perteikė dainos žodžius. Vietinė grupė buvo įsispraudusi į meno galerijos pagrindinės salės kampą. Paprastai galerijoje buvo eksponuojami moksleivių, mokytojų ir

buvusių auklėtinių darbai, bet atvira erdvė buvo lengvai paverčiama šokių aikštele. Kažkas vietoj šviesų palubėje pakabino didžiulį sidabrinį rutulį, nuo kurio atsispindėję šviesos žybsniai krito ant susigrūdusių šokėjų.

Muzika atsimušė nuo sienų; mokiniai sukosi ratu ar susibūrę į standžiai susispaudusius būrelius šaukė, kad perrėktų grupės garsus. Buvo karšta ir triukšminga. Šone stovėjo stalas su gaiviaisiais gėrimais. Pora jaunesnių mokytojų prie jo dalijo plastikinius puodelius su skiestu raudonu punšu. Du kiti mokytojai stoviniavo salės šonuose, nenuleisdami akių nuo mokinių – kad kokia porelė susikibusi rankomis neišsėlintų draudžiamai pabendrauti. Užduotis buvo neįmanoma. Džordana žinojo, kad karštis galerijoje virs tarpusavio ryšiu. *Kuris nors moksleivis ar moksleivė šįvakar praras skaistybę,* – pamanė ji.

Tris kartus ji prasibrovė pro šokančių mokinių tirštynę, kassyk eidama įstrižai aikštelės, retkarčiais stabtelėdama apsisukti ratu, kad ją būtų galima klaidingai palaikyti viena iš linksmybių dalyvių, tačiau jos akys buvo įsmeigtos į duris ir mokytojus, besistengiančius sutrukdyti mokiniams, kurie neišvengiamai mėgins išsmukti į kokius tylius, tamsius kampelius.

Džordana daug kartų buvo tokiuose šokiuose, tad žinojo, kas nutiks. Mokytojai pastebės porelę, mėginančią išeiti kartu. Arba jiems užteks proto suprasti, kad pro dešines duris išeinanti dešimtokė ketina pasimatyti su dvyliktoku, išeinančiu pro kaires, ir abu sustabdys.

Ji laukė tinkamos progos. Pamačiusi mėginančią išeiti porelę, nepastebimai priėjo prie jos žinodama, kas nutiks.

– Kur judu susiruošėte? – įsakmiai paklausė mokytojas mokinių.

Šie bent susiprato paleisti vienas kito ranką ir suglumę baugščiai atsakė nieko bloga nenorintys; girdi, jie nieko nedaro ir visiškai nenumano, kokiomis užmačiomis juodu įtaria mokytojas.

Jiems besiginčijant, Džordana išsprūdo pro duris ir greitai pasuko koridoriumi. Sulig kiekvienu žingsniu muzika po truputį tilo. Koridoriaus gale ji sustojo. Dešinėje buvo laiptai, kairėje – kitas koridorius, vedantis į tualetus. Kiekvieną jų stebės mokytojas, nes tai buvo itin tinkama vieta porelėms paskubomis pasigrabinėti, nuryti ekstazio tabletę ar įšniaukšti kokaino. Marihuanos kvapą norintys nuslėpti paaugliai šokti neidavo – visi kaip vienas traukdavo į lauką, kad šuns uoslę turintys mokytojai neužuostų demaskuojančio kvapo.

Laiptai dešinėje vedė į kitą aukštą, kuriame buvo piešimo ir skulptūros studijos. Jas visas irgi stebės mokytojas, apeinantis jas maždaug kas penkiolika minučių, nes jos buvo pamėgta mokinių glamonių vieta. Džordana ketino apeiti šias mokytojų įtarimą keliančias vietas, išeiti pro pirmo aukšto duris ir, prisidengusi tamsa, nusigauti į gretimą gamtos mokslų ir fizikos pastatą. Ji šiek tiek panėšėjo į bėgantį karo belaisvį, vengiantį prožektorių šviesos ir sargybinių.

Dvyliktokai turėjo vieną pranašumą: jie visi jau žinojo visas mažas mokyklos keistenybes, pavyzdžiui, kurios durys nerakinamos.

Nekreipdama dėmesio į klases prie pat įėjimo, Džordana nulipo kitais laiptais. Apačioje buvo įsikūrusios laboratorijos; jų langai išėjo ne į kiemus ir pagrindinius takus, bet į žaidimų aikšteles. Čia buvo tamsu: vienintelė šviesa sklido iš ryškiai apšviesto galerijos pastato, kuriame vyko šokiai. Ir tylu: Džordanos sportbačių šlepsėjimas į grindis ir jos alsavimas buvo vieninteliai garsai aplink. Visi kiti buvo grupės gretimame pastate atliekamos ritmenbliuzo ir rokenrolo melodijos.

Prie trečios laboratorijos durų Džordana sustojo ir pasuko rankeną. Kambarys skendėjo prieblandoje. Ji įžiūrėjo šešėlius laboratorinės įrangos ant plačių stalų, prie kurių mokiniai darydavo bandymus.

– Karen? Sara? – sušnabždėjo ji.

Iš tamsaus kampo jos atsakė:

– Mes čia.

38

ATRODĖ, KAD KAMBARYS kaip tik ir skirtas sąmokslams. Aklinoje tamsoje skendintys kampai, iš gretimo meno galerijos pastato pasiekianti blausi šviesa, keisti ilgoje, plačioje patalpoje išdėliotų mokslinių prietaisų pavidalai – dėl viso to atrodė, kad tokioje vietoje brandinami nedori sumanymai ir beprotiškos užmačios. Karen jau daug metų nebuvo buvusi mokyklos laboratorijoje. Saros mokslų sampratą apibrėžė pradžios mokyklos klasėse atliekami varlių, ančių ir naminių gyvulių tyrimai. O Džordanai šis kambarys labai patiko – ne dėl čia glūdinčių mokslų. Tiesiog jai atrodė, kad čia, sumaišius neįprastus chemikalus ir keistas medžiagas, galima patirti dvokiančią nesėkmę ar neregėtą sėkmę – jos įsivaizdavimu, tokį rezultatą galėjai palyginti su padėtimi, kurioje jos trys dabar ir atsidūrė. Be to, ją drąsino mintis, kad čia, aiškiai apibrėžtų formulių ir iškilaus proto patalpoje, mokslo mėginimai įvesti pasaulyje tvarką ir supratimą gali padėti joms nuspręsti, kokių priemonių toliau joms imtis.

Trys Raudonos sukryžiavusios kojas sėdėjo ant grindų už ilgo stalo. Jos buvo pasidėjusios Karen skreitinuką ir palinkusios į priekį stebėjo, kaip Džordana įveda įvairią informaciją.

– Štai, – tarė Džordana rodydama į ekraną. – Kaip galima nemylėti *Google* vaizdų?

Į jas žvelgė neišvaizdus šešiasdešimties ar kiek daugiau metų vyras. Jis turėjo nemažą pilvą ir padribusį pagurklį. Žilsteléję plaukai palei ausis buvo susivėlę, viršugalvis pliktelėjęs; ant nosies galo nešiojo senamadiškus akinius raginiais rėmeliais. Nuotrauka buvo daryta prieš keletą metų per knygos pristatymą vietos knygyne. Vyras aiškiai buvo beveik metro aštuoniasdešimties, ne stambaus sudėjimo, bet ir ne sportiškos išvaizdos. Įspūdingiausias jo bruožas buvo tas, kad jis visai nekrito į akis.

– Jūs manot, kad jis žudikas? – paklausė Džordana.

– Jis atrodo ne taip, kaip aš įsivaizdavau atrodysiant Vilką, – tarė Karen.

– O kaip atrodo žudikai? – paklausė Džordana. – Ir kaip atrodytų Vilkas?

– Aukštas. Stiprus. Plėšrūniškas. Nieko panašaus nematau, – tyliai atsakė Karen. – Manot, tas vyras galėtų jus persekioti?

– Jis rašytojas. Rašo detektyvus ir trilerius, – tarė Sara.

– Ar tai ką nors reiškia? – paklausė Karen.

– Manau, tai reiškia, kad jis šį tą išmano apie nusikaltimus, – atsakė Sara. – Argi detektyvų rašytojas, buvęs tiek geras, kad jo knyga išleista, nežinotų, kaip įvykdyti nusikaltimą?

– Ko gero, taip, – piktokai atsakė Karen. – Bet toks taip pat žinotų, kaip nusikaltėliai įkliūva.

Ji pasisuko į Džordaną.

– Papasakok apie jo žmoną.

– Gyvatė, – burbtelėjo paauglė.

– Tai nedaug ką sako, – atsakė Karen.

– Ne, daug, – įsiterpė Sara.

– Ta moteris sėdi direktoriaus raštinėje ir niekada nenusišypso, – pasakojo Džordana. – Niekada nepasilabina. Apsimeta, kad sukėlei

jai nepatogumų, kai ateini būti išdulkinta direktoriaus už kokį nors negerą poelgį – tarsi sugadinai jai dieną.

– Vadinasi, dėl to, kad ji nelabai mandagi, manai...

Karen nebaigė minties. *Paaugliai mąsto paprastai,* – priminė sau. – *Bet ne visada: kartais jie nustebina labai įžvalgia mintimi ar pastebėjimu.* Ji pažiūrėjo pro tamsą į mokinę, mėgindama nustatyti, kaip ji mąsto šįkart. Džordana buvo pikčiausia iš jų trijų. Net tamsiame kambaryje Karen matė, kad jos veidas nušviestas sunkiai tramdomo įniršio. Karen pamanė, kad paauglės pyktis ir daro ją pavojingą, bet podraug patrauklią. Ji nebuvo apnikta dvejonių – bent jau Karen jų nematė. Ji svarstė, ar kadaise buvo panaši į Džordaną, ir įtarė, kad atsakymas į šį klausimą teigiamas, nes riba tarp pykčio ir ryžto dažnai būna subtili. Bent jau vylėsi kadaise buvusi tokia kaip Džordana. Staiga pasijuto sena, paskui pagalvojo: *Ne, sena nesijaučiu. Tiesiog jaučiuosi jau dabar įveikta to, ką mums gali tekti daryti.*

– Vis tiek manau, kad ji gyvatė, – atsakė Džordana, padvejojo, paskui šaižiai aiktelėjo, ir tas garsas nuaidėjo laboratorijoje.

– Kas nutiko? – paklausė Sara.

– Aš ką tik supratau: ta gyvatė ateina į visas krepšinio rungtynes, – atsakė Džordana.

Jos balsas drebėjo ir visiškai netiko audringai, nuožmiai Džordanai, kokią kitos Raudonos jau buvo įpratusios matyti.

– Na ir ką... – buvo bepradedanti Sara, bet susijaudinusi Džordana pratrūko berti žodžius.

– Į kiekvienas rungtynes. Ji visada ten, tribūnų viduryje. Mačiau ją tūkstantį kartų, žiūrinčią į mus žaidžiančias. Tik aš *maniau,* kad į mus. Gal ji žiūrėdavo į *mane.* O jeigu ji ateina, galiu lažintis, kad jos vyras irgi ateina ir sėdi šalia.

– Ar kada nors esi jį mačiusi?

– Taip, žinoma. Tikriausiai. Iš kur aš galėjau žinoti, kas jis?

Tai atrodė logiška.

– Tai dar ne viskas, – tarė Džordana pakeldama balsą. – Direktoriaus raštinėje ji galėjo prieiti prie mano mokyklos bylos. Ji galėjo žinoti, kur kada turiu būti. Galėjo žinoti, kada man pamokos, kada pietauju, einu į krepšinio treniruotes ar į biblioteką. Ji galėjo žinoti bemaž viską. Bent jau numanyti.

Sara atsilošė. Mintys vijo viena kitą. *Paimi vieną dalyką, pridedi prie kito, vieną pastebėjimą suderini su kitu, ir tai, ką gauni, rodos, kažką reiškia, bet iš tikrųjų gal tai neturi jokios reikšmės.*

Džordanai staiga viskas pasirodė akivaizdu. Niekinga sekretorė. Jos vyras. Rungtynės. Kiekviena jos treniruotė. Visi nepavykę apsilankymai pas psichologus, turėję grąžinti ją į vėžes. Ji pamanė: *Kažkoks ryšys čia turi būti, bet kol kas ne su kitomis dviem Raudonomis.* Džordana ėmė įnirtingai maigyti kompiuterio klavišus ir ekrane pasirodė keturių sekretorės vyro knygų viršeliai.

Vaizdai juose buvo įtaigūs, aiškiai perdėtai šiurpūs. Vieno viršelio pirmame plane buvo vyras su kruvinu peiliu rankoje, kito – ant stalo gulintis didžiulis pistoletas. Trečiame buvo pavaizduota skersgatvyje tykanti neryški žmogysta. Pamačius šį viršelį, Karen nukrėtė šiurpas.

– Jis jau daug metų neišleido nė vienos knygos. Gal neberašo, – tarė Karen.

Nė vienas iš jos lūpų išsprūdęs žodis neįtikino net jos pačios.

– Taigi. O gal čia kiti dalykai, – nusišaipė Džordana. – Gal jam įgriso rašyti apie žudikus ir jis nusprendė pats patirti, ką jaučia jie.

Kurį laiką trys Raudonos tylėjo. Tolumoje jos girdėjo šokių muziką. Linksma rokenrolo melodija nė kiek nesiderino su jas apnikusiais niūriais jausmais.

– Ką dabar darysim? – sušnabždėjo Sara. – Gal tai jis, o gal ir ne. Po velnių – ką mes galim daryti?! Kokias išeitis turim?

Tris moteris vėl apgaubė tyla. Praėjo kelios minutės, kol Karen, nuovokiausia iš trijulės, atsakė:

– Pirma: nieko nedarom...

– Puikus sumanymas, – pertarė ją Džordana. – Ir laukiam, kol jis mus nužudys?

– Kol kas to nepadarė, gal ir nepadarys. Gal visa tai tėra, nežinau... – ji mostelėjo ranka į laboratorijos įrangą, – kažkoks keistas eksperimentas. Keistas dalykas, kurį rašytojas sugalvoja ir... – ji nutilo. – Mes neturim jokių tikrų įrodymų, išskyrus Vilko žodį, kad jis ruošiasi mus nužudyti.

– Nemalkit šūdo! Jis mus sekė ir... – paprieštaravo Sara.

– O negyvos jūsų katės? – įsiterpė Džordana.

– Aš nesu tikra, kad jos negyvos. Tik žinau... – Karen susigriebė prieštaraujanti viskam, kuo iš tikrųjų tiki.

– Nemalkit šūdo! – Saros žodžiais pertarė ją Džordana. – Jūs, ble, žinot kuo puikiausiai.

Karen žinojo, bet nenusileido. Jos žodžiuose buvo gausu klaidingos logikos ir nejaukių kompromisų.

– Gal nieko daugiau čia nė nėra. Gal jis tenori dar ne vienus metus toliau mus erzinti, iš mūsų tyčiotis ir mums grasinti.

Džordana papurtė galvą.

– Kiekvienas psichologas, pas kuriuos daug metų mane vertė eiti mano supisti tėvai, išsišieptų ir pasakytų, kad tai absoliutus neigimas, – tarsi darydami kažkokį nuostabų atradimą, kuris mane akies mirksniu grąžins į doros kelią ir pavers gerai prisitaikiusia, laiminga, visiškai normalia paaugle, nors niekur pasaulyje tokių nesama.

Ir Karen, ir Sara džiaugėsi tamsa, nes abi nusišypsojo, nors ir kamuojamos baimės. Karen pamanė, kad būtent dėl to Džordana jai patinka. *Jeigu jai pavyks visa tai ištverti,* – pamanė ji, – *suaugusi ji bus nepaprastas žmogus.*

Žodis „jeigu" buvo jai beveik skausmingas – kaip skrandžio traukuliai ar antausis.

– Gerai, tai nedarom nieko ir laukiam pasižiūrėti, ar jis mus nužudys – pirma išeitis. Kokios dar?

– Galim pamėginti su juo konfrontuoti ir pasižiūrėti, ar jis išsigąs, – atsakė Karen.

– Norit pasakyti, – įsiterpė Džordana, – pabeldžiam į jo duris ir sakom: „Labas. Mes – trys Raudonos. Viena iš mūsų jau apsimetė negyva. Mes labai norėtume, kad jūs liautumėtės sakęs, jog ruošiatės mus nužudyti. Būkit malonus!" Taip, šitokiam sumanymui mes visos tikrai galėtume pritarti.

Sara linktelėjo.

– Žinoma, jeigu padarytume tai ar ką nors panašaus – leistume jam suprasti žinančios, kas jis, – visiškai tikėtina, kad tai priverstų jį imtis žygių. Gal jis tiesiog paspartintų savo planus. Prisiminkit visus matytus filmus, kur pagrobėjai sako aukos artimiesiems: „Neskambinkit policijai!" Šie arba paskambina, arba ne, bet abiem atvejais klysta, nes tik paskatina pagrobėjus veikti. Taigi mes tarsi esame pagrobtos.

– Dar kai kas, – pridūrė Džordana. – Jeigu mes imsim su juo konfrontuoti, prarasim pranašumą. Jis tik paneigs esąs Vilkas, užtrenks duris mums prieš nosį, ir mes atsidursim ten, kur buvom iš pradžių. Galbūt mirsim rytoj, kitą savaitę ar kitais metais. Gal jis tik sugalvos naują planą ir pradės jį vykdyti.

Karen susiėmė veidą delnais mėgindama aiškiai matyti pro galimybių miglą. Jautėsi lyg analizuodama labai sunkaus ligonio simptomus. Klaidingas žingsnis, klaidinga diagnozė, ir pacientas gali mirti.

– Mes nesam įsitikinusios, kad jis ir yra Vilkas, – galop tarė. – Kaip mes galim veikti, nebūdamos šimtu procentų tikros?

Ji kiek nustebo pajutusi savo žodžiuose dvejonę; ji visados stengėsi būti ryžtinga, agresyvi. Dabar jai buvo sunku – lyg būtų nesėkmingai papasakojusi anekdotą ir dabar klausytojai juoktųsi ne *su* ja, bet *iš* jos.

Džordana patraukė pečiais.

– Na ir kas? Mes – ne teismas. Mes nepulsim farams pasakoti kažkokios fantastiškos istorijos apie laiškelius ir visą tą laiką mūsų

tykantį Vilką vien tam, kad koks faras galėtų pamanyti, jog mes visai pakvaišusios. Mums telieka viena.

Karen žinojo, ką pasakys moksleivė, bet vis tiek leido jai pasakyti.

– Mes turim aplenkti Vilką.

– O kaip mes galim tai padaryti? – paklausė Sara.

Atsakymą į savo klausimą ji jau žinojo, tiesiog jis ją baugino.

Karen atsakymą irgi žinojo. Ji atsilošė ir pajuto, kaip įsitempę raumenys suvirpa visame kūne, tad atrodė, kad ją nuo galvos iki kojų purto drebulys. Sutelkusi paskutinius sveiko proto likučius, išspaudė:

– Mes negalim lyg niekur nieko jį nužudyti. Kaip jūs įsivaizduojat – patykosim jo prie lauko durų ir, kai išeis pasiimti laikraščio, nušausim, paskui mėginsim pranykti? Kaip kokie gangsteriai nupyškinsim iš lėtai važiuojančio automobilio, o paskui didžiuliu greičiu nurūksim? Mes juk ne gangsteriai ir galop visos atsidursim kalėjime, nes tai bus ne savigyna, o žmogžudystė. Mano žiniomis, nė viena iš mūsų nesame meistriška nusikaltėlė.

– Kaip tai paversti savigyna? – paklausė Sara. – Sugalvoti kažką panašaus į spąstus? Ką mes turim daryti – laukti, kol jis pirmas mėgins mus nudėti? Gal jis jau ruošiasi tai padaryti.

– Nežinau, – atsakė Karen. – Nė viena mūsų nėra to dariusi anksčiau.

– Jūs tikra? – Sara nepajuto, kaip jos balse atsirado nevilties gaidelių. – Mes išgalvojome mano mirtį. Visos vienaip ar kitaip manipuliavome, kėslavome kuriuo nors savo gyvenimo laikotarpiu. Visi taip daro. Visi meluoja. Visi apgaudinėja. Augdamas išmoksti, kaip tai daryti. Tiesiog mes turim sukurti ką nors, ko Vilkas niekada nesitikėtų. Kodėl negalim to padaryti?

– Ką turi galvoje sakydama „sukurti ką nors“... – pradėjo Karen, bet Sara ją pertraukė.

– Ką nors, ko jis niekada nesitikėtų.

– Ir kas...

– Ar jums neatrodo, kad viskas, ką jis iki šiol darė, pagrįsta tuo, kad mes elgiamės kaip malonūs, normalūs, protingi, draugiški žmonės? Nustokime buvusios tokios, dėl ko esam tas, kas esam. Ar kas buvom.

Kurį laiką trys Raudonos tylėjo.

– Noriu jį nudėti, – tarė Džordana ir paniro į tylą, kuri pašnekovėms pasirodė mirtina. – Norėjau to nuo pat pradžios. Noriu, kad su Vilku būtų baigta visiškai ir visiems laikams. Ir man niekas daugiau nerūpi – tik kad veiktume, ir veiktume greitai. Kalėjimas geriau negu kapas.

– Esi tuo tikra? – paklausė Karen.

Džordana nieko neatsakė. *Geras klausimas,* – pamanė. Šią mintį tuoj pat išstūmė automatinė jauno žmogaus reakcija į visas abejones dėl rimtų dalykų: *Ai, eina šikt!*

– Bet kaip? – įsakmiai paklausė Sara. – Ką mes turim daryti?

Ji negalėjo patikėti pritarianti žmogžudystei. Kita vertus, ji negalėjo patikėti, kad šiuo atveju žmogžudystei nepritartų. Ji net nebuvo visiškai tikra, jog jos kalba apie žmogžudystę, nors atrodė, kad taip. Susidarė įspūdis, kad tamsioje mokslinėje laboratorijoje nyko visos galimybės logiškai mąstyti.

Karen buvo beprasižiojanti, bet susilaikė. *Ar tu žmogžudė?* – staiga griežtai paklausė ji savęs. Tinkamo atsakymo nežinojo, bet neabejojo netrukus sužinosianti.

Džordana linksėdama įvedė keletą skaičių į kompiuterio ieškyklę.

Ekrane pasirodė *Google Earth* vaizdas – kuklus namas niekuo neypatingame priemiestyje. Džordana nuspaudė „gatvės vaizdą“, ir staiga jos judėjo į vieną ir kitą pusę gatve, kurioje gyveno rašytojas ir sekretorė. Rajonas ganėtinai panėšėjo į Saros: tvarkingi baltai apkalti namai su gerai prižiūrimais kiemais. Tai buvo tipiškas Naujosios Anglijos gyvenamasis rajonas. Tokių nepamatysi atvirukuose ar kelionių brošiūrose, kur vaizduojami ūkiai arba didingi seni pastatai.

Čia tebuvo eilės prieš tris dešimtmečius statytų namų, keliančių pokario pojūtį, gerai prižiūrimų ištisų kartų darbininkų ir jų šeimų, kurios didžiavosi turinčios nekilnojamojo turto, nes tai buvo dalis amerikietiškosios svajonės, užtikrinančios galimybę susikurti aukštesnę visuomeninę padėtį. Rajono gyventojai penktadienio vakarais eidavo į vietos mokyklos stadioną palaikyti jos amerikietiškojo futbolo komandos, o sekmadienį grįžę po pamaldų bažnyčioje sėsdavo prie pietų stalo valgyti netikro zuikio. Jie aršiai palaikydavo *Red Sox* ir *Patriots* komandas, bet neišgalėdavo nusipirkti bilietų išpūstomis kainomis į jų rungtynes dažniau negu galbūt kartą per metus. Jų vaikai augdavo tikėdamiesi gero darbo pagal sutartį, kuria darbdavys garantuodavo nemažą atlyginimą, premijas ir geras darbo sąlygas, – kad galėtų pakartoti tėvų nueitą kelią, tik jau kiek sėkmingiau, kaip ir jų tėvai, gyvenę šiek tiek geriau negu *jų* tėvai.

Čia atsispindėjo viskas, kas yra tiek gera, tiek bloga Amerikoje, nes už visų tų tvarkingai kerpamų vejų ir nuolatos perdažomų aliumininių dailylenčių slypėjo ne viena alkoholizmo, narkomanijos, smurto šeimoje ir kita bėda, paprastai glūdinti po šiuo tariamai normalaus gyvenimo fasadu. Trys Raudonos žiūrėjo į namo ir gatvės vaizdus: iš viršaus, iš priekio, iš galo – ir mėgino įsivaizduoti, kaip toks nedorėlis kaip Vilkas galėtų klestėti tokioje vietoje. Atrodė neįmanoma, kad ten galėtų gyventi žmogžudys. Raudona Pirmoji galvojo: *Tie žmonės kreipiasi į mane pagalbos, kai suserga.* Raudona Antroji galvojo: *Tie žmonės – visai tokie pat kaip aš. Aš mokiau jų vaikus.* Raudona Trečioji galvojo: *Neturiu su tais žmonėmis nieko bendra. Jie žino, kad lankau privačią mokyklą, gražiai rengiuosi, o mano tėvai pinigingi, todėl tiesiog negali justi man nieko kito, kaip tik neapykantą.*

Pirma dvejodama prašneko Sara:

– Nežinau, ar tai Vilko namai, bet jokių kitų siūlo galų mes neturim, jokių kitų variantų. Joks kitas žmogus neatrodo įtartinas. Taigi manau, kad turim eiti ten.

– Sutinku, – tarė Karen.

– Žinot, – tyliai tarė Džordana, – o juk Raudonkepurė neapsisuka ir nebėga, kai prieš ją išdygsta Vilkas. Ji pastabi, ji išsako savo abejones: „Kokie dideli tavo dantys, senele!“

Pašnekovės tylėjo.

– Mes turim nueiti pas rašytoją ir jo žmoną sekretorę – užduoti jiems keletą keblių klausimų. Negalim laukti, negalim atidėlioti. Kiekvieną minutę, kai sėdim sudėjusios rankas, mes duodam Vilkui laiko prie mūsų prisiartinti ir užkirsti mums kelią nuo jo pabėgti. Nuo šios akimirkos turim pakeisti padėtį visiškai priešinga linkme. Turim tapti padėties šeimininkėmis. Jeigu lauksim dar bent sekundę, galim pražūti. Mes sėdėjom sudėjusios rankas nuo pat pradžių, bet tikriausiai velniškai rizikavome – nedaug trūko, kad būtume pražuvusios. Mes turim užduoti klausimus taip, kad jis negalėtų mums sumeluoti, taip sužinosim tiesą. Ir žinosim, ką daryti, nes šią akimirką tai, ble, akivaizdu.

Kiek patylėjusi, ji sušnabždėjo:

– Melų užteks, daugiau – jokių melų.

– Kaip tai užtikrinsi? – paklausė Sara. – Kaip užduoti klausimą, į kurį žmogus atsakytų nemeluodamas?

Ji žinojo atsakymą į savo pačios klausimą.

Karen taip pat.

Džordana nuleido ranką, ir staiga kitos Raudonos pamatė jos rankoje peilį. Siauri, aštrūs ašmenys sugavo blausią šviesą, prasimušančią pro vieną iš laboratorijos langų, ir suspindo it gyvsidabris.

39

RAUDONA PIRMOJI GALVOJO: tai kažkas panašaus į mėginimą sukurti šmaikštų pasirodymą sunkiai, nesuvaldomai auditorijai.

Raudona Antroji galvojo, kad jos virvelėmis ir lipniąja juosta bando sulipdyti pirmokų darbelį iš papjė mašė.

Raudona Trečioji galvojo: kažkas panašaus į ruošimąsi sunkiam egzaminui iš dalyko, kurio pamokų beveik nelankė.

Nė viena nevadino to tikruoju vardu: *pasiruošimu nužudyti žmogų.*

Kiekviena jų sudarė visumos dalį. Toks – bendrais bruožais – buvo Karen sumanymas, ir ji reikalavo, kad jo būtų laikomasi, tik pati nebūtų sugebėjusi kitoms dviem Raudonoms gerai paaiškinti kodėl. Tiesiog jai atrodė, kad prasminga veikti bendromis pastangomis – tarsi tai būtų kažkaip demokratiška. Nė viena Raudona nežinojo, kad ši paskubomis, kaip pakliūva sukurpto plano dalis Dideliam Piktam Vilkui būtų pasirodžiusi be galo maloni ir neabejotinai gudri; jis būtų žavėjęsis sąmyšiu, kurį būsimam tyrėjui būtų sukėlę trys nepriklausomai vienas nuo kito veikiantys žmonės, norintys įvykdyti vieną gerai apgalvotą žmogžudystę.

Vilkas ištobulino savąjį planą iki to, ką laikė priimtinu paprastumu. Jis panėšėjo į garsųjį stalo žaidimą, kurio lenta dulkėjo ant lentynos beveik kiekviename žaidimų kambaryje ir vasarnamyje. Mįslės raktas? Tik jam tai nebus *pulkininkas Mastardas su žvakide podėlyje.* Tai bus *Vilkas su medžiotojo peiliu, kai jos to mažiausiai tikėsis.* Iš tikrųjų Vilkas įžengė į žmogžudystės stadiją, primenančią dzenbudizmą: svarbiau ne veiksmai, bet jų aiškinimas. Iš jaudulio jis vos galėjo nusėdėti priešais kompiuterio ekraną: *Jos jau negyvos. Svarbu poelgį lydintys žodžiai. Turiu į šią kelionę pasiimti ir kitų žmonių. Kiekvieną skaitytoją turi gundyti akimirka, kai atsidurs prie žmogžudystės slenksčio. Jie šiukštu negali justi pasidygėjimo – jie patys turi patirti geismą žudyti. Viskas turi būti kaip važiuojant greitkeliu ir pamatant ką tik įvykusią avariją: nori nenori į ją žiūri, nors žinai, kad tenkindamas savo liguistą smalsumą tampi mažiau garbingu žmogumi.*

Trys Raudonos ir Didelis Piktas Vilkas priėmė tą patį sprendimą: *Reikia paskubėti ir nužudyti.*

Nuo to priklausė jų visų ateitis.

Džordana išėjo iš bibliotekos vakarop su Trumano Kapotės „Šaltu krauju“ kuprinėje. Ją domino tik pirmi knygos skyriai – juos perskaitė dukart prieš peršokdama į vidurį, kad sužinotų, kodėl įkliuvo Peris Smitas ir Ričardas Hikokas. Be to, ji peržiūrėjo skurdų mokyklos filmų rinkinį ir rado ant lentynų Semo Pekinpa „Šiaudinių šunų“ originalą – apie šį filmą apskritai nebuvo girdėjusi – ir pirmą Veso Kreiveno „Šauksmo“ seriją. Šiuos diskelius imant reikėjo pasirašyti šalia padėtame lape. Džordana jau norėjo pasirašyti, bet jai dingtelėjo būsiant geriau šio reikalavimo nepaisyti.

Grįžusi į bendrabučio kambarį, įdėjo diskelį su pirmu filmu į kompiuterį, tada pasiėmė bloknotą pastebėjimams ir kilusioms mintims užsirašyti. Iki tol ne vieną valandą naršė internetą ieškodama pasako-

jimų apie įvairius nusikaltimus, bet pagal du svarbiausius požymius: „atsitiktinės žmogžudystės“ ir „įsibrovimas į namus“. Džordana sakė sau nepamiršti, kad galop turės sunaikinti viską, ką užsirašė.

Kai ekrane pasirodė idiliškas Anglijos kraštovaizdis, ji suprato dar ir turėsianti sunaikinti savo kompiuterį. Ji sustabdė filmą ir paskubomis parašė elektroninę žinutę kartu nebegyvenantiems motinai ir tėvui: *Mama, tėti... Tas prakeiktas mano kompas vis pakimba ir jis visiškai pradangino svarbų referatą, kurį rašiau, todėl viską teks pradėti iš naujo. Taigi greičiausiai vėluosiu, o tai atsilieps mano pažymiui. Šią žinutę siunčiu iš draugės skreitinuko. Man reikia kuo greičiau įsigyti naują kompą, nes artėja baigiamieji egzaminai. Galiu jį nusipirkti prekybos centre šiandien, bet panaudosiu jūsų banko kortelę.*

Ji žinojo, kad nei motina, nei tėvas šio prašymo neatmes. Ko gero, juodu bus patenkinti, jog ji su jais susisiekė – bent jau todėl, kad prireikė pinigų. Ji dar pamanė gudriai pasielgusi, kai parašė apie kompiuterio pradangintą referatą, nes nuo to priklausys, ar jai bus įskaitytas dalyko kursas. Be to, manė Džordana, jos prašymas gali sukelti jiems priežastį vaidytis, o tai bus dar vienas pranašumas.

Kompiuteris, į kurio ekraną ji spoksojo, turėjo atmintį – ji buvo ne mažesnis įkaltis negu nusikaltimo vietoje palikti pirštų atspaudai. Džordana nusišypsojo ir vėl paleido filmą. Ji džiaugėsi virstanti nusikaltėle.

Visas tas sunkus darbas ir rausimasis knygose nenuėjo perniek, – pamanė.

Trys poros vyriškų sportbačių, visos skirtingų dydžių. Tų pačių gamintojų, to paties modelio. Visi pirkti skirtingose sporto prekių parduotuvėse mokant grynaisiais. Jos pirkinių sąrašas buvo didelis, negana to, juos reikėjo įsigyti iš pažiūros be jokios tvarkos. Kitomis aplinkybėmis Sara būtų skundusis dėl papildomo vargo ir sudėtingo

pačios sugalvoto jų pirkimo būdo, bet dabar tas nenuspėjamas, pažiūrėti nelogiškas elgesys jai atrodė ne trūkumas, o pranašumas. Ji įsivaizdavo į prekybos centrą ateinantį detektyvą: kaip šis nieko nesuprasdamas spokso į konkuruojančias batų krautuves ir niekaip nesuvokia, kodėl kažkoks žudikas nusipirko tokią pat prekę trijose, užuot visas tris poras nusipirkęs vienoje. Tą siūlymą pateikė Džordana: „Nedarykit nieko akivaizdžiai logiško."

Visai kaip pamišęs Skrybėlius iš „Alisos Stebuklų šalyje" ar Širdžių Karalienė, šaukianti: „Nukirsti jiems galvas!" Sara dairėsi po pagrindinį Amerikos elementą – prekybos centrą – ir pamanė gyvenanti žemyn galva. *Esu negyva moteris, perkanti įrankius žmogui žudyti.* Viskas jai atrodė kaip neregėtas fantastinis pokštas. Ji pratrūko kvatoti. Keli pirkėjai atsisuko, keistai ją nužvelgė ir vėl ėmė dairytis į lentynas.

Sara įsigijo jai nurodytas prekes. Pirmą juodą medvilninį bluzoną su gobtuvu ji pirko alpinizmo ir vandens turizmo prekių parduotuvėje. Ten ji dar įsigijo tris panašius kūną glaudžiai aptempiančius juodus sintetinius apatinių drabužių komplektus ir tris nedidelius, bet labai ryškiai šviečiančius žibintuvėlius. Paskui nuėjo į konkurentų parduotuvę ir nusipirko dar du bluzonus su gobtuvu bei beveik pusmetrio lazdą su odine kilpa ant riešo užsimauti – tokiomis žvejai nuramina itin dideles ir kovingas žuvis. Baleto prekių parduotuvėje nusipirko tris poras baleto batelių. Ūkinių prekių parduotuvėje nusipirko pilkos lipniosios juostos ritinį, atsuktuvų komplektą ir sunkų guminį plaktuką.

Tada, tartum elgdamasi visai nelogiškai, grįžo į sporto prekių parduotuvę ir savo pirkinių sąrašą papildė dar trejais sportiniais marškinėliais. Gretimoje lagaminų parduotuvėje įsigijo tris mažiausius brezentinius kelioninius krepšius: mėlyną, geltoną ir žalią.

Išėjusi į prekybos centro vidurį, apsupta kitų pirkėjų su didžiausiais popieriniais maišais, prigrūstais kiniškų drabužių ir korėjietiš-

kos elektronikos, Sara atliko nedidelį piruetą. Jai buvo nė motais, kad žmonės į ją spokso – ji jautėsi laisva. Kitaip negu anos dvi Raudonos, ji žinojo bet kurią akimirką galinti pabėgti.

Jai norėjosi balsu nusijuokti. Mainais už naują tapatybę ir naują ateitį ji turėjo įsipareigoti vienintelį dalyką: nužudyti žmogų.

Sarai visa ši simetrija patiko: mirtis suteikia gyvybę. Ji turėjo pripažinti, kad gal tai ir nėra protingiausias būdas pradėti viską iš naujo, bet ji buvo įkalinta pasaulyje, kuriame buvo mažai praeities – atrodė, kad jos, kaip Saros, gyvenimas sulig kiekviena minute nyksta vis labiau ir yra susijęs vien su dviem raudonplaukėmis, kurios dar neseniai buvo jai nepažįstamos ir kurias dabar ji juto pažįstanti labiau negu kada nors turėtą draugę, ir su kažkokiu vyru, norinčiu būti vilku, pasakos veikėju.

Sara įkišo ranką į krepšį su pirkiniais ir užčiuopė sunkią kuoką žuvims galabyti. Jos paviršius buvo glotnus, poliruotas. Jos rankoje jis atrodė mirtinai pavojingas. Ji nusišypsojo, nes pati irgi jautėsi mirtinai pavojinga.

Jeigu jis pamatys mane, mums šakės.

Pro Karen baimę prasiskverbė ši vienintelė mintis. Ji ir vėl sėdėjo išsinuomotame automobilyje. Buvo užsidėjusi akinius nuo saulės, nors popietė buvo apsiniaukusi. Į akis krintančius raudonus plaukus slėpė slidininko kepuraitė. Dešinėje laikydama vaizdo kamerą, ji atsargiai sukiojo vairą kaire. Keleivio pusės langelis buvo nuleistas; ji pakėlė kamerą ir filmavo lėtai važiuodama per kvartalus šalia namo, kuriame gal gyveno, o gal negyveno Didelis Piktas Vilkas. Ji žinojo, kad nufilmuoti vaizdai bus neprofesionalūs – nestabilūs, šokinės, – bet kitoms Raudonoms padės vien tai, jog pamatys Vilko rajoną.

Ji sustojo šalikelėje pusė kvartalo iki Vilko namo. Pažiūrėjusi į gatvę kairėn ir dešinėn, įsitikino, kad nieko aplink nėra. Žvalgyba buvo

svarbu, bet dar svarbiau – slaptingumas ir netikėtumas. Ji nufilmavo namą iš toli.

Karen juto, kaip daužosi širdis. Įspėjo save: *Negalėsi būti šitokia vėliau.* Rankos drebėjo; įsivaizdavo, kad kai vėliau parodys nufilmuotus kadrus, kitos Raudonos pamatys, kokia išsigandusi ji buvo, ir tai kėlė jai nerimą, nes žinojo turinti būti tvirto būdo.

Kažkas čia ne taip, – pamanė. – *Juk padėtį valdyti turiu aš, ne kas nors kitas.* Ji įsivaizdavo dabar esanti tik abejonių mokslų daktarė. Na, gal mirties mokslų.

Netoliese iš namo išėjo paauglys ir atsisėdo prie nedidelio matinio sidabro spalvos pikapo vairo. Vaikis negalėjo ničnieko žinoti apie visą šį reikalą, bet jam prarūkstant pro šalį ji vis tiek nulenkė galvą, o paskui nuspaudė akceleratoriaus pedalą iki galo ir dingo iš šio kvartalo. Tik nuvažiavusi ne vieną kilometrą Karen apsiramino, o kai vėl ėmė normaliai kvėpuoti, suvokė atvažiavusi į visiškai nepažįstamą apygardos dalį.

Prireikė vos ne valandos, kol suprato, kaip grįžti į pažįstamus kelius, nes ji nieku gyvu nenorėjo sustoti ir klausti kelio; dar vienos valandos – grįžti į automobilių nuomos kontorą, atsiimti savąjį ir, jau sutemus, parvažiuoti namo.

Privažiavusi prie namo ir atsidūrusi pakraštyje miško, slepiančio jį nuo kelio, pajuto labiau nei kada nors nekenčianti jo atskirties. Sustojo priešais namą.

Įsijungė automatinė namo apšvietimo sistema.

Karen jau norėjo išjungti variklį ir eiti vidun, bet sudvejojo. Ją draskė prieštaringos baimės: ten, kur turėjo jaustis saugiausia, jos tykojo didžiausia grėsmė.

Gydytoja staiga vėl įjungė pavarą ir apgręžė automobilį taip greitai, kad sucypė padangos. Nurūko taip, tarsi kas nors būtų ją vijęsis, nors nematė nė vieno žmogaus nė viename iš keliukų, kuriais važiavo. Staiga jai ėmė atrodyti, kad Vilkui pavyko išžudyti visus,

išskyrus ją. Ji – vienintelis pasaulyje likęs žmogus, laukiantis to, kas neišvengiama. Vėl išvažiavusi į greitkelį, ji ėmė klykti ir toje ankštoje erdvėje pasklidęs kurtinantis garsas dar labiau ją išgąsdino.

Pavykus šiek tiek sutramdyti emocijas, ji išvažiavo į kitą pagrindinį greitkelį. Netrukus pamatė ženklą: DEGALAI. MAISTAS. NAKVYNĖ.

Motelis prie išvažiavimo iš greitkelio priklausė visose JAV veikiančiam tinklui. Tuščių vietų automobilių aikštelėje buvo nemažai. Prie registratūros stalo sėdėjo viena mergina – pažiūrėti jauna, neseniai baigusi koledžą ir dabar atliekanti stažuotę, todėl privalanti budėti naktimis. Ji nesiliovė maloniai šypsotis. Ji užregistravo Karen ir paklausė, kokios lovos pageidautų – vienos didelės ar dviejų dvigubų. Karen nervingai nusišaipė:

– Vienu metu galiu miegoti tik vienoje lovoje.

Mergina šypsodamasi nusijuokė.

– Tai jau tiesa. Vadinasi, viena didelė?

Karen padavė jai kredito kortelę. Tai buvo pavojinga – bus užfiksuota, kad ji čia nakvojo, bet ji neturėjo kitos išeities.

– Liksite vieną naktį? – paklausė mergina.

Karen nupurtė šiurpas.

– Ne, dvi. Verslo reikalai.

Pirmiausia mažame, slegiamai tvarkingame kambarėlyje pasimėgavo dušu, tokiu karštu, kad vos neplikino. Jautėsi purvina, prakaituota. Ji svarstė, ar iš baimės žmogus gali jaustis nešvarus, bet nusprendė, kad veikiau jos būseną nulėmė jau į kaklą alsuojantis žmogus, kurį jos visos įsivaizdavo *galint* būti Vilku.

Drėgnais plaukais, apsisupusi dviem rankšluosčiais, ji priėjo prie nedidelio rašomojo stalo ir išsitraukė savo komedijoms naudojamą kompiuterį. *Daugiau juokų juo neužrašinėsiu,* – nusprendė. Ji pradėjo nuo įvairių nekilnojamojo turto svetainių, tokių kaip *Trulia.com* ir *Zillow.com,* paskui perėjo prie stambių bankų, įkeičiančių nekilno-

jamąjį turtą, svetainių. Nedaug užtruko, kol rado namą, kuriame gyveno sekretorė su savo vyru rašytoju. Nuotraukos buvo tik iš lauko. Ji nusikeikė, kad taip nepasisekė, bet pasižiūrėjusi atidžiau pamatė, kad iš pažiūros visai toks pat namas kitoje gatvės pusėje buvo parduodamas prieš trejus metus. Padėjo viena svetainė, pateikianti namo vidaus nuotraukas ir siūlanti virtualią ekskursiją po jį. *Būk toks pat,* – kuždėjo ji, – *prašau: būk toks pat!*

Kaip kiekvienas potencialus pirkėjas, ji sekė vaizdus ekrane. Lauko durys. Posūkis kairėn. Svetainė. Virtuvė kartu su valgomuoju. Kabinetas pirmame aukšte. Laiptai į viršų. Du maži miegamieji, „idealūs augančiai šeimai“, ir šeimininkų miegamasis su atskira vonia. Įrengtas rūsys.

Ji įsižiūrėjo į nuotraukas. Naujosios Anglijos priemiesčių palaima. Didžioji Amerikos vidurinės klasės svajonė: savas namas.

Karen grįžo į svetainę, rodančią sekretorės ir rašytojo namą. Sužinojo, kiek pora moka turto mokesčių ir kiek namas šiuo metu vertas rinkoje. Bevertė informacija.

Bežiūrint į nuotraukas namo, kuriame ruošėsi apsilankyti, šmėstelėjo prisiminimas. Galvoje išgirdo žodžius dainos, leidžiamos senas melodijas transliuojančių radijo stočių, – jų dažnai klausydavosi, – ir ji niurnėjo pritardama: „Pirmadienis, pirmadienis, negali pasitikėti ta diena.“

Nepaisydama šio įspėjimo, Karen nusiuntė kitoms dviem Raudonoms trumpą teksto žinutę: *Rytoj 2 ir 2.*

Ji nemanė, kad reikėtų pridėti „dienos“ ir „nakties“. Jos supras, ką ji turi galvoje.

40

ANTRA DIENOS.

Jis pasikvietė ją papietauti – netikėtas malonumas.

Didelio Pikto Vilko Žmona paliko ant savo rašomojo stalo mokytojų vertinimus ir mokinių drausmės ataskaitas – jas reikėjo tinkamai sudėlioti į nuolatines bylas. Atidėjo į šalį nuobodų kontrolės grupės atliktą naujų įplaukų srautų tyrimą ir ištęstą anglų kalbos skyriaus vedėjo raštišką prašymą neapsiriboti vien tradicinės literatūros – Dikenso, Folknerio ir panašiai – dėstymu, bet ir pradėti skaityti šiuolaikinių komunikacijos priemonių, tokių kaip *Twitter* ir *Facebook*, kursą.

Ji mielai prisėdo prie Didelio Pikto Vilko kinų restorane miesto centre. Ten juodu valgė pernelyg pikantiškus patiekalus ir gurkšnojo silpną žaliąją arbatą. Ji spėjo, kad jis turi kažkokį motyvą pasikviesti ją pietauti – kaip ir tarp visų seniai susituokusių porų, spontaniškų meilės apraiškų pasitaikydavo retai, – bet jai tai buvo nė motais. Ji gardžiavosi garuose virtais kukuliais ir sojų padažu.

Priėjo padavėja ir paklausė, ar jie pageidaus deserto.

– Sakyčiau, porcijos ledų, – atsakė Didelis Piktas Vilkas ir pažiūrėjo į žmoną.

– Ne, tik ne saldumynų. Turiu žiūrėti svorio.

– Liaukis, – tarė jis balsu parodydamas, kad ją erzina. – Šį vienintelį kartą?

Ji nusišypsojo. Jis ištiesė ranką virš stalo ir suėmė jai delną. *Visai kaip paaugliai,* – dingtelėjo jai.

– Na gerai, – ji nusišypsojo padavėjai. – Aš irgi valgysiu ledų.

– Dvi porcijas vanilinių, – užsakė Vilkas. – Mudu tik paprasti senukai.

Padavėja šio sąmojo nesuprato, bet, jai nuėjus vykdyti užsakymo, pora nusijuokė.

Vilkas nepaleido Vilkienės rankos, bet palinko prie jos virš siauro stalo.

– Ryt ar poryt, – tarė jis stengdamasis kalbėti kuo neapibrėžčiau, bet vos pastebimai šypsodamas, – mano dienotvarkė gali būti neįprasta. Na žinai: anksti kelsiuos, grįšiu kiek vėliau, galbūt nepasirodysiu pietų ar vakarienės.

– Gerai, – tarė ji linktelėdama galva.

– Tik tu nesijaudink.

– Aš nesijaudinu. Kas nors svarbaus?

– Turiu baigti rinkti medžiagą.

Ji nusišypsojo.

– Paskutiniai skyriai?

Užuot atsakęs, jis tik plačiau nusišypsojo – ji suprato tai kaip teigiamą atsakymą. Jai buvo nė motais. *Kūryba – ne valdininko darbas griežtai nustatytomis valandomis.* Ji pažiūrėjo į jį. Kažkur giliai viduje aidėjo daugybė žodžių, atspindinčių jos abejones ir baimes. *Ar jis žudys?* Neįtikėtinai lengvai užvėrė joms visoms duris. Jai visiškai nerūpėjo, ką ar kam jis gali padaryti. *Jis tik kaupia medžiagą – kaip ir sako.* Kad ir kas buvo praeityje, kad ir kas gali nutikti ateityje, kad ir kas jis

kadaise buvo, kad ir kuo jis gali tapti – visa tai buvo niekis, palyginti su šia akimirka, kai jie laiko vienas kitam ranką pigiame kinų restorane. *Meilė tikrai ne vien vaniliniai ledai,* – pamanė ji.

Vilkas išleido žmoną prie mokyklos ir jai įeinant į administracijos pastatą žaismingai pamojavo ranka. Tačiau jau po kelių akimirkų jo dėmesys nukrypo kitur.

Jam dar buvo likę nusipirkti keletą daiktų. Visus juos buvo visai nesunku rasti: neperlyjamą maskuojamosios spalvos medžiotojo kostiumą įsigijo toje pačioje parduotuvėje, kurioje išvakarėse kelis kartus lankėsi Raudona Antroji, pigų mėlyną sportinio kirpimo švarką ir pilkas kelnes pirko Gelbėjimo armijos dėvėtų drabužių krautuvėje. Prieš akistatą su Raudona Pirmąja jis turės visiškai susilieti su mišku už jos namo. Prieš akistatą su Raudona Trečiąja jis turės atrodyti kaip mokytojas ar atžalos aplankyti atvažiavęs tėvas – tam ir reikėjo švarko su kaklaraiščiu. Mat kas nors galėtų pastebėti jį mokyklos teritorijoje, nors tokia galimybė atrodė labai mažai tikėtina. Aišku, jis niekam nekris į akis: su netikra barzda, akiniais, glotniai sušukuotais atgal plaukais. Tikimybė, kad kas nors jį pažins, buvo beveik lygi nuliui, be to, kas patikės kažkokiu neva jį pažinusiu mokinuku, mačiusiu jį iš tolo vos kelias sekundes? Negana to, praeis ne viena valanda, kol bus aptiktas Raudonos Trečiosios lavonas. Jis pamanė, kad tuo ir yra išskirtinė jo suplanuota dviguba žmogžudystė. Abiem atvejais jis bus bemaž nematomas.

Vilkas peržvelgė mintyse sudarytą sąrašą.

Drabužiai. *Varnelė.*

Automobilis. *Praverstų vogti numeriai.*

Ginklas. *Peilis išgaląstas iki skustuvo aštrumo.*

Telieka maksimaliai susikaupti prieš susidorojant su vis dar gyvomis Raudonomis. Važiuodamas nuo mokyklos, jis mėgavosi tuo,

kas laukia kitą dieną, įsivaizduodamas sulaukęs seno, toli esančio, bet labai brangaus ir svarbaus draugo skambučio. Jis prisiminė penkiolikos metų senumo įvykius; savitas iš praeities ataidintis balsas vis dar buvo artimas ir puikiai pažįstamas.

Kunigas savo rūsio raštinėje rašė pamokslą ateinančiam sekmadieniui, todėl trys Raudonos susirinko ant medinių klauptų priešais milžinišką medinę skulptūrą Jėzaus su erškėčių vainiku, palenkusio galvą mirčiai besiartinant.

Visoms nepatogiai susėdus, Karen paleido Vilko gatvės vaizdo įrašą. Jos muistėsi ant kietų medinių klauptų, stengdamosi įsiminti smulkmenas, orientyrus. Visoms buvo sunku susikaupti. Jos žinojo akimirksniu turinčios tapti žudymo meistrėmis, tačiau, nors jų dėmesys privalėjo būti aštrus kaip lazeris, visos trys Raudonos juto, kad jų mintys beprasmiškai klajoja – tarsi suvokimas to, ką turės padaryti, vertė jų mintis krypti kažkur kitur. Karen pradėjo atsiprašinėti dėl prastos įrašo kokybės, bet nutilo, nes bijojo, kad balsas ims trūkinėti. Jai, įpratusiai didžiuotis gebėjimu viską kruopščiai organizuoti, ši padėtis atrodė neįtikimai padrika ir gėdingai nevaldoma. Karen atrodė, kad žmogžudystės planavimą perėmė nenuspėjama jos, komedijų klubo veikėjos, pusė, nustūmusi į antrą planą ją, kaip drausmingą gydytoją. Ji nenumanė, kaip šią padėtį ištaisyti, taigi tik nuspaudė porą kompiuterio klavišų ir ekrane pasirodė išvakarėse jos surinkti duomenys apie Vilko ir Vilkienės nekilnojamąjį turtą.

Vaizdams išnykus, visos trys Raudonos tylėdamos atsilošė.

Sara pakėlė nuo išblizgintų grindų tris kelioninius krepšius; padavė kitoms dviem po vieną su pirkiniais, sau pasiliko geltonąjį.

Nors turėjo kilti dešimtys klausimų, nė viena kelias minutes nepravėrė burnos. Koks pašalietis, ko gero, būtų pamanęs, kad jos drauge meldžiasi.

Džordana pirmą kartą atitraukė akis nuo ekrano ir įsižiūrėjo į jas supančius religinius vaizdus. Jėzaus skulptūra buvo iš sodriai rudo medžio, tik ten, kur turėjo būti raudonas kraujas, buvo prasisunkę auksiniai dažai. Bažnyčios lubose nuo didelių vitražinių langų atsimušė mėlyni, žali ir geltoni atspindžiai. Jai toptelėjo, kad planuoti žmogžudystę tokioje vietoje – kiek neįprasta, bet tada nejučiomis gūžtelėjo suvokusi: *bet kokia* vieta, kurioje išlepinta paauglė, privačios mokyklos auklėtinė, planuotų žmogžudystę, būtų neįprasta. Žvilgtelėjo į Karen. *Ji gydytoja. Ji matė ne vieną mirtį,* – pamanė Džordana. – *Ji negali nežinoti, ką daro.* Tada pasisuko į Sarą, ir jai atėjo į galvą labai panaši mintis. *Į jos duris visai nepelnytai pasibeldė mirtis. Tai turėjo ją taip supykdyti, kad dabar ji pasirengusi žudyti.*

Džordana manė vienintelė iš trijų Raudonų artimiau nepažįstanti mirties. Ji abejojo, ar ši jos „skaistybė“ atlaikys iki ryto.

Antra nakties.

Iš motelio kambario buvo galima išeiti pro šonines duris, atidaromas elektroniniu raktu. Karen išėjo pro jas vengdama merginos prie registratūros stalo. Ji stebeilijosi į tamsą mėgindama išmatuoti atstumus tarp automobilių aikštelės žibintų. Jai norėjosi kabintis į tamsą, kaip alpinistas kabinasi į apsauginę virvę. Ji sudribo už savo automobilio vairo, mėlyną kelioninį krepšį šveitė ant gretimos keleivio sėdynės. Šiaip ne taip sugrabaliojusi raktelius, paleido variklį.

Visa drebėjo, tad keletą kartų giliai įkvėpė, kad nusiramintų. *Juk skaitai knygas. Žiūri televizorių. Eini į filmus. Pagalvok, kiek kartų matei, kaip geriukai ir blogiukai suvaidina kokį žmogžudišką siužetą ar sumanymą prasimanytoje situacijoje. Elkis taip kaip jie, ir tiek. Tik dabar viskas tikra.*

Ji žinojo, kad šis patarimas sau absurdiškas.

Gal tu ir matei milijoną išgalvotų žmogžudysčių, – tarė ji sau. – *Bet net jeigu sudėsi jas visas į daiktą, nežinosi, ką daryti.*

Ji įjungė pavarą ir nurūko, be perstojo žvilgčiodama į visus veidrodėlius iš eilės. Prieš paimant kitas Raudonas, jai būtinai reikėjo užsukti į vieną vietą – savo priimamąjį.

Džordana nemiegojo.

Maždaug pirmą nakties, kai nusibodo gulėti aukštielninkai ir spoksoti į bendrabučio kambario lubas, ji atsikėlė ir apsirengė. Ilgus juodus apatinius susikišo į džinsus. Apsivilko juodą sportinį bluzoną su gobtuvu. Mobilųjį telefoną ir peilį įsikišo į žalią kelioninį krepšį, ant galvos užsidėjo juodą vilnonę kepurę. Saros pirktus sportinius batelius padėjo ant viršaus – kad galėtų greitai išsitraukti. Apsiavė baleto batelius.

Ji atsistojo ir lėtai apsisuko. Apdarai net nesušiugždėjo.

Džordana apsidairė. Šviesa į kambarį pateko tik iš gatvės žibinto prie pat jos lango – geltoni jo spinduliai skverbėsi į kambario kertes. Įspūdis buvo lyg kraunantis daiktus išvykstant atostogų: ji nerimavo, kad paliks ką nors svarbaus, tik šįsyk bijojo pamiršianti ne maudymosi kostiumėlį ar pasą.

Rankos drebėjo vien dėl to, kad rengiasi prieš žmogžudystę. Kvėpavo negiliai. Burna buvo perdžiūvusi, atrodė, kad dešinės akies vokas ima nervingai trūkčioti.

Negalėjo suprasti, kur pasidėjo visas jos smarkumas, pasitikėjimas savimi ir drąsa. Dabar, paaiškėjus, kad jis galbūt turi pavardę, adresą, ir staiga jam virtus kai kuo daugiau negu efemeriška grėsme, jos pasitikėjimas savimi garuote garavo. Ji jautėsi kaip tamsos bijanti maža mergaitė. Jai norėjosi apsiverkti.

Kažkoks vidinis balsas priešinosi, įtikinėjo ją, kad būtų išmintingiau nusimesti žudikės drabužius, palįsti lovoje po patalais ir kantriai

laukti, kol Vilkas ateis jos nužudyti. Vis dėlto šiam troškimui atsispyrė priminusi sau, kad kitos dvi Raudonos deda į ją viltis.

Džordana pasuko prie durų įsivaizduodama, kad prasideda paskutinė iki tol pažinoto gyvenimo naktis. Pojūtis tiesiog paralyžiavo. Rodės, per tą laiką, kai Vilkas jos tykojo, ji priprato prie tam tikros baimės, bet, vos su ja apsiprato, ši naktis baudėsi pakeisti ją visiškai kitokia. Jai norėjosi spiegti, bet to nedarė – tik įdėmiai klausėsi norėdama įsitikinti, kad kitos mergaitės bendrabutyje sumigusios, o ne ruošiasi pamokoms ar naktį eina į tualetą.

Kiekvienas mokyklos auklėtinis bent kartą yra išsmukęs iš bendrabučio draudžiamu metu, nusižengdamas griežtoms taisyklėms ir rizikuodamas būti iš jos pašalintas. *Nė vienas,* – dingtelėjo jai, – *niekada to nedarė dėl tokios priežasties, dėl kurios nusižengiu aš.* Ji vėlų vakarą nėjo į slaptą pasimatymą su vaikinu. Ji vėlų vakarą nėjo įsigyti narkotikų ar alkoholio. Nesiruošė vėlų vakarą iškrėsti vos ne sadistišką pokštą devintokams. Čia buvo visai kiti dalykai.

Ji suėmė durų rankeną ir, atidarydama duris, pajuto, kad pirmą žingsnį į šį visiškai naują pasaulį žengs nauja Džordana, o senoji amžiams liks čia.

Ji išsmuko iš kambario. Nors baleto bateliai slopino jos žingsnių garsus, ėjo atsargiai, baimindamasi, kad senos grindlentės gali girgždėti, čirpti ir ją išduoti. Sulig kiekvienu žingsniu ta, kuria ji kadaise buvo, liko vis toliau už nugaros. Atrodė, tarsi ji paliktų šešėlį.

Kai jai pavyko iš lėto išeiti pro lauko duris, ją pasitiko šaltas oras. Tirtėdama ji nusiavė baleto batelius ir apsiavė naujus suvarstomus sportbačius. Nors juto, kad pažastys suprakaitavusios, vos ištvėrė žvarbų šaltį, kai patraukė susitikti su kitomis dviem Raudonomis. Išsigandusi, kad sustings ir negalės pajudėti iš vietos, Džordana tekina pasileido į naktį.

Iš moterų centro Sara išėjo taip pat slapčia. Jai kebliausia buvo prasmukti pro naktinę apsaugininkę – savanorę iš vieno vietinio koledžo; ji ateidavo devintą ir apsiblaususiomis akimis išbūdavo iki rytinės pamainos. Tada nešinas šviežia kava ir spurgomis pasirodydavo į pensiją išėjęs policijos patrulis. Naktį budintys savanoriai buvo gavę nurodymą vadovautis principu „atsarga gėdos nedaro". Taigi kilus menkiausiam triukšmui ar įvykus kokiam nors neįprastam dalykui, jie galėjo paskambinti pistoleto iš rankos nepaleidžiančiai centro direktorei arba 911.

Sara laukė beveik valandą pasislėpusi netoli antro aukšto laiptų aikštelės žinodama, kad anksčiau ar vėliau savanorė atsistos pasirąžyti, nueiti į tualetą ar į gretimą kabinetą įsipilti puodelio kavos – ar tiesiog padės galvą ant knygų ir užsnūs.

Saros vyro revolveris gulėjo jos kelioniniame krepšyje šalia drabužių pamainos. Šią akimirką ji buvo apsirengusi visai kaip Džordana, net apsiavusi garsą slopinančius baleto batelius. Taip pat vilkės ir Karen.

Sara nė nežvilgčiojo į savo laikrodį. Jai norėjosi sukalbėti kokią nors maldą, siunčiančią žmogų į tualetą. Visas kūnas buvo įsitempęs iš nekantrumo.

Ji apsilaižė lūpas – staiga jos atrodė perdžiūvusios, suskeldėjusios. Jautėsi susigėdusi, atbukusi. Visos mintys sukosi apie tai, ką jos trys darys atvažiavusios prie namo, kuriame, jų manymu, gyvena Didelis Piktas Vilkas. Nedaug trūko, kad apie tai galvodama būtų balsu nusikvatojusi, bet šiaip ne taip susitvardė. Nebuvo linksma – veikiau pasireiškė ją slegiančios susikaupusios baimės.

Mes, velniai rautų, viską apvertėme aukštyn kojomis, – pamanė. – *Ne trys paršeliai nuėjo pas vilką, o šis pas juos ir nuniokojo jų namus, išskyrus to gudriojo, kuris pasistatė savąjį iš plytų ir akmenų.*

Bet juk tai iš kitos pasakos!

Jai nė į galvą neatėjo, kad pirma kliūtis gali būti neįveikiama: tie-

siog ištrūkti iš namų, skirtų apsaugoti žmones nuo pašalinių akių. Staiga ji pasijuto uždaryta itin keistame kalėjime.

Apačioje išgirdo šiugždėjimą. Ji palinko į priekį ir įsiklausė. Dabar pasigirdo užverčiamos knygos garsas. Ji išgirdo: „Po velnių, kažkokios neįsivaizduojamos nesąmonės! Nekenčiu organinės chemijos, nekenčiu organinės chemijos, nekenčiu organinės chemijos!“ Šios frazės buvo kartojamos neviltingu, piktu balsu.

Už poros sekundžių žodžiai „nekenčiu organinės chemijos“ virto improvizuota dainele, vieną akimirką atliekama laibu balsu, kitą – sodriu bosu. Džordana išgirdo merginą einant per vestibiulį, paskui atidarant ir uždarant tualeto duris. Ji nulėkė laiptais žemyn pirštų galiukais, kad nesukeltų jokio garso, ir išskubėjo laukan. Buvo be galo svarbu, kad visi manytų, jog Sintija Harison miega savo lovoje.

41

TRYS RAUDONOS LAUKĖ išsinuomotame automobilyje šimtas metrų nuo namo. Joms derėjo peržvelgti paskutines plano, kad ir koks jis buvo, smulkmenas, bet jos beveik visą laiką tylėjo, paskendusios savo mintyse. Buvo be kelių minučių trys. Karen tiesiog nuvažiavo į šalikelę ir sustabdė automobilį po dideliu ąžuolu. Džordana sėdėjo ant užpakalinės, Sara – ant priekinės keleivio sėdynės. Karen padėjo automobilio raktelius ant grindų ir pasakė tai kitoms, tada išdalijo lateksines pirštines ir visos drebėdamos jas užsimovė. Visos trys dairėsi po kvartalą. Gatvė miegojo; buvo tamsu, tik vienas kitas užmaršus namų savininkas lauke paliko uždegtą šviesą.

Jos beveik nekalbėjo. Visos trys Raudonos bijojo, kad balsas drebės, todėl tik retkarčiais tarstelėdavo kokį žodelį. Atrodė, kad juo mažiau laiko liko iki žmogžudystės, tuo mažiau buvo ką pasakyti.

– Dvejos durys, – tarė Karen. – Mudvi su Sara įsilaužiame pro užpakalines. Džordana, jeigu Vilkas mėgins ištrūkti pro priekines, turi jį sustabdyti. Patekusios į vidų, įleisime tave.

Kitos dvi Raudonos sulinksėjo.

Nė viena balsu nepasakė: „Jeigu tai išties Vilkas“, nors visoms atėjo į galvą ši mintis.

Džordana nepaklausė: „Ką turi omeny sakydama „turi jį sustabdyti?“ ar „Kaip konkrečiai man jį sustabdyti?“, ar galiausiai „Kas bus, jei man nepavyks jo sustabdyti, ir jis paspruks?“ Besiartinant lemtingai akimirkai, augo netikrumo pojūtis; visas tris Raudonos apėmė kažkokia keista būsena, gerokai prasilenkianti su protu. Jos pačios kūrė pasaką.

– Laiptais į viršų, paskui į dešinę. Šeimininkų miegamasis turi būti ten. Ten mes ir einam. Veikit greitai. Jie miegos, taigi mums padės netikėtumo elementas, bet įsilauždamos mes tikriausiai juos pažadinsim.

– O jeigu... – pradėjo klausimą Sara, bet taip jo ir nebaigė. Staiga ji suvokė, kad tų „jeigu“ – šimtai, ir neįmanoma visų jų numatyti.

– Kapotės „Šaltu krauju“ patekę į vidų jie perskiria Klaterių šeimą, – slopiu, silpnu balsu prašneko Džordana. – Ar mes...

Ji irgi nutilo vidury sakinio.

Nė viena neištarė žodžių „įsibrovimas į namus“, nors kaip tik tai jos ir buvo sumaniusios. Šitoks nusikaltimas pažeidžia giliai amerikiečio sąmonėje glūdintį supratimą, kad savo namuose žmogui visuomet turi būti visiškai saugu. Bankų apiplėšimai, apšaudymas iš lėtai važiuojančio automobilio, narkotikų prekeivių karai dėl įtakos ir teritorijos, net šūviai, išsiskiriant paleisti nebegalinčių gyventi kartu sutuoktinių, – visa tai turėjo savotišką aplinkybių padiktuotą logiką. Apie įsibrovimą į namus to negalėjai pasakyti. Paprastai į šį nusikaltimą pastūmėdavo keistos fantazijos apie žaginimą ar paslėptus turtus, bet jos retai virsdavo tikrove. Pastarosiomis dienomis Džordana kaip tik ir studijavo šio tipo nusikaltimus. Tačiau ji išsiaiškino, kad paprastai į kokių nors visai nekaltų žmogelių saugumą kėsinasi psichopatiški blogiukai. Šiąnakt viskas bus atvirkščiai: nekaltieji puls žmogžudiško Vilko namus. Šitaip atrodė automobilyje,

bet Džordana spėjo, kad kažkuriuo gūdžios nakties metu vaidmenys gali susikeisti.

– Ar kuri nors norite ką nors pasakyti? – paklausė Karen.

– Atsakymai, – kosėdama atsakė Sara. – Turim gauti keletą atsakymų.

Trys Raudonos išsprūdo iš automobilio it juodo rašalo dėmės ir susiliejo su naktimi. Jos užsitraukė ant galvų gobtuvus, pasitaisė veido kaukes ir greitai pasuko prie namo. Kaimynų name sulojo šuo. Visoms trims Raudonoms atėjo į galvą ta pati bauginanti mintis: *O kas, jeigu jis turi šunį – pitbulį ar dobermaną pinčerį, pasiryžusį ginti šeimininką?* Nė viena balsu neišsakė savo susirūpinimo. Karen atrodė, kad kiekvienas jų žengiamas žingsnis pirštu prikišamai rodo, kaip menkai jos išmano apie nusikaltimo vykdymą, ypač tokio sudėtingo, kokį sumanė.

Kiekvienai Raudonai norėjosi vidury antpuolio sugriebti kitas ir paklausti: „Ką, po velnių, mes darom?!“ Nė viena to nepasakė. Jos, rodės, kūliais ritasi nuo stataus kalno ir nėra nieko, į ką būtų galima įsikibti ir tą kritimą sustabdyti.

Raudoną Pirmąją pykino.

Raudonai Antrajai nuo abejonių svaigo galva.

Raudonai Trečiajai staiga pasidarė silpna.

Tyliai slenkant tamsoje, visas tris Raudonas įtampa ko neparalyžiavo. Šaltas oras menkai vėsino nerimo karštį. Joms atrodė, kad viskas, kas joms iki tol nutiko, pavertė jas kažkokiomis mažesnėmis.

Priešais namą Karen mostelėjo į krūmus šalia pagrindinių durų. Džordana nėrė į juos ir kiek galėdama geriau pasislėpė. Kitos dvi Raudonos pro namo šoną pasuko prie užpakalinių durų.

Pojūtis, kad ji viena naktyje, staiga vos nesugniuždė Džordanos. Ji klausėsi, stengdamasi išgirsti kokį nors garsą. Išsigando, jog jos pačios alsavimas toks garsus, kad pažadins namo gyventojus, kaimynus, policininkus ir stotyse budinčius ugniagesius. Jai atrodė, kad

tuoj užkauks sirenos, įsižiebs prožektoriai ir balsai lieps jai stovėti iškėlus rankas. Tai bus arba policininkai, arba Vilkas – ji buvo įkliuvusi į dvigubus spąstus.

Ji kuo tyliau atsegė savo kelioninio krepšio užtrauktuką, išsitraukė peilį ir tvirtai sugniaužė.

Džordana nebetikėjo turinti jėgų juo darbuotis. Vos prieš kelias dienas ji visai lengvai, be jokių pastangų įkvėpdavo sau nuožmumo; dabar atrodė neįmanomai sunku pasiekti šią būseną. Tartum sportininkė Džordana – greitesnė už visas, stipresnė už komandos drauges, gudresnė ir gražesnė Džordana, iš kurios beveik visi šaipydavosi, – tą laukimo akimirką dingo ir jos vietoje atsirado kažkokia nepažįstamoji, kurią Džordana regėjo pirmą kartą ir kuria tikrai nepasitikėjo. Jeigu būtų mokėjusi kokią maldą, gal net būtų bandžiusi ją sukalbėti, bet dabar tik tūnojo prie namo laiptų su juodais apdarais, kurie su tamsa sulipo tobulai kaip dėlionės kibučiai. Raumenys trūkčiojo, virpėjo; mergina vylėsi, kad ši nauja, neatpažįstama Džordana įstengs sutelkti visą įniršį, kai jai jo prireiks.

Išdaužk stiklą. Įkišk ranką, atrakink spyną. Pulk.

Karen planas buvo ne itin subtilus. Filmuose viskas visada atrodo paprasta: aktoriai elgiasi ramiai, išmintingai, niekur neskubėdami, jie randa protingas išeitis ir veikia su lengvai pasiekiamu ryžtu. *Gyvenime viskas ne taip paprasta,* – pamanė ji. – *Gyvenime viskas susimoko prieš tave, ypač tavo paties asmenybė. Juk mes tokios nesame. Rupūs miltai, aš juk gydytoja, ne įsilaužimo meistrė! Ir ne žmogžudė.* Ji laikė rankoje guminį plaktuką ruošdamasi išdaužti stiklą ir įsibrauti į namą; plačiai juo užsimojo, bet Sara staiga griebė jai už rankos. Karen išgirdo ją įkvepiant šalto nakties oro ir į ją pasisuko negalėdama suprasti, kas paskatino ją taip skubotai elgtis.

Sara nieko nesakydama parodė į dešinę. Ant lango, kaip jos spėjo,

virtuvės, buvo lipdukas, vaizduojantis skydą su užrašu: NAMĄ SAUGO SAUGOS TARNYBA „ALFA".

Karen ėmė suktis galva. *Kokia ironija!* – pamanė. Ji nusisamdė tą pačią bendrovę įrengti jos pačios namuose signalizaciją po Didelio Pikto Vilko pirmojo laiško. Jai nė į galvą neatėjo, kad žudikas gali nusisamdyti tą pačią saugos tarnybą.

Kiek padvejojusi, ji sukuždėjo:

– Gerai, situacija tokia: mes įsilaužiam. Suveikia signalizacija saugos tarnybos būstinėje. Budėtojas paskambina namo savininkui – šis turi atsakyti sutartu ženklu, pranešdamas, kad viskas gerai – įvyko klaida, o jei kažkas negerai, tuomet budėtojas iškviečia farus, ir jie už poros minučių čia atvažiuoja.

Sara linktelėjo. Dvi Raudonos kurį laiką stovėjo sutrikusios.

– Ką darom? – paklausė Sara.

– Nežinau, – atsakė Karen.

Staiga suvokė: sulig kiekviena sekunde, kol jos lauke, palikusios Džordaną tūnoti priešais namą, pavojus vis didėja. Pojūtis buvo, lyg laboratorijoje žiūrėtų pro mikroskopą ir matytų, kaip ligos pažeistos ląstelės jungiasi, sulig kiekviena sekunde didėja, darosi vis sudėtingesnės.

– Apsispręskim, – paragino Sara. – Arba veikiam, arba traukiamės.

Karen pajuto lėtą deginantį įsiūtį. *Jei bėgsim, galimas daiktas, bėgsim į mirtį. Gal ne šiąnakt. Gal rytoj. Ar poryt. Ar po savaitės. Ar po mėnesio. Mes niekada nežinosime kada.* Ji įtraukė šalto nakties oro.

– Turi revolverį? – paklausė.

– Taip.

– Gerai. Vos tik įsilaušim, eik į miegamąjį antro aukšto dešinėje, aš eisiu iš paskos ir įleisiu Džordaną. Ir, Sara...

– Jeigu ten tas miegamasis. Mes gerai nežinom.

Karen norėjosi atsakyti: *Velniai rautų, mes nieko gerai nežinom!* – bet tepridūrė:

– Nedvejok!

Sara linktelėjo. *Lengva pasakyti, sunku padaryti.*

Karen taip ir nepasakė, ką ji turi nedvejodama daryti. *Juos abu nužudyti? Pradėti šaudyti? O kas, jeigu jis ne Vilkas?*

Karen žinojo: jeigu ji palauks dar bent sekundę, ryžtas virs panika. Ji sugriebė guminį plaktuką ir smarkiai juo vožė.

Priešais namą tūnanti Džordana išgirdo dzingsint dūžtantį stiklą. Ką tik jai atrodė, kad jos alsavimas griausmingai garsus; šis garsas jai pasirodė it kurtinančio sprogimo. Ji susigūžė ir lyg skęstantis už šiaudo įsitvėrė į tamsą.

Šukė drėkstelėjo Karen bluzono audeklą. Akimirką jai pasirodė, kad ji perrėžė jai ranką, ir ji vos užgniaužė giliai iš krūtinės besiveržiantį klyksmą. Ji įsivaizdavo, kaip tamsus arterinis kraujas prasimuša pro audinį, ir jau laukė, kada ją persmelks baisus skausmas. To neatsitiko, ir tai ją nustebino. Oda net nebuvo įbrėžta. Ji įkišo ranką pro išdaužtą stiklą, atšovė užraktą ir atidarė duris.

Sara prasibrovė pro ją ir nubėgo į priekį su žibintuvėliu vienoje rankoje ir revolveriu kitoje. Jai įlėkus į namą siauras šviesos ruoželis lyg pamišęs blaškėsi pirmyn atgal. *Laiptais aukštyn, ten į dešinę. Laiptais aukštyn, ten į dešinę.* Laikydamasi turėklo ji užskuodė į viršų.

Karen pribėgo prie priekinių durų ir ėmė sukioti užraktus. Jau kitą sekundę atidarė duris.

– Dabar, Džordana! – sušnabždėjo ji kuo įsakmiau.

Džordana nematoma tamsoje tūnojo šalia laiptų. Naktis, rodės, it koks vijoklis apsivyniojo ją – taip standžiai, kad ji neįstengė pajudėti. Ji mintyse davė nurodymus raumenimis, bet šie jos neklausė. Tada, tarsi būtų lyg koks vaiduoklis sklendusi virš savęs ir žiūrėjusi žemyn,

pamatė, kaip ta nepažįstama Džordana atsistoja, vos nesuklumpa ant namo laiptelių, įvirsta vidun ir įsikimba į Karen, kad nepargriūtų.

Karen pastatė jauniausią iš trijų Raudonų ant kojų, uždarė lauko duris ir puolė prie laiptų vytis Raudonos Antrosios.

Triukšmo jos kėlė nedaug.

Bet tiek užteko.

Plėšiamas įsilaužimo garsų iš migloto sapnų ir tikrovės paribio, Didelis Piktas Vilkas pajuto, kaip visą jo esybę perveria deginantis baimės žaibas. Jis tiesus atsisėdo lovoje, negiliai, trūkčiojamai alsuodamas, ir kumščiu smogė į juodumą priešais, taikydamasis į nežinomą ir nematomą siaubą, žodžius pakeisdamas kažkokiu gyvulišku riksmu. Jis gerai nežinojo, į ką smūgiuoja – į košmarą ar kažką tikra, bet vaiduokliška. Žmona šalia irgi iškosėjo kažkokį garsą – net ne klyksmą, bet veikiau karkesį. Didelio Pikto Vilko Žmona pajuto, kaip jai užgniaužia gerklę – tartum kas būtų ją smaugęs.

Miegamojo durys staiga plačiai atsivėrė ir kažkas, – tamsoje jie neįžiūrėjo, ar tai žmogus; tai tebuvo su naktimi susiliejantis pavidalas, – puolė link jų. Miegamąjį ėmė skrosti beprotiški šviesos peiliai – Sara sukiojo žibintuvėlį į šalis.

Ji iškėlė revolverį ir mėgino prisiminti viską, ko ją mokė moterų centro direktorė.

Suimk ginklą abiem rankomis.

Išjunk saugiklį.

Sulaikyk kvapą.

Gerai nusitaikyk.

Kiekviena kulka turi kliudyti taikinį.

Mėgindama paimti revolverį, kaip rodė direktorė, nesugraibė žibintuvėlio, šis nukrito ant grindų, ir pora lovoje priešais dingo klaikiuose šešėliuose. Jai pasirodė, kad ji klykia: „Nudėk jį! Nudėk jį!“,

bet ir vėl žodžių negirdėjo ir net nejuto, kad garsus tariant judėtų lūpos. Tą abejonės sekundę akyse pasipylė oranžinės ir raudonos kibirkštys: vyras, kurį nudėti ji norėjo, smarkiai vožė jai kumščiu. Tada Vilkas, apimtas grumtynių instinkto, metėsi į Sarą ir trenkė jai į šoną. Didelio Pikto Vilko Žmona šoko į priekį beprotiškai kuldama tamsą, bandydama sugriebti kas tik paklius po ranka.

Sara susverdėjo ir tą akimirką antras smūgis kliuvo jai į krūtinę išmušdamas orą iš plaučių. Ji atsitrenkė į komodą ir nugriuvo ant lovos. Pajuto, kad ranka bando nustverti jos ginklą. Ji žinojo viena: turi priešintis, bet kaip tai padaryti, nebesumojo. Galvoje liko vienintelė mintis: „Nepaleisk revolverio! Tik nepaleisk revolverio!" Ji pajuto, kaip ją ima sukti lyg vilkutį; ji nukrito nuo lovos krašto ir trenkėsi į grindis. Staiga ją prispaudė baisus svoris, aštrūs nagai ėmė draskyti veidą lyg bandydami nuplėšti kaukę.

Jai už nugaros į miegamąjį įbildėjo dar du juodi pavidalai. Karen laikė rankoje kuoką žuvims pribaigti ir lyg patrakusi ja švaistėsi, tik be jokios naudos. Ji trenkė į lempą prie lovos ir porcelianinis korpusas sudužo į šipulius. Antras nevaldomas smūgis teko niekučiams ant staliuko, ir jų nuolaužos išsilakstė į šalis.

Tamsa apgaudinėjo juos visus.

Didelis Piktas Vilkas ir Vilkienė grūmėsi iš paskutiniųjų. Vienas ir kitas paleido į darbą ne tik kumščius, bet ir kojas ir net dantis. Patalai susijaukė į krūvą. Medinis lovos rėmas dejavo nuo jų siautulio. Didelio Pikto Vilko Žmona sugriebė revolverį Saros rankoje už vamzdžio ir ėmė lyg paklaikusi jį tampyti, stengdamasi išplėšti. Ji nelabai suprato, koks tai daiktas, – ji tik žinojo, kad jis gali juos pražudyti ir kad jinai turi sugriebti jį ir nepaleisti. Lyg du gyvuliai, tesuvokiantys, kad iš miego metėsi į žūtbūtines grumtynes, jie kovėsi įnirtingai. Kambarys skardėjo nuo kriokimo ir kitų grumtynių garsų.

Vilkas tamsoje šoko ant Karen ir tvojo per ausį taip, kad jai ėmė suktis galva. Kitas smūgis teko į krūtinės ląstą; gydytoja pajuto, kaip

trakšteli šonkaulis ir kūną persmelkia nežmoniškas skausmas. Ji aiktelėjo ir laukė trečio smūgio, kuris atims iš jos sąmonę. Lyg pamišėlė trenkė žuvų lazda, pajuto, kad ji pataikė į kūną, ir išgirdo šaižiai klykiantį iš skausmo vyrą.

Kambaryje netikėtai nuaidėjo antras staugesys: Džordana rėžė Dideliam Piktam Vilkui savuoju žuvies filė peiliu per ranką kaip tik tą akimirką, kai jis užsimojo vožti ja Karen. Vilkas riaumodamas sučiupo gydytoją ir žiauriai tėškė ją į Džordanos pusę. Jauniausia Raudona trenkėsi į sieną, galva kliudė įrėmintą paveikslą, ir šis su trenksmu subyrėjo į gabalus.

Vilkas grūmėsi dabar jau žinodamas, kad jo priešininkai ginkluoti kuoka, peiliu ir šaunamuoju ginklu – šį, matyt, laikė sugriebusi jo žmona. Vienintelė šviesa miegamajame sklido iš nukritusio ant grindų ir į kampą nusiritusio žibintuvėlio. Ten iš jo naudos nebuvo, tad grumtynės vyko padrikai, be jokios logikos. Kruvini besigrumiantieji talžė, spardė vienas kitą ir stengėsi išlikti gyvi tamsoje ar prietemoje.

Vilkas vis dar nežinojo, su kuo kaunasi. Jeigu būtų gavęs akimirką pamąstyti, gal būtų suvokęs, kad visos trys žmogystos – moterys, ir grumtynių esmė jam būtų paaiškėjusi. Bet smūgių kruša, perrėžto dilbio skausmas ir sukrėtimas per miegus atsidūrus mirtiname antpuolyje – visa tai drauge aptemdė jam protą. Jis galvojo tik apie tai, kaip pasiimti medžioklinį peilį nuo rašomojo stalo pirmo aukšto kabinete ar nustverti šaunamąjį ginklą, kurį žinojo esant kažkur čia, miegamajame, – tada jo ir užpuolikų galimybės susilygintų.

Vilkas nustūmė Karen į šalį, ir ji atsitrenkė į tą pačią sieną, prie kurios sukniubusi gulėjo Džordana. Jis puolė prie dviejų pavidalų – žmonos ir šešėlio – susikibusių grumtynėse dėl revolverio. Jis trenkėsi į abi, nežinodamas, katras kūnas katros, tvatydamas kur pakliūva. Per tą sąmyšį Vilkas išgirdo iškritusį iš rankos ginklą trinktelint į medines grindis. Jis ėmė jo grabalioti, bet nerado.

Staiga ranka sugriebė jam kaktą ir jo galva buvo žvėriškai trūktelėta atgal; prie gerklės pajuto peilio ašmenis.

Žodžiai, rodės, atsklinda iš nebūties.

– Jeigu sujudėsi – užmušiu.

Jam už nugaros, ko neapsižergusi jį, stovėjo Džordana, viena ranka laikydama jo galvą, kitoje gniauždama peilį it valstietis, pasiruošęs paskersti vakarienei kokį gyvulį.

Pirma jo mintis buvo mestis į priekį, bet prispaustas prie gerklės peilis įtikino jį to nedaryti.

Tuo metu suskambo telefonas.

42

„Kokie dideli tavo dantys, senele..."

Iš pradžių įkyrus telefono skambėjimas atrodė itin keistai – kaip bandymas suteikti kasdienį normalumą toli gražu ne normaliai situacijai. Jis sustabdė grumtynes, ir visi sustingo savo vietose kaip žaidžiantys vaikai.

Karen bemat suprato skambučio svarbą. Atsiliepti reikėjo nedelsiant. Jai nė į galvą neatėjo atsiliepti pačiai.

Ji karštligiškai griebė į kampą nusiritusį žibintuvėlį ir pašvietė juo į akis Dideliam Piktam Vilkui.

– Atsiliepkit! – sušuko ji.

Tai buvo neįmanoma – klūpodamas prie lovos tarp Džordanos ir to žuvies filė peilio jis tiesiog negalėjo pajudėti. Kiekvienas skambutis rėkė vis garsiau. Karen nukreipė žibintuvėlio spindulį į Didelio Pikto Vilko Žmoną, susikibusią su Sara.

– Atsiliepkit! – sušuko vėl ir pakėlė žuvų galabijimo lazdą, tarsi pasiruošusi suknežinti moteriai galvą – nors tuomet grasinimas ne-

tektų prasmės. Tai ji suprato, nors jai nedaug betrūko iki panikos. – Čia saugos tarnyba. Atsiliepkit, ble!

Staiga suvokusi, kaip svarbu skubiai veikti, Sara pakėlė Vilkienę ir stumtelėjo link telefono. Revolveris, gulintis šalia po komoda, pusiau uždengtas paklodžių ir antklodžių, numestų per grumtynių miegamajame įkarštį, nebeatrodė toks svarbus, bet Sara jį pagriebė parodydama, kad jis vėl jos. Ji irgi nukreipė savo ginklą į Didelio Pikto Vilko Žmoną.

Ši dvejojo. Jai akys iššoko ant kaktos pamačius peilio ašmenis prie vyro gerklės, nors į ją pačią buvo nukreiptas revolverio vamzdis. Vilkas nežymiai linktelėjo, tad ji nusiropštė nuo lovos ir pakėlė ragelį.

– Klausau, – tarė ji drebančiu balsu.

– Čia saugos tarnyba „Alfa". Mūsų pultas rodo, kad pas jus suveikė signalizacija. Jūs namo savininkė?

Didelio Pikto Vilko Žmona ėmė mikčioti, nes vienu metu mėgino atgauti kvapą ir atsakyti pašnekovui.

– Taip, taip. Si-signalizacija...

– Jūsų signalizacijos sistema rodo įsibrovimą.

Ragelį ji laikė prie ausies, bet akis buvo įsmeigusi į vyrą.

– Įsibrovimą?

– Taip. Įsilaužimą.

– Mes miegojom, – tarė ji stengdamasi galvoti kuo greičiau. – Jūs ką tik mus pažadinot. Kai suskambo telefonas, abu velniškai išsigandom. Mes neseniai įsigijom šuniuką, – pamelavo. – Gal jis netyčia įjungė signalizaciją. Ar galit duoti man minutę patikrinti?

– Turite pasakyti man savo apsaugos kodą, – įsakmiai tarė balsas kitame laido gale.

– Gerai, leiskit man patikrinti, – pakartojo Vilkienė verkšlenančiu, drebančiu senės balsu. – Aš teužtruksiu porą sekundžių. Man reikia nulipti į apačią. Žinau, kad tą kodą laikau užsirašiusi stalčiuje...

Ji vėl žvilgtelėjo į vyrą, tačiau nurodymą sukuždėjo ne jis, o Karen:

– Jeigu nepasakysit teisingo kodo ir nepadarysit to tuoj pat, jis iškvies farus. Puiku, – ji patenkinta savimi nusišypsojo. – Galėsim visi čia tyliai laukti, kol pasirodys farai, tada mes mielai viską jiems papasakosim. Pagalvokit: ar jūs to norit? – Klausimas buvo skirtas Dideliam Piktam Vilkui.

Staiga pajutusiai, kad turi savyje žiaurumo, Karen ši padėtis pasirodė be galo maloni. *Vadinasi, pone Vilke, pone Žudike, pone kas ten, ble, esi, nori aiškinti kokiam nustebusiam farui, kas čia šiąnakt dedasi?*

Vos pastebimai šypsodamasi, ji prašneko žemu, įniršio kupinu balsu. Žodžiai, tariami žibintuvėlio šviesos metamame tamsiame šešėlyje, tartum įgavo didesnio svarumo. Karen komikė, Karen gydytoja – jų nebeliko, ir ji juto tuoj virsianti visiška laukine. Ji nežinojo, kad kitos dvi Raudonos jaučiasi panašiai pasikeitusios.

– Farai norės žinoti, kodėl trys viena kitai svetimos moterys nusprendė šią naktį drauge įsilaužti į šiuos namus, – sukuždėjo ji. – Ne į kokius prašmatnius namus, kur daug pinigų, brangakmenių ar brangių meno kūrinių – nes mes čia, velniai rautų, ne tam, kad ką nors pavogtume. Kodėl mes būtent šiame name? Visiškai paprastas, ble, namas, ar ne? Ir farai iš mūsų trijų išgirs istoriją, kuria jiems bus labai sunku patikėti, bet dėl to jų smalsumas bus tik dar labiau sužadintas. Tada jie užduos klausimų jums. Keblių klausimų. Ar norėsite atsakinėti į jų klausimus? Jūs nusiteikę šiąnakt tai daryti?

Vilkas išpūtė akis.

– Taigi, jeigu *nesate* Vilkas, – iš lėto tarė Karen, – būtinai pasakykit, kad į namus įsilaužta. Tegul farai atvažiuoja čia kuo greičiau ir išsiveda mus surakintas antrankiais. Bet jeigu esate...

Ji nusitraukė juodą gobtuvą ir raudoni plaukai pasileido. Kitos dvi Raudonos padarė taip pat.

Prie telefono stovinti Didelio Pikto Vilko Žmona aiktelėjo.

Vilkas dvejojo. Jis vis dar juto, kaip gerklę kutena peilio ašmenys. Matė baimę žmonos akyse. Mėgino išsiaiškinti turimas išeitis, bet matė vienintelę: *delsti*. Pokalbiu su policininkais šio tikslo nepasieks. Vietos farai netikę, nekompetentingi, bet ne visiški mulkiai.

– Pasakyk kodą, – piktai suniurnėjo jis. – Sakyk, kad viskas gerai. Signalizaciją įjungė šuo, kurio mes neturim, kaip tu ir sakei.

Vilkienė atitraukė delną nuo mikrofono.

– Pas mus viskas gerai. Įvyko klaida. Signalizaciją įjungė šuo, – pakartojo ji. – Mūsų kodas yra „Inspektorius Žaveras". Ž-a-v-e-r-a-s.

– Ačiū, – atsakė balsas. – Šauniai sugalvojot! Mačiau „Vargdienius" Brodvėjuje. Jūsų sistemą iš naujo įjungsiu iš čia.

Didelio Pikto Vilko Žmona padėjo ragelį.

– Dabar turėtume juos abu nudėti, ir tiek, – tarė Džordana.

Ją pačią nustebino iš jos lūpų ištrūkę žodžiai. Silpna, iš baimės drebanti tamsoje Džordana buvo nustumta į šalį, vietoj jos atsirado nuožmi, kompromisų nepripažįstanti, žudyti nusiteikusi Džordana, ir tai įvyko vos per kelias sekundes. Gal naujoji Džordana radosi jai atsitrenkus į sieną, kai atsivėrė nematomos, retai pasitelkiamos fizinės ir dvasinės jėgos. Šiaip ar taip, ji juto, kaip ją apima šaltas, žmogžudiškas poreikis, ir ji pajudino peilį į šalis – vos vos, bet to užteko, kad jis perdrėkstų Vilkui odą. Siaurutė kraujo gija nuvarvėjo krūtine ir persunkė pižamos švarką. Džordana palinko į priekį ir prikišo lūpas jam prie ausies.

– Manėt, kad bus atvirkščiai, tiesa? Manėt, kad *jūs* laikysit peilį *man* prie gerklės, ane? O ką būtumėt daręs paskui?

Jis nieko neatsakė. Jis vos tvardė įsiūtį ir tai atsispindėjo jo veide. Jam norėjosi sugriebti ją už gerklės. Nebūtinai ją – kurią nors, bet jis buvo sukaustytas.

Sara sunkiai atsiklaupė. Abiem rankomis laikė atkištą prieš save revolverį. Ji buvo tiesiai priešais Vilką, laikydama jam į kaktą nutaikyto ginklo vamzdį mažiau negu per sprindį nuo jos. *Nuspausk gai-*

duką, ir viską užbaigsi, – pamanė. – *Dabar pat pradėk viską iš pradžių, ir naujoji „tu" bus saugi amžinai.* Vilkas buvo įspraustas tarp dviejų Raudonų; revolveris ir peilis buvo lyg mirtini skliaustai.

– Maniau, kad tu negyva, – karčiai tarė Vilkas.

– Buvau tavo atminuose, – staiga susmukusi ant lovos kitoje kambario pusėje ir it koks nuskriaustas vaikas pasirėmusi alkūnėmis į kelius graudžiai verkšleno Vilkienė, tarsi šis pokštas būtų buvęs kažkas nesąžininga, apgavystė.

– Aš ir esu negyva, – šiurkščiai atrėžė Sara neatitraukdama akių nuo Vilko. Ji prisimerkusi pažiūrėjo pro revolverio vamzdį. – Džordana teisi, – tarė šaltai. – Nudėkime juos abu tuojau pat.

Didelis Piktas Vilkas pajuto, kaip susitraukia jo raumenys. Jis giliai įkvėpė. Vaizduotėje matė save puolantį į priekį ir stebuklingai išplėšiantį revolverį iš Saros vieninteliu be galo smarkiu, magišku trūktelėjimu. Jis nudės jas visas, čia pat, tuoj pat. Ant savo miegamojo grindų, žmonos akivaizdoje. Jis ją išgelbės. Juodu žudys kartu. Jis girdėjo kurtinančius šūvių garsus, matė prieš save tysančius kruvinus trijų Raudonų lavonus. Jis nugalės. Taip turėjo būti visada.

Staiga jis neįstengė pajudėti.

Viduje jis šaukė įsakymus: „Judink kojas! Rankas! Nagi!", tačiau liko sustingęs. Tada pamanė: „Nejaugi dabar mirsiu?"

Senti – neišvengiama. Kad esi užmirštas – galima suprasti. Tikimybė įkliūti visada egzistavo.

Bet jam niekada nė į galvą neatėjo, kad gali būti nužudytas.

– Maldauju – ne! – dejavo Didelio Pikto Vilko Žmona.

Kraujas sruveno iš lūpų kampučio, kur Sarai pavyko pataikyti kumščiu. Jos plaukai iškriko susivėlusiais kuokštais. Ji išbalo ir Karen-gydytoja pamanė matanti, kaip ši moteris per kelias sekundes paseno ne vienais metais. Staiga jai pasidarė neramu dėl jos širdies. *Ji gali neatlaikyti bet kurią akimirką. Tuomet būsiu sukėlusi jai širdies smūgį. Kas tai būtų – žmogžudystė ar tik teisingumas?*

Didelio Pikto Vilko Žmona pasisuko į Karen.

– Prašau jūsų, daktare, maldauju... – Tada atsigręžė į Džordaną. – Džordana, tu esi gera mergaitė, tu negali...

– Ne, nesu, – įsiutusi pertraukė ją paauglė. – Gal kadaise tokia buvau, bet dabar nebesu. Ir aš galiu.

Ką tą akimirką reiškė „galiu“, buvo visiškai akivaizdu. Džordana smarkiau sugniaužė peilį.

– Palaukit, – tarė Karen. Kitos dvi Raudonos pažiūrėjo į ją. – Mes dar per mažai žinom.

Raudona Antroji ir Raudona Trečioji klausiamai į ją pažiūrėjo.

– Prieš mums juos nužudant, turiu kai ką sužinoti, – tarė Karen.

Jai atrodė, kad pirmą kartą nuo tada, kai gavo Vilko laišką, jos gyvenimas įgavo prasmę. Aiškumas pagaliau išniro prie pat paviršiaus – gal jai pavyks jį nutverti. Ji pasilenkė, prikišo veidą prie Didelio Pikto Vilko taip arti, kad jis kūnu juto jos iškvepiamą orą.

– Vaje, vaje kokios didelės tavo akys, senele.

Ji nusišypsojo, bet jos šypsena buvo kupina nuožmumo – ji net nežinojo jo turinti.

– Prisimenat tą klausimą, ar ne? Ir iš kur jis? Ogi iš pasakos. Ar galit tuo patikėti? Velniai rautų, iš pasakos, kurios nė vienas neskaitėme nuo vaikystės. Šiaip ar taip, deramas atsakymas toks: „Kad geriau tave matyčiau, brangute.“

– Ar galit tai pasakyti? – beveik pakuždomis paklausė ji.

Vilkas nieko neatsakė.

– Manau, galit.

Pakavimo juosta – puikus dalykas, – apvyniodama ja suglaustas Vilkienės rankas ir kojas galvojo Karen. – *Geriau negu mazgyti virvę. Lipni, patogi naudoti. Galiu lažintis, tikri nusikaltėliai nuolat ją naudoja.*

Vilkų pora buvo šalia ant svetainės sofos, paralyžiuoti pilkos juos-

tos sluoksnių. Jie šiek tiek panėšėjo į drovius paauglius per pirmą pasimatymą – bijančius prisiliesti, kiek juokingus. Didelio Pikto Vilko Žmona sunkiai tramdė emocijas. Jos, rodės, kaip pakliūva sukiojosi joje. Tuo tarpu jos vyras paniro į niūrų pyktį. Kalbėjo nedaug, akimis sekė visas Raudonas.

– Na, gerai, – tarė Karen. Ji atsitraukė ir dabar grožėjosi savo darbu.

Raudona Antroji ir Raudona Trečioji buvo keli žingsniai jai už nugaros. Abi vis dar nepaleido iš rankų savo ginklų.

– Kas toliau? – paklausė Džordana.

Nė viena Raudona nepajuto, kad tame mažame name įvyko didžiulė permaina. To negalėjai pasakyti apie Didelį Piktą Vilką. Jis buvo tokių dalykų žinovas.

Jis sukikeno.

– Jūs padarėt klaidą, – tarė jis iškeldamas juosta apvyniotus riešus. – Didelę, po šimts velnių, klaidą.

– Kokią? – paklausė Džordana.

Vilkas nusišypsojo.

– Jūs nieko neišmanot apie žudymą, tiesa?

Trys Raudonos į šį klausimą neatsakė, o jis atsakymo nė nesitikėjo.

– Per grumtynes, kai giniesi, – subtiliai mokė Vilkas tyliu, lygiu balsu, rodės, pabrėždamas savo išmanymą, – gali daryti beveik viską. Įspūdingus dalykus. Viskas priklauso tik nuo to, kokia beviltiška tavo padėtis. Gali nudurti žmogų peiliu. Nuspausti savo didelės rankinės patrankos gaiduką. Ištaškyti priešininkui smegenis. Gintis grumtynėse – labai paprasta. Kiekvienas gali rasti jėgų nugalėti ir padaryti tai, ko reikia, per visą tą įnirtingų grumtynių įkarštį, liejantis kraujui.

Jis kiek atsilošė.

– Bet dabar mes nesigrumiam. Mūšis baigtas. Jūs nugalėjot. Iš tik-

rųjų – ne, nes dabar turėsit žudyti. Šaltakraujiškai. Šiek tiek panašu į klišę, ar ne? Bet visos tai jaučiat, tiesa? Ar kuri nors iš jūsų mano turinti tam reikiamos jėgos? Grumtis – viena. Žudyti – visai kas kita.

Trys Raudonos tylėjo.

Vilkas neatrodė išsigandęs ar bent jau sutrikęs dėl padėties, kurioje atsidūrė.

– Motina gali žiauriai nužudyti gindama savo vaikus. Vyras irgi galėtų negalvodamas nužudyti, jeigu gintų savo namus ir šeimą. Kareivis nužudys, kad apsaugotų savo kovos draugus – jam net nereikia įsakymo. Bet šiąnakt čia pas mus kiti dalykai, ar ne? Kuri iš jūsų mano galinti būti žudikė? Kuri bus pirma?

Jis nusijuokė.

Karen buvo priblokšta – tartum padėties psichologija būtų skėlusi jai antausį. Džordana staiga pajuto, kad ją išmušė karštis. *Bet mes nugalėjom!*

Tą akimirką nevaldomos energijos protrūkio pagauta pro kitas dvi Raudonas prasibrovė Sara.

– Manot, kad mes negalim jūsų nužudyti?! – suriko ji.

Greitai priėjusi ji įrėmė revolverio vamzdį Dideliam Piktam Vilkui į kaktą. Jo žmona ėmė raudoti, bet jis tik išsišiepė.

– Įrodykit, kad aš klystu.

Jis žvelgė Raudonai Antrajai tiesiai į akis išsiduodamas, kad nusprendė surizikuoti.

Sara nykščiu atlaužė gaiduką; smilius ant jo įsitempė. Ji pratisai, piktai atsiduso ir atitraukė pirštą.

Tada žengtelėjo atatupsta.

– Ne taip lengva, ar ne? – paklausė Vilkas.

Ji tuoj pat vėl prikišo vamzdį jam prie kaktos.

– Aš galiu tai padaryti, – pareiškė ji nuožmiai.

– Jei galėtum, jau būtum tai padariusi, – ramiai atsakė jis.

Raudona Antroji ir Vilkas abu šiek tiek drebėjo. Karen ir Džor-

dana buvo tikros, kad ji nuspaus gaiduką, bet tuo pat metu – kad nenuspaus.

Pirma prašneko Karen:

– Sara, atsitrauk.

Praėjo akimirka, antra; galop Sara grąžino gaiduką į pradinę padėtį ir atsitraukė nuo Vilko.

– Matot, jūs tariatės šiąnakt čia kažko pasiekusios, – vos ne piktdžiugiškai tarė jis. – Nieko panašaus. Jūs nieko nežinote apie žudymą, o aš žinau viską. Jūs ničnieko nežinot apie mane, o aš apie jus žinau viską. Tai reiškia, kad jūs visada pralaimėsite, o aš visada laimėsiu.

Jis vėl nusišypsojo.

– Ar norit sužinoti šį tą, kas akivaizdu tam, kuris gerai išmano žudymą?

Trys Raudonos nieko neatsakė, bet Didelis Piktas Vilkas vis tiek kalbėjo toliau:

– Joks medkirtys neįeina pro duris su savo ištikimu kirviu. Jokia mylinti senelė nepasislepia spintoje, pasiruošusi iš jos išlįsti ir apkabinti mažąją Raudonkepurę. Šis pasakojimas turi vienintelę tikrą pabaigą – kitokia niekados nebuvo įmanoma. Tai pirmoji pabaiga.

Visi tylėjo.

– Jūs niekada negalėjote išsigelbėti – po to, kai aš pradėjau.

Jis nusišypsojo.

– Jūs visos protingos, – kalbėjo jis toliau beveik draugišku balsu. Jame buvo girdėti familiarumo gaidelės, tad galėjai pamanyti, kad jis tik geraširdiškai šaiposi iš netikėtai sutikto seno draugo. – Daugiausia dėl to jus ir pasirinkau. Be to, jūs visos tokios protingos, kad matote, jog šiąnakt neturit jokios išeities. Jums apskritai nederėjo čia ateiti. Turėjot leisti man padaryti tai, ką ruošiausi. Arba galbūt turėjote užmušti mus abu miegamajame. Gal būtumėt galėjusios tai padaryti. Galimas daiktas, kaip sako Raudona Antroji, jūs net galit nužudyti mane dabar. Galbūt – tik galbūt – jūs esat tiek įpykusios ir

išsigandusios, kad tai padarytumėt. Bet ar jūs galit nužudyti ir ją? – Jis linktelėjo į žmonos pusę. – Juk ji visiškai nekalta.

Šiam melui jam neprireikė jokių pastangų.

– Ji juk nieko nepadarė.

Vilkas gūžtelėjo pečiais.

– Norint nužudyti žmogų, reikia būti itin nedoram. Juk negali nužudyti žmogaus vien todėl, kad jis atsidūrė tinkamoje vietoje netinkamu metu. Arba netinkamoje vietoje tinkamu metu. Tai sunku net patyrusiam profesionalui. Manot, jūs turit tokios jėgos? Galit būti tokios nedoros?

Jis vėl nusišypsojo.

– Pirmoji, Antroji, Trečioji. Trys mažos psichopatės. O gal ir ne.

Karen ėmė svaigti galva – tartum nebegalėtų aiškiai mąstyti dėl kažkieno prileistos į kambarį kvapnios medžiagos. Ji įsivaizdavo, kad viskas, ką sako Vilkas, yra tiesa. Jos niekada nebus laisvos. *Jei tą žmogų nužudysiu, būsiu tokia pat kaip jis. Galbūt. Jei paliksiu jį gyvą, nuolatos galvosiu, ar jis vėl manęs nepersekioja. Galbūt. Jei nužudysiu tą moterį, mane amžinai slėgs kaltė. Galbūt.* Ją ėmė pykinti.

Šalia stovinčiai Sarai ėmė drebėti ranka. Staiga revolveris jai pasirodė neįtikimai sunkus, ir ji nebežinojo, ar užteks jėgų toliau jį laikyti rankoje. Ji net nebuvo tikra, ar įstengtų nuspausti gaiduką. Atrodė, kad raumenyse nebeliko nė kruopelės energijos. Šalia stovinti Džordana atatupsta trenkėsi į sieną ir sudejavo.

Kaip tik tą akimirką, kai visas tris Raudonas apėmė silpnumas, prašneko Didelio Pikto Vilko Žmona:

– Čia viskas dėl knygos, kurią jis rašo. Šiąnakt niekas neturi mirti.

Tyla kambaryje užgulė juos gal tik kelias sekundes, bet jos atrodė kur kas ilgesnės.

– Sugalvok ką pasakyti, – sukuždėjo Džordanai Karen.

Paauglė linktelėjo galvą ir išėjo iš svetainės.

Visiems rašytojams reikia nutikimų, – galvojo Karen. – *Jie vagia iš*

savo ir aplinkinių žmonių gyvenimo. Vagia iš savo artimųjų ir draugų. Vagia iš praeities ir dabar vykstančių įvykių. Vagia iš naujienų straipsnių, iš to, ką mato gatvėse, iš nugirstų pokalbių. Kartais jie net vagia vienas iš kito.

Tada išgirdo klyktelint ar sušunkant Džordaną: tokį garsą išleidžia netyčia įsipjovęs, todėl nustebęs ir priblokštas žmogus. Karen bemat nukreipė žvilgsnį į Didelį Piktą Vilką ir iš jo išsišiepusio veido bemat ėmė nykti nerūpestinga, bebaimė išraiška. *Jis žino,* – suprato ji.

– Eikit jūs, – Sara tarė Karen revolveriu mostelėdama į tą pusę, iš kur atskriejo Džordanos šauksmas, ir pati susmuko ant grindų priešais abu Vilkus, atsirėmusi nugara į sieną. Revolverį laikė ant pritrauktų prie krūtinės kelių, nukreiptą į du belaisvius.

– Čionai! – Karen išgirdo šaukiant Džordaną.

Ji pasuko ten, iš kur atsklido balsas. Atrodė, kad jis dreba nuo kažkokios ką tik atsiradusios įtampos. Įeidama į kambarį priešais virtuvę, tik kitoje koridoriaus pusėje, išgirdo Džordaną raudant. *Kažkas negerai,* – pamanė. – *Raudona Trečioji stipri. Ji buvo tvirta nuo pat pradžios.*

Įėjusi į Vilko kabinetą, pirmiausia pamatė Džordanos skruostais besiritančias ašaras. Paauglė negalėjo pratarti žodžio ir tik mostelėjo ranka į sieną.

Džordana vos per kelias sekundes rado užrakintas kabineto duris. *Užrakintos durys. Viskas aišku. Įeik vidun.* Rasti raktą taip pat nebuvo sunku: jis kabojo ant Vilko lauko duryse paliktos raktų virtinės. Tik įėjusi į kabinetą ir pamačiusi, ką jis jame sukaupė, ji prarado savitvardą.

Nuotraukos. Tvarkaraščiai. Planai. Šiurpus medžioklinis peilis.

Visa tai bylojo apie smulkmeniškai išstudijuotą visų jų gyvenimą ir būdus, kaip jį baigti.

Karen pasekė Džordanos žvilgsnį ir pamatė iš toli fotografuotą slapčia rūkančios savo pačios vaizdą. Paskui Džordaną krepšinio aikštelėje. Sarą priešais gėrimų parduotuvę. Visos pažįstamos vietos, vienas vaiz-

das po kito, surinktos į mirtinos manijos montažą. Nuotraukos stambiu planu. Teleskopiniu objektyvu daryti kadrai. Nuotraukos, darytos objektui judant, šalia kitų, labiau panašių į natiurmortus. Mėgstamų lankyti vietų sąrašai, kasdieniai tvarkaraščiai, jų namų, priimamojo, mokyklos vaizdai iš viršaus – iš arti pamatytas kasdienis jų gyvenimas. Bet labiau ją sukrėtė ne tai, kad pamatė smulkmeniškai išdėstytą jų gyvenimo istoriją, bet tai, kiek pastangų turėjo būti įdėta norint ją atvaizduoti ant tos sienos. Įspūdis buvo toks, lyg trys Raudonos nuogos stovėtų Vilko kabinete. Jų privatumas buvo pažeistas siaubingai – tarsi jos nebūtų turėjusios nė akimirkos pabūti vienos. Vilkas buvo šalia jų kiekvieną sekundę – tiesiog jos to nežinojo.

Karen galiausiai įveikė supratimas, kiek laiko buvo paaukota šitam atsidavimui mirčiai. Ji pajuto, kad jai pakerta kelius, ir sukniubo.

Sara sušuko iš svetainės:

– Kas ten?

– Mes, – teišspaudė Karen.

Džordaną apėmė siaubingas įsiūtis. Ji sugriebė Karen už pečių, pastatė ant kojų ir papurtė.

– Turim jį nudėti! – tarė kimiai. – Pažiūrėk į visa tai! Kas mums belieka?!

Karen nieko neatsakė. Galvoje sukosi vienintelė mintis: *Jeigu jį nudėsim, kaip išsisuksim nenubaustos? Jeigu vis dėlto išsisuksim, kas mūsų laukia? O juk žudikas jis, ne mes.*

Ji susikūprino. Džordana ją paleido; piktai, sielvartingai šaukdama priėjo prie sienos ir ėmė plėšti nuo jos nuotraukas. Nudraskė visus jų gyvenimo vaizdus, nagais kabinosi į kiekvieną tos freską primenančios sienos priešais dalelę. Ji leido kažkokius gomurinius garsus, o aplink lakstė popieriaus skiautės.

Karen ištiesė ranką norėdama ją sustabdyti, bet sudvejojo. *Sunaikink viską!* – pamanė. Ji prisidėjo prie Raudonos Trečiosios: stvėrė nuotrauką, suplėšė į mažyčius gabalėlius ir metė į kambarį; joms

abiem atrodė, kad sugriovusios viską, ką Vilkas kūrė norėdamas jas nužudyti, jos kažkaip įstengs išsivaduoti.

Tuo metu, kai Džordana negalvodama tvatijo ekspoziciją ir po visą kambarį žarstė jų mirties plano nuotrupas, Karen pasisuko ir pamatė ant rašomojo stalo kompiuterį, o šalia, po iškarpų albumu odiniais viršeliais, rankraščio lapų krūvą. Ji paėmė į ranką žuvų galabijimo lazdą ir jau norėjo sudaužyti ekraną, bet Džordana tarė:

– Palaukit.

Karen nuleido lazdą.

– Jeigu visa tai yra čia, – tarė paauglė rodydama į nuluptų nuo sienos eksponatų liekanas, – ar, jūsų manymų, dar daugiau nebus čia?

Ji galva parodė į kompiuterį, tuo pat metu paėmė Vilko iškarpų albumą ir atvertė lapus su knygų recenzijomis ir laikraščių straipsniais apie žmogžudystes.

Karen pritariamai linktelėjo.

– Ko dar čia yra? – paklausė Džordana.

Ir tą dvejonių akimirką, jau būdama ant manijos slenksčio, Karen pamatė atsakymą.

43

KAREN PADĖJO TRIS DAIKTUS ant grindų tiesiai prieš Didelį Piktą Vilką. Jeigu šis būtų galėjęs ištiesti kojas, pirštais būtų juos palietęs.

Savo kompiuterį.

Savo rankraštį.

Savo iškarpų albumą.

Ji nieko nesakė. Ketvirtas daiktas – jo medžioklinis peilis – buvo jos rankoje. Ji pamostagavo juo tarsi norėdama supjaustyti orą. Ji norėjo, kad Vilkas kelias minutes paspoksotų į tuos daiktus spėliodamas, ką ji galėtų su jais padaryti.

Vilkas pasimuistė ant sofos.

Karen kilo mintis: *Įdomu, ar kas nors yra praleidęs tokią naktį su žudiku maniaku ir likęs gyvas?* Ji įtarė, kad atsakymas – „ne".

Ji kreivai šyptelėjo Vilkui tikėdamasi šitaip dar labiau išmušti jį iš vėžių. Mintyse save įspėjo: *Spausk, bet neperspausk. Vaidink, bet nepersistenk. Medicinos mokykla manęs neišmokė nieko apie šią stadiją. Turėjau išmokti pati.* Ji pagalvojo, ar bent vienam komikui teko stovėti prieš tokią priešišką auditoriją kaip jai šiąnakt.

Ji nieko nesakydama paliko Raudoną Antrąją ir Raudoną Trečiąją

priešais Vilkus, o pati nuėjo pirma į virtuvę, paskui į vonios kambarį. Netruko rasti tai, ko jai reikėjo: plastikinių maišelių, žirkles, duonriekį peilį dantytais ašmenimis, ausų krapštukų, juodą žymeklį.

Jai grįžus, kitiems pasirodė, lyg ji būtų grįžusi iš parduotuvės, prisipirkusi labai keistų daiktų. Ji šypsojosi, nors skaudėjo Vilko sutrenktus šonkaulius. Visa tai buvo vaidyba, bet ji dar žinojo, kaip neleisti neklusniai auditorijai sugadinti jos pasirodymą. *Be perstojo pasakok anekdotus. Nelėtink tempo. Neleisk kokiam mėgėjui pertraukti ar įkyriam šikniui perimti iš tavęs šou. Jam vadovauji tu.*

Ji pradėjo dainuoti paskiras septintajame dešimtmetyje labai populiarios dainos melodijas. Kad ir kaip nevykusiai tai darė, žinojo: Vilkas tikriausiai pažins Domingo Samudijaus, pravarde *Sam the Sham*, ir jo grupės *The Pharaohs* išgarsintą „Raudonkepurę". Karen tikėjosi, kad daina jį suerzins.

Baigusi kiek palaukė, paėmė nuo grindų iškarpų albumą, medžiokliniu peiliu atsainiai pervertė porą lapų ir pakėlė akis.

– Na, tai kiek žmonių nužudėt?

Vilkas atsakė ne iš karto. Jis prisimerkė, išsišiepė plačiau. Staiga jis pajuto plūstelint pasitikėjimą savimi. Nesvarbu, kad rankos ir kojos supančiotos, – Raudona Pirmoji jį kalbina. Tai atrodė viliojamai.

– Nė vieno. Vieną. Šimtą. Ką turi galvoje – knygose, savo galvoje ar tikrame gyvenime? O kiek, tavo manymu?

Karen pažiūrėjo į Vilką. Iš kokio nors veido bruožo, iš pozos, kuria sėdi ant sofos, iš kūno kvapo ar balso tono ji mėgino suprasti, kas jis, bet jautėsi, lyg žiūrėtų į bekraštę pilkai mėlyną jūrą prieš pat nusileidžiant saulei. Raibuliuojančios paviršiuje bangelės slėpė visas sroves, kurios, nusileidus tamsai, susijungusios su vėjais ir potvynio srautais, staiga gali tapti pavojingos. Ji suprato, kur slypi jo galia: neišvaizdžioje išorėje, maskuojančioje tikrąją jo prigimtį.

Vilkienė šalia jo iš įtūžio drebėjo visu kūnu. Piktai dėbsodama ji kone išrėkė atsakymą į tą patį klausimą:

– Kodėl jūs manot, kad jis ką nors nužudė?! Aš tikrinau! Aš net kalbėjausi su farais. Nėra jokių įrodymų! Jis tik rašytojas. Aš jums sakiau: jam reikia kaupti medžiagą!

Karen linktelėjo. Didelio Pikto Vilko Žmonos žodžius ji nuleido negirdomis.

– Jūs visada išsisukate, ar ne?

Vilkas patraukė pečiais – nei „taip“, nei „ne“.

Ji pasisuko į Vilkienę.

– O jūs... – pradėjo, bet nebaigė klausimo. Jai reikiamą atsakymą ji matė Didelio Pikto Vilko Žmonos veide. *Jūsų gyvenimas šiąnakt irgi keičiasi, tiesa?*

Karen nukrėtė šiurpas. Giliai įkvėpusi, vėl atsigręžė į Vilką.

– Ką jums labiausiai patinka naudoti? – paklausė ji. – Pistoletus? Peilius?

Ji vėl pamosavo medžiokliniu peiliu.

– Rankas? Dar ką nors? Kiek skirtingų būdų esama žmogui nužudyti?

– Kiekvienas ginklas turi savų pranašumų ir trūkumų, – patenkintas savimi atsakė Vilkas. – Tai žino kiekvienas trilerių rašytojas.

Jis žvilgtelėjo į rankraštį ant grindų priešais save.

– Tie dalykai aprašyti knygoje, – pridūrė jis piktai.

Karen-gydytoja ir Karen-komikė iš abiejų savo gyvenimų įsisąmonino vieną pamoką ir dabar ją pritaikė.

– Ar galima nužudyti žmogų nežinomybe? – paklausė ji.

Čiupinėdama peilio geležtę ji toliau šaltai kalbėjo:

– Ar abejonės yra ginklas?

Į kambarį vėl įslinko tyla. Karen išnaudojo ją kaip akimirką scenoje. *Priversk jį galvoti. Priversk jį spėlioti. Priversk jį dvejoti.*

Jos žodžiai turėjo raižyti it skustuvas.

– Ar kada nors įsivaizdavote, ką turi jausti auka? – paklausė ji.

Visos trys Raudonos pamatė, kaip sustingsta Didelio Pikto Vilko

veidas. *Veikiausiai dėl to, kad dvejoja,* – lyg nustatydama diagnozę pamanė Karen. Kita vertus, Vilkienė atrodė tik sumišusi, tartum būtų nesupratusi klausimo.

Karen žengtelėjo į priekį, padėjo Vilko peilį ant grindų ir paėmė nuo jų žirkles. Pirmiausia ji nukirpo jam plaukų sruogą ir įdėjo į plastikinį maišelį. Tada ausų krapštuko vata perbraukė per kraują, krešantį ant gerklės, kur jam peiliu įdrėskė Džordana. Krapštukas atsidūrė kitame maišelyje. Juodu žymekliu ji paženklino abu maišelius, kruopščiai užrašė datą ir laiką. Tada iškėlė lateksine pirštine apmautą ranką ir palietė ja Vilkui veidą.

– Įtariu, kad ant kompiuterio gausu jūsų pirštų atspaudų – ekspertui neturėtų būti sunku juos paimti. Bet mūsų atspaudų ant jo nėra.

Ji antrą kartą palietė pirštine jam veidą ir paėmė antrą ausų krapštuką.

– Plačiai prasižiokit, – tarė, lyg būtų savo priimamajame.

Vilkas smarkiau sukando dantis. Karen į jį pažiūrėjo.

– Liaukitės, – tarė visą savo įniršį slėpdama maloniu tonu – šitokiu ji kalbėdavosi su išsigandusiu sergančiu vaiku, nenorinčiu daryti, kas jam liepiama.

Vilkas prasižiojo. Ji perbraukė krapštuku burną.

– Dar kelios ląstelės, – tarė įmesdama krapštuką į kitą maišelį. Tada priėjo prie Vilkienės.

– Ta pati procedūra, – tarė.

Didelio Pikto Vilko Žmona atrodė nuoširdžiai apstulbusi, kai jos plaukų sruoga atsidūrė maišelyje su jos pavarde, o paskui – jos kraujo mėginys ir jos seilėmis suteptas krapštukas.

Karen paėmė maišelius ir visus kartu su medžiokliniu peiliu sudėjo į Saros kelioninį krepšį.

– Viską pasiliksime, – tarė patenkinta savimi, paėmė mobilųjį telefoną ir greitai po kelis kartus nufotografavo abu Vilkus stambiu planu iš priekio ir profilio. – Šypsokitės!

Nė vienas iš sutuoktinių nepakluso.

Baigusi Karen kreipėsi į Didelį Piktą Vilką:

– Pasakykit žmonai, ką mes padarėm.

– Kraujas. Plaukai. DNR. Medicininis mūsų tapatybės variantas, – atsakė jis.

Kuo tyliau jis kalba, tuo labiau įsiutęs, – pamanė Karen, bet jai tai buvo nė motais.

– Gal ne „medicininis“, – tarė ji purtydama galvą. – Ar nemanot, kad „teismo medicinos“ tiktų geriau? – Paskui pridūrė: – Kažin, ar ko nors nesudomintų šie mėginiai? Kaip manot – gal kokiam farui, kurio kadaise tirtos bylos buvo, taip sakant, įšaldytos, jie pasirodytų... na, tarkim, *intriguojantys*?

Ji nusišypsojo.

– Tai štai. Visa ši medžiaga pateks į saugią vietą. Gal į banke saugomą dėžę vertybėms. Gal į kokio advokato seifą kabinete. Gal mes tiesiog iškasim kur nors didelę duobę ir viską palaidosim. Gal mes viską supakuosim, gražiai surišim raudonu kaspinu ir nusiųsim kokiems policijos tyrėjams. Aišku, galėtume padaryti tai šiandien. Ar rytoj. O gal kitąmet. Čia jau mūsų reikalas, ir mes nuspręsim. Bet galit neabejoti, kad tos vietos jūs niekada nerasit. Šiąnakt mes išsivežam viską – jūsų kompiuterį, iškarpų albumą, rankraštį. Prieiti prie šio paslėpto grobio galės trys žmonės: Raudona Pirmoji, Raudona Antroji ir Raudona Trečioji. Galbūt leisim Sarai – nes jos vienintelės jūs niekados neįstengsit susekti – išrinkti kokią gerą slėptuvę kur nors toli. O gal viską paslėps ne ji, o aš. Arba Džordana. Ji puikiai moka laikyti paslaptis. Šiaip ar taip, nuo šios akimirkos žinokit: jeigu kas nors, bet kas kada nors vėl grasins vienai iš mūsų, Raudonkepurių, kitos dvi žinos, ką daryti su tais daiktais. Aišku?

Didelis Piktas Vilkas linktelėjo. Jo veidas apsiniaukė. Visos trys Raudonos įsivaizdavo, kaip kiekvienas jo raumuo įsitempia, kad išsivaduotų iš tų pakavimo juostos pančių. Jo pyktis būtų žmogžudiš-

kas. Tačiau joms bežiūrint tvinkčiojančios jo kaklo venos nurimo, akyse neprašomi pasirodė išgąstis ir susitaikymas su likimu. Rodės, jis pamatė kitokį suvaržymą, kur kas stipresnį už jį supančiojusią lipniąją juostą.

Jis tapo tuo, kuo iki tol buvo jos. Jos tapo tuo, kuo iki tol buvo jis.

Karen šypsena dingo. Ji pamanė: *Kiek žmonių tu nužudei?* Ir kaip gydytoja, puikiai žinodama, kas yra mirtis, suvokė, kad tiems, kurie jau mirė, ji niekuo nebegali padėti. Užtat nuo šiol gali apsaugoti visus kitus. Taigi dabar ji prašneko dalykišku tonu, tartum pranešdama baisiai nekenčiamam žmogui skaudžią naujieną: jis serga sunkia, neišvengiamai mirtina liga.

– Jūs davėt mums vien netikrumą ir ruošėtės mus nužudyti. Dabar mes atsilyginame jums tuo pačiu. Kaskart išgirdęs beldžiant į duris pagalvosit, kad atėjo policininkai. Kaskart pakėlęs akis ir pamatęs už savo automobilio važiuojant farus pamanysit, kad dabar viskas jau baigta, kaskart eidamas gatve įsivaizduosit, kad iš paskos eina koks detektyvas. Pabudęs ryte pagalvosit, kad gal tai paskutinė diena laisvėje. Vakare guldamas miegoti nežinosit, ar kitą dieną nesibaigs jūsų supistas apgailėtinas gyvenimiūkštis. Bijoti reikės ne vien farų. Įsivaizduoju, kad kai kuriuos aukų šeimų narius gali sudominti šios sąsajos. O gal kai kurie gynybos advokatai galės panaudoti mūsų paslėptus dalykus tam, kad išvaduotų savo klientą. Ir man įdomu, ką jums jaus koks vargšas žmogelis, penkiolika metų iškalėjęs mirtininkų kameroje. Nemanau, kad jis elgsis labai kilniai.

Ji parodė ranka į surinktus Vilko daiktus.

– Galvokit apie visa tai kaip apie ligą. Mirtiną. – Kiek padvejojusi, pridūrė: – Nemėginkit bėgti. Jeigu dingsit, mes sužinosim, ir visa tai bus... *deramai išdalyta*. Ir nemanykit, kad galit atsisveikinti su mumis ir rasti kokią kitą moterį kaip taikinį žudyti ir šitaip gaudyti kaifą. Jeigu dar kas nors mirs, dar kokia nauja *Raudona*, kad ir kur ji būtų, šitie daiktai atsidurs reikiamose rankose. Jūsų dainelė sudainuota. Iki

galo. Kad ir kas buvot iki šios akimirkos, dabar tai jau praeitis. Nuo šiol jūs paprastas žmogelis, niekuo neišsiskiriantis iš kitų. Nebežudysit. Neberašysit. Ničnieko nebedarysit. Tiesą sakant, jumis dėta aš net nekelčiau kojos iš namų.

Ji kiek patylėjo, paskui kalbėjo toliau:

– Nes nuo šiol mes jus stebėsim.

Karen giliai įkvėpė. Ji gerai nežinojo, kuri dalis to, ką pasakė, yra blefas, kuri – ne. Bet to nežinojo ir Vilkas. Ji įdėmiai į jį žiūrėjo ir jai pasirodė, kad jo lūpa suvirpėjo. Jai šovė mintis, kad toks staigus nuopuolis nuo didingo Vilko iki mažiau nei nulio gali būti mirtinas. Ji to tikėjosi. *Pažeminimas,* – pamanė ji, – *pavojingas ginklas.*

– Klausiu dar kartą: ar galima nužudyti žmogų nežinomybe?

Kambario tylos nesudrumstė joks atsakymas.

Karen pasisuko į kitas Raudonas.

– Damos, – tarė, – metas eiti.

Ji paėmė iš virtuvės atsineštą duonriekį peilį ir padėjo ant televizoriaus.

– Štai. Nuoširdžiai tikiuosi, kad jums neprireiks daug laiko iki jo nusigauti, paimti į rankas ir sugalvoti, kaip išsilaisvinti.

Ji negalėjo atsispirti pagundai paskutinį kartą pašaipiai pajuokauti.

– Jau beveik rytas. Nepavėluokit į darbą!

Jos viską susikrovė. Kai buvo beišeinančios, Džordana irgi nesusilaikė. Ji sušnabždėjo kitoms Raudonoms:

– Žinot? Aš įsitikinau, kad, ble, nekenčiu pasakų.

Ji nebegalėjo valdytis ir sukikeno. Tada pasisuko į Didelį Piktą Vilką ir pašaipiai pamojavo jam prieš nosį rankraščiu sakydama:

– Atrodo, paskutinis skyrius bus ne toks, kokio tikėjotės, ane?

Šaltas oras lauke iškart jas visas supurtė. Kurį laiką nešdamos pavogtus Didelio Pikto Vilko daiktus į savo automobilį jos tylėjo.

Pirma prašneko Sara.

– Ar mes dabar tikrai saugios? – tyliai paklausė ji.

– Taip, – atsakė Džordana.

– Ne, – atsakė Karen.

– Gal, – į savo pačios klausimą atsakė Sara. – Tai ką darysim dabar?

– Viską, – atsakė Džordana.

– Nieko, – suniurnėjo Karen.

Sara vėl patylėjo. Jos jau priėjo automobilį ir Karen atidarė bagažinę vogtiems daiktams sudėti.

– Šį tą, – tarė Sara.

8.00

Džordana pasistengė apkrauti savo pusryčių padėklą javainių su pienu dubenėliais, lėkšte kiaušinienės su skrebučiais, vaisiais, kava ir apelsinų sultimis taip, kad neliktų nė menkiausio laisvo plotelio. Eilės gale ji palaukė, kol dramblotas mokyklos amerikietiškojo futbolo komandos gynėjas eis pro ją prie valgių, ir pakišo prieš jį padėklą. Šis krito ant grindų, lėkštės duždamos sutrinksėjo. Akimirksniu visos grindys buvo bjauriai apšnerkštos. Tą rytą valgykloje buvo kokie septyniasdešimt penki mokiniai ir mokytojai. Mokiniai kaip visada nukritus padėklui ėmė ploti. Mokytojai – irgi kaip visada – puolė kviesti valytojos, kad ši viską sutvarkytų ir nutildytų džiūgaujančius moksleivius. Džordana galvojo vien apie tai, kad visi prisimins ją tą rytą, ir mintis, kad ji nemažą nakties dalį praleido žiūrėdama į akis žudikui, atrodys beprotiškai kvaila – paauglės nuo pradžios iki galo prasimanyta fantazija, kuria nepatikės nė vienas sveiko proto žmogus. Ji atsiklaupė ir ėmė šluoti duženas ant grindų. *Sudiev, Raudona Trečioji,* – tarė mintyse.

Sara įsimaišė į būrelį moterų, ruošiančių pulką vaikų į mokyklinį autobusą priešais moterų centrą. Nors vaikus slėgė stresas, keliamas

šeimą palikusių tėvų, mokyklą jie vis tiek privalėjo lankyti. Šis metas visada būdavo įtemptas: tvyrodavo bauginanti mintis, kad staiga čia gali pasirodyti kuris nors vyras ir sudrumsti įprastą atmosferą besistengiantiems nepavėluoti į mokyklą vaikams. Kilo šiokia tokia maišatis, tad kitos moterų centro gyventojos buvo dėkingos už dar vieną porą rankų ir akių, padėsiančių išlaikyti šiokią tokią tvarką gyvenime, visiškai sugriautame šeiminio smurto. Nė viena nepastebėjo, kad Sara prie jų prisidėjo išėjusi ne iš centro, bet iš gatvės. Jos tik žinojo, kad vieniša moteris, vardu Sintija, labai joms padeda: tikrina, ar vaikai pasiėmę priešpiečius ir paruošę namų darbus, draugiškai su vaikais juokauja, bet tuo pat metu atsargiai dairosi, ar staiga nekils moterims pažįstama grėsmė. Jos nenumanė, kad pirmą kartą po daugelio dienų Sara, kuri buvo tapusi Raudona Antrąja, o dabar virto Sintija, įsivaizdavo išties galinti būti laisva.

Pirmą dienos pacientą Karen pasitiko žvali, nors tai nederėjo bendraujant su žmogumi, sergančiu skausminga juostine pūsleline. Apžiūrėdama pacientą, paskui išrašydama vaistus, šiltai, geraširdiškai su juo juokavo. Ji įsitikino, kad visuose elektroniniuose paciento įrašuose yra laiko nuoroda. Baigusi priėmimą, išlydėjo pacientą pro pagrindinį laukiamąjį, kad visi kiti tą rytą atėję pacientai pamatytų ją šią tipišką, ničniekuo neypatingą dieną. Tačiau prieš eidama priimti antro tos dienos paciento Karen pasisuko į savo registratorę.

– Oi, – šūktelėjo moteriai už pertvaros, tarsi prisiminusi kažką labai kasdieniška. Daktarė, slapčia labai mėgstanti komediją, padavė registratorei Didelio Pikto Vilko Žmonos ligos istoriją. – Norėčiau, kad šiandien po pietų paskambintum šiai pacientei ir paskirtum vizitą ateinančiomis savaitėmis. Man labai neramu dėl jos širdies.

EPILOGAS
Pirmas skyrius

JIS PAĖMĖ REVOLVERĮ ir atidarė būgną. Tai buvo 38-ojo kalibro *Smith & Wesson* labai trumpu vamzdžiu, mėgstamas policijos detektyvų dvidešimto amžiaus penktajame ir šeštajame dešimtmečiuose populiariuose juoduosiuose romanuose*, nes jis gražiai tilpo į kabinamą po pažastimi dėklą, kurį lengvai paslėpdavo kostiumo švarkas. *Penktojo dešimtmečio kostiumo,* – pamanė Didelis Piktas Vilkas. – *Ilgas švarkas plačiais pečiais, viršuje plačios, į apačią siaurėjančios kelnės.* Tie detektyvai nešiodavo dabitiškas minkštas fetrines skrybėles ir kalbėdavo tokiomis frazėmis: „Net neturėk vilčių, Džeikai. Juk čia kinų kvartalas." Vilkas žinojo, kad šis ginklas labai netaiklus, nors mirtinas iš labai mažo atstumo. Jis nebebuvo plačiai naudojamas. Šiais laikais tikri farai pirmenybę teikė pusiau automatiniams ginklams su talpesne kulkų dėtuve ir didesne smūgio jėga. Šį ginklą Vilkas įsigijo iš privataus prekiautojo ginklais kaimyninėje Vermonto valstijoje ir už

* Būdingas vadinamųjų juodųjų romanų bruožas tas, kad pagrindinis jų veikėjas – ne seklys, bet auka, įtariamasis ar net pats nusikaltėlis.

jį permokėjo, nes jis šiek tiek dvelkė senove ir romantika. Pamatęs banknotus, prekiautojas beveik nieko jo neklausė.

Vilkas išėmė iš būgno penkias iš šešių kulkų ir sustatė jas viena greta priešais save. Šį veiksmą jis kasryt kartojo daugiau kaip mėnesį. Šalia kulkų gulėjo naujas pasas ir suklastota socialinio draudimo kortelė. *Bėk ir tapk kuo nors kitu. Mirk.* Dvi išeitys, abi netikusios.

Jis pasuko būgną, ir šis maloniai spragtelėjęs grįžo į vietą.

Vilkas ištiesė revolverį ir susimąstė.

Ernestas Hemingvėjus. Jukio Mišima. Ježis Kosinskis. Ričardas Garis Brautiganas. Džimas Tompsonas. Silvija Plat. Anė Sekston. Jis įsivaizdavo juos ir daugybę kitų.

Staiga krūtinę pervėrė įtampos strėlė. Kažkur toli savo rajone išgirdo kaukiant sireną. Policija, ugniagesiai, greitoji pagalba – jis jų neskyrė. Jis klausėsi sulaikęs kvapą. Sirena kaukė garsiau, arčiau, paskui ėmė tolti ir galop nutilo; jis pajuto didžiulį palengvėjimą.

Vilkas perėjo per miegamąjį ir pažiūrėjo į didelį veidrodį. Pakėlė revolverį, prikišo vamzdį prie smilkinio, nykščiu atlaužė gaiduką, smiliumi paglostė jo galą. Spėliojo, kokio spaudimo reikia, kad jis iššautų. Pusės kilogramo? Kilogramo? Pusantro? Ar reikia paspausti smarkiai, ar tik vos paliesti? Jis stovėjo tokioje padėtyje gerą pusę minutės, tada įsikišo vamzdį į burną. Jis juto liežuvį spaudžiančio šiurkštaus metalo skonį. Praėjo dar pusė minutės. Tada paskutinį kartą pakeitė revolverio padėtį atlikdamas ritualą, kuris jam buvo taip pat pažįstamas kaip dantų valymas ar plaukų šukavimasis: pakišo jį po smakru ir įrėmė vamzdį į odą. Vėl stovėjo sustingęs, kol nebežinojo, kiek laiko praėjo – sekundės, minutės ar valandos. *Dar viena žmogžudystė,* – pamanė. Kai iš lėto ginklą nuleido, pamatė rusvą įspaudą ten, kur būgnas spaudė odą.

Jam dingtelėjo, kad jis nebepažįsta savęs.

Žili, retėjantys plaukai. Raukšlės apie akis. Gelstantys dantys. Dumbančios akiduobės. Prasta rega. Išsišovusios venos. Įkritę skruostai.

Atrodė, kad jis – visai kaip ta sirena tolumoje – pranyksta. Jis žinojo, kad netrukus pažiūrėjęs į veidrodį pamatys jame negyvėlį. Ir kai ta akimirka neišvengiamai ateis, jis nuspaus gaiduką.

Didelio Pikto Vilko Žmona pro savo kabineto langą žiūrėjo į kieme priešais administracijos pastatą prasidedančias mokyklos baigimo iškilmes. Ji neįstengė prisiversti jose dalyvauti. Vilkienė atidarė langą ir išgirdo taurinančią muziką dūdmaišininkų orkestro, pompastiškai, teatrališkai lydinčio dvyliktokus į jų vietas. Pro tankius žaliais lapais pasipuošusius medžius, siūbuojančius nuo vėjelio tą giedrą, saulėtą birželio pradžios rytą, ji dairėsi po minią išdidžių tėvų, draugų ir artimųjų, susirinkusių pagerbti abiturientų. Iš savo kabineto ji negalėjo įžvelgti veidų ar pažinti žmones. Dukart jai pasirodė, kad mato tarp žiūrovų šalia sėdinčias dvi raudonplaukes moteris, bet kai dar kartą pažiūrėjo pro medžių šakas, visiškai nebebuvo tuo tikra. Vienintelė Raudona, kurią ji tikrai žinojo ten esant, po kelių minučių linksma nustraksės scena atsiimti diplomo. *Mokyklos baigimo grožis tas, kad jis susijęs vien su ateitimi,* – pamanė Didelio Pikto Vilko Žmona. – *Beribe, nevaržoma ateitimi.* Ji grįžo nuo lango prie savo rašomojo stalo. Daug dienų ir naktų ji praleido vieniša nuo tada, kai jai pavyko nupjaustyti pakavimo juostą nuo riešų ir kulkšnių, paskui nevėluoti į darbą, kaip liepė daktarė.

Ji nė karto nesikalbėjo su savo vyru apie tą naktį.

Jai nereikėjo.

– Kaip viskas keičiasi! – sušnabždėjo ji.

Vilkienė įsitaisė priešais kompiuterio ekraną. Ją buvo apnikusi baimė, abejonės ir bemaž įsitikinimas, kad tai, ką ruošiasi daryti, yra siaubingai nedora ir tuo pat metu siaubingai dora. Pakreipdama klaviatūrą taip, kad būtų patogu rankoms virš klavišų, ji juto, kad dėl įtemptų nervų pažastyse ima rastis prakaito. Ji paskubomis apsidairė įsitikinti, kad niekas jos nestebi, tada nuspaudė kelis klavišus.

Priešais ją ekrane atsidarė naujas, tuščias dokumentas. Ji kiek padvejojo, bet pasakė sau, kad tinkamesnio laiko tiesiog negali būti. Ji parašė:

Pirmas skyrius
Trys Raudonos

Praleidusi kelias eilutes, parašė:

Vestuvių naktį nežinojau, kad vyras, lovoje prislinkęs prie manęs, yra žiaurus žudikas.

Didelio Pikto Vilko Žmona pažiūrėjo į šį sakinį. *Neblogas,* – tikino save. *Gal ir pavyks.* Ji mažai išmanė apie dokumentinę literatūrą ir prisiminimus, bet tokia pradžia jai neatrodė prasta.

Ji klausė savęs, ar ras savyje kitą sakinį šitam pratęsti ir iš kur galėtų paimti žodžių jam sudaryti. Staiga, tą itin retą akimirką, įspūdingos žodžių virtinės pasipylė iš jos vaizduotės. Žodžiai dūko, dundėjo, žvilgėjo ir šaukė, šokinėjo jos viduje, staiga išsivadavę iš grandinių, trokštantys nuotykių ir laisvės, sproginėjantys padangėje it fejerverkai, virsdami įspūdingu frazių pirotechnikos reginiu. Didelio Pikto Vilko Žmona pajuto ją užplūstantį pašėlusį karštą jaudulį ir palinko virš klaviatūros, nekantraudama tęsti pradėtą darbą.

Katzenbach, John
Ka598 Trys Raudonos : romanas / John Katzenbach ; iš anglų kalbos vertė Vytautas Petrukaitis. – Vilnius : Tyto alba, 2015. – 406, [2] p.

ISBN 978-609-466-093-1

John Katzenbach (Džonas Kacenbachas; g. 1950 m.) – vienas ryškiausių amerikiečių psichologinio trilerio meistrų. Žinių apie nusikaltimus, teisingumo sampratą ir rašymo įgūdžius jis įgijo dirbdamas teismo korespondentu Naujajame Džersyje ir Majamyje. Lietuvių kalba jau išleistos knygos „Analitikas", „Kilnus tikslas", „Ne tas žmogus", „Profesorius". Vienuoliktoji J. Katzenbacho knyga „Trys Raudonos" – dar vienas įtampos kupinas trileris. Šįkart žudikas – nevykėlis rašytojas, norintis pelnyti nemirtingumą įspūdingų nusikaltimų aprašymais. Įkvėpimo žudikas semiasi iš pasakos, visiems puikiai žinomos istorijos apie Raudonkepurę. Išsirinkęs tris raudonplaukes aukas – gydytoją, mokytoją ir moksleivę, – Piktasis Vilkas žudikas išsiruošia į medžioklę.

UDK 821.111(73)-31

JOHN KATZENBACH

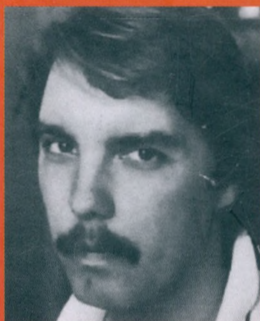
Trys Raudonos

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Vytautas Petrukaitis*
Viršelio dailininkė *Ilona Kukenytė*

Tiražas 2 500 egz.
SL 1686. 2015 03 18. 16,25 apsk. l. l.
Išleido „Tyto alba", Kęstučio g. 4, LT-08117 Vilnius,
tel. 249 75 98, info@tytoalba.lt
Spausdino AB „Spindulys", Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas,
www.spindulys.lt

Žinau, jūs visos pasiklydusios girioje.
Ir, kaip ir ta maža pasakos mergaitė, jūs buvote pasirinktos mirti.

John Katzenbach (Džonas Kacenbachas; g. 1950 m.) – vienas ryškiausių amerikiečių psichologinio trilerio meistrų. Žinių apie nusikaltimus, teisingumo sampratą ir rašymo įgūdžius jis įgijo dirbdamas teismo korespondentu Naujajame Džersyje ir Majamyje. Lietuvių kalba jau išleistos knygos „Analitikas", „Kilnus tikslas", „Ne tas žmogus", „Profesorius".

Vienuoliktoji J. Katzenbacho knyga „Trys Raudonos" – dar vienas įtampos kupinas trileris. Šįkart žudikas – nevykėlis rašytojas, norintis pelnyti nemirtingumą įspūdingų nusikaltimų aprašymais. Įkvėpimo žudikas semiasi iš... pasakos, visiems puikiai žinomos istorijos apie Raudonkepurę. Išsirinkęs tris raudonplaukes aukas – gydytoją, mokytoją ir moksleivę, – Piktasis Vilkas žudikas išsiruošia į medžioklę. Anoniminiais laiškais jis aukoms praneša, kad ruošiasi jas nužudyti. Moterys nieko nežino nei viena apie kitos egzistavimą, nei apie paslaptingąjį Vilką. Jos nežino nei kada, nei kur jis jų tykos... Apimtos siaubo, kankinamos panikos priepuolių, jos iš paskutiniųjų bando gelbėtis.

„Trys Raudonos" – subtilus ir šiurpus psichologinis trileris, priverčiantis skaitytoją pasijusti bejėge nieko nežinančia auka. Kraują stingdanti istorija plėtojasi trijų mirtinai išsigandusių moterų mintyse; o tai ir yra visų baisiausia... Mirtinas žaidimas, kurį taip meistriškai žaidžia ne tik žudikas su aukomis, bet ir rašytojas su skaitytojais, garantuoja bemieges naktis ir patvirtina Johno Katzenbacho kaip įtampos virtuozo reputaciją.

ISBN 978-609-466-093-1